

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARISSA MEYER

SÜPERNOVA

Kendim olmama yardım eden Bob Amca için.

tg: kaktusunx

KARAKTERLER

MUHALİFLER

ESKİZ – Adrian Everhart

Çizdiği sanat eserlerini gerçeğe dönüştürebiliyor.

MONARK – Danna Bell

İstediginde bir kral kelebeği sürüsüne dönüşebiliyor.

KIZIL KATİL – Ruby Tucker

Yaralandığında akan kanı kristalleşerek kesici bir silaha dönüşüyor. Kendine özgü silahı ise kantaşından bir kanca.

DUMAN PERDESİ – Oscar Silva

Duman ve buhara hükmedebiliyor.

HAYDUT – Max Everhart

Çevresindeki dâhilerin güçlerini emebiliyor; ömrünün büyük bir kısmı karantinada geçmiş.

MUHTEŞEM – Callum Treadwell

Tam bir iyimser; diğerlerinin algısını bir huşu hissi yaratıp değiştirebiliyor.

BUZ YANIĞI – Genissa Clark

Havadaki su moleküllerini kullanarak buzdan silahlar yapabiliyor.

ANARŞİSTLER

KÂBUS – Nova Artino

*Hiçbir zaman uyumuyor ve dokunduğu insanları
uyutabilme gücüne sahip.*

ANARŞİNİN ASI – Alec Artino

*Anarşistlerin lideri ve dünyanın en korkulan kötüsü; bir
zamanlar tarihin en güçlü telekinetiği; aynı zamanda
Nova'nın amcası.*

FOBİ – Gerçek adı bilinmiyor

*Bedenini ve tırpanını dönüştürerek çeşitli korkuları
cisimleştiriyor.*

KUKLACI – Winston Pratt

*Çocukları emirlerine uyan itaatkâr kuklalara
dönüştürüyor.*

KRALİÇE ARI – Honey Harper

*Tüm balarıları, yabanarıları ve eşekarıları üzerinde
kontrol gücüne sahip.*

SIYANÜR – Leroy Flinn

Derisinden zehir üretebiliyor.

MUHALİFLER KONSEYİ

KAPTAN KROM – Hugh Everhart

*Süper güce sahip ve kromdan silahlar oluşturabiliyor;
söylentiye göre yenilmez*

KORKU BEKÇİSİ – Simon Westwood

Görünmez olabiliyor.

TSUNAMİ – Kasumi Hasegawa

Su üretebilme ve kontrol edebilme gücüne sahip.

FIRTINA KUŞU – Tamaya Rae

Gök gürültüsü ve yıldırımlar yaratıp uçabiliyor.

KARA IŞIK – Evander Wade

Işık ve karanlık yaratıp her ikisini kontrol edebiliyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

HERKESİN BİR KÂBUSU vardır.

Nova en kötü kâbusunun Muhalifler Karargâhı'na üzerinde onların devriye üniformasıyla dönmek olduğundan gayet emindi. Kahraman kimliğiyle binaya gizlice girip gelmiş geçmiş en tehlikeli silahı çalalı, elindeki Ajan N olarak bilinen çalıntı maddeyi kullanarak üç Muhalif'i güçlerinden edeli, binanın lobisini büyük ölçüde yok eden bir kavga çıkaralı ve yıkılan karantina odasındaki kırık camların arasında Max Everhart'ın neredeyse kan kaybından öldüğüne şahit olalı yirmi dört saat bile geçmemişti üstelik.

Yıkıntıya dönmesi bile yeterince gerçeküstüyken bir de bunu kendi rızasıyla yapması daha da inanılmazdı. Nova bir daha oraya asla dönmeyeceğine inanmıştı. Muhaliflerin arasında aylarca casusluk yaptıktan sonra Anarşinin Ası'nın miğferini çalabilmişti. Elinde As'a gücünü geri verecek şey vardı. Birlikte organizasyonun çöküşünü izleyeceklerdi.

Fakat işler asla planlandığı gibi gitmezdi. Nova tam da bu lobide hayatı için mücadele verirken Nöbetçi olarak

bilinen maskeli bir sivil adalet savaşçısı –Anarşistlerin lideri ve Nova’yı büyüten amcası olan– Anarşinin Ası’nın yerini keşfedip onu tutukladığından habersizdi.

Kahretsin! Nova, Nöbetçi’den nefret ediyordu. Nöbetçi en olmadık zamanlarda ortaya çıkar çizgi romanlardan çıkma gülünç pozlarla “Düşmanın değilim” ya da “Bana güvenebilirsin” gibi gülünç, basmakalıp sözler söylerdi.

Öte yandan Nova’nın anladığı kadarıyla kimse Nöbetçi’ye tam anlamıyla güvenmiyordu. Yasal yetki olmadan adalet ve düzen sağlamaya çalışmak Muhafızların kitabına uymuyordu. Nöbetçi’nin suçluları tutuklama ve Muhafızlara yardım etme girişimlerine karşın marifetleri organizasyonu yetersiz ve etkisiz gösteriyordu. Belki de Nova’ya göre bu sivil adalet savaşçısının tek hoş yanı Konsey’in asabını bozma konusundaki olağanüstü becerisiydi. Bu arada Nöbetçi’nin Kâbus’u yakalamada kararlı olması ve Anarşinin Ası’nı yakalaması onu kötüler arasında da pek popüler yapmıyordu. Nöbetçi’nin yaptıklarını takdir eden sadece ona asice bir takdir duygusu besler görünen Adrian ve onu gerçek bir kahraman, adalete inanan ve kendisinden başka kimseye hesap vermeyen biri olarak gören halktı. Nöbetçi’nin bu şöhreti Anarşinin Ası’nı yakalamasıyla perçinlenmişti.

Fakat Nova hiçbir şeyin o kadar kolay olmayacağını farkındaydı. As’ın tutuklanması karşısında az kalsın Nova’nın pes edecek, kaçınılmaz olan karşısında teslim olacaktı. Anarşistler ve onlar gibi dâhiler nefret edilmeye, şeytanlaştırılmaya ve sonsuza dek ezilmeye devam edeceklerdi. Nova neredeyse pes edecekti.

Neredeyse.

Bunlar saatler önce olup bitmişti. Şimdi ise Nova geri dönmüştü. Çünkü... Başka nereye gidebilirdi ki? Buradaki herkesin bildiği kadarıyla o hâlâ diğer adı Uykusuz olan Nova McLain'di. Tam bir Muhalif. Hâlâ en büyük avantajı sırlarıydı ve düşmanları artık As'ı ele geçirdiklerinden bu avantaja sonuna kadar ihtiyacı olacağını biliyordu.

Nova, Muhalif Karargahı'nın tam olarak nasıl bir tahribata uğradığını fark etmemişti. Ta ki molozların üzerinde titrek adımlarla yürüyene dek. Etrafı Muhaliflerle çevrili olsa da kimse ona dikkat etmiyordu. Konsey üyeleri bile ikinci kattan düşen ve ana lobinin karolarla kaplı mermerini kıran cam karantinadan kalanları inceleyorlardı. Dikildiği yerden Kaptan Krom'un bir zamanlar Max'in minyatür Gatlon Şehri üzerinde yükselen cam saat kulesini tuttuğunu görebiliyordu.

Artık yok olmuştu. Hepsi yok olmuştu.

Her yerde savaşın izleri vardı. Çelik kirişler tuhaf açılarla eğilmişti. Avizelerin yuvalarından söküldüğü tavandan kablolar sarkıyordu. Danışma masası yan yatmıştı. Alçı, masalar, sandalyeler, zemin karoları ve cam... Karantinanın düştüğü yerde öyle çok cam vardı ki. Parıldayan cam parçaları neredeyse hipnotize ediciydi. Ön kapılardan içeri sızan ışığı yansıtışları.

Kan da vardı.

Kanın çoğu Max'in düştüğü yerde oluşan noktada birikip kurumuştu. Buz Yanığı'nın ona mızrak sapladığı yerde.

Nova gözlerini o noktadan ayırdığında Adrian'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Omuzları çöküktü ve tavrındaki o alışageldik zarafetten eser yoktu. Yüzünde

bir keder vardı. Adrian'a bir kardeş kadar yakın olan Max'in hastanede olduğunu hatırlatan bir ifade. Doktorlar Max'in yaşam fonksiyonlarını dengelemek için onu bir koma haline sokmuşlardı. Fakat kimsenin aklına yersiz bir iyimserlik sokmuyorlardı da. Max'in hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Bir tek olumlu nokta vardı. O da Max'in savaşın son anlarında Buz Yanığı'nın yeteneğini tamamen almayı başarmasıydı. Buzun kontrolünü eline alıp kanamasını durdurmak, yarasını dondurmak için kullanmıştı.

Hayatını kurtarmış olabilirdi bu.

Öte yandan, kurtarmamış da olabilirdi.

Adrian ona yaklaşırken Nova boğazındaki düğümü yuttu. Max'in karanlık ifadesinde Max için hissettiği acıdan fazlası vardı. İçi yeni, alev alev yanan bir nefretle doluydu. Nova'nın daha önce hiç şahit olmadığı bir şey... En azından sakın, neşeli Adrian'da hiç şahit olmadığı.

Kâbus'a karşı alev alev bir nefret. Max'e saldırdığından emin olduğu Kâbus'a karşı. Bunun gerçekleştiğini Buz Yanığı ve onun yoldaşları dışında gören olmamıştı ve kimsenin yanlış kanılarını düzeltecek değildiler. Suçu Kâbus'a yıkmak kolaydı.

Gizli kimliği hâlâ mucizevi bir şekilde gizliliğini koruyan Nova ise diğer kimliğinin ismini tam olarak temize çıkaramamıştı. Adrian'ın gözlerinin zor tuttuğu bir düşmanlığın ateşiyle yandığını gördüğünde kendisini savunmayı ne kadar çok isterse istesin.

Adrian yeterince yaklaşıncaya Nova "Kâbus'un karargâha sızdığını söylediğinde" dedi, "aklıma bu kadarı gelmemişti."

Nova her zamanki gibi sıktığı dişlerinin arasından ya-

lan söylüyordu. Bugünlerde hep yalan söylüyordu. Öyle ki artık bunu yaptığını güçbela fark eder olmuştu.

“Evet, durum epey kötü.” Yıkıma göz gezdiren Adrian’ın gözlerinde dalgın bir ifade vardı. “Gümüş Mızrak’ı orada buldular. Kâbus’un mızrağı kasa odasından alıp miğferi çalmakta kullandığını düşünüyoruz. Ayrıca...” Sesi kısılınca boğazını temizledi. “Silahı Max’in üzerinde kullandığından da gayet eminiz. Üzerinde kan vardı. Bazı testler yapacaklar.”

Nova dişlerini sıktı.

Adrian iç çekip gözlerini yere çevirdi. Nova, o nesneyi Adrian’ın ellerinde ilk kez görüyordu. Bir yanında küçük bir taç ve çevresi boyunca açık bir çizgi olan bir küre. Nova küreyi hemen tanıdı. Fatalia’nın sis füzelerinden biri. Ya da bir zamanlar öyleydi. Nova onu artefaktlar bölümünden çalmadan önce. Leroy’la cihazları Max Everhaer’in kanını kullanarak geliştirdikleri zehirli madde Ajan N’nin gaz formunu salacak şekilde ayarlamışlardı. Bu madde sivillere zarar vermese de dâhiler için ölümcüldü. Madde solunduğunda, deriden emildiğinde ya da enjekte edildiğinde geçici olarak güçlerini kaybediyorlardı.

Nova Kâbus olarak bu lobide cihazların ikisini patlatmıştı. O ikisi ve Ajan N ile dolu çalıntı bir dart Gargoy-le ve Artçı Şok’un yeteneklerini kaybetmelerine neden olmuştu. Nova, Buz Yanığı’nın etkisiz hale gelmesini de sağlamıştı. Fakat bunu yapmak için Ajan N’ye ihtiyacı olmamıştı. Kızı Max’in yakınına çekmesi ve Haydut’un yapması gerekeni yapmasına izin vermesi yetmişti.

Cihazın kabuğuna gözlerini öylece diktiğini fark etti. Şimdiden birileri cihazlarda parmak izleri ararsa ne ya-

lan söyleyeceğini düşünüyordu. Sis füzelerine bir gün kasa odasında çalışırken dokunmuş olabilirdi pekâlâ... Herhalde Kâbus cihazları çalmadan önce olmuştu bu...

Fakat yalanları inandırıcı değildi.

Yalanları yığıldıkça daha da tehlikeli oluyordu. Bazen ona şöyle güçlü bir nefes verse yalanların iskambil kulesi gibi yıkılacakmış gibi geliyordu.

Nova sesine sakın bir ton verip “Fatalia’nın sis füzelelerinden biri gibi” dedi.

Adrian “Callum da öyle söyledi” dedi.

“Callum? O burada mı?” Nova’nın aklına önceki gece Callum’u bilinçsiz halde kasa odasında bıraktığı geldi.

Adrian başını salladı. “Sis füzelerinin kayıp olup olmadığına bakmak için üst kata gitmişti.”

“Belki de Kâbus mızrağı almadan önce füzeleri almıştır.”

Adrian’ın kaşları siyah çerçeveli gözlüğünün arkasında çatıldı. “Ben öyle düşünmüyorum. Mack Baxter, Kâbus’un elinde Ajan N’yle dolu bir tür bomba olduğunu söyledi. Trevor’ı o şekilde etkisiz hale getirebilmiş. Sanırım bu da o bombalardan biri.”

Nova, Artçı Şok’a ve Çirkin’e sessizce küfretti. Onlara gerçeği söyledikleri için suçlayamayacak olsa da. “Eh, belki de sis füzesinin tasarımından ilham almıştır. Dâhi bir mucit ne de olsa, öyle değil mi? Bunları bizzat tasarlamış olmalı.”

Adrian duraksadı. Nova onun düşünceleriyle bir mücadele içinde olduğunu görebiliyordu. Nihayet Adrian “Belki” dedi. “Bakalım Callum ne bulacak.”

İkna olmamıştı.

Nova da ikna olmayacaktı. Şüpheleri kendisinden uzaklaştırmak için ne denli çabalarsa çabalasın sözleri bugünlerde pek de ikna edici değildi.

Boş cihazı havaya atıp avucunun içine alan Adrian “Şu var ki” dedi, “Kâbus Ajan N bombaları patlattıysa... kendisi de bundan etkilenmeliydi. Güçlerini kaybetmekten neden korkmadı ki?”

“Maske takıyor, değil mi?”

“Evet ama o maskenin bir gaz maskesi olmadığından eminim.”

Nova omuz silkti. “Bunu bilmiyoruz.”

“Peki fakat Genissa’nın güçlerini çekerken...” Gözleri zemindeki kana kayan Adrian sustu. “Onun güçlerini çekerken Max’in hemen yanındaydı. Max’in de Kâbus’un gücünü çekiyor olması gerekirdi. Fakat Nova sorunsuzca kaçtı. Max’in gücünden etkilenmeyen yoktur.”

“Baban var.”

Adrian kaşlarını çattı. “Kaptan Krom hariç kimse.”

“Sadece Max’in gücünden ve Ajan N’den korunmanın yolları olabileceğini söylüyorum. Belki Kâbus bir şey keşfetmiştir... Senin o Zindelik Tılsımı’na rastlaman gibi.” Bu tılsım Adrian’ın keşfettiği; birini hastalığa, zehre ve onu zayıflatabilecek neredeyse her şeye hatta Ajan N gibi maddelere karşı da koruyabilecek bir artefakttı. O anda artefakt Nova’nın Wallowridge’teki evinin ahşap zemin tahtalarıyla yıpranmış yatağı arasında duruyordu. “Bilmediğimiz, birinin yeteneklerini koruyabilecek belki onlarca artefakt var.”

“Ve sence Kâbus ve ben hemen hemen aynı zaman diliminde öyle iki artefakt bulduk ha?”

“Tabii. Olabilir.”

“Ya da...” Adrian’ın alçalan sesi bir fısıltıya döndü. Yakınlarındaki Muhafızlar cam parçalarını süpürmekle ve yıkıntıların içinden molozları çekmekle uğraştıklarından ikisinin sohbetlerine aldırış edecek durumda olmasalar da.

Nova onun böyle bir itirazla gelmesini bekliyordu. Ne de olsa Adrian’ın fikri Nova’ninkinden çok daha akla yatkındı. Fakat Nova yüzündeki renk vermeyen ifadeyi korudu. “Sende değil mi?”

Adrian yüzünü buruşturdu. “Hayır. En son babamdaydı. Max’i ziyaret edebilsin diye ona vermiştim. Anlıyorsun ya, bir kereliğine, karantinanın dışında. Fakat şimdi kayıp.”

“O halde... sence Kâbus onu da mı kasa odasından çaldı?”

“Kasa odasında değildi. Simon tılsımı eve geri getirdiğine yemin ediyor. Sonrasında tılsımı görmedik.”

Nova başını yana eğdi. “Kâbus’un evinize gizlice girdiğini mi düşünüyorsun yani?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum. Teoride hepimiz galadayken bunu yapmış olabilir. Fakat güvenlik kameralarında hiçbir şey yok. Ayrıca onun tılsımdan nasıl haberi olduğunu da açıklamıyor bu. Max’ten başka kimseye bahsetmedim bundan. Babalarımın bunu yapmadığını da biliyorum.” Adrian ensesini ovuşturdu. Nova onun “Sen kimseye bahsetmemiştin, değil mi?” diye sorarken bir nebze suçluluk duyduğunu görebiliyordu.

“Elbette hayır” dedi Nova. “Fakat Tina ve Callum da tılsımı biliyorlardı. Callum başkalarının yanında çenesini tutamıyor. Belki tılsımın ne kadar kıymetli olduğunu fark etmediklerinden ağızlarından bir şeyler kaçırmışlardır.”

“Evet. Belki. Aslında ben ekibin Kâbus hakkında neler

bildiğimiz üzerine konuşmak için bir ara toplanabileceğini umuyordum. Belki gözden kaçırdığımız bazı noktalar vardır. Ben sadece... epey tuhaf bazı tesadüfler yaşandığını düşünüyorum.”

“O bir Anarşist” dedi Nova. Elini Adrian’ın koluna götürmeye cesaret etti. Üniformasının kumaşı altında Adrian’ın kaslarının kısa bir an için gerildiğini hissetti. “Kâbus hilekâr ve kurnaz. Muhtemelen de hakkında hiçbir bilgimizin olmadığı... *kötüler* dünyasında birçok bağlantısı var. Tüm bunları yapabildiyse... Anarşinin Ası’nın miğferini bile çalabildiyse neler yapabileceğini kim bilir? O tılsımı bulup Ajan N’den etkilenmemenin bir yolunu bulması... bunların hiçbirisi uzak olasılıklar değil.”

Adrian bir an için Nova’nın eline baktı. Sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Parmaklarını Nova’nın parmakları üzerine yerleştirdi. Sis füzesini hâlâ sıkıca kavrayan diğer eli ise gevşekçe sarktı. “Burada olmandan dolayı memnunum” dedi. Fakat tam Nova’nın kalbi hızla çarpmaya başladığında “Benim tarafımda olmandan dolayı” diye ekledi.

Nova bu sözlere Adrian’ınki gibi belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Başka hangi tarafta olacaktım ki?”

“Adrian! Nova!”

Dönüp baktıklarında Ruby ve Oscar’ın kalabalığı yararlanarak ilerlediklerini gördüler. Ruby, Adrian’ın diğer omzunu kavradı. “Max nasıl?”

Adrian’ın çenesi gerildi. “Durumu hâlâ ciddi.”

Ruby başını iki yana salladı. “Çok çok üzgünüm. O bir canavar, Adrian. Biri Max’e bunu nasıl yapar?!”

Nova yüzünü buruşturdu.

“Bunu söylemek ne kadar canımı sıkırsa da şaşırmadım” dedi Adrian. Saldırı kaçınılmaz bir gelişmeymiş gibi. “Tabii ki Kâbus, Max’i öldürmeye çalışacaktı. Anarşistler’den herhangi biri bunu yapmaya çalışırdı. Ne de olsa Max yüzünden yenildiler. Belki de son on yıldır Max’i öldürme planları kuruyorlardı.”

Nova’nın yanakları kızardı. Kâbus’un Max’i öldürme girişimi hakkında ne kadar çok şey işitirse gerçeği haykırmayı o kadar istiyordu. Max’i yaralayan Genissa’ydı. Kâbus değil. Nova, Max’e asla zarar vermezdi. Lanet olsun, Nova onu kurtarmaya çalışmıştı!

Fakat Nova dilini ısırıldı. Kâbus’un masumiyetini tartışmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Ona inanmayacakları gibi bu yaptığı ancak şüphe çekerti.

“Onu bulacağız” dedi Ruby. “Buna bir son vereceğiz. Ayrıca Max... iyileşecek. Güçlü bir çocuk o.”

“Biliyorum” dedi Adrian. Sesinden minnet ve Ruby’nin söylediklerine inanma isteği okunuyordu. Bütün gece o aynı sözleri kendisine yineleyip durmuş gibi. Fakat verdiği yanıtta hâlâ şüphe vardı.

Nova ağır ağır nefes verdi. Adrian sabah erkenden onun evine gelmişti. Ortalık durulduğunda. Max’in hastaneye kaldırıldığını ve Kâbus’un miğferi çaldığını ona söylemek için. Çok perişan görünse de aynı zamanda intikam için yeni bir güçle dolmuş gibiydi. Nova kendisine sarılan, teselli etmek için elinden geldiğince çabaladığı Adrian’ın sözlerini anımsadığında ürperdi.

Kâbus’u bulacağım ve onu yok edeceğim.

İKİNCİ BÖLÜM

LOBİDEKİ MÜTHİŞ HASARA göz gezdiren Oscar “Duyduğuma göre Kâbus, Buz Yanığı’nı ve ekibini iyi benzetmiş” dedi.

“Öyle denebilir” dedi Adrian. “Buz Yanığı, Gargoyle ve Artçı Şok. Hepsi etkisiz hale getirildi.”

“Bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de... Kâbus bir adım öne geçti denebilir, öyle değil mi?”

Ruby, Oscar’ın omzuna bir şaplak indirdi. “Az kalsın Max’i öldürüyordu, seni mankafa!”

“Yo, biliyorum. Fakat mademki birileri etkisiz hale getirilecekti, Genissa ve yordakçılarına üzüldüğümü söyleyemem.”

“Sorun değil” dedi Adrian. “Ben de işin o tarafını çok dert etmiyorum. Zaten dediğin gibi, Max iyileşecek.” Duraksayıp sessizce “İyileşmek zorunda” diye ekledi.

“Vay canına, o da ne?” diye haykırdı Oscar. Bastonunu karoları kırık zeminde bir şeye saplamaya hazırlanmış gibi kaldırdı.

Kırık betonun ve alçının karmaşası içinden onlara doğru küçük bir yaratık geliyordu. Öfkeli, küçük,

Nova'nın başparmağından biraz daha büyük bir velociraptor.

“Hadi oradan” diye mırıldandı Adrian. “Turbo!” Çömelip yaratığı avucuna aldı.

Turbo tiz bir cıglık atıp onu ısırıldı.

“Of!” diye ciyaklayan Adrian, Turbo’yu elinden düşürdü. Yere düşen Turbo, Oscar’ın bacakları arasından hızla geçti.

Nova, Turbo’nun arkasından hızla sıçradı. Yaratığı ensesinden tuttu. Turbo acınası bir miyavlamayla Nova’yı pençelerini savurdu. Kızın parmağında küçük çizikler bırakarak. “Bu şey nasıl hâlâ hayatta?” diye sordu Nova.

Adrian’ın Nova’yı kurtarmak için karantinaya gittiğinde güçlerinin Max tarafından sonuna dek çekilmediğini ispatlamak için Nova’nın avucuna küçük canavarı çizmesinin üzerinden yıllar geçmişti sanki.

Adrian, Nova’nı parmakları arasında kıvranan küçük dinozoru incelemek için eğildi. “Hayatta fakat durumu çok da iyi değil. Baksana, rengi griye çalmış. Hareketlerinin de nasıl sarsakça hareket ettiğini de fark ettin mi? Bir makine gibi. Hayvan çizdiğimde bu hep olur. Yine de beklediğimden daha uzun süre dayandı.”

Yaratığı çekingence gözleyen Oscar “Affedersin” dedi. “Fakat nedir bu?”

“Bir velociraptor” dedi Adrian. “Çizeli epey oluyor. Max onu evcil hayvanı yapmıştı. Adı Turbo. İşte.” Çömelen Adrian keçeli kalemini çıkarıp beyaz karonun üzerine avuç büyüklüğünde bir kafes çizdi. Parmaklarının bir hareketiyle kafes gerçeğe döndü. Çok küçük bir dinozor için üç boyutlu bir taşıma çantası. Adrian kapıyı açarken Nova

onu kafesin içine bıraktı. “Onu hastaneye, Max’in yanına götüreceğim. Uyandığında onu görmek Max’i mutlu eder.”

Uyandığında. Adrian’ın ilk kez Max’in komadan çıkma olasılığına gerçekten iyimser yaklaştığı Nova’nın gözünden kaçmamıştı. Belki de Adrian, Turbo’nun hâlâ yaşıyor olmasını iyiye işaret olarak görmüştü.

“Herhalde açtır” dedi Ruby. “Demek istediğim, çizimlerinin de bir şeyler yemeleri gerekiyor, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.” Adrian bu konu üzerine pek kafa yormamış gibiydi. “Max atıştırmalıklarını onunla paylaşırdı.”

Ruby başını salladı. “Ben kafeteryaya gidip ona... Ne bileyim, parmak tavuk falan getireyim. Hemen dönerim.”

Kimse ağzını açamadan Ruby gitmişti bile. Mahvolmuş lobide gezinen Muhaliflerin arasından hızla geçip uzaklaştı.

“Şey...” dedi Adrian. Fakat geç kalmıştı. “Bence kafeteryayı henüz yeniden açmamış olabilirler...”

“Bir şeyler bulur” dedi Oscar. “Salondaki satış otomatlarında kurutulmuş hindi eti var.” Asansör kapılarının kapanmasıyla Ruby gözden kayboldu. Oscar sabırsızca Nova’ya ve Adrian’a doğru döndü. “Peki, madem gitti, sizinle konuşacaklarım var çocuklar. Yani, Max ve Kâbus’la ilgili her şeyi biliyorum. Her ne kadar şu an bunun için en uygun zaman olmasa da galada söylediklerinizi düşünmekten bütün gece gözüme uyku girmedi. Bir plan kurdum.” Oscar dikkatini Nova’ya odakladı. Nova’nın tepkisi kaskatı kesilmek oldu. Ne dediğini unutmuştu ve merak ediyordu. Galanın geçen gece düzenlenmesine ve karargâhın kasa odasına gireli birkaç saat almasına rağmen Nova’ya aradan haftalar geçmiş gibi geliyordu.

“Ne planı?” diye sordu Nova.

Oscar ısrarcı bir tavırla “Anların” dedi. “Ruby’ye... ona olan hislerimden bahsetmek. Nova haklıydı. Ben harika-yım ve Ruby’nin ayaklarını yerden kesmeye hazırım.”

“Ha, şu mesele.” Nova, Oscar’ın planının o denli önem-siz bir konuyla ilgili olması karşısında kendisi gibi rahat bir nefes almış görünen Adrian’a baktı. “Bu harika.”

“Evet, yap bu işi Oscar” dedi Adrian. “Tereddütlerini bir yana bırakma zamanı.”

“Sağ ol adamım. Operasyonuma...” Oscar görünmez sözcüklerin altını çizer gibi elin havaya kaldırdı. “...Taç Mücevherleri Operasyonu adını verdim.”

Nova ve Adrian hayretle Oscar’a baktılar. Bir süre tek kelime edemediler. Ardından Adrian boğazını temizledi. “Şey... ne demiştin?”

“Anlarsın ya. Taç mücevherleri... Yakutlar*... Anladın mı?”

Nova gözlerini şüpheyile kıstı. “O dediğinin argodaki anlamı...”**

Oscar, Nova’nın lafının gerisini getirmesini bekledi. Fakat Oscar öyle sevimli bir coşku içindeydi ki Nova sus-tu. “Boş ver” dedi. “Sadece... Neden bir operasyon ismine gerek duydun ki?”

“Çünkü fikirlerim var” dedi Oscar. “Binlerce. Dikkatle hesaplanmış, çok aşamalı bir strateji olacak bu.”

“Yani gidip ona öylece çıkma teklif etmeyecek misin?” diye sordu Adrian.

Oscar burnundan güldü. “Hadi ama. Ruby bundan iyisini hak ediyor. Serenatlar, hediyeler, bulutlara yazı-

* İng. Ruby, yakut anlamına gelmektedir (ç.n.)

** İng. Crown Jewels (ya da royal jewels) argoda testisler anlamında kullanılmaktadır (ç.n.)

lar yazdırmak gibi şeyler olacak... Anlarsın ya, gerçekten esashı jestler. Kızları çılgına çeviren türde şeyler, değil mi?” Nova’ya baktı. Nova’nın elinden ancak omuz silkmek geldi. Oscar iç çekti. “Peki, bir şiirle başlayabileceğimizi düşündüm. Sabaha karşı beş civarı yazdığımı aklınızdan çıkarmayın yalnız. Fakat bu hafta Ruby’nin kapısının eşiğine bir kart bırakmayı düşünüyordum. Bakın şu ana dek yazdıklarım şunlar...” Boğazını temizledi. “Yakutlar kırmızıdır, gözlerin mavi...”

“Dur” dedi Nova.

Oscar donakaldı. “Ne var?”

“Ruby’nin gözleri ela” dedi Nova. “Ayrıca şu ara gerçekten şiir zamanı değil.” Eliyle yıkıntılara işaret etti.

Oscar ofladı. “Fakat daha şiirimi...”

Tepelerinde kırmızı ve mavi kıvılcımlar belirdi. Nova hızla, panik içinde çömeldi.

Adrian, Nova’nın elini tuttu. Alaycılığa kaçan bir bakış atıp “Sadece Kara Işık bu” dedi.

Lobinin ön tarafında beş konsey üyesi sokak seviyesinde kalan balkonda dikiliyordu. Bir cam duvarının ardında, puslu ikindi güneşinin altında birer siluettler. Kaldırımında gazetecilerin ve meraklı sivillerin gölgeleri seçilebiliyordu. Uyarı için gerilen bandın gerisinde duruyorlardı. Bir avuç Muhalif organizasyondan olmayan herkesi uzak tutmakla görevlendirilmişti.

Havai fişekleri dağıldığında Kara Işık avucunu kapılara doğru çevirip parmaklarını hayali kepenkleri kapatmış gibi havada hareket ettirdi. Pencere hem güneş ışığını hem de meraklı gözleri engelleyen bir karanlık peçesiyle örtüldü.

Kaptan Krom “Teşekkürler Evander” deyip balkonun ön tarafına adım attı. Konsey üyelerinin geri kalanı onun çevresinde bir yarım daire oluşturdu. Nova, Kaptan’ı ve Korku Bekçisi’ni süzdü... Adrian ve Max’in onları evlat edinen iki babası. Nova ikisinin de geçen gece uyumadıklarını tahmin etse de Kaptan’da Korku Bekçisi’nin bitkinliğinden eser yoktu. Kaptan’ın teni her zamanki gibi ışıltılıydı. Bebek mavisi gözleri her zamanki kadar çarpıcı ve parlaktı. Her zamanki kadar sakin olmadığının tek belirtisi dağınık saçlarıydı.

Fakat bitkin görünen sadece Korku Bekçisi değildi. Fırtına Kuşu’nun siyah tüylü kanatları kürekkemiklerinden aşağı dökülüyordu. Ayrıca Tsunami’nin yüzünden eksik olmayan huzurlu ifade ilk kez kaybolmuş ve yerine çatık kaşlar, gergin dudaklar gelmişti. Genellikle en rahat ve genişleri olan Kara Işık kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

“Muhelif dostlarım” dedi Kaptan. Sesi lobide patladı. “Dün gece büyük bir darbe aldık. Yaşananları olduklarından hafif göstermeye çalışmayacağım. Dün gece neler olduğunu zaten görüyorsunuz. Bu durum...” Doğru sözcüğü ararken dudakları gerildi. “...en hafif tabirle cesaret kırıcı. Bir tek kötünün aramıza bu derece etkili bir şekilde sızabilmesi. Kâbus’un güvenlik sistemimizi devre dışı bırakıp en iyi devriye birliklerimizden birini mağlup etmesi. Bizden çalabilmesi. Bizden...” Sesi titredi. “Bizden birine bu denli zalimce ve duygusuzca zarar verebilmesi. Üstelik sadece bir Muhelif’e değil, bir oğlana, bir çocuğa; iyi yürekli, zeki ve şefkatli bir çocuğa zarar verebilmesi. Düşünmesi bile hoş olmayan bir eylem. Hepimize bu dünyada kötülüğün

var olduğunu ve kararlılıkla o kötülüğe karşı durmamızın sorumluluğumuz olduğunu bizlere hatırlattı bu.”

Nova yumruklarını sıkıp *–Ben-Max’e-zarar-vermedim!–* diye haykırmamak için kendisini tuttu.

“Fakat biz Muhalifleriz” diye devam etti Kaptan Krom “ve kötülük karşısında bir köşeye sinmeyiz. Hayır... Kötülük karşısında daha da dik dururuz! Daha da fazla mücadele ederiz! Güçlükler ancak bu dünyanın koruyucuları, adaletin savunucuları olma kararlılığımızı daha da güçlü kılar!”

Dinleyicilerden birkaç tezahürat geldi.

“Kayıplarımıza takılıp kalmadan geleceğe, daha aydınlık yarınlara nasıl ulaşabileceğimize bakacağız. Çünkü...dün kayıplar verdik. Fakat büyük bir zafer de vardı. Size işittiğiniz söylentilerin doğru olduğunu söylemek istiyorum.” Duraksadı. Gözleri odada gezindi. “Son on yıldır ölü olduğuna inandığımız Anarşinin Ası hayatta. Şu anda nezarette.”

Destek veren bir tezahürat beklediyse hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Çünkü en büyük düşmanlarının Gatlon için verilen savaşta hayatta kaldığı bilgisi Anarşinin Ası ele geçirilmesine rağmen endişeli mırıltılara karşılandı.

“Ya miğferi?” diye bağırdı Simyacı. “Bize miğferin yok edildiği söylenmişti. Fakat şimdi de Kâbus’un buraya miğfer için geldiğini söylüyorlar.”

Kaptan onları ayıran tırabzana yapışıp “Evet, öyle” dedi. Nova yutkundu.

“Zafer Günü’nün ardından Anarşinin Ası’nın miğferini yok etmek için elimden geleni yaptım” dedi Kap-

tan “fakat yok edilmesi imkânsızdı. Konsey olarak tüm dünyaya miğferin yok edildiğini bildirmenin en doğrusu olduğuna karar verdik. Biz toplumu yeniden inşa etmek için çabalarken halkımızın endişelerini gidermek adına. Kendimi miğferin burada, karargâhta güvende olacağına ikna etmiştim.” Dudakları bir an için öfkeyle kıvrıldı. “Fakat anlaşılan yanlış karar vermişim. Kâbus dün gece kaçmayı başardı.” Odaya fısıltılar yayıldı. Fakat Kaptan ellerini havaya kaldırdı. “Beni dinleyin. Sakin olmalısınız. Size hatırlatayım... Anarşistler dün gece miğferi almış olsalar da liderlerini kaybettiler. Anarşinin Ası olmadan o miğfer kostüm aksesuarı olmaktan öteye gidemez.”

Nova, Kaptan Krom’un söylediklerine inanıp inanmadığını merak ediyordu. Muhaliflerden kaçının *ona* inana-
cağını da.

Anarşinin Ası’nın miğferi hakkında pek bir bilgisi yoktu. Fakat hep miğferin herhangi bir dâhinin güçlerini artıracığını varsaymıştı. Tıpkı Anarşinin Ası’nın güçlerini artırdığı için. Aksi takdirde Muhalifler, As’ın öldüğüne inanırlarken ne diye o miğferi yok etmekte o kadar kararlı olacaklardı ki?

Yine de Kaptan’ın sözleri hemen etkisini göstermişti. Kalabalık suspus oldu. “Sizden rica ediyorum” diye ekledi, “şimdilik bu hırsızlığın haberi halka ulaşmaması. Medyayla konuşmayın. Kimseye tek kelime etmeyin. Dört bir yandaki körü dâhilerin yarattığı tehdidi nihayet bastırmanın eşiğine geldiğimiz şu zamanlarda kitle-
sel bir paniğin yayılmasını istemeyiz. O açıdan, eğilmemiz gereken iki konu var. İlki dün gece karargâhımıza verilen zararı onarmak ve yeni güvenlik önlemleri al-

mak. Bunun için Konsey üyesi dostlarımla uluslararası örgütlerle görüşüp güçleri inşaatta ve tamirde kullanabilecek tüm dâhilerden yardım alacağız. Ayrıca önümüzdeki günlerde kendi organizasyonumuzdakileri de yeteneklerine göre görevlendireceğiz. Yeniden inşa sırasında işbirliğinizden dolayı minnettarız. Bu projeye ilgili düşünceleriniz varsa bu girişime liderlik Kasumi'yle görüşebilirsiniz.” Eliyle Tsunami'ye işaret etti. Tsunami yanıt olarak başını salladı.

“İkincisi” diye devam etti Kaptan “bugünün sonunda Ajan N'nin halka tanıtılması için bir tarih belirleyeceğiz. Sonrasında faaliyetteki tüm birimler Ajan N'yi kullanacaklar. Bu da bizi ileride bu tür saldırılara korumamızı sağlayacağı gibi bizim koruma ve onur şiarımızı benimsemeyen dâhilerle ne kadar büyük bir ciddiyetle mücadele edeceğimizi yurttaşlarımıza göstermiş olacağız.”

Nova, Adrian'ın kolunu sıktı. Bunu yaptığını ancak Adrian onun elini tutup parmaklarını parmaklarına doladığında fark etti.

“Ayrıca bu ifşanın bugüne dek kötülük yapmaktan hüküm giyen tüm dâhilerin halkın önünde etkisiz hale getirilmesini de kapsamasına karar verdik... Anarşinin Ası da dahil olmak üzere.”

Nova'nın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. Sözleri alkışlarla karşılandı. Her ne kadar alkışlara gerginlik eşlik etse de. Ajan N ilk ortaya çıktığında organizasyonun büyük bir kısmı için heyecan verici bir gelişme gibiydi. Fakat maddenin bir kısmı Kâbus'un eline geçmeden önceydi bu. Kendilerinden üç kişi tam da bu lobide etkisiz hale getirilmeden önce.

Anlaşılan herkes Muhaliflerin yeni silajı konusunda biraz daha endişeliydi.

“Ya işbirliği yapmayı reddeden devriyeler?” diye cınlandı bir ses. Tiz ve öfkeli.

Eskiden Buz Yanığı olarak tanınan Genissa Clark kalabalığın arasından çıkıp molozların arasında ilerlerken dinleyicilerin ilgisi canlandı. Üzerinde alışageldik Muhallif üniforması değil, ipli bir pantolon ve tıbbi kanattan alınmış bol bir tişört vardı. Çıplak kollarında Kâbus’la mücadelesinden kalma çürükler ve çizikler vardı.

Nova geçen gece çarpıştığı dâhilerden birini görünce gerildi. O sırada kapüşonlu ve maskeli de olsa kalbi Genisa’nın onu tanıyabileceği düşüncesiyle küt küt atıyordu.

Genissa yalnız değildi. Ekibinin geri kalanı onu takip etti: Güçleri çekilmeden önce Gargoyle olarak bilinen Trevor Dunn. Hâlâ ortalama bir insandan daha iri olsa da eskisi gibi devasa değildi. Derisinde de taştan eser yoktu. Mack Baxter da oradaydı. Artık Artçı Şık değildi. Tuhaf bir yürüyüşü ardı. Adımlarının yeri sarsmasına çok alışık olduğundan zemin onu karşılamak için kabarmadan nasıl yürüyeceğini yeniden öğrenmesi gerekmiş gibi.

Ekiplerinden sadece Vatoz –Raymond Stern– dâhi olarak kalmıştı. Nova güvenlik kameralarını kapatmadan önce Vatoz’u gözlem odasında uyutmuştu. Vatoz’un iğneli yumruğu kaymış, ileri geri oynadıkça cam parçalarını etrafa saçmıştı.

Arkalarında beliren Ruby “Ne kaçırdım?” diye fısıldadı. Elinde açık bir kurutulmuş hindi eti poşeti vardı.

“Şey...sonra açıklarız” dedi Adrian. Kendisine uzatılan

bir parça hindi etini alıp Turbo'nun kafesinin parmaklıklarından içeri tıktı.

Fırtına Kuşu balkonun ön tarafına adım atıp “Genissa” dedi. “Şifacılar sana henüz izin...”

“Şifacıların canı cehenneme” diye bağırdı Genissa. “Ne yapacaklar ki? Güçlerimi geri mi getirecekler?” Parmaklarını şaklattı... Uçlarından buz kristalleri püskürecekmiş gibi. Fakat hiçbir şey olmadı tabii. Çatık kaşları daha da çatıldı. “Kendin söyledin. Ajan N'nin etkileri geri çevrilemiyor. Bu yüzden de daracık bir bekleme odasında sırf biri başımı okşayıp bu kadarıyla kurtulduğuma *ölmediğimi* için şükretmemi söylesin diye pinekleyemem.” Odanın ortasında, Artçı Şok'un sarsıntılarından biriyle parçalanmış kırmızı karolarla yazılmış *R* harfinin üzerinde durdu. Gözlerini orada toplanan Muhaliflere çevirdi. “Fakat durup bir kendimize soralım... Gerçekten daha mı kötü olurdu bu?” Gözlerini Konsey üyelerine çevirdi. “İkna olmadım da...”

“Genissa...” diye söze girdi Kaptan.

Genissa öfkeyle “*Buz Yanığı*” dedi. Burun delikleri şişti. Dimdik durdu. Beyaz-sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. “Burada, görevimizin başında, organizasyonu koruyorduk. Karargâhınızı. Muhaliflere inandım. Değerlerimizi korumak için ne gerekiyorsa yapardım. Şimdi bunun bana bedeline bakın. Düştüğümüz duruma!” Arkasındaki Mack ve Trevor'a işaret etti. “Kâbus'a karşı durduk. Hayatlarımızı tehlikeye attık çünkü süper kahramanların yaptığı budur. Fakat adil bir dövüş olmadı, değil mi? Çünkü bir şekilde onun elinde Ajan N vardı. Elinde *sizin* silahınız vardı.”

Nova'nın çenesindeki kaslar gerildi. Öfke sel olup içine aktı. Genissa'nın kendi elinde de Ajan N olduğu gerçeğini es geçmesi tam da kendisinden beklenecek bir işti. Üstelik maddeyi yasal olarak elinde bulunduruyordu. Çünkü Muhaliflerin henüz Ajan N'ye erişimi yoktu. Nova, Buz Yanığı'nın eğitim saatlerinde Ajan N'den bir miktar kaçırdığını ve tereddüt etmeden Ajan N dolu bir dartla Kâbus'u çekinmeden vurduğunu tahmin ediyordu. Nova, Zindelik Tılsımı'nı takıyor olmasa şimdi onlar kadar güçsüz olacaktı.

“Öğrenmek istiyorum” diye ekledi Genissa. “Nasıl oluyor da düşmanlarımızı güçlerinden mahrum edebilecek bir madde üretebiliyorsunuz ve o madde daha biz kamuyuna varlığını açıklayamadan düşmanın eline düşebiliyor?”

Kaptan Krom boğazını seslice temizledi. “Gen... Buz Yanığı makul bir soru soruyor ve konuyu ayrıntılı bir şekilde araştıracağız.”

“Ya, *araştıracaksınız* demek?” Genissa kollarını iki yana açıp kalabalıkla yüzleştirdi. Ona en yakın Muhalifler geri çekilseler de ağzından çıkan her sözcüğe dikkat kesiliyorlardı. Yüzlerindeki ifadelerden eski üç dâhiye karşı acıma hissiyle dolu oldukları okunuyordu. Yeteneklerini kaybetmeleri... Başından beri hepsinin korkusuydu. “Tıpkı güya Fünne onu havaya uçurduğunda Kâbus'un ölümünü araştırdığınız gibi mi?” dedi Genissa. “Ya da Anarşinin Ası'nın ölümünü araştırmanıza ne demeli? Kâbus'un Ajan N'yi nasıl elde ettiğini anlamakta sergilediğiniz beceriyi sorguladığım için kusuruma bakmayın. Ajan N'nin ele geçirilip bize karşı kullanılmasına engel

olamamanız da cabası.” Ayakları altında kırık cam çıtırdarken sesi yükseldi. “Gerçekle yüzleşme zamanı geldi. Liderlerimiz beceriksiz. Konsey anlamadığı, gerçek anlamda kontrol edemediği bir ateşle oynuyor ve hepsinden beteri bunu yapmak için hayatlarımızı ve yeteneklerimizi tehlikeye atıyor!”

Nova ve Adrian hayretle bakiştılar. Fakat Nova, Adrian’ın şaşkınlığının herhangi birinin konseyle o şekilde konuşmaya cesaret etmesinden kaynaklandığını düşünse de şaşkınlığı Genissa’yla bir konuda hemfikir olabilmesinden geliyordu.

“Bu kadarı yeter!” diye haykırdı Kara Işık. Fakat Kaptan’ın bir kolunu kaldırıp onu balkonun ucuna yürümekten alıkoymasıyla sustu.

“Hayır, bırak konuşsun” dedi Kaptan. Çenesi gergin olsa da Genissa, Mack ve Trevor’a bakarken gözlerinde şefkat vardı. “Dün gece burada olanlardan biz de sorumluyuz. Söyle bana, hatamızı nasıl telafi edebiliriz?”

“Telafi mi?” Genissa neşesiz bir kahkaha attı. “Müthiş!” Başını iki yana sallayıp bilekliğine uzandı. “İşin aslı, buradan sonra Muhaliflerin ne yaptıkları umurumda değil. Süper kahramanlığım sona erdi.” Bandı teninden söküp ayaklarının dibine fırlattı. Mack ve Trevor da aynını yapıp bilekliklerini molozların arasına attılar. “Umarım buradaki herkes onların sizin için piyonlardan ibaret olduklarını görür. İsteklerinizi yerine getiren iyi piyadelerden ibaret olduklarını. Siz bir avuç acınası kötünün gelip sizi güçlerinizden etmesinden endişelenmeyin diye. Ya da daha beteri...o gıcık gönüllü adalet savaşçılarından. Fakat gerçekle yüzleşelim, kurallara uygun davranmak için

süper kahraman olmadık biz. Bu dünyayı her türlü bedeli ödeyerek daha iyi bir yere dönüştürme becerimize olan inancımızdan dolayı olduk. Eh...” Parmaklarını kıpırdattı. “Yani neredeyse her türlü bedeli ödeyerek.”

Genissa lobiden ana merdiven boşluğuna geçti. Kala-balık onun ve yanındakilerin geçmesi için iki yana çekildi. Genissa omzunun üzerinden “Tek bildiğim” diye seslendi, “kemerinde Ajan N ile kendi rızasıyla etrafta gezinen bir dâhinin aptalın teki olduğudur.”

Balkona vardıklarında kimse onu, Mack’i ya da Trevor’ı durdurmak için yerlerinden kımıldamadı. Genissa bir kez duraksadı. Sadece iki yordakçısının peşinden geldiğine şaşırılmış gibiydi. Raymond Stern’i –Vatoz’u– lobide buldu. Az önce yanında dikildiği yerden bir adım öteye gitmemişti. Genissa dudak büktü. Sonra onun ve yanındakilerin kendilerini bekleyen cam kapılardan geçmeleriyle içeri göz kamaştıran bir günışığı akın etti. Dışarıdan gelen heyecanlı tezahürat onları karşılasa da sesler kapıların arkalarından kapandığı anda kesildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NOVA BİR KEZ ADRIAN'IN evine gitmişti ve hâlâ o deneyimin etkisinden kurtulamamıştı. Sebep sadece Adrian'ın onu ilk kez orada öpmesi değil –hâlâ dizlerinin bağını çözen bir anıydı bu– aynı zamanda sarayı andıran malikânenin dışında dikilmesinin ve oraya ne denli ait olmadığına dair hissin iliklerine kadar işlemesiydi. Adrian eski Gatlon Şehri belediye başkanının malikânesinde yaşıyordu. Malikâne Wallowridge'in tamamındaki dizi dizi evlerden daha geniş bir arsaya yayılmıştı ve bahçesi neredeyse koca bir mahalle genişliğindeydi.

Nova kapıya yaklaşp zili çalarken bunları fazla düşünmemeye çalışıyordu. Tuğladan bir sütunun üzerindeki bir cihaz bilekliğini tarayıp kimliğini doğruladı. Sonra dövme demir kapılar ardına kadar açıldı.

Yürüme yolunun sonuna vardığında Adrian onu sundurmada bekliyordu. İki yanında Grek sütunları ve içlerinde şekilli çalılar olan geniş ayaklı vazolar vardı. Nova'nın buraya son gelişinde Adrian'ın üzerinde eşof-

man vardı. Şimdi ise Muhalif üniformasını giymişti ve tavrındaki farklılık hayret vericiydi.

Bir iş görüşmesiydi bu.

Yine de Nova yaklaşıırken Adrian gülümsüyordu. “Diğerleri çoktan geldiler. Alt kattalar. Gel hadi.” Kolunu açık kapıya uzatıp Nova’yı fuayeye buyur etti.

İçerisi sıcaktı. Neredeyse rahatsız edici ölçüde. Kışın ortasında şöminelerin yaydığı gibi bir sıcak, önce havadaki soğuğu kışkırtıp sonra herkese soğuğun varlığını bile unutturan cinsten. Tahminin de yanılmamıştı da... Nova resmi görünümlü salonda yürürken çinili şömineyi gördü. Ensesinden şimdiden terler aktığından kapüşonlu svetşörtünün fermuarını açtı.

Adrian neredeyse özür dilermiş gibi “Babaların şöminenin daha samimi bir ortam yarattığını düşünüyorlar” dedi. “Alt kat çok daha serin. Haydi.”

Nova, Adrian’ın peşinden onun bodrum seviyesindeki yatak odasına yürümeye başladı. En alt merdiven basamağına vardığında donakaldı.

Oscar ve Ruby oradaydılar... Ruby kanepeye tünemişti ve Adrian’ın masasının koltuğunda oturan Oscar’ın sırtı ikisine dönüktü.

Fakat Nova’nın duraksamasına neden olan Danna’nın da orada olmasıydı. Bütün rafları, masanın üzerini ve güney duvarındaki yüksek pencere pervazlarını dolduran yüzlerce altın sarısı ve siyah kelebek olarak.

Nova’nın ağzı kurudu.

Onları o kadar çok sayıda, bir arada görmek ve daha önce olduğu gibi savaşın ortasında görmemek güzel bir manzara olabilirdi. Fakat kelebekler hiç kıpırdamıyorlar-

dı. Kanatlarını bir kez olsun çırpıyorlardı. Antenleri seğirmiyordu bile. Nova emin olmasının imkânsız olduğunu bilse de tüm o küçük böcek gözlerinin *kendisine* odaklandığına dair belli belirsiz bir hisse kapıldı.

Ruby “As’ı bulduğumuzdan beri peşimde dolanıyor” dedi. “Benimle karargâha gelmese de...” Endişeli gözleri kelebeklere çevrildi.

Adrian “Babasıyla temas kuran oldu mu, haber vermek için?” dedi Adrian.

Ruby “Fırtına Kuşu’na bahsettim” dedi, “ona haber gönderip Danna’nın iyi olduğunu bildireceğini söyledi... Yani iyi sayılabileceğini. Şimdiye kadar eve gideceğini düşünüyordum fakat belki de onu bu halde görmenin babasını daha da endişelendireceğini düşünüyor olabilir?”

“Ya da belki heyecanlı dedektiflik maceramızın dışında kalmak istemiyordur” dedi Oscar. “O hâlâ ekipte. Kelebek sürüsü modunda da olsa, öyle değil mi?”

“Kesinlikle” dedi Adrian. “Bizi Anarşinin Ası’na götürdü. Belki verebileceği başka bilgiler de vardır... Bir şekilde.”

“Neden...” Nova boğazını temizleyip odaya giden son adımını atmaya cesaret etti. “Neden yeniden eski haline dönmedi?”

“Bir nedenden ötürü bunu yapamadığını düşünüyoruz” dedi Adrian. “Tüm kelebeklerin dönüşmesi gerekiyor. Biri bile kayıp olsa... Yani ölü değil de uzak bir yerde kapana kısılmışsa mesela... Diğerleri bu formdan çıkamıyor.”

Ruby bileğindeki kabloyla oynayıp “Anlamadığım şey” dedi, “bizi neden kayıp kelebeğe götürmediği... Ya da kelebeklere. Birden fazlaysalar. Bir yerde kapana kısıldıysa

neden ona yardım etmemiz için bize yardım etmedi? Bizi Anarşinin Ası'na götürürken yaptığı gibi yani?"

Oscar omuz silkti. "Beki de onun yerini bilmiyordur."

"Fakat hepsi de birbirleriyle iletişim kuruyor" dedi Adrian. "Bu formdayken bile. Bir tür ortak sürü zihni gibi. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmemesi pek de mümkün görünmüyor."

Nova, Ruby'nin yanına huzursuzca oturdu. Danna'nın kelebeklerinden birinin kendisini ve mahzenmezarlardaki anarşistleri gözetlediği geceyi düşündü. Kelebeği bir yastık kılıfıyla yakalayıp esir almışlar, sıralı evlerden birine geri getirip cam bir kavanoza sokmuşlardı.

Kelebek özleri bağlı bir esir gibi nereye götürüldüğünü bilemeyecekti. Nova kelebek hâlâ nerede olduğunu bilemediğinden ve bu yüzden kalan yaratıkları yanına çağıramadığı için bunun mantıklı bir karar olduğunu düşündü.

Yine de çevresini saran böceklerden yayılan, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olan tiksintiyi sezebildiğini düşündü.

Danna diğerleriyle konuşamasa da gerçeği biliyordu. Nova'nın sırrını biliyordu.

Grubun geri kalanıyla iletişim kurmanın bir yolunu bulması an meselesiydi.

En sonunda Adrian "Nihayet burada olduğu için memnunum" dedi. Durup kelebek sürüsüne göz gezdirdi. "Burada *olduğun* için" diye düzeltti. Çünkü birinden orada değilmiş gibi bahsetmek kabalık olurdu. Fakat Nova, Danna'nın bu formdayken onları işitebileceğinden emin değildi. "Danna'ya yardım etmenin bir yolunu bulacağız. Anarşinin Ası'nın tutulduğu yeri bilmesinin bir nedeni

olmalı.” Parmaklarıyla bacaklarına birkaç kez vurdu. “Bundan emin olmasam da... Kâbus’u ve Anarşistleri bulursak Danna’ya yardım etmenin bir yolunu da bulabileceğimizi sanıyorum.”

“Dur bakalım” dedi Oscar. “Gerçekten işe koyulmaya hazırlandığını hissediyorum fakat o kısıma geçmeden önce...” Ellerini arkasına uzatıp kalp şeklinde bir teneke kutu çıkardı. “Kurabiye getirdim!” Kapağı açıp kutuyu önce Ruby’ye uzattı. Nova kurabiyelerin ev yapımı olduğunu fark etti. Birkaçının kenarları yanıktı ve diğerlerinin ortaları vıcık vıcık, az pişmiş kalmıştı. Tek tek parşömen kâğıtlarına sarılmıştı.

Ruby bir kurabiye alıp “Teşekkürler Oscar” dedi. Kurabiyeyi havaya kaldırıp duraksadı. “Yoksa bunlar...”

“Limonlu, hindistancevizli, ortası çikolatalı kurabiyeler” dedi Oscar. Kulakları pembeleşti. “Evet. Evet, aynen öyle.”

Ruby hayretle Oscar’a baktı. “Bu... Annem de bu kurabiyelerden... Bunlar en sevdiğim kurabiyeler!”

“Evet, biliyorum.” Oscar gergince boğazını temizleyip teneke kutuyu Nova’ya uzattı. “Ben, şey, tarifi almak için anneni aradım da.”

Hiç iştahı kabarmayan Nova eliyle kurabiyeleri yemeceğini işaret etti. Adrian ise üç kurabiye birden aldı. Ruby’nin gözleri hâlâ Oscar’ın üzerindeydi. Unuttuğu kurabiye ağzının içinde, yarı yolda kalmıştı. Oscar ise Ruby’ye bakmadı. Bunun yerine kutunun kapağını kapatıp başıyla Adrian’a işaret etti. Az önce Nova’nın hiç işitmediği kadar cesur bir itirafta bulunmuş gibi. “Peki o zaman. Harika. Hadi işe koyulalım. Nereden başlıyoruz?”

Adrian ilk kurabiyeyi ağzına attı. Ayaklıklı bir beyaz tahtanın başına gitti. Tahtayı bir yanından tutup duvardan uzaklaştırdı. Sonra arka tarafını görebilecekleri şekilde çevirdi.

Nova endişelendi.

Tahtanın arkasında notların, şemaların ve delillerin iliştirildiği bir mantar pano vardı. Gatlon Şehri'nin bir haritası neredeyse tüm tahtayı kaplıyordu. Kâbus'un görüldüğü yerler daire içine alınmıştı. Kâbus ve Nöbetçi'nin geçit töreni sırasında karşı karşıya geldikleri binalar. Terk edilmiş lunaparkıyla Cosmopolis. Muhalif Karargâhı. Bazı metro tüneli girişleri. Cloven Cross Kütüphanesi de işaretlenmişti. Fünve ve Kütüphaneci'yle ilgili notlar vardı. Katedral de işaretlenmişti. Yanına Anarşinin Ası'nın yakalanması hakkında bir gazete makalesi iliştirilmişti.

Kâbus'un Kuklacı'yı sıcak hava balonundan aşağı fırlatırken görüldüğü, bulanık bir fotoğraf vardı. Kâbus'un yüzünün çevresine bir çember çizilmişti. Çember bir çizgiyle Karakol'a uzanıyordu. Cosmopolis'e doğru da bir başka çizgi çizilmişti. Adrian çizginin yanına koyu harflerle şu soruyu yazmıştı: YÜZÜNDE MASKE Mİ VAR?

Bir başka çizgi karargâhı Adrian'ın evine bağlıyordu. Yanına da şu sözcükler karalanmıştı: *ZİNDELİK TILSIMI???*

Geçit töreninden kütüphaneye uzanan bir başka çizgi. *SİLAHLARI NELER?* Sonra parantez içinde: *(keskin nişancı).*

Karargâhtan katedrale uzanan bir başka çizgi. *ANARŞİNİN ASI'NIN MİĞFERİ.*

Haritanın kenarında karman çorman notlar vardı.

Ajan N'den ve Max'ten nasıl etkilenmedi? Zindelik Tılsımı sayesinde mi? Bunu nereden biliyordu? Tılsımı NASIL ele geçirdi?

Miğferi krom kutudan nasıl çıkardı?

Miğferin yok edilmediğini nereden biliyordu? / Miğfer nerede saklanıyordu?

Ajan N'ye nasıl ulaşabildi?

Ajan N bombaları-Fatalia'nın sis füzeleri!

Soruların her birinden Muhalif Karargâhı'na birer çizgi çekilmişti.

Nova seslice yutkundu. Teni karıncalanırken bacakları kapıya koşma arzusuyla seğirdi. Sanki bir tuzağa düşürülmüştü. Fakat kimsenin ona baktığı yoktu.

Ruby ayağa kalktı. Parmaklarından kurabiye kırıntılarını silip tahtaya yaklaştı. "Tamam" diye mırıldandı. Topukları üzerinde geriye sallandı. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Haritayı inceleyen Adrian'ın yüzünde de kasvetli bir ifade vardı. Bir anda yeni bir delilin farkına varıp parçaları bir araya getirmeyi bekliyormuş gibi. Fakat zaten birçok şeyi şimdiden akıl etmişti bile.

Nova, Adrian'ın ne söyleyeceğini daha o ağzını açmadan biliyordu.

Kalbi küt küt atan Nova, Adrian'ın ağzından çıkacak sözleri bekledi.

Kaşları çatık Adrian "Bir teorim var" diye söze girdi.

"Kulağımız sende" dedi Oscar. Tam o anda Danna'nın kelebeklerinden bir düzinesi Adrian'ın masasından uçup etrafında döndükleri tahtanın tepesine indiler.

“Öncelikle” dedi Adrian, “Kâbus çok şey biliyor... Ajan N, Max hatta belki Zindelik Tılsımı hakkında...”

Ruby bir elini Adrian’a uzatıp “Mola” dedi. “Zindelik Tılsımı da ne?”

Adrian boğazını temizledi. “Zindelik Tılsımı...” Bir kez daha duraksadı. Nova, Adrian’ın keşfettiği inanılmaz nesneyi Ruby’ye nasıl açıklayacağı üzerine kafa yordüğünü görebiliyordu. “Artefaktlar bölümünde bulunan eski bir tılsım. Onu takan herkes hastalıktan, yapay ve doğal zehirlerden hatta...Ajan N’den ya da Max’ten bile korunur.”

“Dalga geçiyorsun” dedi Oscar. Başını bir yana eğdi. “Neden bunu daha önce işitmedik ki?”

“Size anlatmak istedim. Fakat babalarım benden tılsım ve tılsımın gücünün sınırlarını daha fazla öğrene dek bunu bir sır olarak saklamamı istediler. Tılsımın varlığının Ajan N’nin kullanıma açılmasının önüne geçeceğinden endişe ediyorlardı. Şimdi de tılsım kayıp.”

“Kayıp mı?” diye sordu Ruby.

“En son Simon’ın elindeydi. Tılsım sayesinde Max’i ziyaret edebildi. Fakat Kâbus karargâhımıza girdiğinden beri tılsımı görmedik.”

“O halde Kâbus o şeyi Korku Bekçisi’nden çaldı, öyle mi?” dedi Oscar. “Nasıl yani? Yankesicilikle falan mı?”

Adrian elindeki keçeli kalemi avucuna birkaç kez vurdu. “Babam tılsımı burada, evde bıraktığını söylemişti. Belki de aslında karargâhtaydı fakat unuttu. Çünkü, bak, tüm bunlar...” Kalemi tahtanın etrafında çevirdi. “Bunların hepsi karargâhtaydı. Miğfer, Gümüş Mızrak hatta ondaki bombalar. Zindelik Tılsımı, eğer onun elindeyse...o da belki karargâhtaydı. Ha, bir de maske!” Kâbus’un bu-

lanık bir fotoğrafına işaret edip yüzünün alt yarısındaki metal maskeyi gösterdi. “Buz Yanığı’nın ekibi dün gece onun yüzünde maske olduğunu ve o maskenin hep taktığı maskeyle aynı olduğunu söyledi. Bunun her zaman taktığı maske olduğunu düşünüyorum.”

Nova kanepeye iyice gömüldü.

“Yani?” dedi Oscar.

“Yani” dedi Adrian, “maskesi Cosmopolis lunaparkındaki molozların arasında bulunmuştu. Kendi gözlerimle gördüm. Ölümüne neden olduğunu sandığımız parlamadan sonra. Magpie’la konuştum ve maskenin temizlik ekibi tarafından alınıp artefaktlar bölümüne verildiğine yemin ediyor. Fakat ellerinde buna dair hiçbir kayıt yok. Vatoz ise Kâbus’un güvenlik odasında ona saldırdığında Kâbus’un üzerinde kostümünün tamamının olduğunu söylüyor. Her ne kadar bu Kâbus’un kasa odasına gitmesinden önce olmuşsa da.” Tahtanın altına çizilmiş, karargâha nasıl girildiğine dair zaman çizelgesine işaret etti. Orada Kâbus’un kasa odasının kapısından geçmek için nasıl Vatoz’un bilekliğini kullandığı gösterilmişti.

“Bu da bizi diğer noktaya getiriyor” diye ekledi Adrian. “Kâbus miğferin peşine düşmeden önce güvenlik odasına gidip kameraları kapatmak için elinden geleni yaptı. Fakat maske takarak! Tanınmaktan çekinmese video kayıtlarına takılmaktan neden endişe etsindi ki?”

Nova bir parmağını kaldırdı. En azından doğru dürüst itiraz edebileceği bir teori çıkmasına sevinmişti. “Kameralar çalışırken kasa odasına girse güvenlik ekibini peşine takmış olurdu. Kameraları kapatmakla kimse onun

ne yaptığını anlamadan hırsızlığın sonunu getirmek için zaman kazandı.”

Adrian durup biraz düşündü. Sonra omuz silkti. “Belki. Fakat bir de Ajan N meselesi var.” Geniş tahtayı şevkle tıklattı. “Birkaç saat önce raporu aldım. Lobide buldukları o cihazlar kesinlikle Fatalia’nın sis füzeleriydi –kasa odasında tutulan gaz bombaları– ve Kâbus kesinlikle o sis füzelerini Ajan N’nin gaz formunu salacak şekilde değiştirdi. Bu da hem içeri girmeden önce, belki haftalar önce bombaları ele geçirdiği hem de laboratuvarların gerisinde kalan güvenli bir depoda tutulan Ajan N’den elinde belli bir miktar bulunduğu anlamına geliyor. Kâbus ya o depoya karargâha saldırısından önce depoya girdi ya da bir şekilde Ajan N’yi elde etti.”

“Fakat başka kimin Ajan N’ye erişimi var?” diye sordu Ruby. Teneke kutudan bir kurabiye daha aşırıldı.

Adrian ciddi bir ifadeyle gözlerini ona dikti. “*Bizim.*”

“Of” diye mırıldandı Oscar. “Ürperttin beni. Ne demek oluyor şimdi bu?”

“Ajan N’ye bizim erişimimiz var” dedi Adrian. “Bütün devriye birimlerinin var. Son birkaç haftadır eğitim gören herkesin var. Belli ki Konsey’in de. Ayrıca laboratuvarlarda çalışan herkesin.”

Oscar koltuğunu topuklarıyla ileri itti. “Devam et. İçimden bir his bana bu hikâyenin epey ilginç bir hal alacağını söylüyor.”

Adrian ensesini kaşıdı. “Bak, inanması zor gelebilir fakat birçok sorunun yanıtı olabilecek bir teorim var. Kâbus’un Ajan N’den nasıl haberi olduğuna, daha biz maddenin varlığını herkese duyurmadan nasıl onu çala-

bildiğine, kasa odasına nasıl girdiğine, Max'i ve o gece nöbette olan ekibi, miğferi ve diğer her şeyi nereden bildiğine dair bir teori. Sanırım..." Duraklayıp derin bir nefes aldı. "Sanırım Kâbus kendisini bir Muhalif gibi gösteriyor. Sanırım o bir casus."

Nova irkildi. Gözlerini yumdu. Sadece bir saniyeliğine. İşte o an gelip çatmıştı. Her şeyin ortaya çıkacağı o an.

Yine de parmak uçlarını bacaklarına gömerken yüzüne bir şaşkınlık maskesi yerleştirdi. Konuşmaya cesaret edip sesinin titremesinin sadece hayretini destekleyecek bir ayrıntı olacağı ümidiyle "Casus mu?" dedi. "Muhaliflerin arasında mı?"

Etraflarını çeviren yüzlerce kelebek mükemmel bir senkronla kanatlarını açıp kapattı. Sora kıpırtısız kaldılar.

Danna'nın Nova ve Ruby arasında oturup parmağını Nova'ya suçlayarak uzatmasından farksız bir jestti bu.

"İyy" diye mırıldandı Oscar. İşte bu tuhaftı.

"Danna" dedi Adrian. "Haklı mıyım? O kişinin kim olduğunu biliyor musun? Ya da onu nasıl bulabileceğimizi?"

Nova, Danna'nın sürü modundayken değil konuşma dillerini anlamak, işitebileceğine bile ihtimal vermemişse de kelekler anlayacaklarını anlamış olmalıydılar. Yine tek vücutlarmış gibi havaya kalktılar. Tavanın hemen aşağısında daireler çizip kondular.

Dosdoğru Nova'nın üzerine.

Keleklerin narin ayaklarını omzuna, saçlarına, kollarına, dizlerine ve ayak parmaklarına koymasıyla Nova ciyaklayıp kaskatı kesildi. Tüm bedeni kaplandığından üzerine konamayanlar yastıklara ve kanepenin sırtına yerleşti.

Nova birden hareket etmekten çekinip nefesini tuttu. Kıpırdamadan duran bir o değildi. Adrian ağzı açık, hayretle ona bakıyordu.

Kelebekler kısa bir süre Nova'nın üzerinde bekledikten sonra tekrar havalanıp odanın uzak köşelerine uçtu.

Kalbi küt küt atan Nova cesaretini toplayıp Ruby'ye baktı. Sonra da Oscar'a. Sonra tekrar Adrian'a. Hepsi de onu izliyordu...suçlayan gözlerle değil. Henüz. Fakat şüpheyle baktıkları kesindi.

Nova söyleyecek bir şeyler aradı... Herhangi bir şey ve... "Kasa odası!" dedi. Öyle hızlı ayaklandı ki Adrian ondan tereddütle kaçtı. "Bence Danna bana...bize...bunu söylüyor. Gayet de akla yatkın. Kâbus'la ilgili ipuçlarının çoğu kasa odasına işaret ediyor. Ben de orada çalışıyorum!" Yüzüne elinden geldiğince ışıltılı bir gülümseme yerleştirmek için kendisini zorladı. "Kayıtları araştırabiliriz, Tina ve Callum'la konuşabiliriz. Kâbus sis füzelerini...ve tüm o diğer şeyleri biliyorsa... geride bir tür iz bırakmış olmalı. Belgelerde ya da güvenlik kayıtlarında..." Avucunu açıp diğer eliyle yumrukladı. "Son altı ayda orada bulunduyorsa bunu öğrenebilirim. Casussa kimliğini hemen ortaya çıkarabilirim. Bunu biliyorum."

Adrian rahatladı. "Haklısın. Danna haklı. Onun kullandığı ve çaldığı malzemeleri tam olarak tespit ederek kimliğini ortaya çıkarabiliriz."

"Ayrıca" dedi Ruby, "sınav kayıtlarını karşılaştırabiliriz. Muhtemelen Kâbus çok uzun zamandır aramızda değildi. Son sınavlarda bize katılmış olabilir... Belki de geçen yıl. Nova'nın en yeni üyeler hakkında edindiği bilgileri karşılaştırabiliriz."

Nova'nın başı artık omurgasına bağlı değilmiş gibi sallanmaya başladı. "Harika. Evet. Mükemmel. Güvenini boşa çıkarmayacağım."

Tüm bunlar olup biterken Nova'nın başı zonkluyordu. Panik damarlarına hücum ediyordu.

Zaman tükeniyordu. Herhangi bir günde, her an kimliği ortaya çıkabilirdi.

Anarşinin Ası'nı kimliği ortaya çıkmadan kurtarmayı nasıl başaracaktı?

NOVA İÇLERİ BALLA DOLU küçük cam kavanozları yemek salonundaki küçük masalarından indirirken “İşte elimizdekiler” dedi. Leroy, Honey ve Fobi’nin bakışları altında büyük bir kâğıt rulodan lastik bant alıp yüzeye yapıştırdı. Bandı düz tutmak için bal kavanozlarından ikisini köşelerine koydu.

Yirmi dört saat çalışan, düşük bütçeli bir matbaada bastırıldığı kâğıtta Cragmoor Hapishanesi’nin Muhaliflerin veritabanından indirdiği eski bir krokisi vardı. Fakat Nova bunların çok eski krokiler olduklarından güvenilir olmadığını farkındaydı. Yine de güncellenmiş kayıtları bulabilmişti. Anlaşılan Muhalifler cezaevinde yapılan değişiklikleri bilerek gizli tutup koruyorlardı... Belki hapishaneden kaçılmasını önlemek için.

“Bu dış duvarlar değişmemiş” dedi Nova. Hapishane-nin hücrelerinin olduğu bloğa ve onu çevreleyen taş güvenlik duvarına işaret etti. “Uydu görüntüleri de bunu doğruluyor. Bu bekçi kulelerinin ve rıhtımın yerleşimi de. Şurada ve burada hâlâ binalar var...” Duvarı hemen

içinde kalan iki yapıya işaret etti. “Fakat içlerinde ne olduğundan emin değilim. İdareciler için, gardiyanların konaklaması için, küçük bir revir ve kafeterya olarak kullanmışsalar da bunların hiçbirini teyit edemiyoruz. Mahkûmların rıhtımın hemen ötesindeki arazi araçlarına götürülüp adaya giden şu yol üzerindeki, Muhaliflerin beklediği nizamiyeden geçiyorlar. Onların iyi silahlandırılmış olduğunu varsayalım.”

“Muhtemelen” dedi Leroy. Mutfak tezgâhına yaslanmış, brendi dolu bir likör kadehindeki içkisini yudumluyordu. Düzenli içki içmese de yıllardır bu şişeyi bir köşede tutuyordu. Nova o günlerde şişenin her zamankinden hızlı boşaldığını fark etmişti. “Fakat nöbetçileri çalınıp kendilerine karşı kullanılabilecek silahlarla donatmaktansa uzun menzilli silahların yerini tutabilecek güçleri olan dâhileri seçmeleri daha olası.”

“Ümit dedim de öyle olsun” dedi Honey. “Ajan N’den birkaç doz sorunu çözer.”

Nova yanıt vermedi. Aynı şeyi o da düşünmüştü. Fakat ukalalık etmek istemedi. Muhalif Karargâhı’na sızmasının ardından Muhalifler, Kâbus’un ve Anarşistlerin ellerinde bir miktar Ajan N bulunması ve Ajan N’yi gaz formuna çevirmenin bir yolunu bulmuş olmaları gerektiğini biliyorlardı. Buna karşı hazırlıklı olmalıydılar. Nova onları bir kez daha aynı maddeyi kullanarak gafil avlama şansı olacağından şüpheliydi.

Honey “Peki As nerede?” diye sordu. Masanın üzerine abanıp kan kırmızı tırnağıyla bir bloktaki hücreler boyunca bir çizgi çekti. “Şurada bir yerde mi?”

“Orası şüpheli” diye mırıldandı Fobi. Tırpanın sivri

ucunu kapüşonunun üzerinde çevirip ucuyla krokiye dokundu. “Onu burada tutacaklardır.”

Tırpanın ucunda kafeterya olabilecek ya da olamayacak kısa bir koridor vardı. Orada sadece dört küçük hücre vardı. TEK KİŞİLİK sözcükleri vardı.

“Tek kişilik hücreler orada” dedi Nova. “Muhalliflerin hapisyanede ayrıntılı yenilemeler taptıklarını biliyoruz fakat yaptıklarının kayıtlarını bulamıyorum.” Burnunun köprüsünü iki parmağıyla kısırdı. Bir ağrının yaklaştığını hissediyordu. “Mevcut güvenlik protokolleri, hücrelerin yerleşimi ve girilmesi yasak bölgeleri göz önüne aldığımızda...” Omuz silkti. “Tahminlerde bulunabiliriz. Fakat yapabileceğimiz bundan ibaret. Tahminler.”

“O halde As’ı oradan kurtaracaksak” dedi Honey, “içeriye körlemesine gireceğiz.”

“Kesinlikle.”

Honey mırıldanarak krokileri imceledi. “O küçük kelebek arkadaşının yeteneğinin değerini gitgide daha fazla anlıyorum.”

Nova’nın yanağı seğirdi. Rahatsızlığını diğerlerine fark ettirmemeye çalıştı. Ne zaman Danna’nın adı anılsa ürpererek oluyordu. Ortak odalarında, Honey’nin makyaj masasında duran, teneke kapağında oksijen girişi için küçük delikler olan ve içindeki kelebek ağızdan ölmesin diye içine ara sıra demir dikenini atılan cam kavanozu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Nova, Danna’yı hapsettiği için büyük bir suçluluk duyuyordu. Danna’nın bilincinin o küçük böcek beyninin içinde bir yerde olabileceğini, kelebeğin tüm deneyimlerini deneyimliyor olabileceğini düşündü.

Hapsolmuş, nefessiz bir halde.

Fakat Danna çok şey biliyordu ve kaçmasına izin verilemezdi. Bir kelebeği diğerlerinden ayrı tuttukları sürece Danna insna bedenini yeniden oluşturup Nova'nın gerçek kimliğini ve Anarşistlerin yerini herkese söyleyemezdi.

Nova mantıklı düşündüğünde başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Kendisinin ve diğerlerinin emniyeti için Danna'yı serbest bırakamazdı.

Yine de... Kendisinin küçük, dar alanlardan nasıl tiksindiğini düşündükçe o kavanoza kısılıp kalan güzel kanatlı kelebeği düşündükçe duyduğu suçluluğu inkâr edemiyordu. Bir evcil hayvan ortamında bile değildi. Daha çok...bilimsel bir deneyin kobayı gibiydi.

“Bizi neyin beklediğine dair herhangi bir fikir faydalı olurdu” dedi Leroy. Yüzünün yarısı bilgiççe bir gülümsemeyle kırıştı. “Hiç ümit var mı *Uykusuz*?”

Uykusuz. Onun Muhalifler arasındaki adı.

“Ben...bilmiyorum” dedi Uykusuz. “Oraya gitmek için geçerli bir sebep bulmaya çalışıyorum. As’la ya da mahkûmlardan biriyle röportaj yapmak gibi. Araştırmaya yapmak...ya da...” Omuzları çöktü. “Şüphe çekmeyecek hiçbir şey gelmiyor aklıma. Fakat bir fırsat çıkacaktır.”

Honey'nin dudağı kıvrıldı. “Fırsat bekleyecek zamanımız yok.”

Leroy kaşlarını endişeyle çattı. “Sence ne kadar zaman alır?”

“As’ı güçlerinden ne zaman koparacaklarını mı soruyorsun? Söylemesi zor. Hâlâ anlamaya çalıştıkları...”

“Onu sormuyorum” dedi Leroy. “Kim olduğunu anlamaları ne kadar zaman alır?”

Nova gerildi. O görünürde masum olan soruyla bedeninin içinde panik sel olup taştı.

Tüm yanlış kararlar.

Kibrin sebep olduğu tüm hatalar.

Geçen aylarda gitgide artan aleyhine deliller.

Hepsi zihninde bulanıklaştı. Hafızasında bir anda yüzlerce yanlış adım canlandı.

Danna'yı tıbbi kanatta uyutuşu. Winston, Adrian tarafından sorguya çekilirken tıpkı Kütüphaneci'nin torunu Narcissa Cronin gibi onu tanımıştı sanki. Kasa odasından aldığı tüm o şeyler. Atıcılıktaki becerisiyle defalarca caka satması. Kâbus'un As'ın miğferini çaldığı aynı akşamda Muhaliflerin galasından erken ayrılması.

Ve belki de en şüphe çeken Max'e ölmek üzereyken yardım ediydi.

Adrian'ın evindeki tahtayı görüp onun teorisini dinledikten sonra Max komada olduğu için şanslı olduğunu korkunç bir şekilde fark etmişti Yalan söylemek ve çocuğa Kâbus'un saldırdığını söylemek Buz Yanığı'nın işine gelmişti. Fakat uyandığında Mac farklı bir hikâye mi anlatacaktı? Nova –elbette– onun uyanmasını istiyordu. Fakat o geceye dair hatırladıklarının bir anlam çıkarmayacağı kadar bulanık olmasını da istiyordu.

Çünkü Kâbus'un Max'e yardım etmesi anlamsız kaçacaktı ve Kâbus da tam olarak bunu yapmıştı. Onu ölüme terk etmek yerine kanamayı durdurmaya çalışmış, hatta yarayı dondurmak için Genissa Clark'ı güçlerini ona vermeye zorlamıştı.

Nova bu anları zihninden milyon kez geçirmişti. Max'i

terk etmesi gerektiğini biliyordu. Miğferi alıp kaçması gerekirdi.

Fakat Max *ölüyordu*.

Nova onu öylece terk edip gidemezdi. Şimdi bile geçmişte olanları mantıklı bir açıdan düşündüğünde doğru seçimi yaptığını biliyordu.

Gerçekler eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve gerçek onun mahvı olacaktı. Bu noktada başka gerçekler de onun mahvı olabilirdi.

“Belki de soğukkanlı bir dürüstlük gerektiren bir anıdır bu” dedi Honey. Tırnaklarını masaya vurdu. “Zavallı As’ımızı herkes kadar ben de kurtarmak istiyorum fakat tüm bunlar iç açıcı değil. O hapishaneye girsek de onu kurtarıp oradan *çıkmanız* görece düşük bir olasılık. Ayrıca Muhalifler, Nova’nın kim olduğunu anladıkları anda –yüzündeki o feci dehşete bakılırsa bunun beş dakika sonra gerçekleşmesinden şüpheleniyorum– burasının etrafını çevirecekler ve işimiz bitecek.” Gözleri Nova’dan, Leroy’a, Fobi’ye ve tekrar Nova’ya çevrildi. “Benden başka As’ı kurtarmak yerine güzel bir yat çalıp hayatımızın kalanını şöyle tropik bir adada falan çevirsek daha iyi olabileceğini düşünen oldu mu?”

Fobi tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Honey parmaklarını ona doğru hareket ettirdi. “Endişe etme canım. Mezarlığı olan bir yer bulabileceğimizden eminim.”

“As’ı bırakmayacağız” dedi Nova.

Honey iç çekti. “Diğer seçenekleri gözden geçirme zamanı.”

“Honey haklı” diye mırıldandı Leroy. “Bunu itiraf etmek ne kadar canımı sıksa da...” Krokiye işaret etti. “Bu-

nunla değil bir planı uygulayabilmek, plan bile yapamıyoruz.”

Nova bir kez daha “As’ı *bırakmayacağız*” dedi. Bu kez daha sertçe. “O bizi bırakmazdı.”

Diğerleri şüpheyile birbirlerine baktı. Nova öfkelenildi. “Eh, *beni* bırakmazdı. Ayrıca biz...” Boğazımdaki düğümü yuttu. “Bu kez As’a ulaşamasak da mücadeleyi kaybettiğimiz anlamına gelmez bu. Onun bir vizyonu vardı. O vizyon da içimizde varlığını sürdürüyor. Muhaliflerin bu şehir üzerindeki hâkimiyeti her geçen gün zayıflarken insanlar onların başarısızlıklarını ve ikiyüzlülüklerini fark ediyorlar. As’a ne olursa olsun onun inandığı dünya için mücadele etmeyi sürdürmemiz gerek!”

Nova ağzını kapattı. Gözündeki yaşlar görünüşünü bulanıklaştırdı. Öyle duygusallaşmıştı ki kendisine öfkelenildi. Yüzünü çevirdi. Fakat hâlâ söylenmedik sözler vardı. Hâlâ göğsünde yanan derin bir nefret vardı.

Sebepler sadece As’ın dünyaya –tüm dâhilerin hak ettiğine inandığı özgürlük ve özerkliğe– dair ümidi değildi. Oldukları şey yüzünden bir insan avının hedefi olup öldürülmemek, bir yandan da güçlerini zulme hatta bazen Muhalifler gibi diğer dâhilerin zulmüne uğramaktan çekinmeden kullanabilme hakkı. Bunlar da amacın bir parçasıydı. Bunlar Nova’nın As’ın yanında mücadele etmesinin sebepleri arasında olmuştu hep.

Fakat Nova’nın Muhaliflerden nefret etmesinin, hep nefret etmiş olmasının daha büyük nedeni onlara en ihtiyacı olduğu anda kendisini kurtarmamaya gelmemeleri. Ailesini korumaya söz vermişler, bunu başaramamışlardı. Anne-babası ölmüştü. Küçük kız kardeşi Evie

ölmüştü. Suikastçıyı uyutmak için güçlerini kullanmasa o da ölecekti. As onu bilinçsiz haldeki bedeninin üzerinde dikilir halde bulmuştu. Çabalasa da ailesinin katili öldürmek için tetiği çekemez halde.

Tüm bunlara Muhalifler ve onların boş vaatleri sebep olmuştu.

Nova bunları affetmeyecekti. Bir başkasının başına gelmesine de izin vermeyecekti. İnsanlar Muhaliflerin onları kurtarabileceklerine inansalar da yanılıyorlardı. Muhalifler hatalar yapıyorlardı. Sözlerinde durmamışlardı. Yalan söylemişlerdi.

Ve dünyaya serbestçe hükmetmelerine izin verilemezdi.

Karşılıklı sessizlikleri epey uzayınca “Peki” dedi Honey. “Senin yöntemini deneriz küçük Kâbus.” Çeneyle krokiye işaret etti. “Fakat hepimiz sırların uzun ömürlü olmayacağını biliyoruz. Kenarda kimliğin ortaya çıktığında kullanabileceğimiz bir B planı tutsak iyi olabilir.”

Leroy başını salladı. “Ben de onu düşünüyordum. Nova’nın kimliği ortaya çıkarsa bu evi terk etmemiz ve burada kaldığımızı belli edecek delilleri mümkün olduğunca yok etmemiz gerekecek. Ben de tam bu olasılığa karşı hazırlıklar yapıyordum. Bir araya geldiklerinde dokundukları her şeyi paramparça edebilecek kimyasallar üzerinde çalıştım. En azından biz gittiğimizde Muhalifler eşyalarımızı karıştıramazlar.”

“İyi” dedi Nova. “Gerekirse ihtiyacımız olanı alır, kalan her şeyi yok edip gizleniriz.”

İkinci kattan gelen bir gürültü dikkatlerini su lekeleleriyle kaplı tavana çekti. Nova’nın bedeni gerilirken arka-

daşları donakaldı. Mürekkep karası bir dumana dönüşüp bir hortum gibi dönerek merdivene doğru ilerleyen Fobi hariç.

En yakınındaki silahı –mutfak çekmecesindeki epey kör bir bıçak– alan Nova hemen arkasından gelen Leroy ve Honey'yle birlikte Fobi'nin peşinden gitti. Fakat Honey'yle paylaştıkları yatak odasına vardığında Fobi'nin balarını ve eşekarıları arasında beklediğini gördü. Honey'nin yaratıkları sonbaharın kışla buluşmasının yakın olduğu o günlerde gittikçe sıklaşan sağanaklar çürümeye yüz tutmuş pencere pervazını ıslatırken serbestçe hareket edebilmeleri için aralık bırakılan küçük pencereden girip çıkıyorlardı.

Fobi'nin gizlediği varlığı odanın ortasında bir kara delik gibiydi. Yüzü Honey'nin makyaj masasına dönüktü. Bir deri bir kemik eli tırpanının keskin yüzünü tembelce çeviriyordu.

Nova'nın ayakları keçeleşmiş halının üzerinde durdu. Ardından gelen Honey ve Leroy da durdular.

Makyaj masasının üzerindeki hiçbir şeye dokunulmamış gibi dursa da makyaj malzemesi ve mücevherler zaten dağınık yerleştirildiğinden emin olmak güçtü. İçlerinde taş bir kavanoz vardı. Kapağı tokalarla ve taklit elmastan bir küpeyle tutturulmuştu. İçinde bir kral keleşi vardı. Keleş kapaktan baş aşağı sarkıyordu. Keleş kaçmaya çalıştıkça kanatlarındaki toz kavanozun içinde izler bırakmıştı. Dört sarı eşekarısı kapağın etrafında dolanıyor, kavanozun içindeki lezzetli atıştırmalığa ulaşmaya çalışıyordu.

Fakat Nova'nın dikkatini çeken ne keleş ne de de Honey'nin incik boncuğu oldu. Dikkatini çeken şaşkın ba-

kışlarını onlara yansıtan pırıltılı aynaydı. Aynanın yüzeyinde siyah keçeli kalemle şunlar yazılmıştı:

MIĞFERİ BANA GETİR
KA'NIN ODASI-BLACKMIRE
48 SAAT

YOKSA KİM OLDUĞUNU HERKES ÖĞRENİR

Leroy yanından geçip başını pencereden uzatarak evin arkasındaki bahçeyi ve ara sokağı gözlerken Nova karşı karşıya kaldığı tehdidi yeni yeni sindirmeye başlamıştı. Fakat suçlu oralarda, gölgelerin arasında geziniyor olsa da Nova, Leroy'un onları karanlıkta görebileceğinden şüpheliydi.

Sözcükleri tekrar okudu. İçlerinde Adrian'ın da olduğu çok sayıda Muhalif'in aylardır sırrına adım adım yaklaştıklarının farkındaydı. Yoksa biri Nova'nın kim olduğunu nihayet anlamış mıydı? Fakat Muhalifler bu bilgiyi dosdoğru Konsey'e iletirlerdi. As'ın miğferi gelmiş geçmiş en güçlü nesnelerden biri de olsa Nova onlardan çoğunun bunun için kendisine şantaj yapmaya cesaret edeceğinden şüpheliydi.

Kim olabilirdi bu?

"Eh" dedi Honey, "As burada olmadığına göre miğferin bize bir faydasının dokunacağı da yok zaten."

Nova kargacık burgacık sözcükleri bir kenara bırakıp Honey'nin düşüncesine kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Miğferi vermeyeceğiz. Ayrıca As'ı kurtarmanın bir yolunu bulacağız, kurtardığımızda da gücünü geri kazanmak

için miğfere ihtiyacı olacak. Onu kurtaracak yegâne şeyden vazgeçip As'ın tükenmesini izlemeyeceğim.”

“Aynı fikirdeyim” dedi Leroy. Anlaşılan pencerenin ötesinde hiçbir şeyi, hiç kimseyi görememişti. “Fakat bu tehdidi hafifsemememiz gerektiğini düşünüyorum. Biri gerçek kimliğini biliyor Nova. Sadece o da değil... Nerede olduğunu da biliyor. Hepimizin nerede olduğunu da.”

Nova kollarını kavuşturdu. “Evet. Fakat bunu yapan kişi ya da kişiler her kimse korkak. Bir tehdit mesajı bırakıp benimle yüzleşmemek. Kim yapar ki bunu?”

“Bazen en tehlikelisi korkaklar olabilir” dedi Fobi.

“Fobi haklı” dedi Leroy. “Bunu görmezlikten gelemez yiz.”

Nova, Leroy'un yara izleriyle kaplı, biçimsiz yüzüne baktı. Kimya dersinden sonra onun yüzüne asit atan genç zorbaları düşündü. Hepsi de korkaktı. Fakat tehlikeliler.

Yine de miğferi onun uğruna savaşıacak cesareti olmayan birilerine teslim etmeyecekti. Ayrıca isimsiz tacizcilerin ayak işleriyle uğraşacak zamanı da yoktu.

Fakat As'ı o hapishaneden nasıl kurtaracağını düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Yalanlardan kurduğu kule kendi kendine yıkılacak hale gelmişse de birisinin o kuleye bir yıkı güllesi indirmesine izin vermeyecekti.

Aynadaki tehdit bulanıklaştı.

48 SAAT

YOKSA KİM OLDUĞUNU HERKES ÖĞRENİR

BEŞİNCİ BÖLÜM

ADRIAN GÖRÜNMEZLİK üzerine düşünüyordu. Süper güçler söz konusu olduğunda sınırsız kullanışlılığı olan güç buydu. Özellikle de biri gizli hareket etmeye ve casusluğa epey zaman ayırıyorsa. Tam da bugünlerde onun yaptığı gibi. Babası Simon –Korku Bekçisi– görünmez olabiliyordu. Simon’ın yeteneğinin bir kısmını bebekken emdiği için Max de bunu yapabiliyordu. Her ne kadar kısa süreler için de olsa. Gatlon Şehri’nde eğitim alıp *hep* görünmez olan bir Muhalif vardı. Adrian’ın yan yana olduklarında huzursuz olduğu biri. (Bugüne dek onun cinsiyetinden emin olamamıştı, takma adı Hayalet de pek ipucu vermiyordu.) Fakat sonrasında okyanusun ötesinde bir örgüte gönderilmiş, o zamandan bu yana da Adrian onun ve gücünün üzerine pek de kafa yormamıştı.

Şimdi ise epey yoruyordu.

Çünkü vücuduna yapılan dövmleri kullanarak kendisine kattığı güçlerin hiçbiri ona gizlilik adına bir fayda getirmiyordu. Tam aksine; fermuarının gerisinden seçilen, göğüs kemiğinin üzerine dövülmüş zırh büyüktü,

parlak ve ışığı yansıtıyordu. O dövmeyle kendisini yenilmez fakat çokça da *görünür* hissediyordu.

Fakat tam görünmezlik sağlayabilecek türde bir dövme hayal edemiyordu da. O tür bir dövmenin etkili olabilmesi için bedenini tepeden tırnağa kaplaması gerektiğini düşünmüşse de belki de yapması gereken alışageldik düşünce tarzını bir kenara bırakmaktı. Belki de ilhama ihtiyacı vardı.

Nova'nın bu konuda fikirleri olup olmadığını merak ediyordu. Tabii Nova'nın Nöbetçi'den ya da dövmelerden haberi yoktu ve Adrian bunları ona nasıl anlatacağını bilemiyordu. Özellikle de Nova'nın onun adalet savaşçısı ikinci kişiliğine karşı sergilediği bariz nefret düşünüldüğünde.

Fakat hastane penceresinin eşiğinde, beşinci katta, günışığının altında, ağır, parıltılı zırhının içindeyken Mac'i görmek için içeri sızmanın başka yollarını arama zamanının geldiğine hükmetti. Görünmezlik de işini epey kolaylaştırırdı.

Binanın kenarına yapışırken küçük bir el aynasının açısını ayarlayıp Max'in yaşamsal fonksiyonlarını kontrol edip bir tablete notlar alan hemşirenin hareketlerini izledi. Hemşire yatağın kenarındaki bir serum poşetinde bazı ayarlamalar yapıp battaniyeyi Max'in ince omuzlarının üzerine çekti. Ardından kapının yanındaki bir kâğıda isminin baş harflerini yazdı.

Nihayet gitti. Kapıyı hafifçe aralık bırakarak.

Hemşire gider gitmez Adrian çömeliip eldivenli parmaklarının uçlarını pencerenin altına soktu. Pencere son iki kez olduğu gibi kolayca ve sessizce açıldı.

Adrian içeri adım attı. Çizmelerinin gürültüsü karşısında yüzünü buruşturdu. Bir parmağını göğüs zırhına bastırıp zırhı derisinin altındaki cebe soktu. Daha da sessiz adımlarla odanın diğer ucuna gidip kapıyı kapattı. Kilit yoktu. Fakat hemşireler dakik bir şekilde gelip gidiyorlardı. Adrian hemşirelerin yöntemlerine birkaç saat içinde onlardan birinin Max'i kontrol etmeye gelmeyeceğini bilecek kadar aşınaydı.

Ve işin en üzücü yanı çocuğun fazla ziyaretçisi de olmadığıydı. Hayatının büyük bir kısmını Muhalifler Karargâhı'nda karantina altında geçirdiğinden Muhalifler dışında arkadaşı, tanıdığı yoktu ve Max'in yanında durup da güçleri onun tarafından emilmeyecek sadece iki Muhalif vardı.

Bunlardan bir Kaptan Krom'du. O zaten hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Haydur'tan bile.

Adrian da diğeri idi. Fakat Max dışında bunu bilen yoktu.

Adrian Zindelik Tılsımı'nı ve tılsımın gücünün ne olduğunu keşfettiğinde Max'inki gibi bir güce bile karşı aynı korumayı sağlayacak bir dövme tasarlamayı düşünmüştü. İşe de yaramıştı bu. Nihayet aralarında bir cam bariyer olmadan küçük kardeşiyle yan yana olabiliyordu.

Fakat dövmeleri herkese, özellikle de babalarına açıklamamanın bir yolunu bulana dek dövmesini bile sır olarak saklamalıydı. Artık Zindelik Tılsımı da kaybolduğundan çocuğu tılsım sayesinde ziyaret edebildiği bahanesine sığınamazdı.

Fakat Max'ten büsbütün uzak kalamazdı da.

Sadece dikkatli olmalıydı.

Kapıyı kapatıp panjurları çekince yatağın kenarına gidip küçük kardeşine baktı. En azından Max'i kardeş olarak görüyordu ve çocukla ilk karşılaştığı andan beri ona kardeş gözüyle bakmıştı. Babaları Max'i henüz bebekken kurtarmıştı. Biyolojik ebeveyni –ikisi de Kakalaklar çetesinin üyeleri olan gerçek anne ve babası– onu nehre atmaya çalıştıktan sonra. Muhtemelen Max o noktada çoktan onların güçlerini emmişti ve hiç şüphesiz çetenin geri kalanı onları daha fazla çevresine zarar vermeden küçük hayduttan kurtulmazlarsa çeteden atmakla tehdit etmişti. Birçok dâhi ebeveynine göre Max sevilmeyi hak eden bir çocuktan önce bir tehdit olarak görülecekti. Hugh ve Simon ne yapacaklarını hesaplayana kadar Max aylarca bakımını üstlenen bir ailenin yanında kalmıştı. En başından beri Hugh, Max'i yakında tutmanın önemli olduğunu hissetmişti. Sadece etrafında diğer dâhilerin olmasını hak eden bir dâhi olduğu için değil, aynı zamanda tek başına bırakılırsa ya kötülerin hedefi olacağı ya da kötülerin günün birinde Muhaliflere karşı kullanabilecekleri bir silah olacağı için.

Bu yüzden de bir karantina fikri getirmişlerdi.

İnşaat Gatlon Şavaşı kazanıldıktan çok kısa bir süre sonra, birkaç ay sonra başlamıştı. Adrian evlat edinilen bebek kardeşiyle camın diğer yanından görüşmüştü. O zamanlar Max yürüyor, geniş alanda gezinip Hugh'un ona durmadan getirdiği oyuncak bloklarıyla ve tren setleriyle zaman geçiriyordu.

Adrian cam duvara elinden gelen en iyi köpekbalığını çizmişti. Yaşayan bir yaratık değil, Max'in oynayabileceği bir oyuncak. Çizim ilkel ve üstünlük de olsa kısa sürede çocuğun en sevdiği oyuncak olmuştu.

Adrian, Max'i hemen sevmişti.

Yatağın kenarına bir plastik sandalye çeken Adrian eğilip Max'in yüzünü inceledi. O masum bebek yüzünden yaklaşık on yıl büyük ve yüz yıl daha bilge birinin yüzü. Adrian çocuğun yüzünün dün geceki kadar soluk olmadığını düşündü. Diğer yandan da bunun kendi hüsnükurun-tusu olabileceğini. Max'in nefes alıp verışı her zamanki gibi düzenliydi. Saçları dağınıktı. Gözkapaklarında tenini pirinç kâğıdından yapılmış gibi gösteren bir mavilik vardı.

Yaşına göre hep ufak tefek olmuştu ve şimdi hastane yatağının beyaz örtülerinde kaybolacakmış gibi görünüyordu.

Adrian bu şekilde düşünmemeye çalıştı. Max haftalardır orada yatıyormuş gibi gelebilirdi. Fakat bu doğru değildi. Adrian kendisini geçen zamanı hesaplamaya zorladı.

Üç gün. Üç gece. Bazı insanlar yıllarca komada kalıyor, sonra bir gün bilinçleri açılabilirdi.

Ayrıca Hugh doktorlarla konuşmuştu ve doktorlar Max'in şaşırtıcı bir hızla iyiye gittiğini söylemişlerdi. Özellikle de onun durumunda çok az insanın hayatta kalabileceği düşünöldüğünde. Mızrak karnını göğüska-fesinin hemen üzerinden delip geçmişti. Hayatta kalmasını biraz da yaranın üzerinde sertleşerek kan akışını içeriden ve dışarıdan durduran buza da bağlamışlardı. Max'in savaş sırasında Buz Yanığı'ndan emdiği bir güç.

Bir şifacı onunla ilgilenebilseydi Max bir iki hafta içinde ayağa kalkardı. Birkaç çirkin yara izi dışında, yeniden doğmuş gibi.

Fakat şifacıların tedavisini alamazdı. Aslen hastaney-le uzaktan da olsa bağlantısı olan tüm dâhilere odadan

hatta Max'in tedavi edildiği kanattan uzak durmaları talimatı verilmişti.

Buna karşın hastanenin sağlayabileceği en iyi sivil doktorlar Max'in bakımını üstlenmişti. Max de iyileşiyor gibiydi. Doktorlar şimdilik iyimserdiler.

Hep kullandıkları, Hugh'un da Adrian ve Simon'a tekrar edip durduğu iki sözcük. *Şimdilik iyimserler*. Bu kadarı da hiç yoktan iyiydi. Fakat yeterli değildi.

Keşke Adrian, Anarşinin Ası'nı daha erken yakalayabilseydi. Max'in mesajını alsaydı. Karargâha biraz daha erken dönseydi. O zaman Kâbus'u durdurabilirdi. Max'i kurtarabilirdi.

"Merak etme çocuk" diye fısıldadı. "Onu bulacağım. Yaptığını yanına bırakmayacağım."

Sonra derin bir nefes alıp Max'e ekibiyle üzerinde tartıştıkları her şeyi anlattı. Kâbus'un Muhalifler arasında bir casus olabileceğini ve bunu destekler görünen kanıtları. Aklında bir şüpheli olsaydı keşke. Fakat bunu yapabilecek kadar kötü olduğunu düşündüğü tek Muhalif Genissa Clark'tı ve o da bariz nedenlerden ötürü Kâbus olamazdı.

Sorun biraz da güçlere dair kayıtların herkese açık olması ve Muhalifler arasında kimsenin Kâbus'ununki gibi bir gücünün olmayışındaydı: İnsanları dokunarak uyutmak. Adrian kayıtlara göz attığında buna yakın bir gücü olan tek kişinin Ninni adında bir dâhi olduğunu görmüştü. Sadece anne-babaları kışkandıracak bir gücü vardı. Huzursuz çocukları sakinleştirici sesiyle söylediği şarkılarla uyutmak. Fakat Ninni asla bir Muhalif olmamıştı. Sadece devriyelere çıkan ebeveynler için popüler bir bebek bakıcısıydı.

Bu da Kâbus'un yeteneğini diğer dâhilerden gizlediği anlamına geliyordu. Adrian onun sivil elemanlardan biri olabileceğini düşündü. Muhaliflerin işgücünün yüzde onu dâhilerden oluşmuyordu. Bu kişilerin çoğu laboratuvar personeline ya da idarecilerdendi.

Aslen Kâbus'un onlardan biri olabileceği akla yatkın bir fikirdi. Onların sınavlardan geçmeleri gerekmiyordu. Yine de geçmişlerine dair temel araştırmalar yapılmış olmalıydı.

Tüm bunlara karşın işe buradan başlamak iyi bir fikir gibiydi.

Sözcükleri ve fikirleri tükenen Adrian sandalyeye yaslandı. "Teşekkür ederim Max" dedi. "Seninle bunları konuşmanın gerçekten faydasını gördüm."

Max yanıt veremese de Adrian'a düşüncelerini bu şekilde açmak onu rahatlatmıştı. Max onun için hep güvenilir bir danışman olmuştu. Yaşının ötesinde fikirleri ve bakış açısıyla.

Adrian onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

Dikkatini bir gürültünün çekmesiyle Adrian başını yukarı çevirdi. Odaya yaklaşan sesleri işitebiliyordu. Bunlardan biri diğerlerinden daha gürdü.

Hugh Everhart. Diğer adıyla Kaptan Krom. Babası.

Adrian bir küfür savurup hızla ayaklandı. Sandalyeyi köşedeki yerine itti.

Bir kez daha düşündü. Görünmezliği. Bunun üzerinde ciddi çalışmalıydı.

Adrian pencere pervazına tırmanıp binanın cephesindeki çıkıntıya çıktı. Artık iyice aşına olduğu bir tünük olmuştu bu çıkıntı. Yalnız Nöbetçi'nin zırhını giymediği

zamanlarda hiç buraya çıkmamıştı. Yaşadığı hissin farkı şoke ediciydi. Rüzgâr tenini yalarken ve binanın duvarının sert taşı avuçlarını çizerken kendisini ne kadar da savunmasız hissediyordu. Yükseklik korkusu yoktu fakat beşinci kattan yere düşse neler olacağını düşünmemek de imkânsızdı.

Cesaret edip aşağı baktığında bir çiçek tarhına düşeceğini görüp küçük bir teselli buldu. Eh, bir trampelen kadar iyi bir seçenek olmasa da betondan iyiydi.

Hugh'un gür sesi Adrian'a ulaştı. Fakat kulaklarının dibinde fısıldayan rüzgârın sesi yüzünden onu güçbela işitebiliyordu. Hayal gücünün bir oyunu muydu bu yoksa babasının Nöbetçi'den bahsettiğini mi işitmişti?

Ağzının bir kenarı aşağı kıvrıldı. Adrian bileğini sallayıp giysisinin kolundaki bir cepte gizlediği keçeli kalemi çıkardı. Kapağını ağzıyla açıp binanın duvarına eskizini çizmeye başladı. Fakat pürtüklü taş kalemin temiz çizgiler oluşturmayaacağı kadar sertti ve kalemin yumuşak ucuna taş parçaları yapışıp duruyordu. Kaşlarını çatan Adrian öne eğildi. Topuklarının birkaç santim gerisinde kalan boşluğun yüksekliğine aldırış etmeden duvar yerine resmini blucininin bacağına çizmeye başladı.

Çizimlerini gerçeğe çevirebilen Muhalif Eskiz olarak geçirdiği yıllarda o karmaşık ve ayrıntılı çizimler etkileyici olsa da en işe yarar olanların basit çizimler olduğunu öğrenmişti. Yüksek teknoloji ürünü, radyo antenli ve arka plan gürültüsünü kesme özelliğine sahip bir işitme cihazı çizebilirdi. Fakat ne diye bununla uğraşacaktı ki? Bunun yerine ses dalgalarını toplayıp kulak kanalına iletecek şekilde bir ucu sivri, diğer ucu geniş, klasik bir kulak bo-

rusu çizdi. Yaşlıların yüzlerce yıl önce kullandıkları bir şey olmalıydı bu. Dolayısıyla blucininin kumaşından ayırıp kulağına götürdüğü cihazı kullanırken kendisini pek de seksi hissettiği söylenemezdi.

Fakat işe yaradı. Bir anda babasının sesi hemen onun yanında dikiliyormuş gibi gelmeye başladı.

“...büyük bir borç” diyordu Hugh, odaya girdiği zamankinden daha sakın bir ses tonuyla. “Bu da bizi feci bir pozisyona sokuyor. Nöbetçi onu çabucak buraya getirmese ölebilir miydi gerçekten?”

Bir başka erkek sesi: “Hiçbir şeyden emin olamayız.” Adrian sesin Dr. Sutner’a ait olduğunu fark etti. Dâhi şifacılarından hiçbiri Max’in yanına yaklaşmadığından onun tedavisini üstelenen sivil doktordu bu. “Özellikle buz kanamayı durdurduğundan müdahalesiz de kurtulabilirdi. Fakat...” Cümlesinin sonunu getirmedi. Getirmesine gerek yoktu.

Adrian en azından doğru bir iş yaptığından dolayı göğsünde bir sıcaklık hissetti. O gece Kâbus kaçtığında onun peşinden gitmek için dayanılmaz bir istek duymuş fakat nihayetinde Max’i seçmişti. Küçük kardeşine saldırıandan intikam almak yerine kardeşini kurtarmayı seçmişti.

İntikam bekleyebilirdi.

“Eh...onunla karşılaşırsam kendisine minnettar kaldığımı bilecek” dedi Hugh. Fakat sözlerinde bir ağırlık vardı. “Her ne kadar durdurulması gerekse de.”

“Durdurulması mı Kaptan?” dedi doktor. “Fakat...sizin için çalışmıyor mu o?”

“Elbette hayır. O bir sivil adalet savaşçısı... Başından beri kurallarımıza uymuyor.”

“Doğru. Evet. Medyada da söylenen bu. Sadece düşünmüştüm ki...” Dr. Sutner sustu.

“O bir Muhalif değil. Bizden biri değil.” Hugh’un sesinde bir nebze öfke seziliyordu. “Belki bize faydası dokundu. Fakat...yöntemlerini eleştirmemek gerçekten zor. Kendi başına hareket edeceğine organizasyona katılmıyordu. Yaptıkları insanların aklına kahramanlığa ve suçla savaşa dair bir sürü fikir soktu. Bu da profesyonellerin kontrolü olmadan tehlikeli bir durum. İnsanlar zarar görüyor ve durum gitgide kötüye gidiyor.”

Adrian aynasını çıkarıp babasının yüzündeki ifadeye bakmayı isterdi. Fakat hem kulak borusunu hem de aynayı aynı anda kullanamazdı. Yine de içinden bir his babasının ne düşündüğünü bildiğini söylüyordu. Nöbetçi’nin dünyanın en saygı duyulan kötüsünü yakalaması çok konuşuldu. Bu pek de adil değildi. Oscar, Ruby ve Danna ona yardım ettiler ve onların da çabası takdir edilmeliydi. Fakat Adrian’ın Nöbetçi olduğunu anlamasının ardından Ruby, Muhaliflere Anarşinin Ası’nı almaya geldiklerinde okuyacakları bir not bırakmayı düşünmüştü. Notta şöyle yazıyordu:

BUNU BARIŞ
AMAÇLI BİR HEDİYE
OLARAK GÖRÜN
-NÖBETÇİ

Ruby bunu yaparak Nöbetçi’nin onların tarafında olduğunu anlamalarını sağlayacaklarını söylemişti. Onun bir kötü olmadığını. Onun peşine düşmeyi bırakmaları gerektiğini.

Fakat iyi niyetlerine rağmen, not Konsey'i daha da kızdırmaktan öteye gidememiş gibiydi. İnsanlar belki de Nöbetçi'nin en azılı düşmanlarının, Muhaliflerin uzun zamandır öldüğünü düşündükleri o düşmanın peşine düşmekle kendileriyle alay ettiğini düşünmüşlerdi. Dahası, sivil adalet savaşçılarının sayısı Nöbetçi'nin suçlulara karşı kazandığı zaferlerin kulaktan kulağa yayılmasıyla geçen aylarda büyük bir artış göstermişti. İnsanlar Muhaliflerin ve onların düsturlarının yeterli gelmediğini düşünmeye başlamışlardı. Şehirlerinde suçun önü kesilecekse daha etkili önlemler alınmalıydı.

Aslında bu pekâlâ gurur okşayıcı olabilirdi. Fakat herkes süper kahraman olmak için doğmuyordu ve birçok iyi niyetli girişim sivillerin ağır yaralanmasıyla sonuçlanmıştı. Hırslı bir adam bir arabayı gasp etmeye çalışan suçluya engel olmaya çalışırken az kalsın öldürülecekti. Kendini fazlaca kaptıran bir sivil özgürlük savaşçısının yanlış bir kanıya kapılıp komşusunun dairesine zorla girdiğini sandığı masum bir kadın kolundan vurulmuştu. (Aslında komşusu kadından köpeğine birkaç gün bakmasını istemişti.)

İnsanlar sorunları kendi başlarına çözmeye çalıştıkça benzer öykülerin sayısı gitgide arttı.

Muhalifler de hiç hata yapmıyor değildi. Fakat Adrian Nöbetçi'nin zırhını ilk kez kuşandığından beri Konsey'in düsturlarına neden o kadar önem verdiğini anlamaya başlamıştı.

Hugh'un "Personeliniz onun için gözünü dört açıyor mu?" diye sorunca Adrian'ın dikkati yeniden sohbete çevrildi.

"İstedığınız gibi. Ondan yana hiçbir iz yok. Fakat... hastaneye gelecek olursa da muhtemelen onu tanımayız."

“Biliyorum fakat sadece içimden bir his onun... Kurtardığı insanları görme arzusuna kahramanlar arasında sık rastlanır. Muhaliflerde hep görürüm bunu. Şahsen yardım ettikleri kişilerle bağlarını korumak isterler. İçimden bir ses bana Nöbetçi'nin Max'i tekrar görmeye çalışacağını söylüyor.”

“Bu da şu soruyu doğuruyor Kaptan” dedi Doktor. Sesi biraz tereddütlü çıkıyordu. “Oğlanın güçlerinden etkilenmeden onu buraya nasıl getirebildi?”

Hugh uzunca bir süre sessiz kaldı. Fakat Adrian bunun sebebinin soru üzerine kafa yorması değil, doktorla hangi bilgileri paylaşmasının doğru olduğunu tartması olduğunu sezdi. Nihayet Hugh “Bilmiyoruz” dedi. “Onun hakkında bilmediğimiz birçok şey var. Sanırım tek bildiğimiz bir gecede Anarşinin Ası'nı yakalamayı ve oğlunun hayatını kurtarmayı başardığı. Her şeye rağmen... ne kadar tehlikeli ve yanlış yönde hareket etse de...bir gün ona teşekkür etme şansını ele geçirmeyi ümit etmekten kendimi alamıyorum.”

ALTINCI BÖLÜM

AS'IN MIĞFERİNİ ÇALDIĞINDAN beri Nova ilk kez silahlar ve artefaktlar bölümüne dönüyordu. Asansörle daha samimi adıyla kasa odası olarak bilinen depoya giderken huzursuzdu. Muhalif üniforması onu boğar gibiydi. Kumaş kollarını ve bacaklarını sıkıyor, hareket etmesini güçleştirecek bir şekilde kaburgalarına ve boğazına baskı yapıyordu.

Aynadaki sözcükler zihnine kazınmış, onun bir parçasına dönüşmüştü. Büyük bir parçasına. Öyle ki belki de Honey'nin haklı olabileceğini düşünüyordu. Belki de pes etme zamanı gelmişti. As'ı cidden kurtarabileceğini düşünmüyordu, değil mi? Özellikle de kimliği ortaya çıktıktan sonra. Şimdi kimliği meçhul bir pisliğin onu taciz ve tehdit etmesi karşısında tüm bunlara değip değmeyeceğini sorguluyordu.

Fakat kendi kaderiyle yeterince oyun oynamışsa da şimdi o kaderin bir başkasının ellerinde olduğu fikri onu deli ediyordu. Bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Geçen gece zihninde birçok senaryo canlandırmıştı. Çoğu da şantajcının kim olduğunu bulmasıyla ve Leroy'un

en acı veren karışımlarından birini ona zerk etmesiyle son buluyordu. Çünkü şantajcının veya şantajcılarının isteklerine boyun eğmesi, onları geçici olarak yatıştırmak adına da olsa onu tiksindiriyordu. Nova bir Anarşist idi. Gatlon Şehri'nin en korkulan kötülerinden biriydi.

Kimsenin suyuna gitmezdi.

Ayrıca yatak odasına zorla girip sinir bozucu mesajlar bırakan hayaletlerin emirlerine kesinlikle boyun eğmezdi.

Fakat ne zaman öfkesi dizginlerini koparacak olsa dişlerini sıkıp onu zapt ediyordu. Şimdi intikama değil, zamana ihtiyacı vardı.

Asansör ziline sesi geldiğinde omuzlarını dikleştirip neredeyse akciğerlerini patlatacak kadar derin bir nefes aldı.

Kapılar açılıp deponun dışındaki küçük lobi göründüğünde nefesini hâlâ tutuyordu. Orada Şipşak'ın her zamanki kadar dağınık masası ve çoğu zaman Nova'nın kullandığı her zamanki kadar boş masa vardı.

Şipşak orada yoktu. Nova'nın kafasının içinde Callum'a verdiği isimle Harika Çocuk da.

Nova bir nefes verip masaya doğru hareketlendi.

Callum'u görmeye hazır olmasa da bunun eninde sonunda olacağını biliyordu. Çoğu günler beraber çalıştıklarından da değil, onu Kâbus hakkında sorguya çekiyor-muş gibi yapması gerektiği için. Bunun dikkatli bir dans olması gerekiyordu. Callum'u Adrian'ın şüphelerinden haberdar etmek, onun Kâbus'un aralarında dolanan hat-ta kasa odasına erişimi olan bir casus olduğuna inanma-sını sağlamak. Tüm bunları da şüpheleri üzerine çekme-den yapmak.

Nova bunu başarabileceğinden emin değildi. Yalan söylemekte ustalaşmışsa da *o kadar* iyi bir yalancı olduğundan emin değildi.

Belki de bugün bunun bir önemi olmayacaktı. Belki de Callum'u görmeyecekti. Belki de onun gözlerinin içine bakıp kendisini gülümsemeye zorlamayacak, o sırada da onu kendisinden miğferi almaya çalışırken bayıltmak zorunda kaldığı anı anımsamayacaktı.

Genellikle gücünü kullandığında suçluluk duymazdı. Özellikle de Muhalifler üzerinde kullandığında fakat Callum söz konusu olduğunda duymuştu. Callum, Nova'ya farklı bir yol seçseydi hayatının nasıl farklı olabileceğini göstermek için gücünü onun üzerinde kullanmıştı. En kötüsü ise o düşünceleri zihnine Callum'un sokmadığını, başından beri orada olduklarını bilmektir.

Bir de kendisinin bu konuda hiçbir şey yapmayacağını bilmek.

Planının gerisin getirmeyi ve miğferi almayı seçtiğinde Callum'a ve onun o sinir bozucu iyiliğine ihanet ettiği hissine kapılmıştı. Ayrıca kendi içinde bir yerlerde de ona bir ihanet gibi gelmişti bu. Bu his zaman zaman intikam olmadan yaşamanın hayalini kuran yanına aitti. Adrian'la bir geleceklerinin olduğu bir hayat. Hatta belki huzur içinde bir hayat.

Fakat o hayalin asla gerçek olmayacağını her zamanki kadar bilinceydi. Gerçek onu gitgide sarıyordu. Yalanları eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Ayrıca barış ve kabul görmek kaybettiği aileyi geri getirmeyecekti.

Kendisine tekrar tekrar ne derse desin. Miğferi almak güya bu maskaralığa son verecekti. O zamanlarda bir

daha Callum'la yüzleşmesine asla gerek olmayacağından emindi... Ya da Adrian'la.

Fakat hiçbir şey hiçbir zaman plana uygun gitmezdi. Her zaman beklenmedik sonuçları olurdu ve Nova bunu düşünmeden edemiyordu. Yola devam etmeliydi. Aynı eylemleri tekrarlamalıydı. Yalan söyle. Çal. İhanet et.

Çünkü As'ı ancak bu şekilde kurtarabilirdi.

Muhallifleri bu şekilde yok edebilirdi.

Düşüncelerinde süregelen savaşa bu şekilde son verebilirdi. Kâbus ve Uykusuz arasındaki savaşa. Kahramanla kötü arasındaki. Seçimini çoktan yapmıştı.

Nova masasındaki koltuğa gömülüp bilgisayarını açtı. Bir not defteri dosyası açıp çoktan zihninde kurguladığı notu tuşlamaya başladı. Yazmayı bitirdiğinde metni gözden geçirip küçük bir hata eklemeye karar verdi. Çünkü artefaktlar bölümünün müdiresi Tina'nın aklı hep bir karış havada olduğundan bu haliyle not daha inandırıcı olacaktı.

Sayfayı yazıcıdan çıkarmasının ardından Nova ikinci boş masaya geçip klavyenin yanındaki kahve fincanından bir tükenmez kalem aldı. Mor mürekkepli; ucunda kocaman, mor bir papatya olan bir kalem. Sayfanın en altına bir imza karaladı.

Tina Lawence

Şipşak

Müdire

Kalemi geri koyup bir süre masanın çekmecelerini karıştırdı. Tina'nın ara sıra silahlar ve artefaktlar bölümündeki resmî belgelerde kullandığı mührü aradı.

Her bir çekmeceyi iki kez araştırmasının ardından homurdanarak pes etti. Sonuncu çekmeceyi sertçe kapattı.

Bir nefes verip masanın üzerindeki dağınıklığı daha dikkatli bir şekilde inceledi. Fakat mühür ortada yoktu.

Bir elinde kağıtla dosya odasının yolunu tuttu. Daha içeri iki adım atmıştı ki boş klasörler yığınının üzerine bırakılan mührü fark etti.

“Dürüst olmak gerekirse” diye mırıldandı. Yığının başına gidip mührü sahte imzanın altındaki nota bastı. Mührü bırakıp kâğıdı düzgünce üçe katladı.

“Hey, Nova.”

Yüreği ağzına gelen Nova küfredip hızla döndü.

Onun aşırı tepkisine şaşırان Callum da afalladı.

“Hay lanet, korkuttun beni!”

Callum mahcupça sırtarak “Özür dilerim” dedi. “Burada kimse yok sanıyordum.”

“Peki. Sorun değil.” Nova boğazını temizledi. “Sadece insanların sessizce bana yaklaşımlarına alışık değilim.”

Bu söylediği hafif bile kalıyordu. Nasıl olmuştu da Callum’un arkasından yaklaştığını işitmemişti?

Bir saniye sonra yanıt kendiliğinden geldi. Callum’la geçirdiği haftalarda bir kez olsun onu işitmemişti. Tabii ki artefaktlarla dolu, tekerleri gıcırdayan bir el arabasını ittiği ya da durmaksızın konuşup hem sevimli hem de dayanılmaz olduğu zamanlar hariç.

“Bugün burada olup olmayacağından emin değildim.” Callum başını yana epdi. Nova onun elindeki katlanmış mektubu görmeye çalıştığını fark etti.

“Neden gelmeyeyim ki? Programa göre sıra bende.”

Nova gözlerini Callum’un gözleriyle buluşturup biraz uzunca bir süre oğlana diktikten sonra Callum ona gülümseyerek karşılık verdi. “Unutmuş olmalıyım.”

Callum'un ifadesinin yargılayıcı bir yanı olmasa da yüzünden bir şeylerin ters gittiğini düşündüğü, şüphelendiği okunuyordu.

Callum'a pek de yaraşmayan bir ifade.

Nova gülümsemesine bir silah gibi sarılıp hemen elindeki mektupla ilgili bir yalan uydurmaya koyuldu.

Fakat Callum mektup hakkında soru sormadı.

Hepsinden tuhaf olanı da buydu. Callum'un *hâlâ* konuşmaya başlamaması.

Nova şaşırmış gibi yapıp "Ah!" dedi. "Kâbus'la karşılaştığını işittim. İyi misin?"

Callum'un dudaklarının bir kenarı seğirdi. "Evet, iyiyim. Şu uyku numarasını üzerimde uyguladı. Birçok insanın onun tarafından uyutulduktan sonra feci baş ağrıları olduğunu işitmiştim. Fakat bana bir şey olmadı. İşin aslı ertesi gün kendimi epey dinç bile hissettim."

"Ya... Eh, iyi ya." Nova sesinin şaşkın çıktığını ümit ediyordu. "Belki de sen geri kalanımızdan daha dirençlisindir."

Ya da belki ben insaflı davranmışımdır.

"Bundan cidden şüpheliyim." Kaşları çatıldı. Bu kez gülümsemesi yüzünden gerçekten silindi. "Belki de üstüme çok gelmediğini düşünüyorum, sence tuhaf bir fikir mi bu?"

Nova güldü. Kahkahası korktuğu kadar sahte çıkmıştı. "Kâbus, birilerine insaf edecek, öyle mi? Hiç de karakterine uygun olmaz bu."

"Evet, biliyorum." Callum gözlerini kıstı. Bir şey biliyor-muş gibi Nova'yı süzdü. Nova'nın kalbi küt küt atıyordu. "Bu söyleyeceğim sana tuhaf gelecek, biliyorum" diye ekle-

di Callum, “fakat bana Kâbus’u tanıyormuşum gibi geldi.”

Nova’nın kaşları saç çizgisine doğru hareketlendi. “Bunu söylemen ne garip” dedi. Sesini alçalttı. Sır paylaşmaya hazırlanan birinin ses tonunu tutturmayı ümit ederek. “Sandığın kadar tuhaf olmayabilir.”

Callum gözlerini kırıştırdı. Bir an için yerinden fırlamaya hazır bir tavşan gibi göründü. Nova, Callum’un ondan şüphelendiğini biliyordu. Kâbus’un neden kendisine o kadar tanıdık geldiğinin gayet farkında olduğunu da.

Fakat Callum’u bu düşüncesinin aksine ikna etmesi gerekiyordu.

Odanın diğer yanına yürüyüp “Dün devriye birliğimin bir toplantısı vardı” dedi. Duruşundan hem merak hem de gerginlik okunuyordu. Nova yaklaşırken temkinli olmalıydı. Callum gerçekten onun Kâbus olduğuna inanıyorsa ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Nova’nın onu bir kez daha ne kadar kolayca uyutabileceğini. Belki de Nova’nın bunu yapmasını umuyordu.

Zira o zaman Callum’un şüpheleri doğrulanacaktı.

“Adrian’ın bir teorisi var” diye ekledi Nova. “Başta bana çok uçuk da gelse şu an o kadar emin olamıyorum.”

Nova’dan bir itiraf gelmeyeceğinin belli olmasıyla Callum’un omuzları çöktü. “Ne tür bir teori?”

“Kâbus hakkında. Adrian aylardır onu soruşturuyor, geçit törenindeki saldırıdan beri. Hakkında hayret edilecek kadar çok bilgi topladı ve... eh...” Nova’nın sesi alçalıp bir fısıltıya döndü. Callum öne eğildi. “Kâbus’un aslen bir Muhalif olabileceğini düşünüyor.”

Callum tek kelime etmedi. Bir başka rahatsız edici sessiz anın ardından Nova, Callum’un yine şüpheli bir

tavra büründüğünü fark etti. Bakışlarıyla hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

Nihayet Callum sadece “Ya, öyle mi?” dedi.

“Başta emin değildim. Fakat Adrian tüm o tesadüfleri sıralayınca...mesela Kâbus’un miğferden haberdar olması, Ajan N’ye erişimi olması ve... Hah! Ya o sis füzeleri? Manntıklı gelmeye başlıyor, değil mi? Ya Kâbus bir casussa?”

Callum’un başı yana eğildi. “Ya bir casussa...”

“Birçok şeyi açıklardı bu.”

“Evet. Açıklardı.”

“E?... Sence Adrian düzelecek mi?”

Callum ağzını açsa da duraksadı. Nova onun daha önce kendinden emin olan tavrında şimdi tereddüt seziyordu. Callum’un iyimserliğinin bir kusuru. İnsanlığa olan inancının.

Nova, Callum’un onun Kâbus çıkmamasını dilediğini fark etti. Callum şüphelerinden şüpheye düşmek için bir sebep arıyordu.

İşte Nova’nın aradığı boşluk da buydu.

Bir kez daha “Callum?” dedi. “Sence o bir casus olabilir mi?”

“Bence mümkün, evet.”

Nova endişeli görünmeye çalıştı. “O halde kim olduğunu ortaya çıkarmak kolay olacaktır, değil mi?” Ön lobiye işaret etti. “Araç gereç kayıtlarını gözden geçirip kimlerin sis füzeleriyle özellikle ilgilendiğini bulabiliriz. Bazı güvenlik kayıtlarına da bakabiliriz. O her kimse gerisinde bir iz bırakmış olmalı. Takip edebileceğimiz bazı ipuçları. Ruby onun yeni gelen dâhilerden biri olabileceğini düşün-

se de bence sivil olması daha mümkün. Süper güçleri yokmuş gibi davranan biri.”

“Kısa boylu” dedi Callum.

Nova’nın konuşmasının gerisinde söyleyeceği hangi tutarsız sözler varsa hepsi dilinin üzerinde buhar olup uçtu. “Affedersin?”

Callum’un boyu Adrian’ın boyuna yakındı. Nova, Callum’un kendisinden ne kadar uzun olduğunu o ana dek fark etmemişti. Fakat bunda bir tuhafılık da yoktu. Neredeyse herkes Nova’dan daha uzundu. “Kısa boylu” diye tekrarladı Callum. “Senin gibi.”

Nova’nın ağzı açıldı. Kapandı. Bir kez daha denedi. “Bu...faydalı bir bilgi. Şüpheliler listesini daraltır bu. Genissa Clark ve ekibinden daha fazla ayrıntı alıp alamayacağımıza bir bakacağım. Şey...Kâbus hakkında fark ettiğin başka bir şey var mı? Onu...tespit etmemizi...sağlayabilecek herhangi bir şey?..”

Callum gözlerini Nova’ya dikti. Gerçek anlamda.

Ve o anda Nova, Callum’un dillendirmediği; ikisinin arasında asılı kalan sözleri hissetti. *Sensin, o sensin, sen olmalısın.*

Fakat bu düşünceler şüpheyle ve sıkılğan bir sırtıyla gölgelendi. “Bilmiyorum. Epey karanlıktı ve...her şey çok hızlı olup bitti. Ayrıca, biliyorsun işte, maskesi var.”

“Tabii. Fakat aklına bir şey gelecek olursa...”

“Sana söylerim” dedi Callum. “Kesinlikle söylerim.”

“Peki. Harika. Ben de şu boy konusunu Adrian’a iletirim. Bence devriye birimlerinin sağlık kayıtlarını gayet iyi tutuyorlar. O kayıtlarda boy da olabilir. Dolayısıyla

işe oradan başlayabiliriz. Teşekkürler Callum. Gerçekten yardımcı oldun.”

Nova dönüp uzaklaşırken elindeki kâğıt buruştu.

Fakat tam kapıdan çıkacağı sırada duraksayıp arkasına döndü. Yüzündeki ifade yumuşadı. “İyi olmana gerçekten sevindim.”

* * *

Muhalifler Karargâhı’nın en üst katında, devasa bir cam avizenin altında, Anarşinin Ası’nın sözde ölümünün resmedildiği geniş bir tablonun yanında Nova notu Konsey’in özel resepsiyonisti Prizma’ya verdi. Masanın üzerinde gökkuşağı renklerinde ışıklar dans edip katlanmış kâğıdı açıp notu okuyan Prizma’nın kristal parmaklarından yansıdı.

Prizma kaşlarını çattı. Şüpheyile değil hayretle. “Şipşak senden taklidi artefaktlar bölümüne mi götürmeni istiyor?”

“Şu an onu halka açık olarak sergilemenin gereksiz bir heyecan yaratacağından endişeleniyor” dedi Nova. “Gerçek miğfer çalındığından insanların sahtesine olan merakı artacak. Bazıları Konsey miğferin yok edildiğini söylediyse belki de epeydir kendilerine yalanlar söylendiğini düşünebilir.” *Zaten söylediler de* diye geçirdi Nova içinden. “Şipşak gerçek miğfer geri alınana dek taklidi halkın gözünden uzak tutmanın ihtiyatlı bir tavır olacağını düşünüyor... Ya da Konsey en doğru hareket planına karar verene dek.”

Prizma üç saniye kadar bunların üzerine düşünüp omuz silkti. “Peki, tamam o zaman. Kutu kilitli değil.”

NOVA BU MASKARALIĞI ardında bırakmaya hevesliydi. Sade bir el çantasına tıktığı sahte el çantasıyla karargâhtan ayrılır ayrılmaz dosdoğru eski Gatlon Şehri'nin metro hattının artık kullanılmayan istasyonlarından biri olan Blackmire İstasyonu'nun yolunu tuttu. Anarşistlerle orada Zafer Günü'nü takip eden yıllar boyunca yaşayan Nova istasyonun rutubetli ve boğucu tünellerinden ne denli nefret ettiğini ancak Muhaliflerden kaçıp Wallowridge'deki viran eve sığınmak zorunda kaldıklarında fark etmişti.

Kendi rızalarıyla istasyondan ayrılmamış ve ellerinden gelse As'ı asla tek başına bırakmayacak olsalar da Nova bu taşınmanın olumlu bir gelişme olduğunu inkâr edemezdi. İstasyona geri dönmeye can atmasa da şantajcının talimatlarının bir tek anlamı olabilirdi.

KA'NIN ODASI-BLACKMIRE

Kraliçe Arı'nın odası, Blackmire İstasyonu.

Toplumun büyük bir kısmının Kraliçe olarak tanıdığı Honey ana hat üzerindeki eski bir malzeme odasını özel dairesine çevirmişti. Rahat bir oda olmasa da –tünellerde zaten *rahat* yer diye bir şey yoktu– Honey odaya elinden geldiğince çekidüzen vermiş, beton duvarlara şallar asıp antika bir gece lambasının hoş ışığını yansıtmıştı. Bir de kovanları vardı. Her yerde kovanlar ve her gün nektar ve polen aramak için telaşla yüzeye uçan, güneş batarken huysuzca fakat görev bilinciyle kraliçelerine dönen arıların hiç durmayan vızıltısı.

Nova tünelde ilerlerken gergindi. Yol sadece el fenerinin ışığıyla aydınlanıyordu. Muhalif üniformasına ait çizimleri tren raylarında takırdıyordu. Sıçanlar ciyaklıyor, ışıktaki gözleri parlayan kemirgenler telaşla deliklerine kaçışıyordu. Nova'ya tanıdık kokular eşlik ediyordu. Havadaki küf. Durgun suyun kötü kokusu. On yıllarca beklemiş idrar. Yeni kokular da vardı. Sülfür, duman ve Siyanür'ün zehirlerinin genzi yakan kokusu. Muhaliflerin onlara saldırdığı günün yadigarları.

Savaşın kokusunun ve tüm eşyalarına Muhalifler tarafından el konulmasının dışında çok da bir şey değişmemişti.

Honey'nin odasına vardığında çok gergindi. Ağır, demir kapı aralık bırakılmışsa da içinden sadece gölgeler dökülüyordu.

Tuzak olasılığını hesaba katan Nova şok dalgası tabancasına uzandı. Odaya adım atmasıyla şantajcı üzerine saldırırsa şaşmazdı. Çünkü tam da isimsiz bir kötünden beklenecek bir işti bu. Parmağını tetiğe yaslayıp kapıyı tekmeleyerek açtı. El fenerinin ışığını odanın içine tuttu.

Boş.

İçeride sadece şantajcı değil, Honey'nin eşyaları da yoktu.

Beklenmedik olmasa da huzursuzluk vericiydi bu. Nova, Anarşistlerin yanlarına alamadığı tüm eşyaların paketlenip Muhalifler Karargâhı'na götürüldüğünü, incelenmek üzere artefaktlar bölümünün arka tarafındaki geçici depoda tutulduğunu biliyordu. Orada Honey'nin elbiselerini, mücevher kutularını hatta o güzel antika lambayı görmüştü.

Muhaliflerin geride bıraktığı sadece üzerinde bir köşesi kırık, boyası dökülen bir ayna olan eski bir şifoniyerdi. Bir tek çekmecesini olmayan şifoniyer duvardan birkaç metre uzağa çekilmişti. Belli ki Anarşistlere karşı kullanılacak ipuçlarını ve delilleri ararken Muhalifler şifoniyerin arkasına geçebilsin diye. Muhalifler şifoniyeri onca merdivenden çıkarmanın zor olacağını düşünmüş olmalıydılar. Nova, Honey'nin şifoniyeri zamanında buraya nasıl indirebildiğine şaşıyordu.

Tabancayı kılıfına sokan Nova çantadan taklit miğferi çıkardı. Loş ışıktaki miğferin üzerindeki delik neredeyse görünmüyordu ve çoğu insanın farkında olmadığı o belli belirsiz renk farkını ayırt etmek imkânsızdı. Nova'ya miğferin sahte olduğunu düşündüren öncelikle miğferin matlığı olmuştu. Babasının ürettikleri de dâhil olmak üzere birçok dâhi artefaktının kendilerine has bir ışıltısı vardı. Dikkatli gözle bakılmadığında fark edilmesi zor bir ışıltı.

Nova son zamanlarda dikkat etmeye başlamıştı.

Miğferi makyaj masasına bırakıp gölgelere doğru "Senindir" diye mırıldandı. Muhtemelen şantajcısı tünelin

dönemeçlerinden birinde gizleniyor, Nova gidince gizlice yaklaşıp ödülünü almayı bekliyordu.

Nova için hava hoştu. Oradan hızla kaçası vardı.

Fakat geri yürüyüp kapıdan geçtiği anda biri ona çarptı. Bir el onu ensesinden tutup pütürlü duvara yasladı.

Saldırgan "Buraya döneceğini biliyordum!" diye kükredi. "Biliyordum..." Sonra aniden sustu. "No..."

Nova topuğuyla adamın ayağına vurunca adam inleyerek geri kaçtı. Elinde şok tabancasıyla Nova döndü. Parmağı tetikteydi.

"No-va..."

Nova donakaldı. Kolu gevşekçe aşağı salındı. "*Adrian?*"

"Üzgünüm" diye homurdandı Adrian. Yere çömelip yaralı ayağını dizinin üzerine çekti. Tenis ayakkabılarının bağcıklarını çözdü. "Seni Kâbus sandım."

Adrian ayakkabısını çıkarıp Nova'nın darbesinin indiği ayağını ovalarken Nova ona hayretle baktı. "Sen..." Dönüp tekrar odaya, şifoniyerin üzerinde masumca duran miğfere baktı. Şantajcı *Adrian* mıydı?

Hayır. Mantıksızdı bu. Öyle değil mi?

Aklı karışan Nova başını iki yana sallayıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tabancayı kılıfına sokup "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Adrian ayak parmaklarını büküp ayak tabanını ovuşturdu. "Baskından beri buraya birkaç kez indim. Geride hiç ipucu kalıp kalmadığına bakmak için. Demek istediğim, tamam, temizlik ekipleri iyi bir iş çıkardılar. Fakat belli olmaz." Ayakkabısını giyerken "Seni öyle tuttuğum için gerçekten üzgünüm" dedi. "El fenerinin ışığını gör-

düm ve karanlıkta sen sanki gözüme...”

“Sorun değil. Karanlık tünellerde gezinmemin bedeli sanırım.” Nova kapıyı dürtüp kapattı. Adrian’ın içeri girmeye gerek duymayacağını ümit ederek. Taklit miğferle orada ne aradığını ya da miğferi neden orada bıraktığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

“E, ne arıyordun burada?” dedi Adrian.

“Senin aradığını. Geçen günkü toplantımızın ardından ben de Kâbus’un aramızdan biri olabileceğini epey düşünür oldum. Belki de burada...anlarsın işte, bunun doğru olup olmadığını gösterecek bir şeyler bulabileceğimi düşündüm.”

Adrian ayağa kalktı. “İşin aslı, burada temizlik ekibinin gözden kaçırdığı bir şey var zaten.”

Nova’nın kaşları kalktı. “Ya?”

“Evet. Bu noktada neye, ne kadar faydası dokunur, bilemiyorum. Fakat gel hadi. Sana göstereyim.”

Adrian arka cebinden el fenerini çıkardı. Adrian, Nova’yı Honey’nin odasından uzağa; bir zamanlar *onun* içinde yaşadığı vagonun bir duvara yaslı halde beklediği tünellerin kesişme noktasına götürmek için hareketlenince Nova rahat bir nefes aldı. Tünelin etrafı ve vagonun pencereleri bantlarla sarılmıştı. Muhliflerin geride bıraktıkları, o zamanlarda önemli olabileceği düşünülen her şey bu şekilde işaretlenmişti.

Adrian’ın Kâbus’un vagonuna değil de yandaki tünele gitmesi Nova’yı şaşırttı. El fenerinin ışığı yan yana dizili reklam posterleriyle kaplı duvarda dans etti. Posterlerin hepsi Nova’dan uzundu. Adrian’ın ne keşfettiğini fark ettiğinde Nova’nın akciğerleri sıkıştı.

Bir gerilim romanının reklamı olan son postere yaklaşan Adrian'ın parmakları çerçevenin köşesine gömüldü. Poster dışa açılarak, ikisine doğru sallandı. Tıpkı Nova'nın As'a yaptığı ziyaretlerde yüzlerce kez olduğu gibi.

"Vay" dedi Nova. Öne çıkıp geçişi inceliyormuş gibi yaptı. El fenerinin ışığını dar tünele tuttu. Tünelin kenarlarında Nova ve diğer Anarşistlerin geçtikleri yerlerde çizikler vardı. "Ucu nereye çıkıyor?"

"Katedralin altındaki mahzenmezarlara" dedi Adrian.

"Gerçekten mi? Orası en az bir buçuk kilometre ötede olmalı."

"Sadece bir kilometre kadar ötede" dedi Adrian. "Tünel dümdüz ilerliyor. Yüzeyde bu mesafeyi katetmek daha uzun sürerdi. Sanırım bu tünel Gatlon Savaşı ardından kullanıldı. Muhtemelen Anarşistler bu şekilde kaçtılar. Ayrıca bu şekilde Anarşinin Ası'nın yanına gidip ona yiyecek ve malzeme götürüp geri dönüyor olmalıydılar." Başını iki yana salladı. "Buraya haftalar önce gelmiştim. Winston Pratt'in istediği o kuklayı bulmak için hani? İşte o zaman bu posterı gördüm ve...içimde bir his uyandı. Daha o zamanda tüneli bulmaya çok yakındım. Anarşinin Ası'nı bulabilirdik."

Nova midesindeki yanmaya rağmen kendisini küçük bir kıkırtı çıkarmaya zorladı. "İyi ki bulmamışsın. Anarşinin Ası'yla öyle bir anda karşı karşıya gelmek? Belki de sen..." Nova sustu. Adrian'ın hislerini incitmek istemiyordu. Fakat ikisi de Adrian'ın As'a karşı bir şansı olmayacağını biliyordu. As on yıl öncekinden çok daha zayıf da olsa. En azından Adrian'ın bunu bileceğini umuyordu.

Adrian yetenekliydi fakat *o kadar da* değildi. “Nöbetçi’nin onu yakalayabilmesine çok şaşırdım.”

Somurtan Adrian’ın ağzı kıvrıldı. Nova onun bir şeyler söylemek istediğini fark etti. Muhtemelen kişisel becerilerini savunmaya geçecekti. Fakat kendisini tuttu. Adrian nihayet “Eh” dedi. “Anarşinin Ası’nı bulduklarında epey güçsüz halde olduğunu söylüyorlar. Miğfer olmadan o sıradan bir telepat.”

Şimdi tartışma isteğine direnme sırası Nova’daydı. “Bana sorarsan Nöbetçi’nin şansı yaver gitmiş.”

Adrian bir homurtu çıkarsa da Nova onun kendisiyle hemfikir olduğu sonucunu çıkarmadı.

Ayakları üzerinde ileri geri sallanan Nova “E...” dedi. “Mahzenmezarlara gittin, ya sonra?”

“Sadece bir kez. Fakat bildiklerimizin dışında yeni bir şey öğrenmedim. O zamandan bu yana da buraya birkaç kez indim. Kâbus’un bir ara burada ortaya çıkacağını düşünmeden edemiyorum, haklı değil miyim?”

Nova omuz silkti. “Belki de çıkmaz. Belki de Muhaliflerin burayı dikkatle izlediğini biliyordur.”

“Belki.” Adrian posterini yerine yerleştirdi. Sonra yüz ifadesi değişti. Dudaklarının köşesin muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nova hemen gerildi. “Bu arada, hoş bilezikmiş.”

Nova hayretle gözlerini kırıştırdı.

Sonra bir kez daha.

Nova giysisinin yenine uzanıp içgüdüsel bir hareketle çekiştirdi. Fakat anlaşılmasa da bir şekilde bileziğinin çıkıntılarını yerleştirilmiş yıldızı örtmesi için artık çok geçti. Yıldız loş tünellerde bariz bir şekilde parıldıyordu da.

Nova telaşla “Çalmadım” dedi. “En azından...niyetim çalmak değildi. Sadece...”

Adrian kıkırdadı. “Kızmadım. Senin olabilir.” Başını ona eğdi. Gözlüklerinin ardında gözleri hâlâ ışıldıyordu. “Sen ayrıldıktan sonra yıldızın yerinde olmadığını fark ettim. Fakat sen bu konuda ses çıkarmayınca belki benim de çıkarmamam gerektiğini düşündüm. Fakat meraktan öleceğim.” Adrian, Nova’nın elini tutup giysisinin yenini nazikçe sıyırdı. Sadece yıldız değil, Nova’nın babasının yıllar önce yaptığı, son ürünü olan zarif bilezik de ortaya çıktı. “Yıldız bileziğe kusursuzca oturmuş. Bu bilezik için yapılmış gibi.” Adrian’ın yüzünde huşu vardı.

Nova da Adrian’ın dokunuşunun elektriği karşısında huşu duymuştu. Ona ilk kez dokunduğu da yoktu. O halde onu nasıl bu şekilde etkilemişti?

“Yıldızın bileziğe uyacağını nereden bildim? Demek istediğim, rüyada bileziği de mi gördün?”

“Hayır” dedi Nova. “Uyacağına dair hiçbir fikrim...” Olup bitenleri nasıl anlatacağından emin olamadan yıldıza baktı. “Sen uyuduktan sonra yıldızı görmek için odaya döndüm. Sadece dokunmak istiyordum. Bir şey olup olmayacağını görmek için. Ve bilezik...parladı gibi. Sonra birden yıldız bileziğimin içine girdi.” Yüzünü özür diler gibi buruşturdu.

“Benim fikrimi soracak olursan o oda senin için yapıldı derim” dedi Adrian. “İçindeki her şey kullanımına açık. Papağanlar, vahşi çiçekler, gürültü kesen kulaklıklar...”

Nova kızardı. On yıldır ilk kez uyuduğunda kalplerinin boğuk seslerinin nasıl senkronize olduğunu anımsadı. O an büyük olasılıkla hayatının en sihirli anıydı. Ara

sıra o anın hayal gücünün ürünü olabileceğini düşünüyordu. Çünkü gerçekten yaşanamayacak kadar fantastik, gerçeküstü geliyordu.

Fakat Adrian buradaydı. Elleri birbirine dolanıyor, ayak parmakları neredeyse birbirlerine değiyordu ve o an *gerçekten* yaşanmıştı.

“Eh, teşekkür ederim” dedi Nova. Adrian’a biraz daha yaklaştı. “Yıldıza biraz bağlandım ve...gerçekten bu bileziğe özel yapılmış gibi.”

“Hoşuna gittiğine sevindim. İlk kez bir kıza mücevher verdim. Bu da epey önemli bir olay olduğundan...”

Nova bir gözünü kısıp Adrian’a baktı. “Bana mücevher vermedin. Bana bir orman verdin.”

Adrian güldü. “Bir de neredeyse bir tam gün süren huzurlu bir uyku.”

“Tamam, iltifat almaya uğraşmayı bırak. Hediye vermekten anladığını kabul ediyorum.” Nova öne eğilip ayak parmakları üzerinde yükseldi.

“Uğraşıyorum” dedi Adrian ve başını Nova’ya doğru eğdi.

Nova’nın anımsadığı her şeydi öpücük. Uzuvarına yürüyen sıcak. Gözkapaklarının gerisinde kayan yıldızlar. Bir şekilde son derece memnun da olsa daha fazlasının özlemi içindeydi.

Bir gürültü ikisini de irkiltti. Ağır bir şey yere düşmüştü. Bedenlerini ayırıp geldikleri karanlık metro tünellerine doğru döndüler.

Teninin altında Nova’nın nabızı hızlı atıyordu. Nova sesin miğferden geldiğinden *emindi*. Şantajcı miğferin sahate olduğunu anlayıp atmış mıydı?

“Herhalde sadece bir sıçandır” dedi Nova. Nefessiz kalmasının birden çok nedeni vardı.

“Bence sıçan değildi.” Hâlâ Nova’nın elini tutan Adrian Honey’nin odasına yöneldi.

Nova topuklarını yere bastırdı. Son ihtiyacı olan sırlarını bilen ve açıklamaktan, özellikle de Adrian Everhart’a açıklamaktan çekinmeyecek biriyle yüz yüze gelmekti. “Dur! Ya...ses Kâbus’tan geldiyse? Ya da bir başka Anarşist’ten? Takviye kuvvet istememiz gerekmez mi?”

Adrian, Nova’ya hayretle baktı. Loş ışıktaki bile Nova onun yüzündeki şaşkınlığı seçebiliyordu. “*Sen* mi takviye kuvvet için beklemek istiyorsun?”

Adrian haklıydı. Bu hiç de Nova’dan beklenecek bir tavır değildi.

“Sadece...” Nova elini ona doğru uzattı. “Üzerinde üniforman yok!”

Kısa bir an için Adrian’ın başı yana eğildi. Sonra başını iki yana sallayan Adrian yeniden Nova’nın kolunu çekiştirmeye başladı. “Haydi.”

İçinden küfreden Nova, Adrian’ın peşinden gitti. Nova safa yatacağı. Şantajcının her dediğini inkâr edecekti. Gerekirse son çarelere başvuracak, herhangi bir sırrı açık etmeden onu susturacaktı.

Ya da belki Adrian’ı uyuturdu. Hemen şimdi. Adrian hiçbir şey görmeden, öğrenmeden. Adrian’ın çıplak ensesine göz gezdirdi. Bir hikâye uydurabilirdi... Tünellerdeki- nin Kâbus olduğunu, Nova ona engel olmadan gölgelerin arasından fırlayıp ikisini de uyuttuğunu söyleyebilirdi.

Evet...işe yarayabilirdi bu.

Nova’nın parmakları seğirdi. Miğferi bıraktığı mal-

zeme deposuna neredeyse varmışlardı. Adrian köşeden dönmek üzereydi. Henüz görünürde kimse yoktu. Ne bir el fenerinin ışığı ne de hızla uzaklaşan birinin sert adımları. Sadece raylarda ayaklarından çıkan hışırtılar.

Şantajcı hâlâ Honey'nin odasında mıydı?

Kapı hâlâ kapalıydı. Tam da Nova'nın bıraktığı gibi. Adrian kapıyı hafifçe itip araladı. Keçeli kalemini bir eline aldı. Nova, Adrian'ın kalemi çıkardığını görmemişti.

Altdudağını ısırarak Nova elini Adrian'ın ensesine doğru uzattı. Fakat bir şey onu durdurdu. Odadaki bir hareket. İkisine doğru gelen bir gölge.

Adrian eğildi. Sonra ileri atılıp saldırgana bir yumruk attı.

Odada bir şangırtı yankılandı. Adrian ard arda küfürler savurdu. Nova el fenerinin ışığını ona doğrulttu.

Ortada bir saldırgan, bir şantajcı yoktu. Saldırgan sandıkları Adrian'ın yumruğuyla kırdığı şifoniyer aynasındaki kendi yansımasıydı.

Adrian elini göğsüne yaslayıp "Peki" diye homurdandı. Yüzü acıyla buruşmuştu. "İyice bakmadan insanlara saldırmayı şu andan sonra resmen bırakıyorum."

"En iyisi bu olacak" dedi Nova. Sesi dalgın çıkıyordu.

Nova'nın dikkati birkaç kırık ayna parçasının döküldüğü şifoniyerin üzerine çevrildi. Miğfer yerinde yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADRIAN BEKLEME SALONUNDA huzursuzca dolanıyordu. Simon kanepelerden birinin köşesinde, ellerini kenetlemiş halde, parmaklarını bir aşağı bir yukarı kıpırdatarak oturuyordu. Hastaneye vardıklarından beri fazla konuşmamışlardı. Hugh, Max'i görmek için önden gitmişti. Ondan etkilenmeyen tek kişiydi Hugh. Daha doğrusu *güya* tek kişiydi. Epeydir Adrian'ın itirafı dilinin ucundaydı.

Şimdi Max'le odada olmaması için hiçbir sebep yokken burada olmak büyük bir hayal kırıklığıydı. Dövmesi onu korurdu. Tek yapması gereken babalarına dövmelerden bahsedip kendisinin de Max'in gücünden etkilenmediğini, kardeşinin yanında olabileceğini açıklamaktı.

Fakat o sözcükler ağzından bir türlü çıkmıyordu. Birçok soru sorulacaktı. Henüz Adrian'ın açıklayamayacağı birçok konu vardı.

Bu yüzden Adrian bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bir ileri bir geri. Yapay saksı bitkilerinin yanından geçerek. Moda ve magazin dergileriyle dolu masaların yanından geçerek. Bunlardan birinde babalarının yüzünün kapaktaki küçük

bir kutunun içinde olduğunu fark etti. Fakat başlığı okumadı. Şu an Max dışında hiçbir şey önemli değildi.

Hay lanet, neden orada onun yanında değildi?

Nihayet, *nihayet* Hugh yüzünde bir gülümsemeyle sallanan kanatlı kapıdan içeri girdiğinde aradan saatler geçmişti sanki. Adrian'ın damarlarına umut akın etti. Simon hızla ayaklandı.

“İyileşecek” dedi Hugh.

Bu sözlerin ardından birbirlerine sarıldılar. Hugh, Adrian'ın kendisine doğru çekti Omuzlarının arasında sıkıca kavradı. Ardından Simon her ikisine de kollarını doladı. Adrian yaşadığı ferahlamanın getirdiği gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Geri çekilip babaları birbirlerine sarılırken kendisini topladı.

“Doktor en kötü süreci atlattığımı söylüyor” diye ekledi Hugh. Öyle duygulanmıştı ki sesi çatallaştı. “Hayatının geri kalanında gururla sergileyeceğinden emin olduğum bir yara izi kalacak olsa da tamamen iyileşeceğini ümit ediyorlar. Ayrıca Max... O iyi. Hâlâ güçsüz fakat iyi. Morali yüksek. Karargâh karmaşa içinde olmasa muhtemelen onu ay sonunda geri getirebilirdik.”

Adrian yüzünü onlara çevirip “Karargâh mı?” dedi. “Karargâha geri dönemez.”

“Anlaşılan kısa süre içinde olacak iş değil” dedi Hugh. Elini sarı saçlarında gezdirdi. “Karantina odasını yeniden inşa etmek vakit olacak. O zamana kadar yerinde kalmalı. Fakat buradaki personelin onun rahatını sağlayacaklarından eminim. Birkaç gün içinde yeni bir oda ya geçebileceğini söylüyorlar. Uzun dönem bakım alacak hastaların odasına.”

“Dur biraz” dedi Adrian. “Karantina odası mı? Karantina odasını tekrar mı inşa edeceksiniz?”

Hugh ve Simon şaşkın halde gözlerini Adrian’a diktiler. “Eh... Tabii ki” dedi Simon. “Sonsuza dek hastanede kalamaz.”

Adrian başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yapamazsınız!”

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi Hugh. “Ne olacağını sanıyordun?”

Adrian geri adım attı. “Sadece düşünmüştüm ki...”

Max hastaneden ayrılabilir olduğunda ne olacağını düşünmüştü ki? Malikâneye gelebileceğini mi? Kendisiyle bodrum katını paylaşıp gerçek anlamda iki kardeş olacaklarını mı?

İmkânsız değildi bu. Simon aynı çatı altında yaşarken değildi.

Fakat karantinaya dönmek mi?

“Tek seçenek bu olamaz. Max karantinadan nefret eder. Artık Ajan N için ona ihtiyacımız da olmadığına göre...”

“Yine de onu korumamız gerek” dedi Simon. “Her yerdeki dâhiler için bir tehdit o. Bu da her an hedef alınabileceği anlamına geliyor.”

“Ya da bize karşı silahlandırılabilir anlamına” diye ekledi Hugh. “Dış dünyada olması da onun için tehlikeli. O buradayken hiçbir şifacı dâhi odasına yanlışlıkla girmesin diye ne kadar uğraştığımızı gördün. Hayır. Karargâh onun için daha emniyetli. Burada ona göz kulak olabiliriz.”

Adrian’ın kalbi küt küt attı. Göğsündeki korunma döv-

mesini hatırlatır gibi. Adrian yutkundu. Babaları hâlâ dövmelelerden habersizdi. Sorular soracak, daha fazlasını öğrenmek isteyeceklerdi ve tüm o sorular ve talepler ikinci kişiliğine dair gerçeği fazlaca kurcalayabilirdi.

Fakat aylardır zihninden bir fikir geçiyordu. Şu ara zihnini öyle meşgul ediyordu ki göz ardı etmek mümkün değildi. Diğer dâhilere de dövme yapsa nasıl olurdu? Simon'a Max'e karşı dokunulmazlık sağlasa? Sadece Simon'a değil, dostlarına da. Nova, Ruby, Oscar, Danna...

İşe yarayıp yaramayacağını bilmese de bir olasılık vardı. Max'e bu sorunun yanıtını borçlu değil miydi?

Bunu düşünmek bile nabzını daha da hızlandırdı. Çünkü ya babaları sırrını öğrenirlerse ne olacaktı? Onun Nöbetçi olduğunu öğrenirlerse?

Kendi bencilliği karşısında midesi kalktı. Yine de onlara söylemeye dili varmadı.

Söyleyeceğim diye düşündü. Max'i karantinadan uzak tutmanın başka yolu yoksa bunu onlara söyleyeceğim.

"Karargâh daha emniyetli olabilir" diye itiraf etti Adrian. "Fakat daha iyi değil. O on yaşında bir çocuk. Bir hayatı hak ediyor."

Simon iç çekerken Hugh şakağını ovuşturmaya başladı. "Bunun canını sıkmasından dolayı üzgünüm. Fakat bizden başka ne yapmamızı beklediğini bilmiyorum. Ayrıca işin aslı, kararımızı zaten verdik."

"O benim kardeşim! Bu sohbete katılmayı hak ediyorum. Lanet olsun, o da bu sohbete katılmayı hak ediyor."

"Siz buradaki riskleri anlayamayacak kadar gençsiniz" dedi Hugh.

“Fakat her gün suça karşı savaşta canlarımızı tehlikeye atmak için fazla genç değiliz, öyle mi? Max *daha bir yaşındayken* Anarşinin Ası’na karşı verilen savaşa dahil edilmek için fazla genç değil miydi? Bütün hayatı boyunca onu kontrol altında tuttunuz ve bu... Ona bunu tekrar yapamazsınız.”

“Biz de onu seviyoruz” dedi Simon. Halsiz görünüyordu. “Onun için en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Kaç kişinin ona zarar vermek istediği hakkında bir fikrin var mı? Ya da onu kullanmak istediği? Bu onun iyiliği için.”

“Ayrıca hâlâ aynı” diye ekledi Hugh. “Bugünlerde zayıf ve kırılgan görünebilir fakat hâlâ...tehlikeli.”

Adrian’ın çene kasları gerildi. Fakat yanıtı anlayışla karşılıyormuş gibi başını salladı.

Bir kez daha kanepeye gömülen Simon, Hugh’a doğru döndü. “Bana doktorun söylediği her şeyi söyle” dedi. “Kelimesi kelimesine.”

Hugh tıbbi jargonla konuşmaya başlayamadan Adrian “Ben yürüyüşe çıkacağım” dedi. “Sonra evde görüşürüz.”

Onu durdurmaya yeltenmediler. Adrian kanatlı kapılardan çıktı ve bir yan girişten çıkarak hastaneden ayrıldı. Çünkü acil servisin cam ve sürmeli ana kapılara Nöbetçi Max’i getirdiğinde o kapılardan geçtiğinden beri tahtalar çakılmıştı

Dakikalar içinde Adrian yan çatıya sıçrayıp beşinci kattan ara sokağa atladı. İçeride kimse olmadığından emin olunca da pencereyi açıp Max’in odasına girdi.

Mac ayarlanabilir bir yatakta sırtına yasladığı yastıklarla oturuyordu. Adrian’ın pencereden içeri tırmandığını görünce ciyaklayıp plastik yiyecek tepsisini yere fırlattı. “Adrian! Neler olu...”

Adrian onu susturup yatağın yanında eğildi. Kori-dorda birileri Max'in çıkardığı gürültüyü işitmiş olabilir diye. Orada üç tam nefes alacak kadar bekleyip yiyecek tepsisini eline aldı. Sonra peynirli makarnayı, elma dilimlerini ve çikolatalı browni'yi tepsiye geri koydu.

“Üzgünüm. Niyetim seni korkutmak değildi. Fakat diğerlerinin hâlâ dövmelerden haberleri olmadığı için içeri gizlice girmem gerekti.”

Max peynirli makarnayı inceledi. Zemindeki tiftiğin sarımsı makarnaya yapıştığını fark etti. Burnu tiksintiyle buruştu. Makarna yerine browni'ye uzandı. Ne olduğu belirsiz, beyaz bir köpüğü alıp yarısını ağzına tıktı.

Adrian'ı hak ettiği gibi kucaklamak yerine dikkatinin yemeğe odaklanması Max'in iyiye gittiğinin bir göstergesiydi.

“Uyanmana sevindim” dedi Adrian. Max'in yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. “Sandım ki...” Duraksayıp “Bizi gerçekten korkuttun” dedi.

Max yemekle birlikte gelen beyaz, kumaş bir peçeteyle ağzının kenarındaki çikolatayı silse de Adrian'a sırtı-tırken dişlerinin arasında hâlâ çikolata vardı. “Evet, doktor bir süre epey kötü halde olduğumu söyledi. Şanslı olduğumu söylüyorlar.”

“Şanslısın. Hepimiz şanslıyız.”

Max'in yüzüne muzip bir ifade oturdu. “Hayır. Beni Nöbetçi kurtardı, değil mi? Dolayısıyla sanırım ona teşekkür etmem gerek. Yani onunla bizzat tanışabilirsem.”

Adrian kıkırdadı. Haftalarca gizli kimliğini bilen sadece Max olmuştu. Mahzenmezarlardaki dövüşten sonra Adrian sırrını Ruby ve Oscar'a da söylemişti. Danna'nın

da bildiğinden kuşkulanıyordu. Fakat onun bu konudaki hislerini ancak onu yeniden insan şekline döndürebilmenin bir yolunu bulduklarında öğrenebilecekti.

Eninde sonunda sırrını Nova'ya da söylemesi gerekeceğini biliyordu. Oscar ve Ruby kolluk kuvvetindeki en ketum Muhafızlar değildiler. Adrian da Nova'nın sırrı bizzat kendisinden işitmesini istiyordu.

“Eh, söylentiye göre Nöbetçi seni biraz seviyor olabilir miş çocuk.” Uzanıp Max'in saçlarını dağıttı. Bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu ancak son birkaç haftada öğrenen Adrian oğlanın saçlarının nasıl da kabardığına hâlâ şaşıyordu. “Onlara haberi ilettiğimde ekip çok seviyecek. Bir dahaki ziyaretimde bir sürprizim olabilir.”

Max ona heyecandan çok şüpheyle dolu bir bakışla karşılık verdi.

“Peki, şimdi söyleyeceğim. Karargâhtaki enkazı karıştırırken ne bulduğumuzu tahmin edebilir misin? Sana bir ipucu vereceğim. Şu boyda bir şey...” Parmaklarını birbirlerinden iki buçuk santim kadar ayırdı. “Milyonlarca yıl önce nesli tükendi ve ası şu sözcükle kafiyeli...” Adrian duraksadı. “Hım... Burbo.”

Gülümsese de Mac başını iki yana sallıyordu. “Bunlar tarihin en kötü ipuçları. Pekâlâ ayaklarını hem koşmak hem de avının karnını deşmek için kullanır, fakat bunu sadece avı bir fareden küçükse yapar da diyebilirdin. Ya da tüyler yerine pulları olması türünün diğer üyelerine göre daha olasıdır. Ya da yavruları yumurtadan çıkacak olsa da kendisi o şekilde doğmamıştır.”

Adrian'ın kaşları kalktı. “Bunları şimdi mi uydurdun?”

Omuz silken Max browni'den bir ısırık daha aldı.

“Hayır, ciddten, bu gerçekten iyiydi. Belki bilmeceler uydurmak henüz keşfetmediğin bir başka süper gücündür. Sadece... Tüylerle ne kastettin?”

Ağzı dolu Max “Onlağın tüyleği vağıdı” dedi.

“Velociraptor’ların mı?”

Max başını sallayıp yutkundu. “Kuşların atalarının dinozorlar olduğunu bilmiyor musun?”

“Şey, biliyorum fakat...” Adrian kaşlarını çatı. Bir T-Rex ve tavuk arasında kalan minyatür bir velociraptor hayal etti. “Tüylerinin olması onu daha az korkutucu kıldı, değil mi? Gerçi Danna kuşlardan da korkuyor. Bu yüzden galiba sübjektif bir mesele bu. Tüyler. Kim bilebilirdi ki?”

Max browni’sini bitirip tabağı inceledi. Yemesinin güvenli olabileceğı başka şeyler arıyordu. Adrian ona Danna’dan bahsetmeyi düşündü. Onun saldırı gecesinden beri sürü formunda kaldığından ve bunun neden kaynaklandığını tam olarak belirleyemediklerinden. Fakat çocuğun iyileşmeye odaklanmasının şimdilik daha iyi olabileceğine hükmetti.

“Neyse” dedi Adrian. “Bir daha geldiğinde ziyaretine Turbo’yu da getireceğim. Ona iyi bakıyorum. Kurutulmuş hindi etine bayıldığını keşfettim.”

“Onun o kadar yemek ayıracağını sanmıyorum” dedi Max. “Bir keresinde kurşunkalem yediğini görmüştüm.”

Adrian güldü. “Ciddten, iyi olduğuna çok sevindim. Karargâha döndüğümde Kâbus’un üzerine çöktüğünü görünce...” Sustu. Havadan sudan konuşmaya devam etmek istese de Max’in o solgun ve zayıf halini düşünmemem imkânsızdı. Bir de etrafta ne çok kan olduğunu...

Max parmaklarını peçeteye sildi. “Evet. Tuhaftı, değil mi? Hayatta olduğum için şanslı olduğumu biliyorum fakat olmamam gerektiğini de biliyorum. Hayatta yani. O beni öldürmeliydi. Öldürmemesi de aklıma yatmıyor.”

“Öldürmeye çalışırdı da...” diye mırıldandı Adrian. “Beni görür görmez kaçtı. Peşinden koşacaktım fakat... Eh, sen daha önemliydin. Elbette ki.”

Max’in kaşları çatıldı.

Adrian dirseklerini dizlerinin üzerine yaslayıp “Fakat onu bulacağım” dedi. “Buna yemin ederim. Ekiple şimdiden yeni bir soruşturmaya başladık ve gerçekten ümit veren bazı ipuçları elde ettik. Kâbus’u bulacağım ve yaptığına pişman edeceğim. Bir daha seni asla incitemeyecek.”

Max’in yüzü sadece daha da şaşkın bir hal aldı. Birkaç kez Adrian’a bakarak gözlerini kırptırdı. Sonra yiyecek tepsisini yavaşça itti. Adrian ayağa fırlayıp tepsiyi Max’ten alarak yatağın kenarındaki küçük masaya bıraktı. “Su falan ister misin?”

“Adrian...”

Adrian, Max’in ses tonu karşısında duraksadı. Gözlerini yeniden ona çevirdi. Fakat Max’in gözleri bacaklarını örten beyaz pikedeydi. Parmaklarını kumaşa gömdü.

“Evet?” dedi Adrian. Yeniden sandalyesine oturdu. “Sorun nedir?”

Max dudaklarını yaladı. Adrian onun dudaklarının ne kadar kuru olduğunu ancak o zaman fark etti. Bundan hemşirelere bahsetmesi gerekecekti. Belki gidip şu kaliteli ve pahalı ürünler satan eczanelerden birinden tamamen doğal bir dudak merhemi alırdı.

“Kâbus beni öldürmeye çalışmadı.”

Adrian gözlerini Max'e dikti. Max'in rengi hâlâ çok soluktu. Kan nakli ve serum için delinen kollarının iç yüzlerinde hâlâ morluklar vardı. Soluk mavi hasta önlüğü cılız omuzlarından sarkıyordu.

Adrian ağır ağır konuşarak "Max" dedi, "devasa, krom bir mızrağı karnına sapladı. Seni öldürmemesinin tek nedeni zamanında gelip onu durdurmamdı."

Max başını iki yana salladı. "Mızrağı bana saplayan Buz Yanığı'ydı, Kâbus değil."

Adrian doğru işittiğinden emin olmak için duraksarken dünya durmuş gibiydi. "*Buz Yanığı* mı?"

Max hâlâ Adrian'ın gözlerine bakmıyordu. Adrian oğlanın gözbebeklerinin hızlı hareketlerini izledi. Max zihninde o geceyi canlandırıyordu. "Elinde babamın mızrağı vardı. Kâbus'un üzerine yürüdü. Fakat Kâbus eğildi. Ben de onun arkasında dikiliyordum. Görünmez olmuştum. Mızrak bana saplandı. Kâbus yapmadı."

Adrian'ın ağzı açılrsa da hemen ardından kapandı. Karargâhın lobisinde o gece yaşananlar zihninde yeni bir düzen almaya başladı. Yeni bir gerçeklik.

"Yine de. Kâbus bunu tam olarak..."

Max, Adrian'ın sözünü "Bana yardım etmeye çalıştı" diyerek kesti. Parmakları pikeye gömüldü. "Ondan mızrağı çıkarmasını istedim. Başta bunu yapmak istemedi. Ne de olsa bedene saplanan bir silahı çıkarmak iyi sonuçlanmayabilir, değil mi? Fakat ona bunu yapması için yalvardım. Buzun işe yaradığını fark edince Kâbus...Buz Yanığı'nı gücünü bana vermeye zorladı. Onu gücünü tamamen emmem için bana yaklaştırdı. O beni kurtarmaya çalışıyordu."

Olayı zihninde canlandırmaya çalışırken Adrian'ın ağzı açık kalmıştı. Fakat gözlerinin önüne sadece Kâbus'un Max'in bedeni üzerinde eğilişi geliyordu. Kırık cam, Kâbus'un kanlı elleri.

“Bu...mantıksız.”

“Biliyorum.” Nihayet Max gözlerini yukarı çevirmeye cesaret edebildi. Gözleri ışıldıyordu.

“Emin misin? Çok kan kaybettin. Hayal görmüş olabilirsin. Belki olaylar zihninde birbirine karışmıştır ve...”

“Eminim. Buz Yanığı'na sor.”

“Buz Yanığı zaten...” Adrian duraksadı. Buz Yanığı resmi bir duyuru yapıp Haydut'a o mızrağı saplayanın herkesin düşündüğü gibi Kâbus olduğunu ilan etmişti. Max'i kazara yaraladığını itiraf etmek işine gelmezdi.

Ve Genissa Clark asla işine gelmeyen bir şeyi yapmazdı.

Adrian sandalyesine yaslandı. Max'e inanmak istese de onun söylediklerini idrak etmekte zorlanıyordu. Kâbus bir Anarşist idi. Max'i öldürmek için birçok nedeni vardı... Ajan N'nin kaynağı ve Anarşinin Ası'nın Gatlon Savaşı'ndaki yenilgisinin katalizörü olan Max.

Kâbus ne diye Max'e yardım edecekti ki?

Anarşistler bir plana hizmet etmesi için Haydut'u canlı tutmak istiyor olabilirler miydi? Onu kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor olabilir miydi?

Büsbütün inanılmaz bir fikir değildi bu. Fakat bu tür bir plan Adrian'ın aklına yatmayacak kadar dolambaçlıydı.

“Bana asıl mantıksız gelen” dedi Max ağır ağır, “neden benim yanımdayken güçten düşmediği oldu. Onun Buz Yanığı'nı uyuttuğunu gördüm. Kanamayı durdurmak için bana yardım etmeye çalışmasının hemen ardından.

Tamamen gücünü kaybetmese de zayıf düşmesi gerekirdi. Fakat gayet güçlü görünüyordu. O halde nasıl...”

“Emin değilim” dedi Adrian “fakat sanırım Zindelik Tılsımı, Kâbus’ta olabilir.”

Max’in gözleri hayretle açıldı. Fakat şaşkın ifadesinin yerini hemen çatık kaşlar aldı. “Yazık. Onun gücü bende olsa ne iyi olurdu.”

Adrian başını yana eğdi. “Gerçekten mi? İnsanları uyutmaya ne zaman ihtiyaç duyardın ki?”

“Sadece işe yarayacağını düşünüyorum. O biliminsanları daha fazla kan örneği almaya geldiklerinde mesela. Kan vermek istemediğimde onları uyutuverirdim.”

Adrian sırtıttı. “Kimsenin ihtimal vermeyeceği kadar asi olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Evet...” Max’in ağzı seğirdi. Sağ yanağındaki gamze hafifçe ortaya çıktı. “Ağabeyime çekmişim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

NOVA CRAGMOOR HAPİSHANESİ'NİN eski kroki-sini inceledi. Elleri belindeydi ve başı ağrıdan zonkluyor-du. Honey ve Leroy saatler önce uyumaya gitmişti. Nova bütün gece Fobi'yi görmemişti. Sabah diğerlerini görme-den bu bilmeceyi çözmek istiyordu.

As'ı kurtarmanın bir yolu vardı. Bir yol olması gere-kiyordu.

Ellerinde kendilerine müthiş bir avantaj sağlayacak o yegâne silah da vardı. Her ne kadar o silahı şimdi kullan-mak neredeyse yanlış gelse de.

Ellerinde Anarşinin Ası'nın miğferi vardı.

Nova'nın babası miğferi havadan topladığı enerji iplik-leriyle yapmıştı. Erkek kardeşinin güçlerini artırabilecek bir silah üretmişti. Nova'nın bildiği kadarıyla miğferi ta-kan tek kişi As'tı.

Fakat Nova'nın miğferin sadece amcasına özel olma-yabileceğine dair kuşkuları vardı. Miğferin *herhangi* bir gücü artırma olasılığı vardı ki bu da Muhaliflerin miğfe-ri neden sonsuza dek kilit altında tutmaya kararlı olduk-larını açıklıyordu.

Nova omurgasını esnetti. Orada ne kadar zamandır dikildiğini bile hesap edemez olmuştu. Dikkati oturma odası ve mutfak arasında kalan dar koridordaki gardıroba çevrildi. Belki de gelmiş geçmiş en korkulan ve saygı duyulan dâhi artefaktının şimdi Wallowridge'deki viran bir evde, bir gardıroba tıkılması ironikti. Daha iyisini hak ediyordu.

Fakat seçenekleri sınırlıydı.

Nova içeri gizlice girdiği o gece gardıroba soktuğundan beri miğfere elini sürmemişti. Her gün eve gittiğinde kapıyı açıp miğferin hâlâ orada olup olmadığına bakıp hızlıca gardırobu kapatıyordu.

Miğferi görünce yüreği sızlıyordu.

Fakat şimdi kendisini kapıyı açmaya zorladı. Mutfaktan gelen mavimsi ışık miğferden yansısa da miğferin o doğal altın sarısı parıltısını hiç eksiltemedi. Miğfer boş göz deliklerinden Nova'yı izliyor gibiydi. Bekliyor gibi.

Nova kendisine fikrini değiştirme fırsatı vermeden uzanıp miğferi iki elinin arasına aldı. Bileğindeki yıldız biraz daha güçlü parladı. Bilezik ikisi arasında manyetik bir çekim varmış gibi miğfere yaklaştı.

Akciğerlerindeki tüm havayı veren Nova miğferi çevirip gözlerini yumdu. Miğferi başına yerleştirdi.

Miğfer başına fazla büyük geldi. Nova biraz hareket edecek olsa başının kırık bir oyuncak bebeğin başı gibi sallanacağını hissetti. Fakat kıınıldı. Sadece bekledi. Miğferin içindeki o hafif metalik kokuyu içine çekti. Nefesinin miğferin yüzeyinden dönüşünü hissetti. Kâbus'un metal yüz maskesini takmaktan çok da farklı bir deneyim değildi bu.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini açtı. Ağzından bir hayret nidası çıktı. Duvara doğru, geriye tökezledi. Miğfer başının üzerinde sallansa da hemen uzanıp düzeltti.

Miğferin ötesindeki oda parıldıyordu. Bakırımsı ışık dalgaları karşısında dans ediyordu. Loş oturma odasını dolduran kuzey ışıkları gibi. Nova'ya ışıklar dışarıya hareketleniyor; miğferden, *kendisinden* çıkıyormuş gibi geldi.

Gözleri sulanmaya başladı. Miğferi başından çıkardı.

Işıklar söndü... Birdenbire de değil. Ağır ağır kapanan bir lamba gibi değil, yavaşça gerçekleşen bir ayrışma, Nova çevresini nasıl göreceğini unutuyormuş gibi.

Görüşünü berraklaştırmak için gözlerini kırptırdı.

O ışıklar, o enerji ışınları...uzun yıllar önce babasının havayı kullanarak ortaya çıkardığı o aynı parlayan şeritler olabilir miydi? Çocukken babasının onları yoktan var ettiğini düşünüyordu. Fakat bunlar ona tanıdık geliyordu. Her zaman orada, havada görünmez halde asılı duruyor, gerçeğe çevrilmek için babasınıninkine benzer bir gücü olan birini mi bekliyorlardı? Onlardan muhteşem bir şeyler yaratacak birini?

Daha da tuhafı o ışınları daha önce gördüğünden emindi. Adrian'ın bodrumundaki boyalı odadan yıldızı aldığından beri o ışınları daha önce de gördüğünü biliyordu. Üstelik o sıralarda miğfer de henüz elinde yoktu.

Miğferi tekrar başına taktı. Işıklar yeniden belirdi. Her zamanki kadar düzenli ve nefes kesiciydi ışıklar. Parlaklığa karşı gözlerini kısan Nova elini uzattı. Bileziğindeki yıldız yanıp söndü. Enerji ipliklerine dokunup dokunamayacağını hatta babası gibi o iplikleri kontrol edip

edemeyeceğini merak eden Nova, bir parmağını bir metre kadar önünde dans eden ışına uzattı.

Eli ışının içinden geçti. Işık parıldasa da hiç etkilenmedi. Bir gölge kadar geçici.

Tekrar tekrar denedi. Fakat o enerji parçaları bir şekilde babasının komutlarına uyarken Nova'yı görmezlikten geliyordu.

Yüzü asılan Nova bir kez daha miğferi çıkardı. Görüntünün kaybolup gidişini izledi.

Hayal kırıklığı Nova'yı pençesine almıştı. Bir şekilde kendisini farklı hissetmesi gerekmiyor muydu? Daha güçlü? Daha kudretli? Yenilmez? Küçüklüğünde As onun gözüne hep öyle görünürdü. Miğferi alındıktan sonra As bu kaybın etkisiyle neredeyse çökmüştü. Miğferin üzerindeki etkisinin bir şekilde *daha fazla* olması gerekmez miydi?

Nova hiç uyumuyordu. Miğferin onun sınırsız, tükenmez enerjisini arttırması gerekmez miydi?

Nova tek dokunuşuyla insanları uyutabiliyordu. Miğferin etkisinin... Emin değildi. Belki de insanları daha uzun mesafelerden uyutmasını sağlaması gerekmez miydi? Ya da... Hatta belki onları dokunuşuyla öldürmesini sağlaması?

Bunu düşündüğünde bedenini bir ürpertinin sarmasına şaşırdı. Bu inanılmaz bir güç olurdu ve kesinlikle hapishaneye girmesine faydası dokunurdu. Fakat bu fikir hoşuna gitmek bir yana ona itici geliyordu.

Oflayıp miğferi gardıroba geri bıraktı. Kapıyı sertçe kapattı.

Koridorda yüzünde kaynak maskesi olan bir figür dikiliyordu.

Nova ciyaklayıp geri kaçtı. Eli içgüdüsel bir hareketle silahına gitse de kemerini takmamıştı.

Sorun değildi bu. O zaten silahlara bel bağlamazdı. Silahın *kendisiydi* o.

Kendisini kavgaya hazırlasa da figür bir adım gerileyip avucunu ona doğru uzattı.

Bir kadın sesi “Emniyetim için bir sigorta poliçesi” dedi.

Nova duraksadı. Ses ona biraz tanıdık gelmişti.

“Dönüşümü bekleyen bir müttefikim var. Yirmi dakika içinde tek parça halinde dönmezsem Kaptan Krom’a ve Muhaliflere kim olduğunu ve gizli sığınağının yerini bildirecek.”

Maskenin boş vizörünü inceledi. Nöbetçi’nin zırhına benziyordu. Bu da onu ummadığı kadar kızdırdı. “Gizli in mi? Ne bu, çizgi roman falan mı?”

“Bu bir oyun değil” dedi kız. “As’ın miğferini istiyorum ve şimdi istiyorum!”

“Verdim ya sana zaten.”

“Bana sahtesini verdin. Şanslısın ki bunu anladığımda dosdoğru muhaliflere gidip sırrını açıklamadım. Bu son şansın Nova *Artino*.”

“Ben kargocu değilim ve tehditlerle de aram hiç yoktur.” Nova ileri fırladı. Dirseğini kızın boğasına yaslayıp onu duvara mıhladı. Diğer eliyle kaynak maskesini çıkarıp yere fırlattı.

Sonra ağzından bir hayret nidası çıktı. “*Narcissa?*”

Eskisinden zayıftı. Gözlerinin altında koyu morluklar vardı. Cloven Cross Kütüphanesi’ndeki mücadelede öldürülen kütüphaneci Gene Cronin’in torunu Narcissa Cro-

nin. Ingrid, Nova'nın kimliği ortaya çıkmasın diye Gene'i öldürmüştü.

Bu bilgi hafızasında canlandığında birçok şey mantıklı bir zemine oturdu. Narcissa aynalar arasında yolculuk edebiliyordu. Üst kattaki yatak odasına ve Honey'nin tünellerdeki odasına o şekilde ulaşmıştı. Her iki seferinde görünmeden, geride iz bırakmadan. Nova'nın kimliğini bu şekilde öğrenmişti.

Narcissa, Nova'yı itti. Şaşkınlığın yol açtığı sersemlikle Nova bir adım geriledi. Bir kez daha "Narcissa" dedi. Hâlâ çok sessiz ve çok uysal, *kötülükten*...son derece uzak görünen bu kızın kendisine şantaj yapan kişi olduğunu idrak edememişti.

"Beni nasıl bulabildin ki?" dedi Nova.

Narcissa'nın yüzüne kibirli bir ifade oturdu. "Muhalliflerin arasına karıştığını biliyordum. Bu yüzden onların karargâhının dışında bekleyip seni evine kadar takip ettim."

Nova başını iki yana salladı. "Takip edilsem bunu fark ederdim."

Narcissa neredeyse alaycı bir tavırla "Emin misin?" dedi. "Yanımdan geçtiğin her yansıma gözü attın mı? Muhallifler Karargâhı ve Wallowridge arasında çok sayıda ayna var. Hangi sokakta olduğunu anladığımda bir evden diğerine, bir makyaj masasından diğerine geçtim. Seni bulana dek. Şimdi burada olduğuma göre o miğferi bana vereceksin!" Yüzü öfkeden çarpılan Narcissa belindeki kuşaktan bir tabanca çekti.

Nova'nın dizleri içgüdüyle ve aldığı eğitimle büküldü. Eğilip bir bacağına Narcissa'nın ayak bileklerine savur-

du. Kız haykırıp geriye düştü. Ciyaklayıp bir kolunun üzerine yığıldı. Yeniden ayağı kalkmak için çırpınsa da omurgasının düzleşmesiyle tiz bir çığlık attı. Tabancayı elinden düşürüp elini omzuna attı. Parmak uçları arasından hızla kaçan, sarı benekli eşekarısını kıl payıyla ıskaladı. Böcek siyah spor ayakkabısının üzerine indi. Blucininin paçasının altında kıpırdanmaya başladığında Nova haykırdı: “Honey, hayır! Onu rahat bırak!”

Eşekarısı duraksadı. Kanatları kızın ayakkabısının bağcıklarını dövdü.

Nova yukarı baktı. Nefes nefese kalmıştı. Honey merdiven basamaklarının en altında dikiliyordu. Saçında kocaman bigudiler, üzerinde belinden gevşekçe bağlanmış, ipek bir elbise vardı. Leroy onun arkasında dikilmiş, yerde kıvranan Narcissa’yı sessiz bir ilgiyle izliyordu. Başlarının üzerinde arılardan bir bulut daireler çizdi. Vızıltıları merdiven boşluğunun duvarlarında yankılanıyordu.

Nova durup tabancayı aldı. Emniyetin hâlâ açık olduğunu fark etti. İç çekmemek için kendisini tuttu. Emniyeti kapatmaya zahmet etmeden tabancayı Narcissa’nın alnına doğrulttu.

Narcissa bunu fark etmeyecek kadar acı çekiyordu. Omzundaki iğne yarasının üzerine elini bastırırken iri gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Nova, Honey’ye baktı. “Acısını kesebilir misin?”

Honey bir kaşını kaldırdı. “Neden yapayım bunu? Seni öldürmeye çalıştı.”

“Pek de başarılı olmadı.”

Honey homurdandı. “Birinin düşmanlık etmesi için yetkin olması gerekmez.”

“Honey.”

Honey gözlerini devirdi. “Zehrin yol açtığı yanma hissi birkaç dakikaya geçer. Fakat birkaç gün canı yanacak. Tabii alerjisi yoksa. Alerjisi varsa ölür.” Honey’nin bir parmağını bükmesiyle eşekarısı ona geri uçtu. “Onu tanıyor muyuz?”

“Sayılır.” Nova bir kez daha yere baktığında Narcissa’nın uzun, kızıl saç örgüsünün gömleğinin yakasından dışarı döküldüğünü fark etti. “Kütüphaneci’nin torunu bu. Aynalar arasında yolculuk edebiliyor.”

“O Kütüphaneci’nin mi?” diye sordu Honey. “Yani silah satıcısının mı?”

Narcissa acısına rağmen homurdandı. “Onun bir adı vardı. Ayrıca basit bir silah satıcısından fazlasıydı o. Herkesin onun olduğunu düşündüğü kötuden fazlası!” Burun delikleri şişti. “İyi bir adamdı o. Bir akademisyen. İçinde yaşadığı toplumu önemseyen biri. Sen ise onu öldürdün! Sırf kendi kışını kurtarmak için!”

Nova yutkundu. Narcissa’yı iyi tanımasa da kısa, sayılı karşılaşmalarında kızıdan hep hoşlanmıştı. Narcissa çok mütevazı görünüyordu. Kötülerle ve kahramanlarla ilgili hiçbir şeyle çok da ilgilenmiyordu. Genellikle burnunu bir kitaba gömüyor, bundan memnun görünüyordu.

Şimdi ise bunlardan eser yoktu. Narcissa çok zayıf, çok soluk ve fazlasıyla saldırgandı. Belli ki Nova’nın ona karşı duyduğu güzel hisler karşılıklı değildi.

“Onu ben öldürmedim” dedi Nova. “Fünye öldürdü.”

“Evet, *senin için.*” Narcissa giysisinin yeniyle burnundan akan sümüğü sildi. “Fakat siz Anarşistler hep bencildiniz. Kendinizden başkasını düşünmezsiniz siz.” Diz-

lerinin üzerinde doğruldu. Koluna ağırlığını verdiğinde canı yandı. Başını dikleştirdi. “Büyükbabamın ölümünün sorumlusu sensin. Kütüphane artık yok. Elimdeki her şeyi aldın!”

“Tüm bunları Fünye yaptı!” dedi Nova. Bu kez daha yüksek sesle. “Ben Fünye’yi durdurmaya çalıştım!”

“Sen olmasan bizi hedef almayacaktı ki. Muhalifmiş gibi görünmeye çalışman... Büyükbabamı ve kütüphanesini oyununda piyon gibi kullanman... Sen olmalıydın! Ölen o değil *sen* olmalıydın!”

Dişlerini sıkkan Nova tabancayı Narcissa’nın kucağına bıraktı. İrkilen kız gerilemeye başladı. Silah ölümcül bir yılanmış gibi. Sonra kendisine gelip titreyen ellerini kabzaya doladı. Tabancayı bir kez daha Nova’ya doğrultmasa da yüzünde acımasız bir ifade vardı.

“Büyükbaban” dedi Nova, “şehirdeki en kötü şöhretli silah kaçakçılarından biriydi. Muhalifler nihayet onu kısıtırdığında Ingrid bunu fırsat bilip onların baskınını bir tuzığa çevirmeyi düşündü. Hiçbiri benim suçum değildi.”

Tabancayı kavrayan Narcissa tökezleyerek doğruldu. “Muhalifler nihayet onu kısıtırdığında mı? Evet çünkü *sana* bir silah sattı. Sen de o silahla Kaptan Krom’a suikast düzenlemeye çalışacak kadar umursamazdın.”

“İşin aslı” dedi Leroy, “silahı bana satmıştı.”

Narcissa ona doğru döndü. “O halde hepiniz ölmelisiniz! Fakat işte buradasınız, daha da çok dâhi acı çekerken hâlâ oyunlar oynamakla meşgulsünüz! Eh, o miğferi Reddedilenlere geri götürmeye söz verdim. Miğferi bu dünyaya denge getirmek için kullanacağımıza da. Anarşistler ve Muhalifler gibi uslanmaz güç avcılarının

bozduğu dengeyi. Buradan miğfersiz ayrılmayacağım.” Ayaklarını yere bastırdı. Rengi belki arı sokmasından, belki de korkularından solgun olsa da Nova’yla yüzleşirken dimdik ayakta idi.

Hayal kırıklığı içindeki Nova ellerini havaya kaldırdı. “Reddedilenler de kim?”

Narcissa’nın burun delikleri şişti. “Dâhi oldukları için toplumun reddettikleri. Muhaliflerin mükemmel kahraman standartlarına uygun olmadıkları için reddettikleri. Fakat birlikte...dışlanan bir gruptan fazlasıyız. Güçlüyüz ve kötü muameleyi daha fazla hoş görmeyeceğiz!”

Nova bekledi. Narcissa’nın bu konuşmayı birkaç kez prova ettiği belliydi.

Narcissa’nın nefretinin belki de yersiz olduğunu söyleyeceği sırada ayna yürüyüşçüsü konuşmaya devam etti. “Bir seçeneğin var” dedi. Saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı. “İstersen öldür beni. O zaman bizimkiler sabaha tüm sırlarını açık ederler. Ya da bana miğferi ver, bırak gideyim. Böylece bir gün daha yaşayabilirsin. Kâbus, Uykusuz ya da kim olduğunu düşünüyorsan o kişi olarak.”

Sessizlik kısa sürdü.

“Peki o zaman” dedi Honey. Sivri tırnaklarından birini serçeparmağında sürünen iri bir eşekarısının sırtından aşağı gezdirdi. “Bu onuru bana bahşeder misiniz?”

Leroy esnedi. “Ben arabanın motorunu ısıtayım. Sence cesedi körfeze mi nehre mi bırakmak daha iyi olur?”

“Nehir daha yakın” dedi Honey. “Ayrıca bence bu Reddedilenler laflarına rağmen kimse onu özlemeyecektir de.” Yüzündeki gülümseme hınzır bir hal aldı. “Blöfünü görüyorum.”

Sürü halindeki arıları görünce Narcissa'nın meydan okuyan halinden eser kalmamıştı.

En tehlikeli eşekarılarının bile onlara alerjisi olmayan bir insanı öldürebilmesi için çok miktarda zehir gerekiyordu. Fakat yapılabiliirdi bu.

Son derece acı veren bir ölüm şekliydi bu.

"Ölüm" dedi hırıltılı bir ses. "Ve arılar, en azından o anda."

Fobi'nin bedeni gölgelerin arasında cisimleşip mutfağın kapı aralığını doldurdu. Pencereleden gelen biraz ay ışığı vardı. Tırpanın metal kısmından ışık yansıyordu.

"Ayrıca örümcekler, hamamböcekleri, sıçanlar" diye ekledi Fobi Narcissa'nın zihninin köşelerinde bulup çıkarabildiği tüm korkuları sıralıyordu. "Akreppler. Toplum içinde aşağılanma. Boğulma." Alçak sesle kıkırdadı. "Anarşinin Ası."

"Harikalar aşkına" diye mırıldandı Leroy. "En azından cesurmuş taklidi yapmakta becerikli."

"Fakat en derin korkusu ise" dedi Fobi. Hırıltılı sesi alaycı bir ton almıştı. "Gerçek aşkı yaşayamama korkusu onu felç edecek kadar güçlü."

"Ah, demek o tiplerden biriymiş." Honey abartılı bir şekilde homurdandı. "Ne yazık ki o korkusu gerçeğe dönecek."

Narcissa bir elini kaldırıp "Durun" dedi.

"Narcissa, sana miğferi asla vermeyeceğiz. Fakat belki birbirimize yardım edebiliriz. Senin şu... *Reddedilenler*... Anlaşılan bizimle değil Muhafızlarla bir alıp veremedikleri var. Bu yüzden ölmek zorunda değilsin."

Narcissa soğuk bakışını Nova'ya dikti. "Sen kendin için endişelenmelisin Kâbus. Kim olduğunu gizlemek için

onca çabaladıktan sonra Muhaliflerin gerçek kimliğini öğrenmesine hazır mısınız?”

Nova'nın avuçları terliyordu. Yanıt hayırdı. Elbette hazır değildi. Hâlâ As'ı kurtarması gerekiyordu. Hâlâ düşmanlarını alt etmesi gerekiyordu.

Sonra aklına Adrian geldi. Onun kendisine gülümseyişi. Onun kendisini *öpüşü*.

Hepsi sona erecekti.

Nova hazır değildi.

“Önemli değil” dedi Nova. “Yakında öğrenecekler. Büyük kozun sandığın şeyin bir önemi yok Narcissa. Ayrıca miğfere ihtiyacımız var. Anarşinin Ası'nı serbest bırakacağız ve bunu yaptığımızda As, Muhaliflerin ve onların zorbalığının sonunu getirecek.” Parmaklarını neredeyse yakarır mışçasına ayırdı. “Neden bunu yapmamıza yardım etmiyorsun?”

Uzunca bir süre bakiştılar. Narcissa gözlerini ağır ağır Fobi'ye doğru çevirdi. Narcissa yutkundu. Sonra Honey'ye, Leroy'a ve nihayet tekrar Nova'ya baktı.

Nova onun savunmasının çökmekte olduğunu farkındaydı. O gün yaşananlardan dolayı Anarşistlere beslediği öfkeye karşın Nova'nın sözlerindeki mantığı fark etmişti. Çünkü Nova'nın teklifinin cazibesıyla ve kararsızlıkla bocalıyordu.

Narcissa her ne söyleyecekse sokaktan gelen araba tekerlerinin sesi araya girdiğinden söyleyemedi.

Rahat bir nefes alan Narcissa'nın dudakları kıvrıldı. “Zaman doldu Kâbus.”

Bir şey ön pencereye çarptı. Cam kırıldı. Nova içgüdüsel bir hareketle eğildi. Narcissa onu itip koşmaya başladı.

İri bir taş birkaç santim daha yuvarlanıp koltuğun yanında durdu. Tam da merdivenlerden çıkan Narcissa'nın kızıl saç örgüsü merdiven boşluğunda gözden kaybolduğunda.

Dışarıda biri haykırdı. Kutlama tezahüratları geldi. Sonra biri bağırdı: “Yaşasın *Reddedilenler! Güç dâhilerde olmalı!*” Sonra yeniden patinaj çeken tekerlerin sesi geldi. Araç sokakta gözden kayboldu.

Küfreden Nova hızla, ikişer ikişer merdivenlerden çıktı. Narcissa'nın Honey'nin makyaj masasının tepesinde çömeldiğini gördü. Bir eli geniş aynanın çerçevesini diğeri cam kavanozu tutuyordu. Altın sarısı ve siyah kelebek kavanozun içinde talaşla çırpınıyordu.

Narcissa'nın gözlerinde kurnazca bir bakış vardı. “Son zamanlarda adı haberlerde geçen bir Muhalif vardı. *Monark*. Ekibini Anarşinin Ası'nın inine yönlendiren Muhalif.” Başını eğdi. “İlginç bir tesadüf.”

Kolunu geri çeken Narcissa kavanozu yatak odasının karşı duvarına fırlattı. Nova kavanozu yakalamak için sıçrasa da zamanında ulaşamayacağını biliyordu. Hava da dönen kavanoz yavaş çekimde hareket eder gibiydi.

Kavanoz duvara çarpıp onlarca küçük parçaya ayrıldı.

Kelebek ileri fırlayıp tavana doğru döne döne uçtu. Nova'nın uzandığında kıl payıyla tutamadığı kelebek arılar için açık bırakılan pencereye yöneldi.

Küfreden Nova kelebeğin peşinden gitti. Kelebek aşağı indi. Nova atıldı. Kolu uzanırken parmakları gerildi.

Kelebek dosdoğru pencereye uçtu. Arılar aralarındaki yeni avı fark edip etrafını sardı.

Kelebek pencerenin aralığına yöneldi.

Nova yere sıçradı. Bir dizi pencere pervazının üzerinde, bir eli düşmemek için güçbela çerçeveyi kavrarken diğer elini yumruk yaptı.

Orada öylece asıldı. Hareketsizce fakat soluk soluğa. Etrafını saran eşekarılarının bir kısmı elinin eklemlerine tüneyip sıkıldığı parmaklarını inceleme cüretini bile gösterecekleri onu sokmadı.

Adrenalinin etkisiyle titreyen Nova kendisini yatak odasına geri çekti.

Şaşkın halde aşağı baktığında odanın ortasındaki bir kovanın kâğıdımsı kabuğunu içine göçürmüş ayak izini gördü. Öyle hızlı hareket etmişti ki kovana bastığını fark etmemişti. Kovan yuvaları olan arılar etrafta öfkeyle uçuşuyor, sağır edici bir vızıltı çıkarıyordu. Fakat onu endişelendiren böcekler değildi.

Nefes veren Nova parmaklarını açtı

Kelebeğin kanatları kırılmıştı. Tüylü, benekli bedeni hâlâ seğiriyordu.

Nova endişeyle yarattığı yere bıraktı. Bekleyen arılar bir anda kelebeğin üzerine çullandı.

Ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Nova parmaklarındaki tozu sildi. Bedeni titriyordu.

Bu kelebek ölmüştü ve Danna onun gördüğü anıları zihnine yansıtamayacak olsa da yeniden şekillenecek, ona keşfettiklerini anlatabilecek yüzlerce başka kelebek vardı. Bu kelebek yakalanana kadar Danna, Nova'nın peşine takıldığı süre boyunca neler öğrenmişti.

Nova'nın kalbi göğsünü dövüyordu. Kendisini zayıf hissediyordu. Korkmuştu.

Önce Narcissa'nın mı yoksa Danna'nın mı Muhaliflere kimliğini açık edeceğini bilmese de bunun pek de önemi yoktu. Fakat kesinlikle bildiği bir şey vardı.

Zamanı tükenmişti. Dana her an yeniden insan formuna dönebilirdi. Belki çoktan dönmüştü.

Herkesin gerçeği öğrenmesi ne kadar zaman alacaktı?

“Leroy! Honey!” diye haykırdı. Zemin kata koştu. “Umarım bahsettiğin o patlayıcı patlamaya hazırdır. Gitmeliyiz. Hemen.”

Leroy ve Honey ön odada kırık camların arasında dikiyordu. Leroy ön pencereden içeri atılan taşı inceliyordu.

Honey hırlayıp başını iki yana salladı. Şaşkın halde “Basit bir taş işte” dedi. “Çok amatörce bir iş.”

“Beni işittin mi?” dedi Nova. Sesinden panik okunuyordu. “Kelebek öldü. Monark henüz insan bedenini oluşturmadıysa da yakında oluşturur. Neyi ne kadar bildiğini bilmiyorum fakat...” Sözüünü yarıda kesti.

Leroy taşı elinden atıp “Fakat seni suçlu çıkarmaya yeter” dedi. Taş yere sertçe düşüp takırdadı. “Sonra da hepimizin peşine düşerler. En kötü senaryoda buraya...on dakikada mı ulaşırlar?”

“En yakın devriye birimini gönderirlerse daha da kısa sürede” dedi Nova. “Belki uzayabilir... Konsey bunu kişisel bir önceliğe çevirirse. Fakat o da süreyi çok da kısaltma.”

Leroy başını salladı. “Patlayıcıyı ayarlayıp Muhaliflerin yaklaştığını fark ettiğimiz anda patlamaya hazır hale getireceğim. Sadece ihtiyacınız olanları alın. Geride delil bırakmayı dert etmeyin... İşimi bitirdiğimde geride kalan her şey tanınmaz halde olacak.”

ONUNCU BÖLÜM

ADRIAN ÜZERİNDE NÖBETÇİ zırhıyla Gatlon Şehri'nin çatılarında koşarken ölmek üzere olan Max'i kollarında taşıyordu. Şimdi paniği bir nebze yatışmıştı. Ruby'nin mesajı çok anlayışlı ve son derece açıklamaya muhtaçtı. Adrian hemen yanıt vermiş, onun neden ekibi çağırdığını öğrenmek istemişti. Fakat henüz Ruby'den yanıt gelmemişti.

Böylece koştu.

Bazen de sıçradı.

Bazıları onun uçtuğunu söyleyebilirdi. Uçmaya ancak bu kadar yaklaşabilmişti. En azından sırtına nasıl kanat dövmesi yapabileceğini akıl edene dek.

Ayak tabanlarına yaptığı yay dövmeleri ileri sıçramasını sağlıyor, sokakların ve gökdelenlerin üzerinde süzülüyordu. Fark edilmemek için özel bir çaba harcadığı da yoktu. Fakat şehirde gözlerini yukarı çeviren çok sayıda insan olmadığını fark etti. Bunu yaparlarsa da zırhının parıltısının öğlen güneşinin bir illüzyonu olduğunu düşüneceklerini umuyordu. Kötü şöhretli sivil adalet savaşçısını tanırsalar da birileri onu durdurmaya yeltenene kadar çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Ruby ailesiyle Shademont mahallesinde, üç yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Şehirdeki birçok insan için üç yatak odalı bir daireyi epey geniş bulacak olsa da Ruby'nin ailesi daireye ancak sığıyordu. Ruby, ikiz erkek kardeşleri Sterling ve Jade, anne-babası ve büyükannesi. Adrian, yakında on ikisine basacak olan Ruby'nin yatak odasını oğlanlarla paylaşmaktan şikâyet ettiğini bir kez olsun işitmemişti. Fakat onun niçin birlikte takılmak için ekibi evine davet etmediğini de sorgulamamıştı. Nadiren birinin evinde toplanacak olsalar o ev hep Adrian'ın evi oluyordu.

Ruby'nin yaşadığı apartmanın çatısına indiğinde Adrian nefes nefese kalmıştı. Nefesleri miğferinin içini buharla dolduruyordu. Son bir sıçrayış ve ardından gelen gümbürtüyle ara sokağa indi. Bir sokak kedisi ona miyavlayıp tısladıktan sonra kaçıp bir köşenin ardında gözden kayboldu.

Adrian'ın elini vurmasıyla kostümü bedenine içine çekilip kendi üzerine katlandı. Adrian kıyafeti göğüs kemiğinin altındaki deriye tıktı. Boynunda üç düğmesi olan, uzun kollu tişörtler giymeyi tercih eder olmuştu. Kostümüne kolayca erişebiliyordu. Binanın önüne yürürken tişörtün düğmelerini iliklemek için uğraştı. Onca sıçramanın ardından bacakları biraz güçsüzleşmişse de buna aldırmıyordu.

Tucker'ların ikinci kattaki dairelerine vardığında yeniden dengeli yürümeye başlamıştı. Kapı daha o çalmandan açıldı. Kapıyı açan Ruby değil, büyükannesiydi. Bir zamanlar kızıl saçları yer yer ağarmış, ufak tefek bir kadındı. Elleri kireçlenmeden eğilmişti. Ruby bunun yıllarca mücevher işinde, parmaklarını küçük nesneler ve ayrıntılar üzerinde çalışmak için kullanmasından kaynaklandı.

ğından bahsetmişti. Yine de kadının Adrian'ın onunla ilk karşılaşmasında ifadesinde hayran kaldığı bir özgüven ve güç vardı.

“Çocuk odasındalar” dedi kadın. Adrian'ın geçmesi için geri çekildi. “Soldan son kapı.”

Adrian teşekkür edip koridorda aceleyle koştu. Kapı aralık bırakılmıştı ve içeriden gelen sesleri işitebiliyordu. Ruby'nin erkek kardeşleri heyecanla ciyاكلarken sesi telaşlı çıkan Ruby onları susturmaya çalışıyordu.

Adrian kapıyı açtı. İkiz oğlanlar iki katlı ranzalarının üst yatağında yan yana oturmuşlardı. Bir anda konuşmayı bırakıp Adrian'a aval aval baktılar. Oscar da oradaydı. Bacakları üst ranzadan aşağı sarkıyordu. Bastonunu ranza merdiveninin basamaklarından birine takmıştı. Başta Adrian, Oscar'ın kendisinden önce oraya varmasına şaşır-mışsa da hemen sonra onun zaten yakınlarda yaşadığı, kendisinin ise kilometrelere ötedeki hastaneden geldiğini anımsadı.

Oscar gülümseyip “Uyuşuk nihayet gelebildi” dedi.

O gülümseme Adrian'ın hızlanan nabzını yavaşlattı.

Adrian odaya adım attı. Ruby ranzaların paralelindeki ikiz yatağın dibinde oturuyordu. Odadaki diğer eşya yüksek bir şifoniyer ve yatakların arasına sıkıştırılan küçük masaydı.

Ve Ruby'nin yatak örtüsü üzerinde uzanan bir kişi daha vardı.

“Danna!” diye haykırdı Adrian. İki uzun adımda kızın yanında bitti.

Danna'nın bilinci kapalıydı. Derin bir uykuda olmasa da gözkapakları seğiriyor, alnından boncuk boncuk terler

dökülüyordu. Üzerinde Muhalif üniforması vardı. Sarı ras-
ta saçları yatağa yayılmıştı. “O nerede...*Nasıl?*”

“Bilmiyorum” dedi Ruby. “Anarşinin Ası’nı bulduğumuzdan beri yanımda, sürü formundaydı.”

Adrian başını salladı. Danna onları Anarşinin Ası’nı buldukları mahzenmezarlara götürdüğünden beri kelebekler onu gölge gibi takip etmişti.

“Burada öylece oturuyordum. Bu geceki devriyelere hazırlanacaktım. Kelebekler her yerdeydi. Her zaman-ki gibi orada burada geziniyorlardı. Sonra aniden hepsi dönmeye başladı. Bilirsin, hani Danna’nın yaptığı şu hortum gibi şey yok mu? Sonra Danna’nın bedeni şekillendi. *Berbat* görünüyordu. Çok yorgundu. Titriyordu. Korkmuş gibiydi de. ‘Adrian’ı çağır, *sadece* Adrian’ı’ dedi. Daha fazlasını söylemek istediğinden eminim fakat hemen sonra yere yığıldı.”

Oscar “İddialı girişler yapmakta usta” dedi.

Sterling “Annem onun sadece aç olduğunu söylüyor” dedi. Yoksa Jade miydi bunu diyen? Adrian hâlâ ikisini ayırt edemiyordu. Ruby’ye ikisini ayırt etmenin bir yolu olup olmadığını soracaktı.

Diğeri “Ya da susuz kaldığını” diye ekledi.

Adrian, Danna’nın yanına çöktü. “Muhtemelen sürü formunda hiç bu kadar uzun süre kalmamış. Bedeni çok zorlanmış olmalı.” Danna’nın elini sıktı. “Neden ben? O halde Oscar’ın burada ne işi var?”

Ruby gerildi. Biraz utangaç bir hali vardı. “Eh, Oscar’ı çağırmasam olmazdı. Fakat önce sana mesaj gönderdim.”

Elinde ahşap bir tepsiyle odaya dalan Ruby’nin annesi “Buyurun bakalım!” dedi.

“İşte bu” dedi Oscar. “Aperatifler!”

Bayan Tucker, Oscar’a kınayan bir bakış attı. “Bunlar Danna için. Fakat iyi ki söyledin. Jade, Sterling... Gidip mi-safirlerimize atıştırmalık getirin hadi.”

Çocuklar merdivenden inmeye gerek görmeden yere atlayıp odadan hızla çıktılar.

Oscar arkalarından gülümsedi. “Seviyorum bu aileyi.”

Ruby’nin annesi üzerinde bir etli çorba kâsesi, biraz ek-mek, büyük bir su bardağı ve nemli bir el bezi olan tepsiyi bıraktı. “Bir gelişme var mı?” diye sorup bezi Danna’nın al-nına koydu.

“Ben yaparım anne.” Ruby el bezini annesinden alıp Danna’yla ilgilenmeye başladı. Yüzü endişeyle çarpılmıştı. “Onun bu kadar...titremesi normal mi? Demek istediğim, insanlar bu şekilde baygınlık geçirirken genellikle rüya görmezler, değil mi?”

“Bilmiyorum” dedi Adrian. Danna’nın göğsünün düzensiz inip kalkışına bakarak kaşlarını çattı.

Bayan Tucker “Büyük güçlükler atlattı” dedi. “Fakat o bir Muhelif. Başaracak. Ayrıca artık kelebek dostlarımızın dairenin her yerini kaplamalarından da sıkıldığımı söylemeliyim. Danna’nın her zaman başımızın üstünde yeri var. Fakat şu kelebekler biraz huzursuz edici.” Göz kırptı. “Tepsiyi buraya bırakacağım. Durumunda bir değişim olursa bana haber verirsiniz.”

Bayan Tucker gidince Oscar “Onu karargâha götürsek mi?” dedi. “Ya da hastaneye? Ya da bir şifacı mı çağırsak?”

“Evet” dedi Adian. “Konsey onun geri geldiğini öğrenmek isteyecektir.”

Adrian elini bilekliğine atınca Ruby onu durdurdu. “Bilmiyorum. Senden başkasını aramamamı söyledi. Dana’nın haline bakınca bana mesele gerçekten önemliymiş gibi geldi.”

“İyi de neden ben? Ben onun için ne yapabilirim ki?”

Ruby yanıt vermedi. Dudaklarını kararsızlık içinde büzdü.

Aniden Danna titreyerek inledi. Hepsinin dikkati yeniden ona çevrildi.

Bezi kızın yanaklarında gezdiren Ruby “Danna?” dedi. “Beni işitebiliyor musun?”

Danna’nın gözkapakları hızla açılıp kapandı. Sonra yavaşça açıldı. Hâlâ kesik kesik nefes alıp veriyordu. Fakat gözleri odada gezinip öne Ruby’ye, sonra Adrian’a, sonra da Oscar’a çevrilirken nefesleri yavaşlayıp düzene girmeye başlar gibiydi. Yüzü küçük bir gülümsemeye aydınlandı.

Boğuk bir sesle “Ey yüce gökler” dedi. Sonra yüzü öksürük krizine girmesiyle buruştu. Ruby’nin kolunu tutup doğrulmaya çalıştı. Fakat Ruby ve Adrian onu omuzlarından tutup yatırdılar.

Ruby “Sorun yok” dedi. “Sakinleşmelisin. Dinlenmen de gerek.”

Öksürük krizi sona erdiğinde Danna yeniden yastığına çöktü. Akciğerlerinden hâlâ hırıltılar geliyordu. “Ben asla...” Bir kez daha boğazını temizledi. “Siz çocukları sadece bir çift gözle görmek güzel.”

Gözleri dolan Ruby gülümsedi. “Ne oldu?”

Danna ciddileşti. Bir kez daha oturduğu yerde sırtını doğrultmaya çalıştı. Kendisine gevşemesini söyleyen Adrian’ın elini itti. “Burada başka kimse var mı?” dedi. Hırıltılı sesini iyice alçaltarak.

“Sadece annem, büyükannem ve kardeşlerim” dedi Ruby. “Aslında... Anneme senin iyi olduğunu söylemem gerek. Bizden...” Yataktan inmek için hareketlendiğinde Danna onu bileğinden tuttu.

“Dur” dedi Danna. “Kapıyı kapat. Size söylemem gerekenler var.”

Ruby hayretle Danna’ya baktı. “Acelesi yok Danna. Önce yemek yiyip dinlenmelisin ve...”

“Acelesi var.”

Adrian gidip kapıyı kapattı. “Ne var Danna?”

Danna gözlerini Adrian’a dikti. “Adrian...” diye mırıldandı. Yüzünde Adrian’ı olduğu yere mıhlayan, acıyan bir ifade vardı. Adrian kızın Ruby’nin kolunu daha da sıkıca kavradığını fark etti. “Nova nerede?”

Adrian donakaldı. Danna’nın Nova’nın ismini söylediği anda sesindeki o korkuya yakın ton Adrian’ı huzursuz etmişti. “Bilmem... Evindedir herhalde. Ya da karargâhta.” Yatağa döndü. Oscar merdivenden inip Danna’nın ve diğerlerinin yanına geldi. “Neden? Bir sorun mu var? Tehlikede mi?”

Danna bir kez daha “Adrian” dedi. İsmi söyleyince canı acır gibiydi. Adrian’ın göğsü sıkıştı. Şimdiden Nova’nın evine giden en kısa yolu hesaplamaya başlamıştı bile. “Peşindeydim. Düşünmüştüm ki... Sadece biraz tuhaf, kuşku verici davranışları vardı. Emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden peşine takıldım ve...”

“Danna, neler oluyor?” dedi Adrian. Sesi istemediği kadar sert çıkmıştı. “Ne gördün?”

Danna’nın yüzü özür diliyormuş gibi buruştu. “Çok üzgünüm fakat...oymuş.” Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Kâbus, Nova’yımış.”

NOVA'NIN SIRLARI AÇIĞA çıkarsa kullanacakları bir B planı üzerinde düşünmüş olsalar da Nova planı uygulamalarına gerek kalmayacağını ummuştı. Muhaliflerden kim olduğunu öğrendikleri için değil hazır olduğunda ayrılmayı ummuştı.

Fakat bunları düşünecek zaman yoktu. İhtiyacı olanları toplayıp Muhalifler gelmeden bu evden çıkmaya odaklanmalıydı.

Honey ikisinin paylaştığı yatak odasında pencereyi açıp odadaki arılara bağırmaya başladı. *Özgürlüğe uçun!* Arılar onun emrine uyup büyük bir bulut halinde pencereden dışarı süzüldü. Dışarıda aşağıdaki küçük bahçede bekleyen eşekarıları onlara katıldı. Birlikte komşunun evi üzerinden uçup gözden kayboldular. Nova kraliçeyi yeniden nasıl ve ne zaman bulabileceklerini bilmese de bir mücevhher kutusunu kapıp kucakladığı elbiseleri bir valize tıkıştıran Honey endişeli görünmüyordu. Odadaki yuvaları ve kovanları kurtarmanın bir yolu olmasa da sorun değildi bu. Nova, Leroy'un geride yok olmamış hiçbir şey kalma-

yacağı sözüne güveniyordu. Hatta o kâğıdımsı yapılardan geriye küllerinin bile kalacağından şüpheliydi.

Honey makyaj masasındaki kozmetik ürünlerini toplamaya geçerken Nova haftalardır bir köşede unutulmuş halde bekleyen eşya torbasını kaptı. Metro tünellerinden çok az eşya getirdiğinden hazırlayacak fazla bir şeyi yoktu. Çantaya Kâbus kostümünü tıkıp kostümün kıvrımları arasına metal maskeyi soktu. Sonra ısı güdümlü Ninja yıldızlarını, geliştirilmiş sis füzelerini, içinde gizli bir tüftüf haznesi olan dolmakalemini, şok dalgası tabancasını, tırmanma eldivenlerini, yeniden tasarlanmış bazukasını, mükemmelleştirmesi aylar alan dürbününü de aldı...

Durup odaya bakındı. Leroy'un arka taraftaki ara sokaktaki spor arabasının motorunun gürültüsünü işitti.

Başka ne kalmıştı?

Pencereden baktığında Leroy'un arabadan çıktığını gördü. Sürücü kapısını hızla kaçması gerekebilir diye açık bırakmıştı. Küçük bagajın kapağını açtı. Fobi de oradaydı. Terk edilmiş kovanların arasında dikiliyordu. Fobi'nin yüzünde bir ifade varsa da pelerinin siyah gölgelerinden dolayı Nova onun yüzünü seçemiyordu.

“Yakala” diye bağıırıp çantayı fırlattı.

İkisinin de çantayı yakalamasını beklemiyordu. Bu yüzden son anda Fobi'nin tırpanını sallayıp çantanın kopçalarını tırpanın eğri metaline takmasına şaşırdı.

“Al, benimkini de aşağı gönder” dedi Honey. Bavulunu Nova'ya doğru itti. “Leroy'un kimya malzemelerini paketeleyeceğim.”

Nova zamanın parmakları arasından kayıp gittiğini düşünmemeye çalıştı. Birkaç dakikada spor arabanın ar-

kasında toplanıp eşyalarını bagaja tıktılar. Nova, As'ın miğferini Leroy'un deney şişelerinin ve ölçüm aletlerinin olduğu plastik kabın içine koyup kapağı kapattı.

Nefes nefese "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Bir süre daha kalsalar bir yuva olarak benimseyecekleri mekâna şöyle bir baktı.

Leroy cebinden küçük bir cihaz çıkarıp "Bu kadar olmalı" dedi. "Bu numarayı Ingrid'den öğrendim. Zaman zaman özlüyorum onu." Küçük bir yumurta haşlama zamanlayıcısından sökülmüş gibi duran bir kadranı ayarladı. "Ne dersin? İki dakika iyi mi?"

Leroy'un sözü biter bitmez sirenlerin sesi onlara ulaştı. Sesler uzak da olsa giderek yaklaşıyordu.

Nova endişelenmeye başladı. Belki de Muhalifler yakınlardaki bir hırsızlığa ya da ağaçtan inemeyen bir ke-diye müdahale ediyorlardı. Fakat Nova umutlu olmayacak kadar temkinliydi.

"Otuz saniye olsun bence" dedi Honey. Arabanın yan koltuğuna geçti. Yana kayıp Nova'ya yer açtı.

"O halde otuz saniye" dedi Leroy. Ateşleyici cihazın bir düğmesine bastı.

Ensesindeki tüyler diken diken olan Nova açık araba kapısına doğru hareketlendi. Sonra donakaldı. "Durun biraz... Zindelik Tılsımı. Honey, Zindelik Tılsımı'nı aldın mı?"

Honey alçak tavanlı arabada Nova'yı görmek için öne eğildi. "O kolyeyi mi diyorsun? Hayır. Fakat Nova, şimdi onu getirmek için..."

Nova küfredip eve doğru koştu. "Bensiz gidin! Size yetişirim!"

“Nova!” diye haykırdı Leroy. Fakat Nova eve koşarken ona aldırış etmedi. Mutfaktan geçti, merdiven boşluğu tırabzanını tutup son bir kez basamakları tırmandı. İçeriye Leroy’un zemine ve duvarlara dakikalar önce döktüğü kimyasalların kokusu sinmişti. Mutfaktaki küçük bomba Leroy’un cihazıyla uzaktan patlatılacaktı ve patlama özenle üretilmiş kimyasalların ard arda birbirlerini ateşlemesiyle bir zincirleme reaksiyona neden olacak, yapının içine Leroy’a göre dokunduğu her şeyi yok edecek, lav gibi sıcak bir buhar dalgası gönderecekti.

Acele etmezse buhar Nova’yı da yok edecekti.

Nova yatak odasında yerdeki ince döşeğe doğru fırlayıp elini altına soktu. Zinciri kavrayıp çekti. Uçarcasına pencereye koşup sarı spor araba ara sokaktan anayola çıkarken dışarı sarktı.

Ellerini pencerenin her iki yanına dayayıp pervaza tırmandı. Küçük avluya göz gezdirdi. Boş kovanları ve yuvaları hedefleyecekti. Böylece en azından düşüp yuvarlandığında çarpmanın etkisi azalacaktı. Elinde madalyonu sımsıkı tutarak bölgeye göz attı. Tam kendisini zihnen atlayışa hazırladığında aşağıdan gelen gümbürtüyü işitti. Biri ön kapıyı yumrukluyordu.

Yüreği ağzında geldi. Leroy cihazı ayarlayalı ne kadar zaman geçmişti? On saniye mi? On iki mi?

Ön kapı birisinin tekmesiyle parçalandı. Sert adımlar ön odada işitilebiliyordu.

Biri “Nova!” diye bağırdı.

Nova’nın nefesi kesildi.

Adrian.

“Nova, benim! Konuşmamız gerek!”

Bomba. Kimyasallar.

İşimi bitirdiğimde geride kalan her şey tanınmaz olacak.

Mürekkep karası bir duman Nova'nın dikkatini yeniden ara sokağa çekti. Fobi birkaç saniye önce arabanın olduğu yerde belirdi.

Hâlâ pencerenin içine tünleyen Nova kolunu geri atıp Zindelik Tılsımı'nı Fobi'ye fırlattı. Fobi iskelet eli gibi zayıf eliyle kolyeyi kolayca yakaladı. Kapüşonu dalgalandı ve hiçliğe karıştırdı.

Nova odaya hızla geri dönüp merdivenlere koştu. Tek sıçrayışta basamakları aşmış aşağı kat koridoruna indi.

Adrian gardırobun yanında şaşkın halde donakaldı. "Nova..."

Nova haykırarak "Gitmemiz gerek" dedi. Adrian'ı direseğinden tutup parçalanmış ön kapıya götürdü. Adrian direnince Nova "*Hemen* Adrian!" diye bağırdı. "Buradan hemen çıkmamız gerek!"

Sebepten belki Nova'nın ses tonu ya da belki sadece Adrian'ın oraya başka hiçbir sebepten dolayı değil de onun için gelmesiydi. Bir şekilde Adrian, Nova'nın onu kapıdan dışarı sürükleyip kaldırıma çıkarmasına izin verdi. Sonra olduğu yerde kalıp Nova'nın bileğini kavradı. "Nova, dur! Danna geri geldi ve o... Ben buraya..."

Nova onun kolunu çekiştirip "*Haydi*" diye gürledi. Adrian hareketlense de Nova onu sokağın diğer yanına sürüklediğinde bir kez daha durdu.

"Nova, dur!" diye bağırdı Adrian. "Beni dinle! Sen..."

Patlama onları arkadan vurup ikisini de yere serdi. Nova'nın bedeni birkaç kez betona çarptı. Sonra Nova

kendisini sırtüstü yatar halde buldu. Kulakları çınlıyordu. Üzerinden buldozer geçmişti sanki. Tek görebildiği göğü kapatan puslu, beyaz noktacıklardı. Kulaklarında sağır edici bir parazit sesi gürlüyordu.

Orada ne kadar uzun süre yattığını bilmiyordu. Ne kadar süre bilinçsiz, düşünemez halde kaldığını. Ta ki çevresindeki her şey ağır ağır yeniden şekillenmeye başlayıncaya dek.

Parazit gürültüsü epey azalınca sirenleri ve bağırışları işitir oldu. Akciğerleri yeniden hava almaya başladı. Ağzına sülfür ve kül tadı geliyordu. Görüşü berraklaştığında görebildiği sadece mahallenin üzerindeki siyah duman bulutu oldu.

Bir elini yere yaslayıp bedenini asfalttan ayırdı. Adrian sadece birkaç metre ötesindeydi. Uzandığı yerde sırtını dikleştirmiş eve bakıyordu.

Ya da evden geriye kalanlara ki o da dış cephenin tuğlalarından ibaretti. O tuğlaların da epey bir kısmı kaldırımında moloz yığınları oluşturmuştu. Ateş daha çok komşu evlerden geliyordu. Nova'nın bilinci komşu binaların terk edilmiş olduğuna şükredecek kadar yerine gelmişti.

Başını çevirdiğinde Adrian'ın da gözlerini yok olan evden kendisine çevirdiğini gördü. Ağzı açık kalmıştı. Muhalif üniformasının üzerinde kurum lekeleri vardı.

“İyi misin?” dedi Nova. Herhâlde haykırıyordu. Fakat kendi sesini güçbela işitiyordu.

Yanıt vermedi. Sadece gözlerini dikmeyi sürdürdü. Nova farklı bir dilde konuşuyormuş gibi.

Sonra Nova'yı şaşırtan bir şekilde ona yaklaşıp elini ona uzattı.

Nefes veren Nova elini Adrian'ın avucuna bıraktı. Birlikte ayağa kalktılar.

“Adrian... Ben...”

Adrian'ın parmakları elini daha da sıkarken Nova sözünün gerisini getiremedi. Adrian'ın diğer eli Nova'nın bileziğin kopçasına uzandı.

Nova geri kaçmaya çalışırken bilezik bileğinden düştü. Adrian bileziği yakalayıp gözlerini onun gözlerine dikti. Yüzünde hem perişan hem de kararlı bir ifade vardı.

“Ne yapıyorsun? Ver onu bana.”

Nova, Adrian'ın üzerine atılmaya çalışsa da bedenine söz dinletemiyordu. Hareketleri çok sarsak, çok yavaştı. Adrian geriledi. Nova bir kez daha denedi. Bileziğe uzandı. Çıplak kalan bileğine dolanan soğuk metali hissetti.

Bir kelepçe. Tüm eli tamamen kaplayan cinsten. Dâhilere özel bir kelepçe.

Kötülere özel.

Diğer kolu da geri çekildi. Saniyeler içinde o eli de kelepçelendi. Nova omzunun üzerinden baktı. Öfke sızlayan göğsüne yürüse de Ruby'nin orada dikildiğini görünce öfkesi dindi. İkisi de aynı huzursuzluk ve kararlılıkla onu izliyordu.

Adrian dikkatini yeniden Nova'ya çevirip “Bileziğe dedil olarak kullanılabileceği için el koyuyorum” dedi.

“Delil mi?” dedi Nova. Sesinin çıkmasına bile şaşıyordu. “Fakat bu... Babam yaptı bunu. Tek varlığım bu. Yapamazsın... Adrian! Neyin delili?”

“Topluma ve Muhaliflere karşı suçlarının delili.” Adrian fiziksel acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturup “Tutuklusun...Kâbus” dedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TSUNAMI VE TORRENT, Wallowridge'deki alevleri söndürdüklerinde bina komşularının çoğuyla birlikte harabeye dönmüştü. Ruby, Adrian'ın babalarına bir mesaj gönderip Danna'nın geri döndüğünden ve Nova'dan... Kâbus'tan bahsetmişti.

Adrian hâlâ şaşkındı. Düşünceleri inkârın gölgesindeydi. Hâlâ. O sözler ağzından çıktığından sonra bile. *Tutuklusun Kâbus*. Zihninde sakladığı tüm o delilleri gözden geçirip bulmacanın son parçasının yerine oturmasıyla gerçeğin bariz bir şekilde karşısında belirdiğinde bile. Yine de...

O kadar da bariz değildi.

Başından beri Kâbus, Nova olmalıydı. Elbette o olmak zorundaydı. Başka kimin Ajan N ve Zindelik Tılsımı'na, miğfere ve karargâh güvenliğine dair bu kadar bilgisi olabilirdi? Başka kim o kadar zeki ve kararlıydı?

Nova, Max'i çok seviyordu. Kâbus da Max'i kurtarmaya çalışmıştı.

Kâbus, Nöbetçi'den nefret ediyordu. Nova da sivil adalet savaşçısına olan benzer hislerini gizlemeye yeltenmemişti.

Nova, Zindelik Tılsımı'nın kaybolduğu gün Adrian'ın evindeydi... Hay lanet, *Adrian uyuyakalmıştı*. Nova'yı öperken uyuyakalmıştı ve aradaki bağlantıyı kısa sürede kurmadığı için budalanın tekiydi.

Güçleri bile ilintiliydi. Nova hiç uyumuyordu. Kâbus başkalarını uyutabiliyordu. Dâhiler dünyasında pek de nadir olmayan bir denge vardı.

Barızdi.

Yine de...

Yine de...

Hâlâ zihninin içinde inkârın çığlıkları vardı. Avucundaki bileziği öyle sıkımişti ki Nova'dan aldığı bileziğin desenleri avucunda küçük delikler açıyordu.

Nova olamazdı. Olamazdı. Mac yaralandığında karantinaya koşan kız. Adrian'ın sanatını hayranlıkla inceleyen kız. Onun kollarında uyuyakalan kız.

Onu öpen kız ve Adrian biliyordu; o öpücüğün anlamsız olmadığını *biliyordu*. Sadece bir yalan, bir manipülasyon olamazdı. Hayır, Adrian bunu hissetmişti. Ona karşı hislerini Nova'nın da kendisine beslediğinden çok emindi.

Yine de...Nova onu uyutmuştu.

Bunu yapan oydu. Onun gücü. Onun dokunuşu.

Adrian homurdandı. Evin hâlâ için için yanan kalıntıların önünde bir aşağı bir yukarı yürürken elini saçlarında gezdirdi.

Nova... Hayır, *Kâbus*. Artık onu Kâbus olarak görmeliydi. Kâbus geçici olarak karargâhta tutulmayacak hatıra uygun görüldüğünde suçluların gönderildikleri, şehrin birkaç kilometre dışındaki orta güvenlikli hapishaneye bile götürülmeyecekti. Hayır. Onu zırhlı bir araç içinde

dosdoğru rıhtıma götürmüşlerdi. Orada bir tekne onu Cragmoor Hapishanesi'ne götürmek için bekliyordu.

Şimdiden Nova'ya karşı yeterince delil vardı. Her ne kadar o ana dek bu deliller söze dayalı ve ikinci derece de olsa. Danna'nın suçlaması ve birçok tesadüf. Çok sayıda tesadüf.

Tek ihtiyaçları olan bir parça delildi. Gerçek delil. Anarşinin Ası'nın miğferi evinin yıkıntıları arasında bulunabilirdi. Zindelik Tılsımı, Kâbus'un maskesi ve üniforması ya da geçmiş yıllarda kullandığı silahlara da ihtiyaçları vardı. Ya da onun Anarşistlerle bağına ispatlayacak bir şey. Onun Siyanür'le, Kraliçe Arı'yla, Kuklacı'yla, Fobi'yle ya da bizzat Anarşinin Ası'yla ilişkisi olduğunu gösterecek kanıtlar.

Danna'nın orada olmasını dilerdi. Diğerleri ancak tahminler yürütebilirken Danna, Anarşistlerle ilgili somut bilgilere sahipti. Ayrıca onun sağladığı perspektif paha biçilmez olabilirdi. Fakat Ruby diğerleri Kâbus'un peşine düşerken Danna'nın karargâha gidip şifacılara muayene olması için ısrar etmişti. Doğru bir karardı bu. Danna onlara Nova'nın gerçek kimliğinden bahsederek az kalsın yere yıkılacaktı. Yine de Adrian'ın o anda ekibinin tamamını işbaşında görmek istediği gerçeğini değiştirmiyordu bu.

Adrian'ın güvenebileceğini bildiği insanlarla çevrili olması gerekirdi.

Son alevlerin de sönmesiyle Tsunami yanında Sağanak'la ve bedeni yanmayan bir ateş elementi kullanıcısıyla binadan geri kalan iskelete girdiler. Adrian, Ruby ve Oscar'a içeri girmeleri güvenli olana kadar dışarıda beklemeleri söylenmişti.

Öfkelenen Adrian kaldırımında volta atmaya döndü. Arkadaşlarının anlayışlı bakışlarına aldırış etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Gerçekleşen patlamanın ve yangının normal olmadığını bilmesi için Adrian'ın evin kalıntıları içine adım atmasına gerek yoktu. Yangının Cloven Cross Kütüphanesi'nde bıraktığı etkileri görmüşse de bu büsbütün farklıydı. Yoğun duman kokusu kimyasal bileşimlerin acı kokusuna karışıyordu. Tuğla duvarlardaki yanık izleri sedef gibi, gri bir parıltı yayıyordu. Yıkım Adrian'ın umduğundan çok daha öteye geçmişti. Sıcağa ve alevlere yenik düşen sadece yanıcı maddeler değildi. Perdeler, zemin döşemeleeri, kapitone koltuklar ve ahşap çerçeveli iç duvarlar.

Bu patlamayı yaratmak için nasıl bir karışım kullanılmışsa taşların da bir kısmı patlamada erimişti. Pencereler kırılmış, kırılan camların bir kısmı sıvılaşmış kaldırımında gümüş rengi birikintiler oluşturmuştu. Bu birikintiler soğudukça yeniden sertleşiyordu. Adrian'ın içeri girmesine izin verilmemiş olsa da görebildiği kadarıyla geriye pek bir şey kalmamıştı. Çatı yoktu. Adrian çatının büyük bir kısmının küçük parçalara ayrılarak yok olduğunu tahmin ediyordu. Yine de çatının bir zamanlar var olduğunun kanıtı kiremitler ve baca tuğlaları sokağa dağılmıştı. İç duvarlardan geriye yoğun bir toz bulutundan ve aralıklarla dağılmış alçı parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Bir zamanlar zemin katın olduğu yerde içinde binanın temelini gördüğü boş bir krater vardı.

Adrian iyimserlik edemiyor, bu evde Kâbus'un kimliğine ve onun Anarşistlerle olan bağlantısına dair bir

kanıt varsa hâlâ orada olduğunu düşünmüyordu.

Tek ümitlerinin o miğferi bulmak olduğunu düşünüyordu. Miğferin bu tür bir yıkıma bile dayanabileceğinden emindi. Miğferi burada, Nova'nın evinde bulurlarsa gerekli tüm delile ulaşmış olacaktı.

Böylece aylardır başlarına musallat olan Kâbus denen kötü hapi yutacaktı.

Peki ya miğfer orada değilse?

Eh, yine de Kâbus'a karşı birçok delil vardı. Bu patlama bile onun suçuymuş gibi görünüyordu. Kâbus kimliğinin açığa çıktığını biliyor olmalıydı ve bu yüzden o ya da müttefiklerinden biri Muhaliflerin onun eşyalarına ulaşmaması içi bu patlamayı hazırlamıştı.

Akla yatkındı bu.

Fakat Adrian, Nova'nın basamaklardan hızla inip onu kapıdan dışarı ittiği o anı da bir türlü aklından çıkaramıyordu. Yüz ifadesinde neredeyse elle tutulabilir bir panik vardı. Adrian'ı evden uzağa sürüklerken yüzünde beliren dehşet inkâr edilemezdi.

Kâbus pekâlâ hayatını kurtarmaya çalışıyor da olabirdi fakat... Adrian öyle olduğunu düşünmüyordu. Kâbus onu da kurtarmaya çalışmıştı.

Adrian kendisini bunun bir numara olduğuna inandıramıyordu.

Ya Nova –hayır, *Kâbus*- onu önemsiyorsa? Onu gerçekten önemsiyorsa.

Bunun bir önemi olamazdı.

Çünkü Nova bir kötü ve bir Anarşist'ti. Adrian'ın düşmanıydı. Ona her konuda yalan söylemişti.

Bir anda yükselip boğazını yakan safrayı yuttu.

Adrian, Kâbus'tan nefret ediyordu. Ondan tüm benliğiyle nefret ediyordu.

Bu düşünceleri durmadan tekrarladı. İçindeki o dinmeyen sancının kendisine gerçeği hatırlatmasıyla geçeceğini umarak.

Ondan nefret ediyorum Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

“Eskiz?”

Başını hızla kaldırdı. Tsunami evin ön kapısındaki karanlık çerçevede dikiliyordu. Beyaz eldivenlerine gümüş rengi kül bulaşmıştı.

“Evin adli tıp uzmanları ve temizlik ekibi tarafından incelenmesinin emniyetli olduğuna karar verdik. Sen de istersen gelip etrafa bakabilirsin. Fakat...muhtemelen senin de fark ettiğin gibi görecektir pek bir şey yok.”

Adrian bir nefes verip başını Ruby ve Oscar'a salladı. Tsunami yeniden eve girip gözden kayboldu. Adrian iki adım atmıştı ki kolunda bir el hissetti.

“Anlıyorsun ya, oraya girmek zorunda değilsin” dedi Ruby.

Adrian'ın çenesi seğirdi. “Tsunami'yi işittin. Güvenliymiş.” Sesinde belirgin bir dargınlık olduğunu fark etse de bunu umursamadı. *Dargındı*. Öfkeliydi. İncinmişti de.

“Onu kastetmedim.” Ruby başını yana eğdi. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. “Bu işi temizlik ekibine bırakabilirsin. Sen yapmak zorunda değilsin.”

“Aslında tam da benim yapmam gerek” diye itiraz etti Adrian. “Onu herkesten iyi tanıyordum. Gerçeği ortaya çıkaran ben olmalıydım.”

“Sadece seni değil, hepimizi kandırdı Adrian. O benim

arkadaşımdı. Erkek kardeşlerimin o aptalca Yardımcı Olimpiyatları'nda yarışmalarını izlemeye gelmişti. Gala-da Oscar'la dans etti. Ayrıca..."

"Beni öptü" diye araya girdi Adrian. "Hatta beni..." Sustu. Gerçeği öğrendiğinden beri kendisine musallat olan o acımasız sözcükleri ağzından çıkarmasına ramak kalmıştı. *Beni ona âşık olabileceğime inandırdı.*

Fakat doğru değildi bu. Gerçek değildi. Asla gerçek olmamıştı.

Ruby gerildi. "Adrian..."

"Ayrıca" diye ekledi Adrian, "hepimizi kandırmadı. Danna gerçeği haftalar önce öğrenmişti."

"Yine de onun ekibimize katılmasından epey uzun bir zaman sonra. Danna'nın tıbbi kanatta Nova'ya bir ilkyardım malzemesi götürüşünü anımsıyor musun? Ayrıca senin evinde, babalarla akşam yemeği yememiş miydi? İşin aslı, Konsey'i kandırabilirdiye pekâlâ..."

"Anlamam gerekirdi." Adrian kolunu Ruby'nin elinden kurtardı. "Çok bariz, değil mi?" Gözlerini yummasıyla anılar zihnine akın etti. Kütüphane. Karnaval. Bodrumdaki o gün. Ürperdi. İlk kez o geceyi düşünürken içinde iyi hisler uyanmadı. "Daha erken fark etmeliydim ve herkes bunu bilecek." Ruby'nin acıyan bakışını görmek canını fazlaca yaktığından yüzünü Oscar'a çevirdi. Ne yazık ki Oscar'ın yüz ifadesi daha iyi değildi. "Şu an bunun bir önemi yok. Nihayet Kâbus'un kim olduğunu biliyoruz. Yakalandı. Anarşinin Ası gibi. İyilere karşı kötüler. Bir kez daha Muhalifler kazandı." Eve işaret etti. "Şimdi gidip düşmanlarımız hakkında başka neler öğrenebileceğimize bakalım."

Adrian evin eşiğinden içeri adım atar atmaz öğrenecek pek de bir şey olmadığını anladı. Evden geriye taş duvarlardan ibaret bir kabuk kalmıştı sadece. O duvarların yüzeyleri bile solgundu; çok güneş görmüşler gibi. Tsunami ve diğerleri bodrumdaydılar. Yüksek taştan zemin duvarlarının arasında kalan kararmış toprağın ve küllerin üzerinde dikiliyorlardı. Fakat Adrian onların hayal kırıklığını görünce sadece prosedürleri yerine getirmekle meşgul olduklarını anladı. Kimse bu araştırmadan faydalı bir şeyler çıkacağını beklemiyordu.

Adrian içeri birkaç adım attı. Dar zemin duvarı boyunca dikkatle yürüdü. Solunda bir koridor ve alçısı üzerinde hâlâ kavrulmuş duvar kâğıdı parçalarının seçildiği bir kadınlar tuvaleti ve tek vidadan sarkan bir havluluk görünce şaşırdı. Ta ki gördüğünün terk edilmiş komşu ev olduğunu fark edene dek. Bir zamanlar iki evi birbirlerinden ayıran duvar artık yoktu.

Birkaç adım daha attı. Fakat ne diye bu zahmete girdiğinden emin değildi. Bir ara Ruby ve Oscar'ın onu takip etmediklerini fark etti. İkisi hâlâ eşikte dikiliyor, bir zamanlar Nova'nın evi olan boş alana bakıyordu. Orada hiçbir şey yoktu.

Gözüne hareket eden bir karaltının ilişmesiyle Adrian dönüp uzak oturma odasındaki kaideli lavabonun üzerine asılı oval aynaya baktı. Seramik lavabonun üzerinde geniş bir çatlak vardı. Aynanın yarısı kimyasal patlamanın etkisiyle yamulmuş gibiydi. Yüzeyi dalgalı ve çarpıktı. Adrian'ın gözüne takılan hareketlilik aynanın yüzeyindeki kendi yansımasıydı.

Ya da başta öyle düşünmüştü. Ta ki yansımada bir başka yüz belirene dek. Bir kız; solgun, rahatsız edici ve neredeyse tanıdık...

Adrian panikle irkildi fakat diğerlerine seslenene kadar hayalet kaybolmuştu bile.

Kendi gözleri ona bakıyordu şimdi. Kocaman açılmış, kırılmayan gözler. Avucuyla gözlerini ovuşturup görüşünü netleştirmeye çalıştı.

Harika. Kalbinin kırılması ve yıkıcı bir ihanet yetmezmiş gibi şimdi Kâbus'a dair sanrılar da mı görüyordu?

Kâbus. Bu takma adın ne kadar da yerinde olduğunu fark etti.

Dişlerini sıkıp girişe döndü. Ruby ve Oscar'ın yanından geçerken "Bu anlamsız" diye mırıldandı. "Karargâh'a dönüp Danna'nın durumuna bakalım."

Az kalsın kaldırımında birine çarpacaktı. Afallamış halde geriledi. "Ah, özür dilerim Magpie" dedi. Kızın toz maskesine ve hiç eksik olmayan asık yüz ifadesine baktı. "Biraz dalmışım da." Kayıtsızca eliyle evi işaret etti. "Kolay olmalı. Toparlayacak pek bir şey yok."

Omuzları çökük Adrian kızın etrafından dolaşmak için hareketlendi.

"Kendini tam bir avanak gibi hissediyor olmalısın."

Adrian donakaldı. Maggie'nin kibirli ses tonu karşısında içini öfke ve utanç kapladı. Çabuk ve sert bir cevap yetiştirmek istese de bu arzusu kaçınılmaz gerçek karşısında sönüp gitti. "Evet" diye mırıldandı. "Birçok şeyin yanında o da var."

Magpie bir merdiven tırabzanına yaslandı. Sokağın diğer yanında temizlik ekibinin iki üyesi daha Muhalifle-

re ait bir kamyonetten indirdikleri malzeme sandıklarını açıyorlardı.

“Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım” dedi Magpie.

Adrian dişlerini sıktı. Ne zaman Magpie yakınlarda olsa Nova’nın huzursuz olduğunu hatırladı. “Hislerinizin karşılıklı olduğundan gayet eminim.”

“Fakat bileziğini *cidden* beğendim.” Magpie toz maskesini yüzüne çekerken gözleri Adrian’ın sıktığı yumruğuna odaklandı. Adrian içgüdüsel bir tepkiyle irkildi. “Onunla ne yapmak niyetindesin ki?”

Adrian gözlerini aşağı çevirdi. Biraz çekingence parmaklarını araladı. Nova’nın bileziği ona doğru ışıldadı. Onu tanıdığı günden beri, belki de çok daha uzun zamandır Nova’nın bileğini çevreleyen narin, bakırımsı, telkâri bileziğe baktı. Bir zamanlar, henüz Nova’nın kim olduğunu, ne olduğunu bilmediği zamanlarda Adrian’ın kendi elleriyle kopçasını onardığı bilezik.

Henüz Nova’nın ona ne ifade edeceğini bilmediği zamanlarda.

Bir de yıldız vardı. Cılız bir ışıltı yayıyor, altın sarısı ışığı Adrian’ı çevreleyen havadaki benek benek toz zerrelere yansıyor. Yıldız dokunduğunda sıcaktı ve Adrian yıldızı Nova’nın bileğinden aldığından beri zaman zaman yıldızın canlıymış gibi nabzının attığına yemin edebilirdi.

Nova’nın yıldızı neden bodrumdaki heykelden aldığını bilmek istiyordu. Yıldızın ne olduğunu, neler yapabildiğini ve nasıl olup da var olabildiğini. Tabloda yoktu; Nova’nın rüyasında vardı. Adrian’ın yeniden canlandırmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı.

Tüm bunlar başını döndürüyordu.

Hepsinden ötesi ise bir yanının o şeyden kurtulmak ve bir daha hiç görmek istememesiydi. Şu an yıldızı tutarken bile elleriyle var ettiği ormanındaki o geceyi, kollarında Nova'nın ağır ağır nefes alarak uyuyuşunu anımsamak kanını donduruyordu.

Kâbus'tu o. Başından beri.

Nihayet Adrian "Bilmiyorum" dedi. Bir kez daha bileziği sımsıkı kavrayıp yıldızın ışığını kesti. "Sanırım Artefaktlar Bölümü'ne vereceğim."

Magpie "Bana verebilirsin" dedi. Sesinin tonu biraz fazla telaşlı ve ısrarcıydı.

Adrian gerildi.

Adrian'a rahatsız edici bir şekilde yaklaşmış olduğunu fark den Magpie aceleyle bir adım geriledi. "Yani karargâha götürmek için. Onu da diğer..yani, bugün burada ne bulursak onlarla beraber teslim ederim. Sonra kataloglayıp... neyse işte. Senin yerine göz kulak olabilirim ona."

Adrian'ın parmakları gerildi. Belli belirsiz bir içgüdü onu bileziği bırakmaması için uyarıyordu. Bilezikte henüz keşfedemediği bir anlam vardı.

Ayrıca Magpie'in yüz ifadesinde de bir şeyler vardı. Adrian'ı huzursuz eden bir çaresizlik. Sezgileri ona Magpie'in yalan söylediğini fısıldıyordu. Bileziği gerçekten karargâha teslim edecek miydi?

Magpie'in ümitli ifadesinin yerini asık bit yüz aldı. Avucunu Adrian'a uzattı. "Hadi ama Eskiz. Bu senin değil, benim işim."

Adrian başını eğip eline baktı. Magpie'in basit argümanı şaşırtıcı bir şekilde ikna ediciydi. Temizlik ekibindendi o. Bir Muhalif'ti de.

Ayrıca Adrian bu yıldızı bir dakika daha taşıma fikrine tahammül bile edemiyordu.

“Götürecek başka bir şey bulacağınızdan şüpheliyim” dedi Adrian. “Fakat sanırım bunun bir önemi yok.” Kararsızlığını bastırıp bileziği Magpie’in avucunu bıraktı. Magpie, Adrian’ın fikrini değiştirmesi olasılığına karşı bileziği hemen kapıverdi. “Kaybetme. Bu bileziğin No... Kâbus için bir önemi vardı. Soruşturmamız için önemli olabilir.”

Magpie’in kaşları hâlâ çatıktı. “Bu işte yeni mi olduğumu sanıyorsun?” Magpie bileziği üniformasının bacağındaki bir cebe soktu. Sonra tek kelime daha etmeden ıssız eve yöneldi.

Bilezikten kurtulmasıyla Adrian’ın içini sıkan düğüm gevşedi. Biraz da olsa. Nova McLain’le yaşadığı o mutlu anı ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi olacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARROE KÖRFEZİ'NİN DALGALARI küçük tekneye çarpıp kenarından içeri su zerrecikleri gönderiyordu. İki yanında zemine vidalanmış plastik banklar olan kabinin içinde Nova camdaki buğuya gözlerini dikmiş, kabinin iki yanında dikilen ve bir an için gözlerini ondan ayırmayan iki gardiyanı görmezlikten gelmeye çalışıyordu. Onlar da olmasa yalnızdı. Cragmoor Hapishanesi'ne yapılan bu özel feribot yolculuğundaki tek mahkûmdu. Etrafı sivri kayalıklarla ve amansız denizle çevrili hapishanenin bir ortaçağ kalesi gibi yoğun sisin ve bulanık dalgaların arasında belirmediğini gördü. Hapishaneyi görünce ürperdi. Fakat sebep teknedeki soğuk hava da olabilirdi.

Viran rıhtıma yanaştıklarında Nova'nın kelepçelerini zemindeki demir kancaya tutturan zincir çözüldü. Gardiyanlar Nova'yı iki dirseğinden tuttular. Onu tekneden indirirken tenine değmemeye özen gösterdiler. İki gardiyandan biri teknenin kaptanını başıyla dostça selamladı. Kaptan da ona şapkasının ucunu tutarak karşılık verdi.

Bu etkileşimin gözüne son derece normal görünmesi az kalsın Nova'yı güldürecekti. Hiçbir şeyin normal olmasının mümkün olamayacağı bu acımasız adada.

İki muhafız daha rıhtımın ucunda yanlarında hapis-hane müdürüyle bekliyordu. Nova'yı küçük, motorlu bir araca ite kaka soktular ve örtülü ellerini zincirlediler. Bu kez aracın tavanındaki bir kancaya. Kimse fazla konuşmadı. Sadece hapishane müdürü ve aracı süren gardiyan havadan sudan konuştular. Nova motorun gürlemesinden dolayı sessiz konuşan müdür ve gardiyanın ne söylediklerini işitemiyordu. Fakat rahat bırakılmaktan dolayı memnundu da. Araba kayalığın yamacındaki dar ve virajlı yolda ilerlerken hapishanenin duvarlarını inceledi.

Yokuş bitip düz yola çıktıklarında Nova üzerlerinde tanıdık gri üniformaları olan Muhaliflerin nöbet tuttuğu gardiyan kulelerini gördü. İkisi silah taşıyordu. Nova diğerlerinin üzerinde silah göremese de bunun sadece onların süper güçlerinin silahlara gerek bırakmayacak kadar tehlikeli olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

Hapishaneyi çevreleyen duvar üzerinde jiletli tel olan kalın taşlarla örülmüştü. Bunun şaşacak bir yanı yoktu. Aracın geçmesi için açılan kapının da. Hücrelerin bulunduğu ana blok kompleksin ortasında, dikdörtgen bir yapıydı. Sadece amaca yönelik kullanımı öne çıkaran bir anlayışla inşa edilmişti. Pencerelei yoktu. Nova'nın görebildiği kadarıyla bir tek kapısı vardı. Bunu krokilerden de biliyordu. Ne bekleyeceğini bilse de gördükleri onu şaşırtmıştı. Hapishanenin o kasvetli ve ümitsiz havası.

Dosdoğru hücre bloğuna götürülmedi. Bunun yerine pencereleri olan daha küçük bir binaya götürüldü. Pen-

cereler dardı ve adanın amansız rüzgârının taşıdığı çamurla kaplıydı. Masadaki bir adam hapishane müdürüyle kısa bir süre konuştuktan sonra bir kayıt defterini doldurmaya koyuldu. Sayfayı Nova'ya doğru çevirip bir kutunun içine imzasını atmasını istedi.

Tüm bedeninin uyuştüğunu hisseden Nova sayfadaki sözcüklere bakarken gardiyanlardan biri Nova'nın sağ elindeki kelepçeyi kalemi tutabilmesi için açtı. Kâğıdın üzerindeki tarih ve saat bulanıksa da ismi belirgindi. Nova McLain. İsmi görüncü, henüz gerçek ismini ortaya çıkarmadıklarını anlayan Nova şaşırdı.

Sonrasında bir mahkûm numarası vardı. 792. Bir de takma adı. *Kâbus*.

Eli titreyen Nova kimse yöneticiye saplamak için kullanmasın diye masaya bağı olan kalemi aldı.

Diğerleri onu durduramadan *Kâbus*'un üzerini karalayıp *Uykusuz* yazdı.

Masanın ardındaki adam "Hey!" dedi. Adam kayıt defterini almak için atıldığında Nova boş kutuya aceleyle imzasını attı. Adam ve hapishane müdürü bakiştılar.

"Sorun değil" dedi hapishane müdürü. "Şu işi bitirelim. Bir hücre ayarladınız mı?"

"Birkaç seçenek var" dedi yönetici. Nova'nın küçük isyan eylemi karşısında hâlâ canı sıkındı. "Sonuncusu gibi o da tek hücreye mi gidecek?"

Hapishane müdürü küçümseyen bir tavırla burnundan güldü. "Hadi ama. İnsanları *uyutuyor*. Bu adadaki en tehlikesiz beceri bu."

Tezgâhın arkasındaki adam homurdandı. "O halde B-16 hücreğine yerleştirilecek."

Kayıt işleminin ardından Nova küçük, beton bir odaya gönderildi ve kendisine çizgili bir tulum verildi. Kelepçeler tamamen sökülmüştü. Nova bileğini ovuşturdu. Sadece kelepçelerin yol açtığı acıdan dolayı değil. Oradaki boşluğun gerçekliğinden emin olmak için. Bileziği artık yoktu. Adrian bileziği, Nova'nın babasıyla son bağına almıştı.

Nova üzerini değiştirken başında kadın bir gardiyan dikiliyordu. Ona tüm eşyasını duvardaki küçük bir bölmede beliren bir kutuya koymasını istediler. Önemi yoktu. Giysilerini ve Muhalif çizmelerini yakabilirdiler. Onun için önemli olan tek şey kendisinden alınmıştı.

Eh, özgürlüğü de alınmıştı tabii. Ailesi. Geleceği.

Nova dişlerini sıktı. Bunları düşündüğü için kendisini azarladı. Henüz hapisanede bir gün bile geçirmemişti. Daha hücrelerini bile görmemişti. Pes etmek için çok erkendi.

Tulumu giyeceği sırada sırtına bir şey battı. Tam da omurgasıyla, sol kürek kemiği arasına. Haykırıp döndü. Gardiyanın elinde biraz Nova'nın ev yapımı şok cihazını andıran bir cihaz vardı.

"Bu da neydi?" diye bağırdı Nova. Eli sırtında yanan noktaya gitti. "Mahkûmlar kaçmaya çalışırdı. Artık neredeyse bunu yapmalarını biz istiyoruz. Bunlar varken uzağa gidemezler. Hem bir iki gün buralarda eğlence çıkar."

Nova kollarını yenlerden geçirip düğmeleri ilikledi. "Uyarabilirdin beni."

"Ya? Sen de kıpırdamadan dikilip işimi bitirdiğimde 'Sağ olun hanımefendi' mi diyecektin? Herhalde bunu ilk yapan sen olurdun."

Yeniden kelepçelenen Nova'nın iki yanına gardiyan-

lar geçti. Nihayet onu çamurlu bahçeden hücre bloğuna götürdüler. As yakalandığından beri Nova, Cragmoor Hapishanesi'nde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Kendisini şimdi hapishaneyi VIP bir mahkûm olarak turladığı gerçeğini komik bulmaya zorladı. Yapılan ilk binanın dış cephesinde görece hiçbir fark olmadığını bilse de bina dâhileri hapsetmek için kullanılmaya başlandığından beri iç kısım defalarca yıkılıp yeniden tasarlanmıştı. Nova hapishanenin sürekli olarak yeni süper güçlere ve o güçlerin gardiyanların işini nasıl zorlaştırdığına göre defalarca değiştirilip yeniden modelendiğini biliyordu.

Fakat okuduğu hiçbir şey hapishanenin içinin gerçekte neye benziyor olabileceğine dair pek bir fikir vermiyordu. Nova bina boyunca uzanan, dar yürüme yolları ve yüksek tırabzanlarla birbirlerine bağlanan kat kat hücreler hayal etmişti.

Gerçek ise bundan çok farklıydı.

Hücre bloğuna girdiğinde Nova'yı bir taş duvardan diğerine uzanan geniş, açık bir alan karşıladı. Ta ki gözlerini yukarı, tavanın yaklaşık beş kat yukarıdaki çelik kirişlerle takviye edildiği yere çevirene kadar. Her biri ayrı birer kutu olan hücreler kirişlerden kalın kablolarla sarkıyordu.

Evet, dar bir yürüme yolu da vardı. Fakat hücreleri birleştirmek yerine etraflarını çeviren duvarı sarmalıyordu. O yolda gardiyanlar tur atıyor, mahkûmları gözlüyordu.

Sarkıtılan hücrelerde mahkûmlar olsa da Nova'nın onları aşağıdan görmesi mümkün değildi. Mekânda ölüm sessizliği hâkimdi. Dış duvarlara vuran uğultulu

rüzgârın ve ardından gelen ayak seslerinin daha da tamamladığı bir sessizlik.

Taş duvara spreya boyayla ve kalıplarla hücre numaraları yazılmıştı. Sonra B-26'nın önünde durdular. Nova'nın gardiyanı ikinci kattaki, siyah camla çevrili odaya doğru başını salladı. Bir saniye sonra çarkların gıcırtiları etraflarında yankılandı ve hücrelerden biri inmeye başladı. Nova ağır ağır yaklaşan hücreyi izledi. Bir yanı hücrenin düşmesini ve daha başlamadan bu eziyetin son bulmasını diliyordu. Bir kez daha kendisine o denli ümitsizliğe kapıldığı için küfretti. O bir Anarşist'ti. Anarşinin Ası'nın yeğeniydi. Ümitsizlik onun kitabında yazmazdı.

Fakat şimdi kendisini buna ikna etmekte zorlanıyordu. Hücre bir tangirtıyla yere çarptığında kendisini Wallowridge'deki evin yatak odasının üçte biri büyüklüğünde bir alanı inceler halde buldu. Üstelik o yatak odası ona hep dar görünmüştü.

Gardiyanlardan biri Nova'nın sırtını dürttü. Dudakları gerilen Nova yeni, havalı kelepçelerinin onda kalmasına izin verip vermeyeceklerini sormayı düşündü. Fakat ağzı kurumuştı ve bunu yapmak içinden gelmiyordu.

Bu noktada birkaç kilo zincirin ne önemi olacaktı ki?

Hücreye adım atmasıyla zincirler şingirdadı. Karanlık. Soğuk. Rahatsız. Bu biraz da metro tünellerine dönmek gibiydi. Fakat bu kez sonu gelmez kasvetten kaçış mümkün olmayacaktı.

Ayakları eşiği aştı. Çınlayan bir tangirtıyla arkasında bir dizi parmaklık kapandı. Dönüp muhtemelen demirden yapılmış yatay, metal ızgaraya baktı. Sonra ikinci bir parmaklık dizisi daha vardı. Dikey olan bu parmaklıklar

ilk dizinin üzerine indi. Nova yutkundu. Bunun karbon fiber olduğunu tahmin etti. Muhtemelen metalleri kontrol edebilen mahkûmlara karşı fazladan bir önlem olarak konmuştu. Sonra bir vızıltı işitti ve hücrenin kenarlarında hafifçe yanıp sönen kırmızı ışığı gördü. Kaşları kalktı. *Lazer de mi var?*

Kahretsin.

Bir anda aklına bir ara buraya gizlice girme hayalleri kurduğu gelince tüm bunlar Nova'ya gülünç geldi. Sadece As'ı buradan kurtarmanın hayalini kurmamış, başarılı olabileceğini de düşünmüştü. Bunu *nasıl* yapacağını bil-mese de başarısızlığı bir seçenek olarak görmemişti.

Şimdi o planlarının ne denli faydasız olduğunu görüyordu.

As'ı asla kurtaramayacaklardı.

Tıpkı kimsenin kendisini kurtaramayacağı gibi.

Hücre kilitlenir kilitlenmez Nova'nın zincirleri içindeki bir cihazdan bir çıt sesi geldi ve bileklerindeki kelepçeler düşüp ayaklarının dibindeki bir yığına indi.

Çarkların gürültüsü çevresinde yankılanırken hücre yükselmeye başladı. Aşağıdaki gardiyanlar gözden kaybolurken Nova'nın parmaklıkların ötesinde tek görebildiği hücre bloğunun dış duvarıydı. Kalın taş ve sıva.

Nova hücresinin sadece bir iki metre ötesinde havada asılı duran başka hücreler olduğunu bilse de ne o hücrelerin varlığının ne de içlerinde birilerinin olmasının bir önemi vardı.

Nova yalnızdı.

Hayatı boyunca kendisini bir kez *gerçekten* yalnız hissetmişti. Anne-babasının ve Evie'nin öldürülmesi-

nin ardından. Katillerini uyutmasının ardından bilinçsiz haldeki adamın bedeni üzerinde dikilmiş, elinde ısınan tabancayı alıp kendisini onu öldürmeye ikna etmeye çalışmıştı: Öldür onu. *Öldür onu*. Sonrasında yalnız kalmıştı ve bildiği bir şey varsa artık ailesinin, ona bakacak birilerinin, onu cesur olmaya teşvik edecek ve o dönemi atlatmasına yardım edecek kimsenin olmadığını.

Ta ki As çıkagelen kadar. O zaman Nova yalnız olmadığını görmüştü. Hâlâ bir ailesi vardı. Hâlâ As Amcası vardı ve elindeki her şey buydu. Nova o küçük teselliye küçük ellerinin gücü yettiği kadar sıkıca sarılmıştı.

Şimdi ise Nova hücrelerini inceliyordu. Ne olduğunu çıkarmadığı bir malzemeden yapılmış gri duvarlar. Fakat içinden bir ses ona bunun krom olabileceğini söylüyordu. Bir köşede kurşunkalem kalınlığında bir döşek vardı. Duvara bir leğen yaslanmıştı ve köşede küçük bir deposu olan bir tuvalet vardı. İçerisi öyle dardı ki ihtiyacını giderirken ayağı döşegin üzerinde olacaktı.

Ne yapacağını bilemeyen Nova döşeğe oturup kendisini oraya getiren tüm seçimleri düşünmeye çalıştı. Tüm hataları. Tüm başarısızlıkları.

Kaptan Krom'a suikast düzenlemeye çalışmıştı. O bir Anarşist ve bir kötüydü. Daha kısa süre öncesine kadar bu durumda cezasının ömür boyu hapsolmek olacağını düşünebilirdi. Fakat Nova karargâha yaptığı saldırının ertesi sabahı Kaptan Krom'un söylediklerini anımsadı. Yakında Muhafızlar, Ajan N'yi halka tanıtacaklar ve gerçekleştirecekleri büyük sunumun bir parçası da "kötü davranışlarından ötürü hüküm giyen tüm dâhilerin hal-

kın gözü önünde güçlerinden koparılması” olacaktı. Hiç şüphesiz, bu noktada o da bu gruba dâhil olacaktı.

Nova Muhaliflerin keyfi bir şekilde Ajan N’yi Cragmoor mahkûmları üzerinde test ettiklerini biliyordu. O dâhilerin güçlerinden koparılmasını bir yargıç ya da jüri onaylamış değildi. Muhaliflerin de o tür demode uygulamalara ihtiyaçları yoktu. İşlerine geleni yapıyorlardı. Birkaç suçlunun başına ne geldiği kimin umurunda olacaktı ki zaten? Onların kullanılıp atılacak laboratuvar fareleri muamelesi görmesine kim aldırmış ederdi ki?

Duyguları öfke ve kırgınlığın kedere yakın o hissi perdeleyen karmaşasından ibaretti.

Nova kendisine acırken sağ elinin parmaklarının sol bileğine sarıldığını fark etti. Bağ o kadar sıkıydı ki sol parmaklarının uçları kan dolaşımının yokluğunda karıncalanmaya başlamıştı. Yutkunup başını eğdi ve bağı açtı. Bağın olduğu yerde derisinde beyaz bir halka şekli oluşmuştu. Ömrü boyunca bileziğinin tenine yaslandığı yerdeki o belli belirsiz, bronz çizgiden daha kalın bir izdi bu.

Bileziksiz kalmak kolunun kesilmesi gibi bir histi. Yıldız da öyle. Her ne kadar yıldızı üzerinde çok daha kısa süre taşımışsa da. Yine de yıldız ona *kendisinin* yaptığı bir şeymiş gibi geliyordu. Hayaliyle var ettiği bir şey. Tamam, belki Adrian’ın yardımıyla fakat bu onun yıldıza karşı duyduğu güçlü sahiplenme duygusunu değiştirmiyordu. Yıldızın bileziğinin boşluklarına mükemmelen oturması da onun Nova’ya ait olduğunu teyit eder gibiydi. Nova hayatının geri kalanı daha da kargaşaya sürüklenirken yıldızın düzenli bir şekilde yanıp sönen ışığının kendisine nasıl da huzur verdiğini tam anlamıyla fark etmemişti.

Artık yoktular. Bilezik. Yıldız. Nova onların Muhafiflerin elinde olduğunu, incelenip araştırıldıklarını düşündükçe kahroluyordu. Muhtemelen sonunda Callum'un eline geçeceklerdi. Callum veritabanı için bir tanım yazacaktı. Şipşak'la beraber nasıl sınıflandırılması gerekeceği üzerine tartışacaktı... Mücevher mi, tarihi artefakt mı yoksa dünya dışı madde mi?

Yıldızın bir zamanlar As'ın miğferini koruyan yıldızın yok edilmesinde rol oynadığını anlayacaklar mıydı? Nova bir anlık öfkeyle krom mızrağı kutuya fırlattığı ve mızrak elinden çıkar çıkmaz yıldızın kör edici bir ışıkla mızrağı bir parça saf enerjiyi andıran bir şeye dönüştürmüştü.

Hemen ardından yok edilemez denen kutunun parçaları ayaklarının dibinde, miğfer açıktaydı.

Nova'nın geçen haftalarının sadece o ender, en sessiz, en aptalca anlarını düşünmeye zamanı olması bir gizemdi. Şimdi, kendi yok edilemez kutusunun içinde suçlarını ve ihanetleri yerine üzerine düşünecek bir gizem olmasını rahatlatıcı buluyordu.

Bir rüya. Bir yıldız. Hayat verilen bir resim. Havadaki altın rengi enerji iplikleri. Miğfer. Babası. Krom mızrak. Cılız, bakırımsı bir ışıltı yayan onlarca artefakt.

Hepsi de bağlantılı gibiydi. Fakat nasıl? Ne demek oluyordu bu?

Ailesinin hayaletleri düşünceleri arasında uçuşuyordu. Babasının gözlerinin kenarlarında gülümsemekten oluşan o çizgiler. Annesinin nazik elleri. Evie'nin gamzeli yanakları. Bir kez olsun onları düşünmek içinde Gatlon Şehri'nde bir hışımla dolaşıp karşısına çıkan ilk sözde süper kahramanı paramparça etme isteği uyandırmamıştı.

İlk kez onları düşünmek onu sadece hüzünlendirmişti.
Hepsinin yüzünü kara çıkarmıştı.

Homurdanarak başını kolları arasına aldı. O bir tek sözcük kafatasının içinde yankılanıyordu.

Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı.

Ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı. As'ı. Diğer Anarşistleri.

Hatta...Adrian'ı da.

O hep düşüncelerinin yüzeyindeydi, Adrian.

Bu kez, uzun zamandır ilk kez onun dişlerini gösteren gülümsemesini bile zihninde canlandıramıyordu. Ya da öpücüklerinin kendisinde uyandırdığı hisleri. Ya da resim çizerken kalemini tutuşunu. Ya da geçit töreninde elini bileğine nasıl dokundurduğunu. Ya da...

Tüm bunlar yoktu artık. Hepsi bir kalp sızısının çığı altında kalmıştı.

Artık Adrian'ı düşündüğünde sadece onun ihanete uğramanın acısıyla, tiksintiyle ve nefretle kendisine baktığı o anları aklına getirebiliyordu. Nova aylar boyunca bunun gerçekleşmesinden korkmuştu.

Bunu o ana dek fark etmemişti. Fakat artık her şey apaçık ortadaydı.

Nova'nın en kötü kâbusu gerçek olmuştu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ADRIAN DİJİTAL RAPORA göz gezdirirken kendi kendine “Hiçbir şey” diye mırıldandı. “Wallowridge 9146 numaranın kalıntıları arasında –Kâbus takma adlı Anarşist de dâhil olmak üzere– Anarşistlerle bağlantısı olan ya da olmayan bilindik kötülerin yakın zamana kadar ya da daha öncesinde o evde barındıklarını kesin olarak teyit edecek hiçbir şey bulunmadı.” Ekip arkadaşlarına baktı. “Sonrasında bulabildikleri her şeyi listelememişler. Onlar da çoğunlukla on yıllar önce temele gönülmüş olabilecek ilgisiz nesneler. İki cam şişe, tokalar, kesik kablolar vs.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz” dedi Oscar. “Ev yanıp kül oldu. Tabii ki bir şeyler bulamayacaklardı... Bulacak bir şey kalmadı ki.”

Adrian başını sallasa da hayal kırıklığını üzerinden atamadı. Danna'ya inanıyordu. Gerçekten. Ne kadar çarpık bir fikir gibi gelse, itiraf etmek ne kadar zoruna gitse de Nova'nın Kâbus olması akla yatkındı. Ortada gereğinden fazla tesadüf vardı.

Yine de... Somut kanıtların şüphelerini gidermesine epey yardımcı olacaktı. Ya yanılıyorlarsa? Ya Danna yanıldıysa?

Fakat bir hüsnükuruntudan ibaretti bu. En kötü düşmanlarından birine abayı yakan Muhalif olmamak için yanıp tutuşmasının eseri idi. Nova'nın aniden bir yalançıya, bir casusa, bir kötüye dönüşmesini kabullenmeme arzusuydu.

Ruby, Adrian'ın kolunun üzerinden ekrana bakıp "Patlamaya neyin sebep olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu. Karargâhın zemin katının altında kalan talim salonunda zorunlu Ajan N seansının başlamasını bekliyorlardı. Fakat minderlerin ve atış poligonlarının etrafında toplanan diğer ekiplerin onlara bakışına bakılacak olursa kimse Ajan N'den bahsetmiyordu.

Adrian süper kahraman akranlarını görmezlikten gelmek için elinden geleni yaptı. Kiminin yüzünde acıma, kiminin ise kibir ve küçümseme vardı. Onun gibi aldatılmaları imkânsızmış gibi. Nova McLain'in hepsini aldattığı gerçeğinin farkında değillermiş gibi.

"Patlamaya neredeyse kesin olarak yol açabilecek bazı kimyasal bileşiklerin izine rastlamışlar." Adrian belgeye göz gezdirdi.

Oscar "Nova'nın bir bomba yapabilecek yetkinlikte olduğu kesin" dedi.

"Evet, biliyorum" dedi Adrian. Kaşları çatıktı. Nova gözaltına alındığından beri kaşlarını çatmayı bir an olsun bıraktığından şüpheliydi. "Siyanür'e özgü alışagelmelik kimyasallar da bulunmuş. Bunu çok uzun zaman önce planlamış olabilirler."

Ruby iç çekip “Onun bir kötü olduğunu anlayacağımız zamanı bekliyorlarmış” dedi.

Adrian yanıt vermedi. Sanki gerçeği kendi rızasıyla kendisine durmadan unutturuyordu.

O bir kötü.

Ruby’nin hayret dolu nidası Adrian’ı irkiltti. “Dana!”

Adrian ve Oscar dönüp baktıklarında Danna’nın yukarıdaki podyumun dar merdiven basamaklarından aşağı indiğini gördüler. Danna onlara el salladı. Gözünün altında koyu morluklar olsa da insan formuna döndüğü ana kıyasla çok daha iyi görünüyordu. Yanaklarına yeniden renk gelmiş, gevşek bir şekilde düğümlenmiş rasta saçları ensesindeydi. Eski Danna gibi görünüyordu. Yaman, kendine güvenen ve işe koyulmaya hazır.

Ruby yanlarına gelip “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Danna ellerini neşeyle başının üzerine kaldırıp. “Harika” dedi. Sesinde alaycılıktan eser yoktu. “Yeniden parmaklara sahip olmak ne kadar müthiş bir his anlatamam.”

“Ciddi yaralar almamışsın o halde?” diye sordu Adrian.

“Hayır. Daha çok susuz kalmışım ve o kadar uzun süre sürü formunda kalmak beni güçsüz düşürmüştü. Fakat bunların hiçbirisi gece iyi bir uyku çekmekle çözülemez sorunlar değil.”

“Fırtına Kuşu’nun sana istirahat izni verilmesinin iyi olabileceğini söylediğini işittim” dedi Ruby. “Sen hazır olmadan seni sahaya zorla geri sürmek istemiyorlar.”

Danna burnundan güldü. “Evet, bu sabah o konuda konuşmak için beni köşeye kısırdı. Adaletsiz iş uygulamaları ve insan hakları ihlalleri hakkında bir şeyler

söyledi... Bilemiyorum, sanırım hepsi Genissa Clark'tan gelen şu şikâyetleri kafalarına çok takıyor. Fakat kalan Anarşistleri bulmaya bu kadar yaklaştığımız bir zamanda yerinde oturmam mümkün değil. Bunun bir parçası olmak istiyorum.”

“Fakat ya yeniden dönüşmen gerekirse?” dedi Ruby?

“Yani?”

“Yani...buna hazır mısın? Daha kısa süre önce..”

Danna göz açıp kapayıncaya kadar çözöldü; bedeninin yerini çırpılan yüzlerce kanat aldı. Eğitim salonunun etrafında bir daire çizerek hızla uçuyorlar, orada bekleyen diğer devriye birimlerinin dikkatini çekiyorlardı. Alanda tam bir tur atmalarının ardından kelebekler bir hortum şekli oluşturarak döndüler ve Danna yeniden ortaya çıktı.

Kollarını kavuşturan Danna “Süper gücümden korkmuyorum” dedi.

Ruby gülümseyerek kollarını Danna'nın boynuna doladı. “İyi. Çünkü bu ekip sensiz aynı olmuyor.” Fakat daha bunu söyler söylemez gülümsemesi silindi ve bir nebze gerileyip Adrian'a endişeli bir bakış attı.

Adrian, Ruby'nin aklında Nova'nın olduğunu biliyordu. Danna kadar uzun süre onların ekibinin bir parçası olmamışsa da ekip onsuz da aynı değilmiş gibi geliyordu.

Fakat bunları düşünmenin bir faydası yoktu. Nova hiçbir zaman ekibin bir parçası olmamıştı ki.

Danna bir Adrian'a, bir Ruby'ye bakıp “E?” dedi. “Evde bir şeyler bulmuşlar mı?”

Adrian başını iki yana sallayıp ona rapordan bahsetti. Yangından geri kalanlar Nova ve Kâbus arasındaki bağa ya da Anarşistlerin nerede saklanıyor olabileceğine kesin

deliller sağlamadı. Anarşinin Ası ve Kâbus tutukluyken, Kuklacı etkisiz hale getirilmişken ve Fünve ölmüşken bildirildiği kadarıyla şu an serbest olan üç Anarşist kaldı: Siyanür, Kraliçe Arı ve Fobi. Muhafızlar, Anarşinin Ası'nın yakalandığı günden beri onun yordakçılarından birinin bölgeye döneceği umuduyla katedralin yakınlarına keşif erleri yerleştirmişler, şehrin her yerindeki metro tünellerinde rutin kontroller gerçekleştirmişlerdi. Fakat şu an dek kaçan kötülerden hiçbir iz yoktu.

Oscar "Şehri terk etmiş olmaları mümkün mü?" dedi. "Mesela belki As yakalandıktan sonra bu kadarı yeter demişlerdir?"

"Bu sonuca varmak için henüz çok erken" dedi Adrian. "Ayrıca onca yıl bu tünellerde yaşadıktan sonra çekip gitmedilerse şimdi kaçacaklarını sanmam."

"Tabii başka seçenekleri kalmadıysa, değil mi?" dedi Ruby. "Demek istediğim Kraliçe Arı, Siyanür ve Fobi; hiçbir kılık değiştirme konusunda çok da usta değil. Öyle ki şehirde gezinecek olsalar birileri, bir yerlerde mutlaka onları fark ederdi."

Adrian "Şehirde birçok terk edilmiş bina var" dedi. "Gizlenecek çok yer var."

Danna homurdanıp Adrian'ın ekranındaki rapora işaret etti. "Bu da demek oluyor ki her yerde olabilirler ve bunların hiçbirinin bize ipucu sağladığı yok."

"Evet fakat şu an için elimizdekilerin en iyisi bunlar." Adrian sesini alçalttı. "Tabii Anarşinin Ası ya da Kâbus bize üzerinde çalışabileceğimiz malzemeler vermezlerse."

Kara Işık "Peki devriyeler" diye bağırıp alametifarikası siyah deri ceketi ve dar pantolonuyla dağınık grupların

arasında yürümeye başladı. Plastik bir kutu taşıyordu. “Toplanın, toplanın. Olaylı bir yirmi dört saat oldu, biliyorum. Fakat sizi dedikodularınızla baş başa bırakmadan önce ilgilenmemiz gereken önemli işler var. Hepinizin bildiği gibi dört haftadan kısa bir süre içinde Ajan N’yi halka tanıtacağız. Etkinlik arenada gerçekleştirilecek ve dünyanın her yerinden medya mensupları katılacak. O zamana kadar tüm devriyelerin serumla donatılmasını sağlamalıyız. Karargâha kısa süre önce yapılan saldırı yüzünden tetikteyiz ki bu anlaşılır bir durum. Ajan N’nin bizden birilerine karşı kullanılmaması için yeni önlemler alacağız.”

“Önlemler mi?” dedi Yıkı Güllesi. Ellerini yumruk yapıp beline götürdü. “Mesela geri kalan Ajan N’yi yok edip bir daha hiç üretmemek gibi mi?”

Kara Işık ona alaycı bir bakış attı. “Ha ha ha. Yo, öyle abartılı önlemler değil. Evet, endişelerinizi anlıyorum... Hepimiz anlıyoruz. Buz Yanığı ve ekibine karşı mücadelemizi kaybetmek hepimizi yıktı. Fakat bu silah hepimiz için önemli bir yatırım ve kötüler, tehlikeli dâhileri şehrimiz için tehdit olmaktan çıkarmamızda en büyük ümidimiz. Bir düşmanın Ajan N’ye erişmesi olasılığına karşı hazırlıksızdık, doğru, fakat aynı hatayı tekrar yapmayacağız.”

Bir başka Muhalif, Çakal alaycı bir tavırla “Yatırım” dedi. “Genissa’nın haklı olduğunu düşünmeye başladım. Konsey’in başka bir şeyi umursadığı yok. Varsa yoksa yatırımlar.”

Adrian, Çakal’ın ensesine doğru kaşlarını çattı. Çakal alçak sesle konuşmuşsa da niyetinin sözlerinin işitilmesi

olduğu belliydi. Fakat Adrian aynı fikirde değildi. Konsey onları önemsiyordu. Her birini ve şehirdeki tüm vatandaşları. Fakat aynı zamanda Konsey'in şevkinin onları Ajan N'yi kullanmanın risklerini fark etmekten alıkoyuyor olabileceğini de düşünüyordu. Medyanın saldırıları ve halkın Muhafızların vatandaşların emniyetini sağlamakta yetersiz olduğuna dair gitgide büyüyen kuşkuları yüzünden çaresizce kontrolün onlarda olduğunu göstermeye çalışıyorlardı.

Fakat ne pahasına? Buz Yanığı'nın başına gelenlerden sonra kendi Muhafızlarını Ajan N'den sakınabileceklerine gerçekten inanıyorlar mıydı?

Kara Işık kutuyu masanın üzerine bırakıp geniş maskesini çekip çıkardı. "Teknoloji bölümündeki arkadaşlarımız bu maskeler üzerinde değişiklikler yaptılar ve bir dizi testten sonra bunların dâhileri gaz formundaki Ajan N'den koruyabildiğini onayladık ki sizin de bildiğiniz gibi Kâbus, Buz Yanığı'nın ve diğerlerinin güçlerini bu yöntemle yok etmişti. Hemen şimdi başlamak üzere tüm devriye birimlerine aktif görev sırasında gaz maskeleri verilecek."

Maskeleri kalabalığa fırlatmaya başladı. Devriyeler maskeleri neredeyse gönülsüzce yakaladılar. Hantal maskeleri yüzlerinden okunan bir hoşnutsuzlukla incelediler.

Kara Işık maskelerden birini Adrian'a fırlattı. O anda akranlarının niye rahatsız olduğunu anladı. Başa bağlanacak olan şerit lastikti ve ağız kısmındaki iri filtre hem ağır hem de çirkindi.

"Devriyelerde bunları takmamız mı bekleniyor?" diye sordu Kurşun Patlaması.

"Sadece elinde Ajan N olabilecek bir düşman tehlikesi olduğunda."

Ruby elini kaldırdı. “Kimin elinde Ajan N olup olmayacağı nereden bileceğiz? Nov...yani Kâbus’un o bombaları kime verdiğini kim bilebilir ki?”

“Şu an” dedi Kara Işık, “Kâbus’un yakın çevresi –Anarşistler– dışında kalan kötülerin elinde Ajan N’nin olabileceğinden şüphe etmek için hiçbir geçerli sebebimiz yok.”

“Peki ya zehirli oklar?” diye sordu Zodyak. “Düşmanlarımızı etkisiz hale getirmek için kullanacağımız yöntem bu olacaktı. O halde Anarşistlerin Ajan N’yi gaz formunda kullanacakları ne malum? Bu maddeyle vurulmaktan kendimizi nasıl korumamız bekleniyor? Üniformalarımız bizi korumaz.” Sözlerinin etkisini artırmak için giysisinin kollarını sıvadı.

“Bu bir endişe kaynağı” dedi Kara Işık. Adrian onun sorulardan bunaldığını görebiliyordu. Her ne kadar o sorular yerinde sorular da olsa. “Gelecekte şimdiki üniformalarınızın yerini alacak, tüm bedeni kaplayacak zırhlı kostümlerin geliştirilmesi üzerinde tartışmaya başladık.”

Çakal gülerek “Zırhlı kostümler mi?” dedi. “Nöbetçi gibi mi?”

“Pek sayılmaz” dedi Kara Işık. Sesinde fazladan bir öfke seziliyordu. İçinden bir ses Adrian’a onların tasarladığı üniformaların tam da ikinci kişiliği tarafından kullanılan kostümün aynısı olduğunu söylüyordu.

Oscar, Adrian’ın böğrüne dirsek attı. Adrian da ona öfkeli bir bakışla karşılık verdi.

“Kostümler ne kadar zamanda hazır olur?” diye sordu Mondo-Man. “İçinde halka yapılacak tanıtıma yetişmeyeceğine dair bir his var.”

Bukalemun “Peki zırhın içinde güçlerimi nasıl kullanacağım?” diye ekledi.

“Şu doktorun Ajan N’nin yutulabileceğini de söylediğini hatırlıyorum. Ya kötüler yiyeceklerimize karıştırırlarsa?”

Sorular sel olmuş, odanın her yerinden akıyordu. Kara Işık’ın yanakları neredeyse sakalı kadar kızardı. Ellerini kaldırıp soruları savuşturmaya çalıştı.

Yüksek tavan boyunca çakan bir şimşek bir tepe lambasına isabet etti. Lamba patlayıp kıvılcımlar saçtı. Tam o anda ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Ses öyle şiddetliydi ki Adrian birkaç adım geriledi. Sanki kafatasının içinde devasa bir davul çalmıştı.

“Yeter!”

Gök gürültüsünün geride bıraktığı sessizlik odaya dolarken hepsi de gözlerini yukarı çevirdi. Yüzü öfkeden gerilen Fırtına Kuşu’nun podyuma çıktığını gördüler. “Hiçbirinizin Konsey’in kararlarını böyle saygısızca sorgulamaya yetkisi yok.”

Adrian yutkundu. Tamaya Rae’yi daha önce hiç o kadar öfkeli görmemişti. Şimdi bu denli kızgın olmasının sebebi de bir grup Muhalif’in, Konsey’i sorgulaması mıydı yani? Muhaliflerin bunu yapmaya pekâlâ hakları vardı, öyle değil mi?

Kara Işık boğazını temizledi. “Durum zaten kontrolüm altındaydı. Kayıtlara geçsin.”

Fırtına Kuşu “Eğilmemiz gereken daha acil meseleler var” diye çıkıştı. “Ana lobide bir sorun var. Acilen orada olman gerekiyor.” Çenesi hâlâ gergin olan Fırtına Kuşu devriye birimlerini gözden geçirdi. “Hepiniz dağılabilirsiniz.”

Bir yanıt beklemeden podyumdan aşağı indi. Kanatları iki yandaki tırabzanlara sürttü.

“Peki” dedi Kara Işık. “Devamı sonra.” Boş kutuyu gerisinde bırakıp Fırtına Kuşu’nun peşinden koştu. Elinden geldiğince kuyruğu dik tutarak asansörlere yöneldi.

Geride kalan devriye birimleri bir dakika daha şaşkınca bakıştıktan sonra alelacele Konsey üyelerinin peşinden gittiler. Adrian ekip arkadaşlarına bakıp omuz silkti ve diğerlerinin peşine takıldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LOBİDE HÂLÂ YENİDEN inşa çalışmaları devam ediyordu. İçerisi kırık taş levhalarla ve uyarı şeritleriyle doluydu ve anlaşılan görev başındaki her Muhalif binadaydı. Kırık zemin karolarının çevresinde bir çember oluşturmuşlardı. Zeminde lobinin merkezindeki kıızı *R* harfinden yıkılan asma kattan düşen karantinaya kadar uzanan uzun bir yarık hâlâ görülebiliyordu.

Cam yığınları ve moloz temizlenmiş, balkonu çerçeveleyen çelik kirişler yerlerine geri konmuştu. İkinci katta podyumun kenarının epey gerisinde kalan çelik spirallerden bir çerçeve vardı. Tamamlanmamış bir kuş kafesine benziyordu. Yanlarında laboratuvar duvarlarına yaslanmış, devasa, kavisli cam paneller bulunuyordu.

Adrian onları orada görünce, bu yerin neye dönüşeceğini hayal edince yüzünü buruşturdu. Max'i o cam hapishaneye geri gönderme düşüncesi onu tiksindiriyordu. Fakat Max'in bilinci açıldığından beri babalarıyla bu konuyu konuşamamıştı.

Yüksek sesli konuşmalar dikkatini yeniden kalaba-

lığa çekti. Konuşanlardan biri Kaptan Krom'du. Sesi gergin çıksa da Adrian onun neler söylediğinden emin olamıyordu.

Danna'nın kelebek sürüsü yapılan işlemleri yukarıdan izlemek için yükselirken Oscar ve Ruby neler olup bittiğini kalabalıktakilerin başlarının üzerinden görebilecekleri kavisli danışma masasının üzerine çıktılar. Adrian da onların yanına zıpladı.

Karolarla yazılmış *R* harfinin hemen yanında Konsey dikiliyordu. Beşi de. Bir kısmı yumruk yaptıkları ellerini bellerine götürmüş, diğerleri kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. On adım önlerinde, binanın önündeki devasa pencerelerinden gelen ışık arkalarından vuran, bir zamanlar Buz Yanığı, Çirkin ve Artçı Şok olarak bilinen Genissa Clark, Trevor Dunn, Mack Baxter vardı.

Vatoz da yanlarında dikiliyordu. Dikenli kuyruğu yerde ileri geri seğiriyordu.

Adrian “Neler oluyor?” diye sordu.

Yakınındaki bir dâhi ona susması için işaret etti. Fakat diğer yanındaki Piroteknik “Clark, Konsey’in kendisine borçlu olduğunu düşünüyor” diye fısıldadı.

“...kesinlikle gülünç bu” dedi Kara Işık. Sesi kalabalığın gürültüsünü bile bastırıp Adrian'ın dikkatini yeniden Konsey'e çekti “Elbette ki devriyelere yeniden katılamazlar. Artık dâhi değil onlar!”

Korku Bekçisi, Kara Işık'a öfkeyle baksa da Kara Işık kolunu Genissa'ya ve grubun geri kalanına doğru sallarken onu fark etmedi. “Eh, yapamazlar işte! Düşünmesi bile saçma!” Bir adım öne çıktı. “Bunu söylemekten dolayı üzgünüm fakat şımarık bir prenses gibi davranıyorsunuz

Bayan Clark. Ayrıca, artık süper kahraman olmak istemediğini söyleyen sendin. Burada kimse seni vazgeçmeye zorlamadı. Fakat hepimiz bunun doğru karar olduğunu biliyoruz. Bu yüzden neden evine gidip zamanını verimli kullanmanın yollarını aramıyorsun? Uğraşmamız gereken daha ciddi konular var.”

Kaptan Krom bir elini Kara Işık'ın omzuna koyup onu geri çekti. Kara Işık bir şeyler mırıldandı. Fakat sesi Adrian'ın işitemeyeceği kadar alçak çıkmıştı.

Fakat kendisine bir dinleyici kitlesi bulmanın heyecanını içinde götüren Genissa Clark'ı gayet rahat işitebiliyordu. “Fikrim değişti ve şimdi geri geldik diye bizi halının altına süpürecek, yokmuşuz gibi mi davranacaksınız? Başımıza gelenler sizin suçunuz değilmiş gibi davranamazsınız!”

Kara Işık “Bizler süper kahramanlarız!” diye haykırdı. “Ne bekliyordun, bütün gün oturup çay partilerine katılacağımızı mı?”

“Bu kadarı yeter Evander” diye gürledi Fırtına Kuşu.

Oflayan Kara Işık kollarını kavuşturup “Komik” diye mırıldandı.

Grubun en başında duran Genissa “Başımıza gelenin karşılığını istiyoruz” dedi. Dışarıdan bakıldığında kendisinde pek bir fark yok gibiydi. O aynı lepiska saçlar, aynı mavi gözler. Fakat tenine yeni, hafif bir pembelik gelmiş gibiydi. Bakışlarının soğukluğu ise her zamanki gibiydi. “Dâhiler olarak Muhaliflere katıldık. Bize ait yeteneklerle. Fakat Ajan N'yi geliştirirken sergilediğiniz umursamazlığınızın, onun düşmanlarımızın eline geçmesini engelleyememenizin acısını biz çekiyoruz. Yeteneklerimizi

geri kazanmamızın bir yolu yok fakat bedelinin ödenmesini bekliyoruz. Bize borçlusunuz!”

Tsunami asansörlere işaret edip “Belki de bu meseleyi gözlerden uzak bir yerde tartışsak daha iyi olur, ne dersin?” dedi. “Ofislerimiz...”

“Biz burada iyiyiz” diye araya girdi Genissa. “Akranlarım diyeceklerinizi işitmeliler. Ne de olsa bizden sonra sıra onlardan herhangi birine gelebilir.”

“Genissa, başınıza gelenlerden dolayı üzgünüz” dedi Korku Bekçisi. “Hem de çok. Çünkü seni ve ekibini kaybetmek bizim için çok üzücü. Siz en güçlü birimlerimizden birini oluşturuyordunuz. Fakat Muhalif olmak sizin seçiminizdi. Bu hayatın getireceği riskleri siz seçtiniz.”

Genissa kibirle ellerini beline götürüp “İşin aslı” dedi, “Muhaliflere katıldığımızda bu *risk* ortada yoktu. Suçlular bizim için sorun değildi. Kötüler de. Fakat Ajan N’nin var olmasının sebebi onu *sizin* yaratmanız. Bunu nasıl biz seçmiş olabiliriz?”

Bir zamanlar teni taş bileşikleri arasında dalgalanan, şimdi ise pembe ve pul pul olan Trevor Dunn “Ayrıca” dedi, “ben hiçbir zaman hayatımı ve güçlerimi Muhaliflerin hizmetine adadığıma dair bir sözleşme imzalamadım. Ya siz? Siz imza attınız mı?” Eliyle odaya işaret etti. Birçok yüz huzursuzca kaşlarını çattı.

“Elbette hayır” dedi Genissa. “Bir sözleşmede işlerin kötü gitmesi halinde yaşadığımız travmanın ve çektiğimiz acıların bir tür telafisini isteme hakkımız olduğu yazardı. Fakat hayır. Bizden beklenen Muhalifler adına savaşmamız, bu şehrin sakinlerini korumamız, *kahramanlık* uğruna durmadan kendimizi tehlike-

ye atmamız bekleniyor. Ayrıca bizler kahramanlarız. Zayıfları korumaya ve adaleti savunmaya yeminliyiz. Fakat bizi kim savunacak? Bunu *onların* yapacağına güvenim yok.” Konsey’e işaret etti. “Bize ihtiyaçları kalmadığı anda bizi bir kenara atıyorlar ve ben bunu kabullenmeyeceğim” Kollarını havaya kaldırdı. “Hiçbiriniz de etmemelisiniz. Muhalifler biz olmasak bir hiç olurlar. Bu organizasyonun yüreği ve gücüyüz biz. Bize ihtiyaçları var. Hem de onlara duyduğumuz ihtiyaçtan daha fazla. Konsey’in bizi çöp gibi atamayacağını fark etmesini istiyorum. Biz Muhalifleriz! Bunu elimizden alamazsınız!”

“Bak Genissa” diye söze girdi Kaptan, “herkese adil davranmak isteriz. Fakat kuvvete devriye birimi olarak yeniden katılamazsınız. Emniyetli olmaz bu! Organizasyonda sizi tatmin edecek başka roller bulabileceğimizden eminim. Bu tür durumlar için halihazırda prosedürlerimiz yok. Ayrıca bunu şu an en önemli meselemiz olarak ele alamadığımız için üzgünüm.”

“Belki de almalısınız” dedi Genissa. “Bunu da kısa sürede yapmanızı öneririm çünkü bu hafta medyayla çok sayıda röportaj gerçekleştireceğim ve onlara ya Muhaliflerin kendilerinden olanlarla ne kadar ilgilendiklerini söylerim...ya da onlara gerçeği anlatırım. Siz de Ajan N’nin yaklaşan tanıtımı için o kadar emek verirken, eh, sırrınız gereğinden erken sızdırılması feci olabilir...öyle değil mi?”

“Yüce gökler aşkına” diye mırıldandı Kara Işık. “Bak ne diyeceğim, tamam! Onları ekibe geri alalım! İstedikleri öldürülmekse bırakalım öldürülsünler!” Başını iki

yana salladı. “Dâhi olmayan süper kahramanlar. Bu halde başarılı olma olasılığınız...”

Kaptan sessizce “Almayacağız...” diye homurdandı. Fakat gözlerini Genissa’ya dikerken görece sakindi. “Kendiniz savunmakta kullanacağınız süper güçleriniz yokken hayatlarınızı tehlikeye atmanıza izin veremem. Vicdanım buna elvermez. Üzgünüm.” Parmaklarını genişçe açtı. “Size başka ne önerebilirim?”

Adrian bunun sihirli soru olduğunu hayretle fark etti. Genissa muzaffer bir edayla ekip arkadaşlarına bakıp sırtıttı.

Genissa ağır ağır konuşarak “Aslında” dedi, “bizim... eh, nasıl desek, tam olarak kısas denemese de bizi tatmin edebilecek küçük bir telafi olabilir.”

Konseyl üyelerinin yüzlerinde o aynı, kuşkucu ve asık ifade vardı. Fakat Genissa bastırdı. “Ajan N’nin halka ifşası sırasında bir de halka açık bir idam gerçekleştirileceğine dair söylentiler var.”

Kaptan Krom gözlerini kıstı. “Bu doğru. İnsanlığa karşı işlediği suçlardan dolayı Anarşinin Ası’na ölüm cezası verildi.”

“Neden onunla sınırlı kalıyorsunuz?” dedi Genissa. “Bence suç ortakları da aynı kaderi paylaşmalı.” Başını dikleştirdi. Mavi gözleri parıldadı. “Kâbus da aynı sonu hak ediyor. Kâbus ölmeli...ve ölümünün benim elimden olmasını istiyorum.”

Sözcükler bir vakum tarafından emilmişti sanki. Adrian’a ayaklarının altındaki zemin batıyormuş gibi geldi. Tüm dünya bir iğne deliğine sığacak kadar küçülmüş gibi.

Kâbus ölmeli.

Adrian babasının bu öneriye gülüp geçeceğinden emindi. Fakat Konsey üyelerinin yüzlerinde hissiz, renk vermeyen bir ifade vardı.

İlk konuşan Kara Işık oldu. Alçak sesle kıkırdayıp “Şikâyetlerinize bu kadarı son verecek mi? Bana uyar.”

Simon ona bir bakış attı. “Burada hayatlardan bahsediyoruz.”

“Kötülerin hayatlarından” dedi Kara Işık. “Kâbus tıpkı Anarşinin Ası gibi merhameti hak etmiyor. Onları güçlerinden o kopardı. Dolayısıyla bu teklif bana gayet adil geldi.”

“Bir düşünün” dedi Genissa. “İnsanların size olan inancı hızla tükeniyor. Her gün insanların Muhaliflerin onları gerçekten koruyabileceklerinden, bu şehrin gidecek artan ihtiyaçlarına yanıt verebileceklerinden şüphe ettiklerini işitiyoruz. Konsey olarak tek ses olmalısınız. Kitaba uygun hareket etmeyi reddeden dâhileri hoş göremezsiniz. Ayrıca bizim gibi eski Muhaliflerin...” –eliyle Mack ve Trevor’a işaret etti– “herkese ortada Kâbus ve Anarşistler gibi gerçek tehditler varken ne kadar zayıf kaldığınızı anlatmamızı istemezsiniz.”

Adrian’ın görüşü bulanıklaştı ve diğer her şey kararırken geriye sadece Genissa Clark’ın sinir bozucu sırtışı kaldı. Genissa şimdiden Kâbus’un hayatına son verme fikrinin tadına çıkarmaya başlamıştı. Kaybettiği güçlerinin intikamını almak istiyordu.

Fakat Konsey buna izin vermeyecekti...öyle değil mi?

Bir el Genissa’yı dirseğinden tuttu... Ruby ona destek olmak için gelmişti. Bu da Adrian’ı düşüncelerinden kopardı.

Nova değildi o. Kâbus'tu. Bir kötüydü.

Yine de...ölüm? Mahkemeye bile çıkarılmadan hem de? Suçunun bedelini ödeme ümidi olmadan?

"Kaptan" dedi Tsunami, "bunun akıllıca bir karar olacağından emin değilim. Konsey'in oturup tartışması gereken..."

Genissa olmayan kol saatine bakar gibi yapıp "Eh, sözünüzü balla kestim" dedi, "fakat gitmek zorundayız! Akşam haberleri ekibiyle yapacağımız röportajı kaçırmak istemeyiz, değil mi?"

Topuğunun üzerinde döndü. Fakat daha biraz bile yürümeden Kaptan Krom ona seslendi. "Kabul ediyoruz."

Adrian başını iki yana sallayıp "Hayır" diye fısıldadı. "Buna izin ver..."

Sustu. Lobinin ortasında. Genissa yüzünde hınzırca bir sırıtışla Konsey'e doğru dönüp "Anlamadım?" dedi.

Kaptan "Ajan N'nin halka ifşası sırasında iki idam gerçekleştirilecek" dedi. Konuşurken yumruklarını sıkıyordu. "Sen, Buz Yanığı, uzun zamandır düşmanımız; Muhalifler için, korumaya yeminli olduğumuz siviller için bir tehdit olan Kâbus'un infazını üstlenebilirsin. Bu idam onun topluma ve kardeşlerimize karşı işlediği suçların cezası olacak."

"Eh" dedi Genissa. Konsey'in karşısında alaycı bir tavırla eğildi. "Anlayışınız için teşekkür ederim. Teklifinizi değerlendirip size döneceğiz."

Genissa'nın göz kırptığı ekibi döner kapılara yürüdü. Sokağa çıktıklarında etrafları hemen miğfer çalındığından beri kaldırımında kamp kuran muhabirler tarafından çevrildi.

Kaptan alışagelmedik bir hiddetle “Hepiniz işinizin başına” diye bağırdı. Kalabalık hemen hareketlense de Adrian onların çoğunun “işe” gideceğinden şüpheliydi. Şimdiden kalabalığın gruplara ayrıldığını, az önce yaşananları tartışmak için dinlenme odalarına ve talim salonlarına akın ettiklerini görebiliyordu.

Oscar “Adrian?” dedi. Bastonunun ucuyla Adrian’ın ayağını dürttü. “Sen iyi misin?”

“Neden iyi olmayayım ki?” dedi Adrian.

Bir tereddüdün ardından Oscar, Ruby’ye “Bu *hayır* anlamına geliyor, değil mi?” diye fısıldadı.

Adrian masadan aşağı atlayıp “Kusura bakmayın” dedi. Kalabalığı yarıp asma kata uzanan, yeni inşa edilmiş merdivenden çıkan beş Konsey üyesine doğru yürüdü.

“Baba!”

Kaptan gerildi. Adrian’la karşı karşıya gelince yüzü bir nebze ekşidi. “Üzgünüm. Bizim hiç...”

“Ölüm cezası mı? Cidden mi?” Adrian hayretle Konsey üyelerine bir bir baktı.

“Neden olmasın?” diye gürledi Kara Işık. “Anarşinin Ası ve yarıdakçları yüzünden kaç bin insan öldüğü hakkında bir fikrin var mı? Ateşe ateşle karşılık verme zamanımız geldi. Merhamet göstermeyen merhameti hak etmez.”

“Ya Kâbus kaç kişiyi öldürmüş?” diye sordu Adrian. “Fünye hariç?”

“Beni öldürmeye çalıştığını hatırlarsın” dedi Hugh.

Adrian yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. Alçak sesle “Unutmadım” dedi. “Fakat Max’in hayatını da kurtardı.”

Babaları hayretle geri çekildi.

Kendini ilk toplayan Simon oldu. “Max’i mi kurtardı? Kâbus ona bir mızrak fırlattı!”

Adrian başını hararetle iki yana salladı. Kendi sırlarını ortaya dökmeye tehlikeli ölçüde yaklaştığını hissedebiliyordu. Babaları hâlâ onun Max’e nasıl yaklaşabildiğinden, onun dövmelerinden haberleri yoktu. Fakat Adrian bu konuda suçun Nova’nın üzerine yıkılmasına daha fazla izin veremezdi. “Mızrağı ona saplayan Genissa’yımış. Kazara, Max görünmezken. Max’e...yardım etmeye çalışan ise Nova...Kâbus’muş. Kanamayı durdurabilmek için Genissa’nın gücünü almış.”

Hugh, Adrian’a doğru bir adım attı. “Genissa bize öyle söylemedi.”

“Biliyorum. Fakat gerçek bu. Max’le konuşabilirsiniz.”

“Ya *sen* bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Simon.

Adrian yutkundu. “Orası uzun hikâye” dedi. Sorudan sakınmaya çalıştığını gizlemeye çalışmamıştı. “Fakat gerçek bu ve dolayısıyla ona bir borcumuz var. Ayrıca bizler hâlâ iyi adamlarız, değil mi? İnsanlar idam etmeyiz biz.”

“Kesinlikle” dedi Fırtına Kuşu. Kanatlarındaki tüyler kabardı. Adrian onun bu konuda kendisiyle aynı fikirde olmadığını fark etti. Tsunami ve Korku Bekçisi’nin yüzlerinden de kuşku okunuyordu.

“Bu işin içinde anlamadığın politik meseleler var” dedi Hugh. Fakat sesinde az önceki öfke yoktu. “Medya ve bizi çekemeyenler her fırsatta bizi bölmeye çalışıyorlar. Yaptığımız her iş eleştiriliyor ve sorgulanıyor. Durmadan önümüze çıkan her küçük bürokratik saçmalıkla uğraş-

makla oyalanırsak değil tüm dünyayı, bir şehri bile nasıl yönetebiliriz ki?" Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bir kerede iki sorunu çözecek bu... Hem Genissa ve ekibini yatıştıracak hem de düşmanlarıma nasıl çabuk ve etkin müdahale ettiğimizi göstereceğiz. Ayrıca..." Etrafına bakınıp oradaki herkesle göz göze geldi. "Oybirliğiyle karar almamız gerek."

"O nedenmiş?" dedi Adrian. Boğazına nefretin zehrinin tadı geldi. "Dünyanın bunun gerçekte bir diktatörlük olduğunu bilmesini istemediğimizden mi?"

Hugh'un gözlerinden incindiği okunuyordu.

Adrian suçluluk duysa da bunu belli etmedi. Kendisine itiraz edilmesini, bir tartışma başlamasını bekledi. Fakat babası sadece başını iki yana salladı. "Bu kararda senin söz hakkın yok" dedi babası. Dönüp yürümeye başladı. Konsey'in geri kalanı onun peşinden gitti. Simon hariç. Simon elini Adrian'ın omzuna koydu.

Simon'un aklında hangi yarım yamalak teselli sözcükleri varsa daha ağzını açmadan Adrian onun elini omzundan silkeleyip apar topar merdiven basamaklarından inmeye başladı. Nabızı hızlanmıştı. Isınan kanı teninin yüzeyini dövüyordu. Bir kavgaya hazırdı. Kavga etmek istiyordu da. Ya da belki sadece bağırıp çağırarak biri olsun, patlamak için bir mazeret bulsun istiyordu. Sadece bir kereliğine.

Fakat kavga edecek kimi kalmıştı?

Bir zamanlar en büyük düşmanı olduğunu düşündüğü Kâbus hapishanedeydi.

Sadece birkaç hafta sonra da ölecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

NOVA, CRAGMOOR HAPİSHANESİ'NDEKİ rutin hayata hızla ayak uydurmuştu. Sabahları –tam saatinden emin olmasa da– hapishane hücreleri tek tek zemin kata indiriliyor; parmaklıklar açılıyor ve görevli gardiyanlar mahkûmlara bağırıp hücrelerinden çıkarak sıraya girmelerini söylüyorlardı. Nova mahkûmların emirleri harfiyen yerine getirmelerine rağmen gardiyanların durmadan bağırıklarını fark etmişti. Seslerinin kısılmadığına şaşıyordu.

Sonra hücre bloğundan çıkarılıp sağlık odası adı verilen yere götürülüyorlardı. Orada onlara soğuk suyla duş almaları için doksan saniye, yalağa benzeyen lavabolar da dişlerini fırçalayıp saçlarını taramaları için de altmış saniye veriliyordu. Haftada bir kez yıkanıp ütülenmiş tulumlar getiriliyordu.

Sonrasında avluda “bacaklarını açmaları” için yirmi dakikaları oluyordu. Fakat mahkûmların çoğu çamurdan sakınmak için gruplar halinde duvarın dibinde bekliyordu. Yağmur neredeyse hiç eksik olmuyordu. Üşüten,

çiseleyen, puslu bir yağmur. Rüzgâr tulumlarını hançerler gibi deşiyordu. Nova kimseyle konuşmuyordu. Sebep yalnızca gardiyanların gözlerinin sürekli üzerlerinde olması ve avluda sohbetin hoş karşılanmadığından emin olması değil, ne zaman cesaret edip bir başka mahkûma yaklaşırsa mahkûmun ona küçümseyen bir bakış atıp sırt çevirmesi idi. Çok geçmeden yakınlaşma çabalarından vazgeçen Nova içe kapanarak daha rahat edeceğine hükmetmişti. Neden herkes tarafından hor görüldüğünü bilmiyordu. Sebep onun gerçekten Muhaliflere bağlılık duyabileceği mi yoksa düşmanlarının işini bitirmeyi başaramayan bir kötü olduğunu bilmeleri miydi? Nova yanıtı umursadığından emin de değildi.

Yalnızlığa alışıyordu.

Kısa istirahat süresinin ardından küçük masaların ve taburelerin yere vidalı olduğu bir kafeteryada o günkü tek öğünleri servis ediliyordu. Mutfak taş bir duvarın gerisindeydi; dar bir boşluktan yiyecek tepsileri uzatılıyordu.

Yemeklerin kalitesi tam da Nova'nın beklediği gibi çıkmıştı. Hayatının büyük bir kısmında metro tünellerinde yediği yemeklerden daha kötü değildi. Çoğu günde öğün sert bir yuvarlak ekmek somunu, pişmekten lapaya dönmüş ve tanınmaz hale gelmiş sebze, fırında patates ve balıktan ibaretti. Nova balığın cinsini bilmese de aşçıların en ucuza getirebileceği türden olduğunu tahmin ediyordu. Pazar günleri o haftayı sorun yaratmadan geçiren mahkûmlara bir dilim peynir veriliyordu.

Dışarı çıkarıldıktan yaklaşık iki saat sonra hücrelerine geri gönderiliyorlardı. Günün geri kalanını ışıklar kapanana dek sessiz bir tecrit halinde geçirmeleri için. Bir

nebze güven kazanacak kadar hapishanede zaman geçen birkaç mahkûm çamaşırhanede ya da mutfakta çalışmaya gönderiliyordu. Bu görevler başlangıçta Nova'ya fazladan cezalar gibi görünmüşse de kısa sürede uzun ve yalnız saatlerin çok daha beter olduğunu fark etmişti.

Hayatında ilk kez, Nova'ya uykuya dalamaması bir lütuftan çok bir lanetmiş gibi geliyordu. Her gece sekiz saati tek başına, düşünceleriyle baş başa kalmadan geçirmek için neler vermezdi.

Böylece günler geçti. Monoton ve dayanılmaz derecede renksiz günler.

Nova her gün As'ın varlığına dair bir işaret görmeyi umuyordu. Fakat As hiçbir zaman avluda ya da kafeteryada olmuyordu. Nova onun tek başına hapsedildiğini düşünse de diğer mahkûmlardan birine As'ın durumunu sorduğunda kadın Nova'ya farklı bir dilde konuşuyormuş gibi bakıp sadece "Anarşinin Ası öldü" demişti.

Nova bunun sadece As'ın esir alınmasının ve tutukluluğunun mahkûmlardan gizlendiği anlamın geldiğini ümit ediyordu. As'ın oraya gelip...çoktan öldüğü anlamına değil.

Buna dayanamazdı. Yaşadığı onca sıkıntıdan sonra buna dayanamazdı.

Aklını kaçırmamak için zorlandığından başka kimseye Anarşinin As'ının durumunu sormamasının en iyisi olacağını düşündü. Her ne kadar bu sefilce bir kendisini savunma güdüsü de olsa. Nova'nın daha fazla kayba tahammül edecek gücü kalmamıştı.

Hapishanedeki on yedinci gününde Nova lavaboların önünde dikildi. Dişlerini fırçalarken ağzının içi karbonat-

la ve köpükle doluydu. Sırtındaki kaslara gömülü takip cihazının verdiği ağrılar nihayet sona ermişti.

Oraya geldiğinden beri ilk kez bunun gibi, rutinin dışında kalan küçük şeylerden mutluluk çıkarmak için elinden geleni yaptı. Hapishane müdürü temizlik odasına adım attı. Gardiyanlarla sessizce konuşuyordu.

Bu alışageldik bir durum olmadığından tüm mahkûmlar donakaldı.

Sonra gardiyanın dikkati Nova'ya çevrildi. Uzun ve kirli aynanın yansımasında ikisi göz göze geldi.

Nova öne eğilip tükürdü. Ağzının içini hızlıca yıkadı. Bir saniye sonra diş fırçası her zamanki gibi gardiyan tarafından elinden alındı. Zira bir diş fırçasının kesinlikle potansiyel bir silah olduğu düşünülüyordu.

Nova bunun için iyi bir neden olması gerektiğini düşündü. Nova hiç şüphesiz istese bir diş fırçasıyla zarar verebilirdi.

Ayağa kalkarken gözüne aynadaki bir yüz takıldı. *Kendi yüzü* değil, yanındaki mahkûmun yüzü de değil.

Telaşlandı. *Narcissa*. Hâlâ camın gerisindeydi. Rahatsız edici bir dikkatle Nova'yı izliyordu. Bir parmağını dudaklarına götürüp başını hızlıca iki yana salladı.

Sonra gitti.

Nova kendi şaşkın ifadesine baktı. Hayal gördüğünden kuşkulandı. *Narcissa* neden burada, neden ona görünecekti ki? Hem ona susmasını işaret ederek ne kastetmişti ki? Nova'nın ne diyeceğini düşünüyordu?

“Yedi-dokuz-iki!” diye haykırdı gardiyan.

Nova irkilip yüzünü adama çevirdi. Yüzünde öfkeli bir bakışla. Dişlerinin arasından “Nova” dedi. “Adım Nova.”

Gardiyanın yanında duran müdür Nova'yı süzdü. "Ziyaretçin var...yedi-dokuz-iki."

Diğer mahkûmlar Nova'yı süzdüler. Geldiğinden beri bu kadar ilgi odağı olmamıştı. Ne tür söylentiler çıkacağını düşündü. Acaba bu yerde bir mahkûmun ziyaretçisinin gelmesi ne anlama geliyordu? Onu bu yüzden kıskanırlarmıydı? Ya da ziyaretçiler ortada bir sorun olduğunun işareti miydi?

Tulumunun yeniyle ağzını kuruladı. Duştan çıktığı için saçları hâlâ ıslaktı. Müdüre doğru bir adım attı. Gardiyanlar onu yarı yolda durdurup o tanıdık kelepçeleri bileklerine taktılar.

Nova'nın aklında hâlâ Narcissa'nın ortaya çıkışı vardı. Ancak avluyu yarılıp daha önce hiç girmediği bir binaya yaklaştıkları sırada Nova gelen ziyaretçinin Adrian olabileceğini düşündü.

Aniden akciğerleri havayı tutmakta zorlanır oldu.

Avuçları sert eldivenin içinde terlemeye başladı.

Gelenin Adrian olmasını diledi.

Bir o kadar da istemiyordu bunu.

Çünkü onun yüzüne nasıl bakacaktı ki? Nasıl gözlerine bakıp *tekrar* yalan söyleyebilirdi? Söylediği onca yalana nasıl yenilerini ekleyebilirdi? Ortada onca gerçek varken?

Aklına Narcissa geldi. Dudaklarına parmağını götürüşü. Başını iki yana sallayışı.

Zamanlaması fazla tesadüfiydi... Nova'nın ziyaretçisini önceden biliyor olmalıydı? Nova'ya ne anlatmaya çalışıyordu? Sessiz kalmasını mı söylüyordu? Şu an bile sırlarını saklamasını mı?

Kafasının içi düşüncelerle dolup taşıyordu. Mesele buysa Narcissa'nın zahmet etmesine gerek yoktu. Nova tutuklandığı andan beri –hayır, sınavlara girip Muhaliflere katılmaya karar verdiği andan beri– ihanetini asla itiraf etmeme kararı almıştı. Düşmanlarına ona ve Anarşistlere karşı kullanılabilecek hiçbir bilgi vermeyecekti.

Nova'ya sorulacak olursa o hâlâ Nova Jean McLain'di ve tek istediği bir Muhalif olmaktı.

Her zamanki gibi kolayca yalanlar uyduracağını biliyordu. Gözünü kırpmadan Kaptan Krom'la yüzleşebilirdi. Hatta kendi ekip arkadaşlarının –Oscar'ın, Ruby'nin ve ona yaptıklarına rağmen Danna'nın– gözlerinin içine bakabilir, titreyen dudakları ve yakaran gözleriyle masum olduğunu ısrarla dillendirebilirdi. Tamamen yok edemese de onların kesin yargılarını sarsabilirdi.

En azından kendisine karşı ellerinde ne gibi kanıtlar olduğunu öğrenene dek.

Fakat gelen Adrian ise...

Ziyaretçinin Adrian olmamasını diledi.

Yine de...

Lütfen, lütfen Adrian olsun. Ne olur onu bir kez daha göreyim.

Gardiyanlar Nova'yı bir odaya götürdüler. Odada ortasına vidalanmış bir sandalyenin olduğu daire şeklinde bir metal platform vardı. Platformun çevresinde bir hendek vardı. Sadece dar bir kalas platformu parmaklıklarla kapatılmış kapı aralığına bağlıyordu. Böylece mahkûmlar her iki yandaki parlak, siyah duvarlardan uzak tutuluyordu.

Odada sadece Nova ve başında bekleyen gardiyanlar vardı.

Sandalye hiç davetkâr görünmüyordu. Bunun nedeni sadece soğuk metal değil, aynı zamanda kolçaklarındaki kelepçeler ve bacaklarındaki zincirlerdi.

Gardiyanların sandalyeye doğru ittikleri Nova mücadele etmedi. Ayak bileklerini sandalyenin bacaklarına, ellerindeki metal kozaları andıran eldivenleri de kolçaklara bağladılar. Bu kozaların içinde ancak parmaklarını hafifçe kıpırdatabileceği kadar boşluk vardı.

Nova sonu burada gelecekmiş hissine kapıldı. Yoksa şu ziyaretçi meselesi bir aldatmaca mıydı? Belki de burada olacaktı. Az sonra. Birisinin üzerinde laboratuvar önlüğüyle koluna Ajan N dolu bir şırınga soktuğunu hayal etmek çok kolaydı.

Arkasındaki gardiyanlar gittiler. Sandalyenin uzun sırtının gerisinde kaldıkları için Nova onların nereye gittiklerini göremedi.

Hemen ilerisinde; derin hendeğin diğer yanında parlak, siyah bir duvar vardı. Duvarın tabanı Nova'nın üzerinde durduğu platformun aşağısında kaldığından Nova hendeğin derinliğini kestiremiyordu. Duvarın göze çarpan bir yanı yoktu. Son derece parlak ve pürüzsüz olması dışında. Tırmanılamazdı. En azından görünüşte. Zaten bu duvarlara tırmanmanın bir mantığı da yoktu. On metre yukarıda kalan tavanda mide bulandırıcı bir ışık yayan birkaç sıra flüoresan ışığından başka bir şey yoktu.

Sonra bir çıt sesi geldi ve artık karşısındaki duvar sadece bir duvardan ibaret değildi. Hemen ilerisinde üç metre yüksekliğinde, odanın duvarları arasında uzanan, ışık alan şey aslında bir pencereydi.

Nova dosdoğru Adrian Everhart'ın yüzüne bakıyordu. Ürperdi. Rahatlama ve korku içini sardı.

Gözlerinin buluştuğu ilk anda Nova bu odaya getirildiğinden beri Adrian'ın onu görebildiğini ve kendisini hazırlayacak zamanı olduğunu fark etti. Yüzü renk vermiyordu; soğuktu. Hiç de ona yakışmayan bir şekilde.

Fakat gözlüklerinin camlarının ardında, gözleri okunmayan yüz hatlarının açık etmediklerini belli ediyordu.

Hayret. Acı. Aldatılmışlık.

Nefret.

Nova çenesinin titrediğini hissetti... Fakat vermeyi tasarladığı tepki bu değildi. "Adrian..." diye fısıldadı.

Adrian'ın tepkisi sadece çene kaslarının hafifçe gerilmesi oldu.

Camın diğer yanında iki kişi daha vardı. Adrian'ın babaları. Kaptan Krom ve Ölüm Bekçisi. Üçünün üzerinde de geleneksel Muhalif giysileri vardı: Siyah pelerin, mavi zırh ve Adrian'ın üniformasına dikilmiş o iğrenç *R* harfi. Üçü birlikte göz korkutan bir takım olmuştu. Fakat Nova'nın birbirine karışan hisleri arasında korku üst sıralarda yer almıyordu bile

Korku Bekçisi konuşmaya başladı. Onları işitemediğini fark eden Nova afalladı. İçgüdüsel bir tepkiyle sandalyenin bağları elverdiğince daha iyi işitmek için eğildi. Fakat bunun hiç faydası olmadı.

Adrian gözlerini Nova'dan ayırıp başını salladı. Sonra konuştu. Nova onun dudaklarını okumaya çalışsa da faydası yoktu. Kaptan Krom elini Adrian'ın omzuna koydu. Çok ısa bir süre için. Odanın arka tarafına işaret etti.

Adrian başını salladı. Tekrar konuştu. Babalarına

kısa bir süre için baktı. İki adamın yüzünde ciddi fakat şefkatli bir ifade vardı.

Sonra iki Konsey üyesi gitti. Adrian odanın içinde yalnız kaldı.

Nova'nın kalbi küt küt atıyordu. Fakat göğsünün nasıl sıkıştığına bakılırsa pekâlâ o da zincirlenmiş olabilirdi.

"Adrian?" dedi Nova. Adrian'ın ismi ağzından bir nefes gibi sessizce çıkmıştı.

Adrian irkildi. Demek onu işitebiliyordu.

Yanındaki bir kaideye uzanıp bir uzaktan kumandanın düğmesine basan Adrian'ın ademelması yukarı aşağı hareket etti.

Nova bir çıt sesi işitti ardından ikisinin sessizliği odayı doldurdu.

Gözleri birbirlerini delecek gibiydi. Nova, Adrian'ın onun bir şeyler söylemesini bekleyip beklemediğinden emin olamadı. İlk konuşan olmak için cesaretini topluyor da olabileceğini düşündü.

Sonra farkına bile varmadan ağlamaya başladı. Gözyaşları Nova'nın görüşünü bulanıklaştırıp hızla yanaklarından aşağı akmaya başladı. Nova iki sıcak çizginin çenesine ilerlediğini hissettiğinde ağzından bir hayret nidası çıktı. Gözyaşlarını silmek istese de yerinden kıpırdayamadı. Nova burnunu seslice çekti. Gözyaşlarını bedenine geri çekebilecekmiş gibi. Fakat artık çok geçti.

Adrian pencereye yaklaştı. Artık duygusuz davranmaya çalışmayı bırakmıştı. Acısı açıkça okunuyordu: Alnındaki gerilimden, çenesinin gerginliğinden, kendi gözyaşlarının her an akmasından korkarak kahverengi gözlerini kısışından.

“Nasıl yapabildin bunu?” diye sordu Adrian. Sesi amansız ve sertti. Öylesi dizginsiz bir öfkenin verdiği şaşkınlık Nova’nın gözyaşlarını geçici bir ateşkese sürükledi.

Nova ağzı açık, hayretle Adrian’a baktı. Verecek yanıtı olmadığını fark etti.

Kafasının içi bomboştu. Orada Adrian’ın sesindeki tiksintiden başka hiçbir şey yoktu.

Nova her şeyi anımsadı. Her yalanı. Her ihaneti. Kapitan Krom’u öldürmeye hazırlanırken tabancanın elindeki ağırlığını. Miğferi geri aldığında yaşadığı coşkuyu. Danna’nın kelebeğinin cam kavanozun kenarlarına nasıl çarptığını.

Son gözyaşı da akıp kendisinden öncekilerin çizdiği yolu izlerken Nova kendisini topladı. Neredeyse kendisini bile inandırabilecek bir kararlılıkla “Adrian, ben masumum” dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ADRIAN'IN ALAYCI NİDASI öyle yüksek sesli çıkmıştı ve öyle umulmadı ki Nova'nın meydan okuyan tavrını güçlendirmekten öteye gitmemişti.

Adrian konuşmak için ağzını açsa da Nova bastırdı. Sesine katıksız çaresizliğin işlemesine izin vererek. "Gerçekten, Adrian. Neler olduğunu bilmiyorum. Fakat ben Kâbus değilim."

"Danna seni görmüş!" diye haykırdı Adrian. "Peşinden o harebelere...katedrale gitmiş. Bizi Anarşinin Ası'na o götürdü. Sana da götürecekti, tabii sen..." Duraksadı. Kısa ömürlü bir kararsızlıkla mücadele ediyordu. "Tabii sen onun yeniden insan bedenine dönmemesi için yaptığın her ne ise onu yapmasaydın!"

Nova, Adrian'ı süzdü. Zihni aralıksızca çalışıyor, her sözcüğü yutuyor ve parçalara ayırıp zihin süzgecinden geçiriyordu.

Danna onun katedral harabelerine gittiğini görmüş... fakat eve gittiğini görmemiş miydi yani?

Ayrıca kelebeği kavanozda tuttuğundan habersizdiler ki bu da Nova'nın şüphesinde haklı olduğu anlamına ge-

liyordu. O tek kelebeğin anıları Nova onu öldürdüğünde yok olmuştu. En azından o kelebeğin –Nova’yı ve diğer Anarşistleri evde gören kelebek– Nova’nın suçlu çıkarılmasına katkısı olmayacaktı.

Nova yutkundu. İşine yarayabilirdi bu.

Öyle umuyordu.

“Danna’nın ne gördüğünü sandığınızı bilmiyorum” dedi, “fakat o kişi ben değildim. Bana kumpas kurulup kurulmadığınızı bilmiyorum fakat...”

“Ah, hadi ama Nova” dedi Adrian. “İcatlar? Kâbus’un artefaktlar bölümüne erişebilmesi? Max’i ve Ajan N’yi bilmesi? Bunu daha erken akıl edemediğimize inanamıyorum. Nova senin gerçek adın mı acaba?”

“Elbette ki gerçek adımdır! Fakat ben Kâbus değilim! Bir Anarşist değilim. Adrian, beni tanıyorsun.”

Adrian yüzünü buruşturdu. “Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Lütfen, bana sadece Danna’nın sana söylediklerini söyle ki ben de...”

“Sen de ne?.. Yeni yalanlar mı söyleyeceksin? Amcan ve onun *arıcılığı* hakkında yeni tuhaf hikâyeler mi uyduracaksın? Ya amcan kendisini iyi hissetmediği için galadan ayrılmaya ne demeli? Ne hikmetse tam da Kâbus’un karargâhımıza yaptığı baskın sırasında. Peki tam da seni tutuklamaya geldiğimizde evinin tamamen yanıp yıkılması? Bana bunların da tesadüf olduğunu mu söyleyeceksin?”

Verecek yanıtı için bolca zaman bulan Nova “Yeni bir silah tasarlıyordum” dedi. “Bazı yeni kimyasallar üzerinde çalışarak tüm devriyelerin kullanabileceklerini düşündüğüm

bir patlayıcı hazırlamaya çalışıyordum. Fakat iş kontrolden çıktı ve... Eh, neler olduğunu gördün. Fakat bir düşünsene Adrian! Beni tutuklamaya geldiğini bilsem neden orada kalacaktım ki? Fırsatım varken neden kaçmayacaktım?”

“Çünkü delilleri yok etmen gerekiyordu” dedi Adrian. “Gayet de akla yatkın. Aklıma yatmayan ise sadece...”

Adrian duraksadı. Nova’nın kalbi hızlandı. Bekledi. Adrian’ın birazdan söyleyeceklerinin kendisiyle, *ikisiyle* ilgili olacağından emindi. Fakat Adrian’ın gözleri yeniden öfkeyle alev alev olunca Nova’nın ümitleri söndü.

Nova başını iki yana salladı. “Orada olmayan delilleri arıyorsunuz. Belki... Belki ortada bazı tesadüfler var. Fakat yemin ederim ki ben asla...”

“Numarayı bırak Nova”

“Fakat Adrian...”

“Bırak.”

Nova dudaklarını büzüştürdü.

Adrian gözlüğünü kaldırıp burnunun köprüsünü iki parmağının arasına aldı. “Buraya yalanlarını ve mazretlerini dinlemeye gelmedim... Senden bir itiraf işitmek için bile gelmedim. Ben sadece...” Ellerini iki yanından sarkıttı. “Yanıtlara ihtiyacım var. Nova. Sen hiç... Yaşadıklarımız bir yalan değilse o zaman lütfen...söyle bana... annemi kim öldürdü?”

Nova gözlerini kırpmıyordu.

Ağzını açsa da söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Yaşadıklarımız bir yalan değilse...

Yalan değildi. Nova bunu ona söylemek istiyordu. Adrian’ın tahmin bile edemeyeceği kadar samimiydi hisleri.

Fakat bu soru? Annesi? Cinayet?

Adrian'a verecek yanıtı yoktu.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı Nova.

Adrian yumruklarını sıktı.

"Adrian, şu an bana inanmadığını biliyorum fakat gerçekten Yenilmez Kadın'ı kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Bilsem sana uzun zaman önce söylerdim bunu. Fakat ben..."

"Kâbus" dedi Adrian. Ağzına lağım suyu tadı gelmiş, tükürürmüş gibi söylemişti bu ismi. "Bana onu kimin öldürdüğünü söyle."

"Adrian..."

"Söyle bana!" diye haykırdı Adrian. Eliyle cama vurdu.

Nova'nın ağzından korku dolu bir nida çıktı. Sandalyesine yaslandı.

Adrian avucunu pencereye bastırdı. En çok istediği şey Nova'yı zincirlerinden kurtarıp onu sarsmakmış gibi. "Nottan haberin var. Kâbus söyledi... Senin söylediğini işittim..."

Nova'nın kaşları çatıldı. Fakat Adrian sözlerinin gerisini getirmeyecek gibiydi.

"Ne?" dedi Nova. Endişesinin yerini merak almıştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış."

Adrian sustu. Sözcüklerin soğuk odayı doldurmasına izin verdi.

Nova ona uzunca bir süre baktı. Ağzının içi kurumaya başladı. *Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış?*

Onu en çok şaşırtan, hiç ummadığı şey ise bu sözü gerçekten bilmesiydi. Geçen on yıl boyunca onlarca kez bu sözü işitmiş, ara sıra kendi kendine tekrarlamıştı.

Fakat bunların Yenilmez Kadın'la ne ilgisi vardı? Ayrıca Kâbus ne zaman bu sözleri Adrian'ın yanında söylemişti ki?

Nihayet sessizlikleri dayanılmaz hale geldiğinde Nova dudaklarını yaladı. Nazikçe, yavaşça. "Üzgünüm Adrian" dedi. "Fakat bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Adrian bu sözler karşısında içine kapanmış gibiydi. Belki de o gün yanıtlar alma ümidini yitiriyordu. Belki bu sorgu onu itiraf edemeyeceği kadar çok yıpratıyordu.

"Bu söz annemin cesedi üzerindeki bırakılan kâğıt parçasında yazıyordu" dedi Adrian onun vereceği tepkiyi izleyerek.

Nova'nın şaşkınlığını ondan gizlemesi için hiçbir neden yoktu. Neden Adrian bunu ona daha önce söylememişti?

O anda Nova, Adrian'a yine yalan söylediğini fark etti. Her ne kadar bu kez istemsizce de olsa.

Belki, *belki* Adrian'ın annesini kimin öldürdüğünü gerçekten biliyor olabilirdi.

Bu düşünce karşısında içi buz kesti.

Yaşadıklarımız bir yalan değilse...

Hüzün bir battaniye gibi Nova'yı sardı. Adrian'a karşı hisleri gerçektir. Hâlâ da öyleydi.

Fakat...anlaşılan yeterince gerçek değildi.

"Üzgünüm" diye fısıldadı Nova. Neredeyse sözcüklerle boğularak. "Fakat ben Kâbus değilim. Anneni kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Çok üzgünüm Adrian. Sana yardım etmek isterdim. Fakat ben..."

Adrian "İyi" deyip Nova'nın sözünü yarıda kesti.

Nova ırkildi. Yine gözleri doluyordu. Yıllardır bu kadar ağlamamıştı. Böyle giderse ailesinin kendisinden koparıldığı günden beri döktüğü gözyaşından fazlasını bu sandalyede otururken dökenecekti. Fakat elinde değildi. Kendisini savunmak için kullandığı tüm duvarlar çöküyordu. Yüreğinin etrafına yıllar boyu ördüğü tüm o duvarlar saldırı altındaydı. Adrian'ın çenesinin her seğirişinde, kaşlarının her çatılışında, ona tiksintiyle her bakışında daha da kuşatılıyordu.

Sonra birden Adrian değişti. Katılaştı ve hisleri yine baştaki gibi renk vermez oldu. Omuzlarını geriye çekti. Başını dikleştirdi. Gözlüğünü burnunun köprüsü üzerinde daha da geriye itti ve Nova'ya provası yapılmış bir kayıtsızlıkla baktı.

Nova ürperdi.

“Bana gerçeği söyleyeceğini ummuştum. Fakat buraya sadece annemi sormak için gelmedim. Burada Muhalliflerin bir temsilcisi olarak bulunuyorum ve sana yapacağımız bir teklif var.”

Kuşku hızla Nova'nın gözlerindeki nemi kurutmaya başladı. “Bir teklif mi?”

“Cragmoor'da tutulan kötülerin Ajan N'nin halka ifşasının bir parçası olarak güçlerinden koparılacaklarını biliyorsun. Ancak Konsey bir karar verdi...” Adrian başını eğdi. Uygun sözcükleri arıyor ya da belki önceden tasarladığı sözleri söyleyebilmek için cesaretini topluyordu. Yeniden konuştuğunda sesi sakın fakat boğuk çıktı. “Halka açık etkisizleştirmeye halka açık idam da eşlik edecek.”

Nova'nın kaşları kalktı. “Anlamadım?”

“Anarşinin Ası ve suç ortağı Kâbus, bu iki kötü toplu-

ma karşı işledikleri suçlardan dolayı dünya çapında bir yayınla idam edilecek.”

Ölüm cezası mı? *Muhalliflerin* elinden mi? Bunun kendisini neden o kadar şoke ettiğinden emin olmasa da gerçekliğini kavramakta güçlük çekiyordu. Güçlerini kendisinden koparacaklarını hayal etmekte bile zorlanırken şimdi bir de onu öldürecekler miydi?

Adrian ezberden söylediği kısmın sonuna geldiğinde yüzünde neredeyse anlayışlı bir ifade vardı. “Kaptan Krom, Anarşinin Ası’nı idam edecek.” Duraksadı. Boğazını temizleyip devam etti: “Genissa Clark da Kâbus’u idam etmekle görevlendirildi.”

Nova, Adrian’ı süzdü. Onun sözlerinin zihninde anlamlı bir hal almasını bekledi.

Sonra güldü. Elinde olmadan.

Genissa Clark mı? Genissa Clark onu *idam* mı edecekti? Bu çok saçma, çok beklenmedik bir şeydi.

Fakat Adrian’ın yüzündeki ifade Nova’nın dudaklarından bir anda çıkan kahkahayı yapmacık bir öksürüğe çevirdi.

“Muhallifler suçluları idam etmezler” diye kekeledi Nova. Nefesleri hızlandı. “Onlar asla...”

“Onlar...” Adrian duraksadı. “Biz bunun özel bir durum olduğunu hissediyoruz. Konsey vatandaşlarımızın bir daha asla Anarşinin Ası ve onun yandaşları tarafından tehdit edilmemesi için bir mesaj vermek istiyor.”

Nova’nın gözleri pencerenin altındaki pürüzsüz, parlak siyah duvarın üzerinde gezindi. Duvarın gölgelerin karanlığına kayıp gidişine baktı. Buz Yanığı’nın böyle bir sorumluluğu almaya gönüllü olmasının gayet anlaşılır

olduğunu düşündü. Kaybettiği yeteneklerinin intikamını almaya hevesli olduğundan şüphe yoktu. Max'in izinden de gidemezdi.

Nova ölmekten korkmuyordu. En azından kendisine bu telkinde bulunuyordu. As'ı ve diğerlerini nasıl hüsrana uğrattığını bilerek yaşamaktansa ölmeyi yeğleyebilirdi. İyi yürekli, ona güvenen Adrian'a nasıl ihanet ettiğini bilerek. Anne-babasının, Evie'nin intikamlarını alamayacağı bilerek.

Burnunu çekti. Bir kez. Sonra gözlerini yeniden Adrian'a çevirdi. "Bir tekliften mi bahsediyordun?"

Adrian ellerini yine iki yanında yumruk yaptı. Yüzünde acımaya dair hiçbir belirti kalmamıştı. "Max'i nasıl kurtardığını babalarım anlattım... Ya da en azından mızrakla yaralanmasının ardından ona nasıl yardım ettiğini."

Nova'nın akciğerleri şişti. Adrian'ın bunu Kâbus'un yaptığından haberi olduğunu o ana dek fark etmemişti. Genissa herkesi oğlanı Kâbus'un yaraladığına inandırmaktan gayet memnundu. Adrian gerçeği nasıl ortaya çıkarmış olabilirdi?

Tabii eğer...

"Kendine geldi mi?" diye kekeledi Nova. "Max, o iyi mi?"

Adrian'ın yüzü yumuşadı. Ne zaman küçük kardeşinden bahsedilse olduğu gibi. "Komadan çıktı. O...bana olup biten her şeyi anlattı. Kanamayı nasıl durdurmaya çalıştığını. Max'e yardım etmek için Genissa'yı nasıl güçlerinden vazgeçmeye zorladığını."

Nova yaşadığı rahatlama hissiyle soğuk, metal sandalyeye iyice çöktü.

Sonra aklına kim olduğu, kim olduğunun düşünüldüğü geldi. Yüzüne yeniden şaşkın ve şüpheli bir ifade verdi. “Kâbus ona *yardım* mı etmiş? Max’i yaralayanın Kâbus olduğunu sanıyordum ben. Neden öyle bir şey yapsın ki?”

Adrian uzunca bir süre hareket etmedi. Nova onun gözlerinde ilk şüphe tohumunun yeşerdiğini gördüğünü sandı. Sonra Adrian alaycı fakat daha öncekiler kadar öfkeli olmayan bir ses çıkardı. “Sözün kısası biz...minnettarız.” Sözcüğü ağzından çıkarmak ona acı verir gibiydi ki bunu yaparken Nova’ya bakmamıştı. “Ben ve babalarım. Max’e yardımın karşılığı olarak da idam cezası yerine sana güçlerinden mahrum bırakılarak ömür boyu hapis cezası vermeye karar verdik.”

Nova’nın dudaklarına alaycı bir yanıt yerleşti. O anda hangi seçeneği tercih ettiğinden tam olarak emin olamıyordu.

Fakat Kâbus’un celladı olacağı için muhtemelen Genissa’nın çok sevinçli olduğunu düşünüp alaycılığını bastırdı.

“Tek şartla” diye ekledi Adrian. “Bize Anarşinin Ası’nın miğferinin, Zindelik Tılsımı’nın ve diğer Anarşistlerin nerede olduğunu söyleyeceksin. Bana yerlerini söyle, biz de hayatını bağışlayalım.”

Gözlerini birbirilerine diktiler. Nova’nın kalbi göğüs-kafesi içinde büzüşmüştü sanki. Hiçbir şey düşünemez oldu. Kafasının içi sadece Adrian’ın sözlerinin yankılandığı koca bir boşluğa dönmüştü.

Tatlı, merhametli Adrian Everhart.

Eskiz.

Bir Muhalif ve artık gerçek anlamda Nova’nın düşmanı.

“Yerlerini söyle yeter Nova. Lütfen. Ben...” Adrian’ın yüzü ekşidi. Nova ona baktığında sanki onun kendisiyle savaştığını izliyordu. Adrian’ın Kâbus’a olan nefreti ve Nova McLain için bir zamanlar neler hissediyorsa o hisler arasında gerçekleşen bir savaş.

Nefrete karşı sevgi.

Öfkeye karşı merhamet.

Tekrar tekrar.

“Seni öldürmelerini izlemek istemiyorum...Nova.” Fıstısı öyle cılızdı ki Nova ikisinin seslerini buluşturan hoparlörde Adrian’ı güçlkle işitiyordu. “Yaptıklarına rağmen...ben...”

Nova’nın kalbi şaşırtıcı, yersiz bir ümitte tekledi.

Cezadan kaçabileceğine dair bir ümit değildi bu. Adrian’ın ona hâlâ değer veriyor olabileceğinin ümidiydi. Onun Kâbus olduğuna inansa bile. Nova başından beri Adrian’ın ona karşı beslediği tüm hislerin gerçeği öğrenmesiyle yok olacağını düşünmüştü. İçinde hâlâ bir parça sevginin kalması mümkün müydü?

Adrian aniden silkindi. Katı bir ses tonuyla “Çünkü Max’e yardım ettin” dedi. “Ayrıca casusluk etmişsen de Muhelif olarak iyi iş çıkardın. Fünne’yi öldürüp Cosmopolis’teki insanları kurtardın. O çocuğu kütüphanede çıkan yangından kurtardın. Hepsi bir tezgâh bile olsa bunların bir anlamı var. Bu yüzden...bize miğferi ve Zindelik Tılsımı’nı nereye gizlediğini söyle. Geri kalan Anarşistler hakkında bildiklerini söyle. Ölmek için yapman gerekenler bundan ibaret.”

Adrian’ın Nova’nın hayatı için pazarlık yapmasına ve Nova’nın onun birazdan neler söyleyeceğini bilmesi-

ne rağmen içindeki umut kıvılcımı hâlâ canlıydı. Adrian Everhart'ı bu teklifin sadece ona yaptığı basit açıklamalardan ibaret olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Gerçek, Adrian'ın gözlüğünün siyah çerçevelerinin ardında apaçıktı. Bu da Nova'nın göğsünün patlayacakmışçasına şişmesine neden oluyordu.

En azından Adrian'ın içinde hâlâ ona karşı bir parça sevgi vardı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Fakat her şeyi değiştirdi de.

Şu geçen aylarda kendisini büyüleyen gözlerin içine bakarken Nova, Adrian'a tekrar yalan söylemek zorunda kalmadığı için mutlu, çok mutluydu.

“Teşekkürler Adrian” diye fısıldadı... “Teşekkürler. En azından bana bir şans vermek istediğin için. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Fakat işin aslı tılsımın, miğferin ya da Anarşistlerin nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Üzgünüm fakat bilmiyorum.”

Adrian'ın yüzü düştü. Uzun bir sessizlikten sonra ağırbaşlı bir edayla başını salladı. Dönüp gideceği sırada...

“Adrian?”

Adrian duraksadı. Kısa bir tereddüdün ardından gözleri Nova'nın gözleriyle buluştu.

Nova yutkundu. “Gerçektir” diye fısıldadı. “Umarım bunu biliyordur.”

Adrian, Nova'yı izledi. Kıpırdamadan, ifadesizce. Nihayet “Keşke buna inanabilseydim Nova” dedi. “Fakat ikimiz de aramızda geçenlerin sadece bir başka yalan olduğunu biliyoruz.”

“ONDAN NE ZAMAN şüphelenmeye başladın?” diye sordu Adrian. Ayakları Max’in hastanedeki yatağının üzerindeydi. Kucağında bir eskiz defteri vardı.

Yeni bir dövme tasarımı üzerinde çalışıyordu. Taş bir kulenin geçit vermez taretleriyle çevrili bir kalp.

Dövmenin tam olarak hangi güçleri vereceğinden henüz tam olarak emin olmasa da Nova’nın –hayır, Kâbus’un– ona yaşattığı sıkıntılardan dolayı sarsılmış, güçsüz düşmüş, kırılgan haldeydi. Sırf zırhın bedenine aşıladığı o emniyet hissini tatmak için Nöbetçi’ye dönüşmeyi bile düşünmüştü. İsimsiz olmanın sağladığı koruma. Kendisiyle dünya arasında bir bariyer.

“Emin değilim” dedi Max. Avucunda bir kuş yuvası yapmak için bir peçeteyi parçalara ayırmıştı. Turbo yuvada kıvrılmış uyuyor, birkaç saniyede bir küçük nefeslerinden hırıltılar geliyordu. Turbo hastaydı ve ikisi de bunun farkındaydı. Max aralarında oluşan bağa karşın yaratığın canını ağır ağır teslim etmesini cesaretle karşılıyor gibiydi.

Max'in kendisine gelince o günbegün güçleniyordu. Alışagelmedik bir hızla iyileşiyordu. Kısmen bunu zayıf bedenini dolduran süper güçlerin karışımına borçluydu. Yanaklarına yeniden renk, gözlerine ışık gelmişti. Saçları her zamanki kadar dağınıktı. "Karargâhta bir ara, ben hâlâ karantinadayken, Kâbus'un Buz Yanığı ve diğerleriyle mücadele ettiğini izlerken tanıdık bir hisse kapılmıştım. Sınavları tekrar izliyormuşum gibi. Bir ara Kâbus başını kaldırıp dosdoğru bana baktı ve o an yemin edebilirdim ki... Fakat sonra bu fikre aldırış etmedim. Bilirsin işte, bahsettiğimiz kişi *Nova*."

"Öyle, Nova" diye mırıldandı Adrian. Kulenin taşlarının gölgelendirmesini yaparken kurşunkalem kâğıdın üzerinde hışırdadı. İçinden kulenin kenarlarına okların atılabileceği birkaç ince delik eklemek geldi. Bu duvarın geçit vermez olmasını istiyordu. Hiç zayıf noktası olmamalıydı. İçeri girmenin hiçbir yolu olmamalıydı.

"Fakat sonra, uyanıp da olup biten her şey üzerine düşünmeye başladığımda sanırım bir yanıma anlamıştı. Kafamda hep Kâbus'un bana yardım etmesinin sebebinin ne olabileceği sorusu vardı. Aklıma yatan tek yanıt da...anlarsın ya, tanıdığım bir olma olasılığıydı. Sadece Nova..."

Max susunca Adrian gözlerini yukarıya çevirdi. Nova'nın suçu, Kâbus'un sırrı üzerine düşünen Mac'in ağzı bir yana çarpılmıştı. Sonra Max başını iki yana sertçe sallayıp boştaki elini hemşirelerden birinin kısa süre önce akşam yemeğiyle birlikte getirdiği çikolatalı süt kutusuna götürdü. Kısa, kırmızı bir pipetle sütü uzun uzun yudumladı. Karton kutuyu tepsiye geri koyup başını yastık yığına yasladı. "Onu gerçekten öldürmeyecekler, değil mi?"

Adrian yüzünü buruşturdu. Dikkatini yeniden çizimine verdi. “Bilmiyorum. Belki de. İtirafta bulunmuyor. Bize hiç bilgi vermiyor. Konsey de onun idam edilmesinin herkese Anarşistlerin kontrol altında olduğunu göstereceğine ikna olmuş. Anarşinin Ası’nın geçen onca yıl boyunca hayatta olduğu ve gizlendiğini öğrendiklerinde insanlar gerçekten korkuya kapılmışlardı ve şimdi hepsinin aklında kötülerin bir yerlerde doğru zamanı kolaylayıp kollamadıkları, yeni bir Anarşi Çağı başlatmayı bekleyip beklemedikleri sorusu var. Burada güçlü bir tavır almalı, herkese suçlulara merhametimiz olmayacağını göstermemiz gerek. En azından Konsey’in söylediği bu.”

“Sanırım haklı yanlarını görebiliyorum” dedi Max, “fakat...söz konusu Nova.”

Adrian iç çekti. “Hayır Max. Söz konusu Kâbus.”

Max kaşlarını çatıp “Sence Genissa idamı nasıl gerçekleştirecek?” diye fısıldadı.

Adrian ürperdi. Genissa Clark, Kâbus’un idamını kendisinin gerçekleştirmesi önerisinde bulunduğu ber bu soru Adrian’ın zihnini kurcalıyordu. Gözlerinin önüne hep Genissa ve ekibinin rıhtımdaki tersanede Akdiken adındaki kötüye nasıl işkence ettiği geliyordu. Ona gerçek anlamda işkence ediyorlardı. Konsey’in bu tür bir şeye izin vermeyeceğine inanmak istiyordu. Özellikle de tüm dünyanın gözü üzerlerindeyken. Yine de... onların idam cezasını akıllarına getireceklerine hele bu cezayı mahkemesiz vereceklerine de inanamazdı. Genissa gibi birine cellatlık görevi vereceklerine de.

Artık neye inanacağını bilemiyordu.

Nihayet Adrian yanıt verdi. “Bilmiyorum. Böyle bir öneriyle gelip de merhamet göstereceğini sanmıyorum.”

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Sessizlikte sadece Adrian’ın kurşunkaleminin çıkardığı hışırtılar işitiliyordu.

Uzun bir süre sonra Max üzüm yemeye başladı. Tek tek. Çıkardığı her ısıruk sesi küçük odada sağır edici bir gürültüye sebep oluyordu. Boş gözlerle duvara bakıyor, robot gibi çiğniyordu. Tepsi boşaldığında ve parmakları üzümlerin saplarından başka bir şey bulamaz olduğunda bir parmağını dalgınca Turbo’nun sırtında gezdirmeye başladı. Yaratık uykusunda mırladı. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Yeni bir dövme fikri.” Adrian ona göstermek için eskiz defterini çevirdi. Max bir süre çizimi incelese de hakkında hiçbir yorum yapmadı. Bunun yerine gözünde beklenmedik bir pırıltı belirdi. “Bunu görünce senin için yeni bir dövme fikrim olduğunu hatırladım. Keçeli kalemini alabilir miyim?”

Adrian kalemi cebinden çıkarıp Max’e verdi. Mac bir süre sağ elindeki kalem ve solundaki dinozora bakıp düşündü. Sonra Turbo’yu ve yırttığı peçeteden yaptığı yuvayı dizlerinin arasına kaydırды. Dinozor uyanıp tiz bir ses çıkardı. İğne gibi pençeleriyle Max’i tırmalamaya çalıştı.

“Of, sakın ol” diye mırıldandı Max. Peçete parçalarını kabarttı. Hâlâ surat asan dinozor birkaç kez kâğıt parçalarının içine gömülmeye çalıştı. Sonra altındaki ince battaniyeyi dişleriyle ayarlayıp uzandı ve yeniden uyulamaya başladı.

Her iki eli de boşalan Max parmak uçlarına bir şeyler çiziktirdi. Adrian öne eğilse de onun ne çizdiğini göreme-

di. Max keçeli kalemin kapağını kapatıp hınzırca sırtıttı. Parmaklarını aklattı.

Parmak uçlarından küçük kıvılcımlar ıktı. Beyaz ve altın sarısı.

Adrian'ın kaşları kalktı. "Gücümü çaldığını hep unuyorum."

"Ben olsam ödünç almak derdim. Fakat..." Max omuz silkti. Sonra elini uzatıp Adrian'a tenine çizdiği küçük imşekleri gösterdi. "Sadece kıvılcımlar yapabiliyorum fakat senin ellerinden gerçek imşekler çıkarabileceğini düşün­düm. Müthiş, değil mi?"

Adrian gülümseyecek oldu. Fakat hemen sonra imşek fikri aklına Fırtına Kuşu'nu getirdi ki Fırtına Kuşu da aklına...

Adrian'ın gülümsemesi kayboldu. "İyi fikir. Fakat şu var ki ben döv­meleri gizlemeye çalışıyorum. Babalarım neden ellerimden imşekler çıktığını merak edebilirler."

Max'in neşesi söndü. "Haklısın. Fakat dirseğinden çıkmasıyla aynı şey olmazdı."

"Maalesef." Adrian silgiyle ve kurşunkalemin ucuyla kâğıda vurdu. "Yeni buz kontrolü gücünle alıştı­rma yapıyor musun?"

"Eh. İeceklerim için birkaç buz küpü yaptım. Sebep Buz Yanığı'ndan asla hoşlanmamam mı bilmiyorum fakat...buz gücü beni hiçbir zaman çok cezbetmedi. Fakat kim bilir? Belki bir gün buz pateni yaparım."

Adrian kıkırdadı. Max'in buz patenleriyle etrafta kayması fikri ona komik gelmişti. Fakat sonra karargâhta devam eden inşayı hatırlamasıyla o neşeli an kayboluverdi.

"Hey Max... Hugh sana şeyden bahsetti mi?.. Sen hastaneden ayrıldıktan sonra?"

“Pek sayılmaz. Gelip yanınızda kalıp kalamayacağımı bilemiyorum. En azından Simon’ın kullanması için Zindel’lik Tılsımı geri gelene kadar. Bir de işte, biliyorsun, sen diğerlerine pratikte gücümünden etkilenmediğini diğerlerine söyleyene kadar.”

Adrian irkildi. Max’in sözlerinde kötü niyet olmasa da. Yine de babalarına dövmeleriyle ilgili gerçeği ve kendisini nasıl o şekilde bu tür bir korumaya aldığını söylerse gelip Max’i görmesinin daha kolay olacağını biliyordu. Fakat bunu diğer dövmeleriyle ilgili ipuçları bırakmadan nasıl yapabileceğinden emin değildi. Diğer kimliğini açık etmeden.

“İkimiz karantina dışına çıkabilelim diye beni karargâhın otuz dokuzuncu katına soktuğun günü hatırlıyor musun?”

Adrian başını salladı.

“Düşünüyordum da belki, ne bileyim, o katı benim için bir daireye çevirebiliriz. Kocaman GİRMEYİN tabelaları koyar ve herkese dâhilerin gelip beni görmesinin güvenli olmayacağını ilan edebiliriz. Belki şeye yarar?”

Fakat Max’in sesinde şüphe vardı. Adrian’ın dili yalan söylemeye, bunun belki yapılabileceğini söylemeye varmadı. Konsey’in Max’in karargâhta serbestçe dolaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Çok tehlikeliydi.

Fakat yerlerine oturtulan, Max’in yeni hapishanesini oluşturan o cam duvarları düşününce midesi kalktı.

“Sorun nedir?”

Adrian düşüncelerinden koptu. Max kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Bana söylemediğin bir şey var” dedi Max. Bir soru değildi bu.

Adrian yutkundu ve ancak birkaç denemenin ardından “Karantinayı yeniden inşa ediyorlar” diyebildi.

Max donakaldı. Tam olarak şaşırılmış gibi de değildi. Ancak tepsisindeki browni’ye uzanırken bir nebze hüsran uğramış gibiydi. Fakat bir ısırık almadan browni’yi geri bıraktı ve çikolatanın ambalajını parmakları yerine dişleriyle açmaya koyuldu.

Nihayet konuştuğunda sadece “Sadece merak etmiştim” dedi.

“Onlarla bu konuyu konuşurum” dedi Adrian. Eskiz desterini yere bırakıp ayaklarını ataktan aşağı indirdi. Kararlı bir tavırla öne eğildi. “Demek istediğim, zaten bunu bir kez denemiştım fakat tekrar denerim. Sana bunu yapamazlar Max. Seni sonsuza dek kapalı tutamazlar. Sen mahkûm değil, onların oğlusun. Ayrıca bir Muhalif’sin. Miğferi korumak için verdiği mücadelede sonra kimse bunu inkâr etmez.”

Max’in dudaklarına yorgun bir gülümseme yayıldı. “Miğferi koruyamadım. Kâbus onu çaldı. Benim yüzümden Buz Yanığı’nı da kaybettik.”

“Buz Yanığı kimin umurunda ki? Onsuz daha iyiyiz.”

Max şüpheli bir tavırla burnundan güldü.

“Sen Haydut’sun. Anarşinin Ası’nın mağlup edilmesinde rol oynadın.”

“O dediğin olduğunda doğru dürüst yürümüyordum daha.”

“Önemi yok. Asıl mesele seni bir hayvan gibi kafese tıkamayacakları. Adil değil bu ve şimdi sana yakın olabiliyorken bu konuda bir şeyler yapmalıyım.”

Max tepsinin kenarından sarkan kumaş peçeteye

oynayıp “Bazen” dedi, “dışarıda olduğumu, şehirde gezindiğimi hayal ediyorum. Ya da senin gibi bir devriye biriminde olduğumu. Kötülere engel olduğumu. Havalı olduğumu. Fakat bir dâhiyle karşı karşıya gelirsem neler olacağı aklıma geliyor, daha kimse ne olduğunu anlamadan güçlerini nasıl emdiğim. Yanlış bir iş yaptıklarından da değil...sadece yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için. *Yakınımda* oldukları için.” İç çekti. “Bunun da adil bir yanı yok.”

“Bunun gerçekleşmemesi için çeşitli yöntemler bulabiliriz. Gidebileceğin başka bir yer olmalı. Etrafının dâhilerle çevrili olmayacağı bir yer.”

“Konsey’i buna ikna edeceksin, değil mi? Hem onlar için en büyük tehdit hem de en güçlü silahları olan kişiyi serbest bırakmaya?”

Adrian gözlerini kırıştırdı. Max’e hiç o gözle bakmamıştı, Max’in de kendisini gerçekten öyle görüp görmediğini merak ediyordu. Bir tehdit olarak. Bir silah.

O sadece bir çocuktur.

Normal, çocukça şeyler yapmayı hak ediyordu. Bir hayatı hak ediyordu.

“Keşke benimle eve gelebilsen” dedi Adrian. “Malikâne o kadar geniş ki...”

“Fakat Simon” dedi Max.

Adrian iç çekti. *Fakat Simon.*

Ellerinde Zindelik Tılsımı olsaydı Max malikânede kalabilir, üçü de onun güçlerine karşı korunabilirdi. Max’in nihayet bir ailesi olabilirdi. Gerçek bir aile.

Birden Max “Of!” diye bağırıp elini salladı.

Velociraptor onu ısırmıştı.

“Cidden, yiyecek istiyorsan getirteyim” diye gürledi Max. Tepsisindeki artıkları eliyle yoklayıp birkaç jambon kırıntısı buldu.

Adrian gözlüğünü yukarı kaldırıp Turbo’nun ziyafette çöküşünü izledi. Her geçen gün dinozorun hareketleri daha da yavaşlıyor, koordinasyonu hantallaşıyordu. Yakın zamanda büsbütün hareket edemez olacaktı. Yemesi, ısırması sona erecekti. Var olmayacak; çocukların hastanenin bekleme odasındaki, bozuk parayla çalışan makinelerden aldıkları, akrilik yumurtalardan çıkan plastik dinozorlar gibi olacaktı.

“Söylesene...” dedi Max. Dikkatini neredeyse gergince küçük yaratığa çevirmişti. “Hiç düşündün mü...” Duraksadı.

“Neyi?”

Max boğazını temizleyip umursamaz görünmeye çalıştı. Zayıf omuzlarını geriye atıp yastığa yaslandı. “Sence diğer insanlara da yapsan dövmele işe yarar mı? Mesela Simone’un benden etkilenmemesini sağlayabilir misin?”

Adrian kurşunkaleminin ucuyla şakağına birkaç kez hafifçe burdu. “Aklıma gelmedi değil. Fakat emin olamadığım şey bunun...”

“Biliyorum, biliyorum” diye araya girdi Max. “Diğer insanlar üzerinde işe yaramayabilir. Ayrıca...o zaman onlara dövmelelerden bahsetmen gerekir ve bu yüzden birçok soru sorarlar ve...”

“Fakat bunu düşündüm” dedi Adrian. “Belki öncelikle Oscar’ın üzerinde deneyebilirim. Ya da Ruby’nin veya belki Danna’nın. Onların üzerinde deneme yaparım ve işe yararsa...”

Max onu izlerken Adrian onun ümitlerini nasıl dizginlemeye çalıştığını görebiliyordu. Bakışı içini suçluluk duygusuyla doldurdu. Max bu yarım yamalak hayata mahkûm olacakken Nöbetçi'nin sırrı korumaya değer miydi?

“İşe yararsa” diye devam etti Adrian. Bu kez sesi daha güçlü çıkıyordu. “Hugh ve Simon’a söyleyeceğim ve Simon’a da dövme yapmayı teklif edeceğim. Sonra eve gelip bizimle yaşayabilirsin.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin” dedi Max. “Onların senin kim olduğunu öğrenmelerini...”

“Hayır, yapmak *zorundayım*” dedi Adrian. “Dövme başka insanların üzerinde işe yarıyorsa mutlaka gereken yapılmalı. Sen Nöbetçi'den daha önemlisin.”

Max yeniden sırtını yasladı. Fakat heyecan duymaktan çok endişeli bir hali vardı. Zihni tüm olası sonuçları gözden geçiriyormuş gibi. Dövme işe yaramazsa ve işe yararsa neler olabileceğini.”

Nihayet “Tamam” dedi Max. “Sonucu ne zaman alırsınız?”

“Yarın ekiple konuşup kimin kobay olacağını belirleriz. Sonra da dövmeyi yapacağımız tarihe karar veririz. Dövmenin iyileşmesi birkaç gün alır. Ardından...tek yapmamız gereken etkisini test etmek.”

“O halde bir hafta kadar mı?”

Adrian durup düşündü. İyimser bir düşünce gibiydi bu. Tamamen tasarımın çizimine odaklanması gerekiyordu. Yoksa bu dalgınlığıyla dövmenin gücü azalabilirdi.

Şu arada da dikkatini toplayabilmeyi başaramıyordu. Fakat başka ne diyebilirdi ki? “Tabii. Bir hafta. Belki.”

O zaman geldiğinde Max hastanede mi olacaktı yoksa karantina hazır olur muydu? Çoktan karargâha taşınmış olacak mıydı? İçinden bir ses Adrian'a yeni karantinaya katı güvenlik önlemleri getirileceğini söylüyordu. İyileştiğinde dövmenin etkinliğini denemek daha güç olabilirdi.

Fakat düşüncelerine sızan bir fikir vardı. Belki biraz fazla çılgınca bir fikir. Babalarının kesinlikle onaylamayacakları bir fikir.

Fikirlerini ilk onaylamayışları da olmayacaktı bu.

“*Şimdi* ne olacak?” diye sordu Max. Temkinli bir bakışla Adrian'ı süzdü.

Adrian öne eğildi. “Neden burada önümüzdeki haftayı bekliyoruz ki? Seni buradan gizlice çıkarsak nasıl olur?”

Max kıkırdadı. “Sonra nereye götüreceksin beni? Issız bir adaya mı?”

Kurşunkaleminin silgisiyle kulağının arkasını kaşıyan Adrian yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Danna ona gerçeği söylediğinden beri yüzüne konan ilk gerçek gülümsemeydi bu.

“Aklımda daha rahat bir yer var.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MAX “SANA BUNUN BERBAT bir fikir olduğunu ne ara hatırlatsam?” diye fısıldadı.

Adrian duvara yaslanıp “Her şey iyi gidecek” dedi. Hemşire odasına dönen köşedeki, içinde lavabo olan küçük bir nişe saklanmışlardı.

Daha doğrusu Adrian saklanmıştı.

Max görünmezdi.

Turbo küçük taşıma çantasının içine dönmüştü. Max onu da görünmez yapmak için elinde tutuyordu.

İki hemşire vardı: Masanın başında dikilmiş, bir dosyayı gözden geçiren bir adam ve bir bilgisayarın karşısında dalgınca plastik çatalını içinde salata olan plastik bir tabağa batıran bir kadın. Adam ara sıra kadını personelden bir doktor hakkındaki dedikodularına ortak etmeye çalışsa da kadın basbayağı ilgisiz görünüyordu.

Nihayet klasörde bir terslik fark eden adam dosyayı koltukaltına sokup koridorda yürümeye başladı. Adrian duvara yaslanmaya devam etti. Adam uzaklaşana kadar nefesini tuttu.

“Tamam. Ne diyeceğini hatırlıyor musun?”

Max’in yanıtı “Bunun işe yaraması imkânsız” oldu.

“İşte aradığım ruh.” Adrian yakasını düzelterek masaya yaklaştı. Parlak bir gülümsemeyle “Selam” dedi.

Kadın başını kaldırdı. Gözleri kocaman açıldı. “Selam?” diye kekeledi. “Yoksa siz...”

“Evet, Adrian Everhart’ım ben.” Adrian bir elini uzattı. Kadın onun elini biraz hayretle tuttu.

“Evet!” dedi hemşire. “Bir süredir Max’in bakımıyla ilgileniyorum. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Vay, tıpkı dergilerdeki gibi görünüyorsunuz.”

Adrian huzursuzca kıkırdayıp “Herhalde öyledir” dedi.

“Üzgünüm ama Max’i ziyaret edemezsiniz, malum...” –sözcüğü söylemekte zorlandı– “rahatsızlığından ötürü. Fakat sizi temin ederim ki tedaviye çok iyi yanıt veriyor ve...”

“Aslında ben sizinle Max ve tedavisi hakkında konuşmayı umuyordum.” Adrian tezgâha yaslanıp sesini alçalttı. “Özel olarak, tabii sizce de uygunsa?”

“Hım, şey...” Hemşire kararsızlık içinde bilgisayara kaşlarını çattı. “Bu konularda her zaman görüşebileceğiniz birileri...”

“Sadece bir saniye alır. Bilirsiniz işte... Muhaliflere has meseleler. Ayrıca önemli bir konu da bu.”

Kadının yüzüne bir parça merak yerleşti. “Elbette. İzin verin şunu kapatayım...” Bilgisayarda hesabını kapatıp çatalını marul yığınının üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Adrian önden giderek Max’in beklediğini bildiği nişi geride bıraktı. Adrian sezdirmeden “bu iş tamam” anlamında başparmağını kaldırdı. Sonra durup

yüzünü hemşireye çevirdi. Bir iki metre öteden gelen hasta önlüğü hışırtılarını işitti sanki. Fakat hastane kandanındaki makinelerin durmak bilmeyen patırtıları ve bip sesleri yüzünden emin olmak da zordu.

“Şimdi...” diye söze girdi Adrian. “Öncelikle ailemin Max’in burada gördüğü bakımdan ne kadar etkilendiğini bilmenizi istiyorum. Personelin ne kadar başarılı olduğu açık ve biz sadece...biz hemşirelerinizin, doktorlarınızın, fizyoterapistlerinizin ve kalan herkesin yoğun ilgisini gerçekten takdir ediyoruz. Hastalarınıza ne kadar özen gösterdiğiniz apaçık ortada.”

Kadın kızardı. “Eh, elimizden geleni yapıyoruz.”

Adrian ona gülümsedi. “Belli oluyor.”

Hemşire odasında bir hareketlilik fark etti. Dahili telefon sisteminin ahizesi kalktı.

“Max’in tedavisinin geleneksel tedavilerden ne kadar farklı olduğunu biliyoruz” diye devam etti Adrian. Dikkatini hemşireden ayırmamaya çalıştı. “Buradaki dâhi şifacıların sorumlulukların çoğunu sırtlandıklarını biliyorum fakat sivil personeliniz Max’in iyileşmesi...ve... mümkün olan en iyi bakımı bir dâhi şifacının yokluğunda bile alabilmesi için sivil personeliniz gerçekten büyük özverilerde bulundu.”

“Teşekkürler” dedi hemşire. Sesinde biraz tereddüt vardı artık. “Fakat sizin tartışmak istediğiniz bir konu yok muydu?” Masaya doğru baktı.

“İlaç!” dedi Adrian.

İrkilen kadın yerinden sıçradı.

“Biz, şey...son zamanlarda bazı ilaçların az bulunduğunu biliyoruz. Özellikle de bir süre önce tüm haber bültenle-

rinde bahsi geçen hırsızlık sonrası. Biz de...stokların yeterli olup olmadığına bakmak istedik. Her şeyin eksiksiz..."

Tepelerindeki bir hoparlörden çıtırtılar geldi. Ardından bir ses koridorda patladı. Max'in sesiydi bu. Fakat sesini daha yaşlı çıkması için kalınlaştırmıştı. Adrian'ın ona ezberlettiği, onun ziyaretleri sırasında birkaç kez işittiği sözleri tekrar ediyordu.

"Üç, iki, bir! Üç, iki, bir! Tüm acil servis personeli hemen yüz on altı numaralı odaya rapor verin! Acilen tüm dâhi şifacıların rapor vermesi gerekiyor. Tekrarlıyorum, bu bir üç-iki-bir alarmıdır!"

Hemşire başını yana eğdi. "Bu da kim acaba?" dedi kendi kendine. "Herhalde yeni intörnlerden biri."

"Bana çok önemli bir konuymuş gibi geldi" dedi Adrian. Göz ucuyla ahizenin dahili telefon sistemindeki yerine geri bırakıldığını gördü. "Ben sizi daha fazla meşgul etmesem iyi olacak. Bu konu hakkında sonra konuşabiliriz."

"Ah, o alarm sadece dâhi şifacıları..."

"Başarılarınızın devamını dilerim!" Adrian kadının kolunu sıvazlayıp masasının yanından geçip gitti. Bir sonraki koridora geçerken Max'in yanında olduğunu ümit ederek "Görüyor musun?" diye fısıldadı. "Şifacı da dahi de olmayacak etrafta. Endişe etme. Haydi, bu taraftan." Güney asansörlerine yöneldi.

"Eh, eğleneliydi diyebilirim" diye fısıldadı Max. "Şu eski aksiyon filmlerindeki casuslardan biriymişim gibi hissediyorum kendimi."

Adrian'ın yanakları neşeyle seğirdi. Casus olmanın mı yoksa süper kahraman olmanın mı daha havalı olduğunu

düşündü. Belki onlar hem biraz casus hem biraz süper kahramandılar.

“Senden müthiş bir casus olurdu.”

“Biliyorum. Kimse bir çocuktan şüphelenmez.”

Adrian kıkırdadı. “Tabii şu görünmezlik özelliğin de var.”

“Onu söylemeye gerek yok zaten.”

Adrian ikisine yaklaşan ayak seslerini işitince irkil-di. Duvara yaklaşıp Max'i arkasına almak için kolunu uzattı –ki bu muhtemelen dışarıdan tuhaf görünecek bir hareketti– fakat mavi önlüklü adamların ikisi de ona hiç dikkat etmediler.

Fakat yirmi adım kadar uzaklaştıklarında adamlar-dan kısa olanı umulmadık bir şekilde tökezledi. Az kalsın neredeyse boş kafeterya tepsileri ve kâğıt kupalarla dolu bir el arabasının üzerine yığılacaktı.

Arkadaşı donakaldı. “Sen iyi misin?”

Doktor elini göğsüne bastırıp “Evet. Sadece ben... bir anda kendimi bir tuhaf hissettim” dedi. “Bu tam olarak... bir kalp krizi değil fakat...”

“*Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun*” diye fısıldadı Max. “Ben sebep oldum. Ben...”

Adrian elini boşluğa uzatıp Max'in kolunu buldu. Max'i öne çekti. Oğlan zayıf bir direnç gösteriyor; Adrian'ı aksi yöne, doktorlardan uzağa çekmeye çalışıyordu. Adrian yerinden hiç kıpırdamadı. Mücadelesinin faydasız olduğunu fark eden Max itirazı bıraktı ve birlikte telaşla koridorda ilerlediler.

Doktorlar Adrian'a aldırış etmedi. Daha uzun boylu olan arkadaşını bir bilgisayara ayrılmış küçük bir nişteki sandalyeye oturtmaya çalışıyordu.

Adrian ve Max bir sonraki köşeden dönmeden Adrian geriye baktı. Dâhi şifacı şimdiden biraz daha dik oturmayaya başlamıştı, akranının söylediklerine başını sallayarak karşılık veriyordu.

Max öfkeli bakışını Adrian'ın görebilmesi için kısa bir an için görünür olup "*Tüm şifacılar dosdoğru birinci kata gidecek*" diye bağırdı. "Bana öyle söylemiştin. Bir üç-iki-bir alarmı verildiğinde *hiçbir* dâhinin..."

"Peki, peki" dedi Adrian. Ellerini havaya kaldırdı. "O dâhi biraz oyalanmış demek ki."

"İşte tam da bu yüzden bu konuda aklımı çelmene izin vermemeliydim. O adamın kurtarması gereken hayatlar var! Hastaları var! Sorumlulukları! Şimdi ise..."

"Durumu iyi" diyen Adrian asansöre yöneldi. Max onun peşinden gitti. Hâlâ Turbo'nun kafesini her iki eliyle tutuyordu. "Onun yakınında olduğun bile söylenemez. Eminim gücünün sadece küçük bir kısmını almışsındır."

"Fakat o küçük kısım başarılı bir kalp ameliyatı ve aort yırtığı arasındaki fark ise ne olacak?"

Adrian yalandan şaşırmış gibi baktı. "Aort da ne?"

"Aort büyük bir damar ve..." Mac sustu. "Soruya yanıt vermekten kaçırıyorsun."

Turbo öfkeyle tiz bir çığlık attı.

Adrian gülerek başparmağını yukarı işaret eden düğmeye yasladı. "O iyi. Sen de. Buradan sonra başka dâhi şifacıların yanından geçmeyiz."

Max ofladı. "Ya dâhi hastalar? Hemşireler? Ziyarete gelen aile üyeleri? Hem biz neden yukarı çıkıyoruz? Ben asıl fikrin hastaneden ayrılmak olduğunu sanıyordum."

"Bir planım var. Hem bak ne diyeceğim, tüm ömrün

boyunca etrafının dâhilerle çevrili olduğunu biliyorum. Fakat karargâhın dışında o kadar da bol bulunmuyorlar. Onlardan birine denk gelme olasılığımız gerçekten düşük. Güven bana, olur mu?”

Max kaşlarını çatsa da asansör gelip de kapılar açıldığında tartışmadı.

Bir hemşire dışarı adım atınca Max donakaldı. Sırtını daha da dikleştirdi.

“Bay Everhart? Burada ne işiniz var? O da nesi...” Max’in ellerindeki kafesi fark etmişti. Fakat Turbo yeniden uykuya dalmıştı ve belki de kadın onun makineden çıkan plastik dinozorlardan biri olabileceğini düşündü. Bir yanıt beklemeden gözlerini kıstı ve uzandı. Max’i dirseğinden tutup onu koridora geri götürdü. “Biliyorum, muhtemelen bütün gün o yatakta yatmak sizi huzursuz etti fakat gözetimsiz bir şekilde koridorlarda gezmenize izin vermeyiz. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?” Adrian’a kınayan bir bakış attı. “Arkadaşınızın anlayacağından eminim. Şimdi, haydi, ben sizi geçireyim... ikinizi de...”

Kadın peltek konuşmaya başladı. Gözkapakları düşmeye başlarken dikkati hâlâ Adrian’ın üzerindeydi. Ayağını bir yarım adım daha öne kaydırды. Ardından yüzüstü yere yıkılacakken Adrian onu son anda tuttu. Koltukaltlarından kavradığı kadının alnı Adrian’ın göğsüne çarptı.

Kadın hayretle Max’e baktı. Sonra da çocuğun zayıf, soluk renkli kollarına. Max’in dirseklerinin iç kısımlarında eski ve yeni morluklar vardı.

Hemen neler olduğunu anladı. Max’in ifadesine bakılırsa o da anlamıştı.

“Kâbus’un gücünden aldığını sanmıyordum.”

“Almamıştım” dedi Max. “Sadece demin paniğe kapıldım. Hiç düşünmedim... Öylece oluverdi. Fakat... Fakat Kâbus o sırada benden hiç etkilenmemiş gibiydi ve...” Sustu. Gözleri kocaman açıldı. “Of.”

“Of mu?”

“Karantina. Gücü Nova karantinaya geldiğinde almış olmalıyım.”

Adrian yutkundu. Doğru. Tabii. Kâbus’un Max’le yolları ilk kez miğferi çaldığı gün kesişmemişti.

Kâbus’un aleyhine olan bir kanıt daha. Gerçek kimliği artık Adrian’ın canını yakmamalıydı. Fakat yakıyordu işte.

Tekrar planladığı dövmeyi düşündü. Kalbin etrafındaki duvara bir taş daha eklemeyi tasarladı.

“Neyse, iyi oldu” dedi Adrian.

Asansör kapısı kapanırken Adrian kapıyı ayağıyla durdurdu. Kapı bir zil sesiyle tekrar açıldı. Bir duvara yaslanmış boş bir sedye gören Adrian hemşireyi sedyeye yatırdı. “Kâbus’un gücünden çok fazla aldığını sanmıyorum. Bu yüzden muhtemelen uzun süre baygın kalmayacak. Haydi.”

Asansöre girmeleriyle kapılardan sinir bozucu bir vızıltı gelmeye başladı. Bu kez hoşlarına gitse de gitmese de kapıların kapandığını haber veren bir ses.

“Yerinde olsam yeniden görünmez olurum.”

Max gözden kaybolurken Adrian en üst katın düğmesine bastı.

Saniyeler sonra sakın bir bekleme odasına adım attılar. İkisini talk pudrası kokusu ve yakınlardaki bir kordondan gelen bebek ağlaması karşıladı.

Max sözcüğün üzerine basarak “*Olmaz*” dedi. “Doğumhane mi? Delirdin mi sen? Ne dediğin umurumda değil, burada bir dâhi anne olabilirdi. Ya bir bebek varsa! Bunu yapamam...”

Adrian ona “Gevşer misin biraz?” diye fısıldadı. Karşılığı resepsiyon masasındaki hemşirenin tuhaf bakışı oldu. Gülümseyen Adrian çaktırmadan Max’in hastane önlüğünü tutup onu ileri çekti. “Selam” dedi. Boştaki dirseğini tezgâhın üzerine, bir ziyaretçi listesinin yanına koydu. “Bu kattan çatıya çıkmanın bir yolu var mı?”

Kadının yüzündeki şüpheli ifade daha da derinleşti. “Çatı halka açık alan değil” dedi. Bunu söylemesine gerek yokmuş gibi bir tonda ifade etmişti.

Adrian hafif bir kıkırtıyla “Ha, biliyorum” dedi. “Ben Adrian Everhart. Babalarım Hugh Everhart ve Simon Westwood.”

Kadının tavrı bir anda değişti. Ağzı şaşkın bir O şekli aldı.

“Evet” diye devam etti Adrian. “Ve kardeşim Max’in bu hastanede yattığını bildiğinizden eminim. Eh, diğer Konsey üyeleri işlerin nasıl gittiğini görmek için düzenli olarak gelip gidecekler. Biz karargâhta kocaman bir süper kahramanlar ailesiyiz ve herkes çocuk için gerçekten çok endişeli.”

Max’in dikildiği yerden bir gülme sesi geldi.

“*Dolayısıyla*” diye devam etti Adrian. “Tamaya... Yani Fırtına Kuşu birazdan ona Max’in durumu hakkında rapor vermem için buraya gelecek ve bilirsiniz Fırtına Kuşu hep çatılarda uçar hiç ana girişleri kullanmaz. Süper

kahramanlara has bir durum. Demek istediğim kanatların olsa...”

Max, Adrian'ın böğrünü sertçe dürttü. Adrian homurdanmamak için kendisini tuttu. “Demem o ki... buradan çatıya nasıl çıkılır?”

Hemşire onları sade bir kapıya götürdü ve bir tuş takımına bir şifre girdi. Bu sırada Adrian ona Kaptan Krom'dan imza almasının sorun olmayacağını söyledi. Aklına bu sözünü tutması gerektiğini kazıdı. Max'le basamakları hızla tırmandılar ve hastane çatısına ulaştılar.

Rüzgâr onları doğudan vurdu. Bulundukları yükseklikten Adrian, Nöbetçi Köprüsü'nü ve Tüccar Kulesi'ni görebiliyordu... Hatta Nova'yla Akdiken ve çetesini durdurmaya çalışırlarken hastaneyi gözetlemek için kullandıkları park yerini de.

Adrian çatının merkezindeki helikopter iniş noktasından geçip kuzey duvarına yöneldi.

Yeniden görünür olan Max onun yanına gelip şehrin çatılarına, su kulelerine, yangın çıkışlarına, ikindiye akşama bağlayan saatlerde ışıldayan pencerelere baktı. “Bizim için bir helikopter mi çağırttın?”

Adrian ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Öyle şaşısalı bir şey değil.”

“O halde çatıda ne işimiz var?”

“Mümkün olduğunca dâhilerden uzak olmak istiyordun, değil mi? Eh, söylediğin gibi, sokakta kimin yanımızdan geçeceği belli olmaz. Fakat burada gökyüzü bize ait.”

Max bir adım gerileyip ellerini havaya kaldırdı. “Yo, hayır. Beni buraya getirirken patates çuvalı gibi taşımam gerektiğini biliyorum ve bu yeterince utanç verici.

Benim rutin ulaşım aracım olmayacaksın. Teşekkürler ama kalsın.”

“Yarı ölü haldesin. Bunun utanacak bir tarafı yok.”

“Evet, eh, bir daha ölmek üzereyken ve *ben* seni taşımak zorunda kaldığımda senin neler hissedeceğini göreceğiz.”

“Kulağa ne de rahatlatıcı geliyor. Seni hiçbir yere taşımayacağım. Bunu yapmama ihtiyacın yok. Turbo’yu ben tutayım da sen odaklan.”

“Neye odaklanacağım?” dedi Max. Bir yandan küçük kafesi Adrian’a uzatmıştı bile.

“Sadece izle.” En yakındaki yapı olan sokağın karşısındaki bodur ofis binasını inceleyen Adrian kafesi koluna alıp çömeldi. Ayak tabanlarındaki yay dövmelerinin çalıştığını hissetti. Sonra sıçradı.

Hava kulaklarının yanından bir vızıltı çıkararak geçerken kısacık bir an için kendisini uçuyormuş gibi hissetti.

Bir sonraki çatıya ulaştı. Çakıllı betonun üzerine bir elini yere yaslayarak indi.

Yeniden uyanan velociraptor kaçmaya çalışıyor, kafesinin parmaklıklarını mutsuzca tırmalıyordu. Adrian ona aldırış etmedi. Parmaklarını pantolonuna sürüp Max’e doğru döndü.

Çocuk büyülenmiş gibiydi. Kollarını açarak uçurumun diğer yanından “Gücünden o kadar da almadım! Senin yaptıklarını yapamam!”

“Biliyorum” dedi Adrian. “Fakat Anarşinin Ası’nın yaptığı gibi yapabilirsin.”

Max’in kolları gevşekçe salındı. Şaşkın halde geri çekildi.

Adrian ona "Sende telekinezi var" dedi. "Bedenini havalandırabildiğini biliyorum. Bu da *uçabildiğin* anlamına geliyor."

Max'in ağzı bir süre ses çıkarmadan açılıp kapandı. Sonra başını iki yana salladı. "Bir iki metre havaya yükselmek dışında hiçbir şey yapmadım."

Adrian omuz silkti. "Aynı şey."

"Evet, yirmi kattan düşme kısmı hariç."

"Düşersen seni tutarım."

Max aşağıdaki sokağa göz gezdirdi. Kaşları bitişmişti. Kollarını ovuşturmaya başladı. Körfezden gelen güçlü rüzgârlar bir yana dursun, üzerinde soğuk havaya uygun giysiler bile yoktu.

"Yapabilirsin. Sen Haydut'sun. Sen bir Muhalif'sin."

Gözlerini kapatan Max kollarını avuçları yukarı bakan şekilde iki yana açtı. Sol ayağı binanın kenarından ayrıldı. Ta ki çatının üzerinde otuz santim yükselmeye başlayana kadar.

Adrian'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Anarşinin Ası'nın yeteneği gibi Max'in telekinezisi üzerindeki kontrolü genellikle sadece cansız nesneler üzerinde işe yarıyor, insanların ve hayvanların üzerinde işe yaramıyordu. Bunun tek istisnası kendisiydi. Adrian bir süredir Max'in zihin gücüyle bedenini havaya kaldırabildiğini bilse de bunu çıplak gözle görmek farklıydı.

Max'in dikkatini dağıtmak istemeyen Adrian kendi kendine "İşte böyle" diye mırıldandı.

Hastanenin içinde bir yerde bir alarm çaldı.

Ağzından telaşlı bir inilti çıkan Max yere geri düştü.

"Haydi! Ya şimdi ya hiç!" diye haykırdı Adrian.

Max hareketsiz kalmış, kararsızlıktan donmuş gibi görünüyordu.

Max'in başını iki yana sallayıp merdivene geri yürümeye başlamasıyla Adrian korkuya kapıldı. Hastane odasının emniyetli ortamına dönüyordu. Karantinanın uyuşukluk veren emniyet hissine.

"Max!"

Sonra Max tekrar dönüp koşmaya başladı. Bu kez tereddüt etmedi. Çatının kenarından kollarını açarak atladı.

Adrian'ın nefesi kesildi. Kendisini tehlike sezdiği anda ileri sıçrayıp erkek kardeşini yakalamak için hazırladı.

Fakat buna gerek kalmadı.

Adrian'ın ağzından gururlu bir kahkaha çıkarken Max neşeyle haykırdı.

Adrian haklı çıkmıştı. Haydut uçabiliyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

HAPİSHANE KAFETERYASINDA her zamanki gibi ürkütücü bir sessizlik vardı. Sadece dondurucu rüzgârda dışarıda olanların çektikleri burunların sesleri ve plastik tepsiler üzerindeki plastik çatal bıçağın tıkırtıları işitiliyordu. Nova sıranın arkasında dikiliyor, önündeki mahkûmu tulumunun bacakları üzerine tam oturduğu için kıskanıyordu. Nova kendi tulumunun paçalarını kıvrırmak zorunda kalıyordu.

Sıra biraz ilerledi.

Nova da.

Dikkati en yakındaki masaya çevrildi. O masada iki mahkûm masanın aynı tarafında yan yana oturuyordu. Yüzleri kafeteryanın arka duvarına dönüktü. Mahkûmlar kendi aralarında sohbet etmekten daha da alıkoymak için tüm oturaklar masanın tek tarafına yerleştirilmişti. Böylece hepsi yemek yerken aynı yöne bakıyordu. Nova tepsilere göz attı. Fakat bunu neden yaptığından emin de değildi. Zaten menüyü çoktan ezberlemişti. Yuvarlak ekmek. Gizemli sebze. Patates. Balık. Günlerden pazar

olmasa gerekti çünkü kimsenin önünde herkesin gıptayla baktığı bir peynir dilimi yoktu.

Tuhaf bir hareket Nova'nın dikkatini çekti. Oturan mahkûmlardan biri çatalının sapını tepsinin kenarına iki kez vurup ardından sebzelerden biraz aldı. Bir saniye sonra Nova'nın arkasında duran mahkûm çatalının dişlerini tepsisinin köşesine sürttü.

Nova bunların ne anlama geldiğini bilmesede mahkûmların bu şekilde iletişim kurduklarından emindi.

Arkasındaki biri homurdandı. Sıranın ilerlediğini fark eden Nova ayaklarını sürüyerek ilerleyip tepsisini aldı.

Her zamanki yerine oturdu. Her zamanki gibi onunla konuşmaktan sakınan akranlarının arasında. Fakat odayı taze bir ilgiyle inceledi. Kurnazca iletişimi fark ettiğinden buna dair başka örnekler de aramaya başladı. En azından mahkûmlar arasında gizli bir dil olduğunu düşündüğü şeye dair belirtiler. Bazı hareketler hiç göze çarpmayan cinstendi. Çoğu tesadüf eseri de olabilirdi. Kaşınan bir burun, yere sürtülen bir ayakkabı, masanın üzerinde saat yönünün tersine döndürülen bir kaşık.

Fakat Nova bunların birçoğunun tesadüfi olmadığından emindi. Mahkûmlar birbirleriyle konuşmanın bir yolunu bulmuşlardı demek ki.

Bu dili anlamak için daha ne kadar sürede orada kalmalıydı acaba?

“Kuklacıyı tanıyor musun?”

Soru sessizce sorulmuştu. Nova neredeyse sesin hayal gücünün ürünü olabileceğini düşünecekti.

Yana baktı. Teni ve gözleri neon sarısı olan kel adama. Buna bir de tulumunun kalın çizgileri eklendiğinde göz-

lerini kısmadan adama bakmak zordu.

Adamın dikkati kararlı bir şekilde yemeğine çevriliydi.

Nova çatalını balığa daldırıp parçalara ayırdı. Ağzına atmadan önce sadece “Evet” dedi.

Komşusu uzun süre sessiz kaldı. Öyle ki Nova sohbetin sonunun erken geldiğini düşündü.

Fakat sonra “O iyi mi?” diye sordu.

Nova ağzında yarısı yenmemiş bir ekmek parçasıyla donakaldı. Winston iyi miydi?

Yutkunduktan sonra “Bilmiyorum” diye yanıt verdi. “Bir süredir onu görmüyorum.” Ona Winston’ın etkisizleştirildiğini söylemeyi düşündü. Muhalliflerin onu güçlerinden kopardığını. Fakat mahkûmların Ajan N’den haberi olup olmadığını bilmiyordu. Gerekli açıklamayı da mırıldanarak, yarım yamalak cümlelerle yapabileceğini sanmıyordu.

Komşusu yiyeceği ağzına tıkmaya devam etti.

Nova ise hız kesti. Genellikle hızlı yemek yerdi. Yemeğin tadını alamadan yutarcasına yiyordu. Fakat biriyle konuşmak, herhangi bir iletişim kurmak hoştu. Öyle ki şimdiden sohbetin ne zaman sona ereceğini düşünüp endişeleniyordu.

Nihayet “Haftalar önce onu almaya gelmişlerdi” dedi adam. “Herhalde artık dönmüştür diyordum.”

Nova bunun üzerine biraz düşündü. Etkisizleştirilmesinin ardından Winston’ı nereye götürmüşlerdi? Onu Cragmoor’a geri göndermemeleri gerektiğini düşündü. Winston artık bir dâhi değildi. Yoksa şehir dışındaki sivil hapisanesine mi gönderilmişti? Ya da bir akıl hastanesine? Ya da hâlâ Muhallif Karargâhı’nda mıydı, orada gönüllü olmadığı deneylere mi maruz kalıyordu?

Adam “Onu kahramanlara yem ettiğini söyledi” dedi.

Nova’nın adamın geçit töreninden bahsettiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Nova, Winston’ı kendi sıcak hava balonundan aşağı atmış, onun Muhalifler tarafından yakalanmasına göz yumup kendisini kurtarmıştı. İçi suçlulukla doldu. Bu ilk kez de olmuyordu.

Fakat yabancıya yan yan bakmaya cesaret ettiğinde adamın gülümsediğini fark etti. “Senin asla pes etmediğini söyledi. Sevdiği yanının bu olduğunu da.” Adamın gözleri yana çevrilip Nova’nın gözleriyle buluştu. Işıl ışıldı gözleri. Biraz ikiz güneşlere bakmak gibi bir histi bu.

Nova’nın omuzları çöktü. Winston rezil biriydi. Kuklacı olarak berbat şeyler yapmıştı. Diğer Anarşistlerin bile yanaşmayacağı işler. Yine de Winston’ın bu soğuk, amansız yerde kendisi hakkında güzel sözler söylediğini düşündüğünde içinin ısınmasına engel olamıyordu. Winston’ın ona yaptığı onca şeye rağmen.

Aniden bir el Nova’nın başını arkadan kavrayıp komşusuna bakan yüzünü ters yöne çevirdi. “Gözler ileri bakacak!” diye bağırdı gardiyan. “Konuşmak yok!”

Nova dişlerini sıktı. Bir an için gardiyanın elinin kafa derisine *tam da* yetecek kadar dokunduğunu hissettiğinde gücünü onun üzerinde kullanabileceğini fark etmişti. Bunu yapacak kadar öfkelenmişti de.

Fakat dayandı. Tek kelime etmedi. Hatta gardiyan uzaklaşırken arkasından öfkeyle bakmadı bile. Kaşığını sımsıkı tutmaktan parmak eklemleri ağarmıştı. Fakat bağırmayacaktı. Onlara bunun için kendisini cezalandırma hazzını yaşatmayacaktı.

Nova öfkesini çenesinden çıkarıp bir parça ekmeği sertçe çiğnedi.

Değişimi işitmekten çok sezdi. Oda zaten hayli sessizken bir anda sessizlik elle dokunulacak bir hale geldi. Çiğneme sesleri, çatal bıçağın tıkırtıları... neredeyse nefes sesleri bile kesildi.

Nova başını kaldırdı.

Hapishane müdürü odanın arka tarafına yürüyordu. Oturan mahkûmların yüzü kendisine dönük olacak şekilde. Üzerinde gri bir takım vardı. Nova'nın onu her görüşünde adamın giydiği takımın tıpatıp aynısı.

Müdür "Herkes beni dinlesin" diye bağırdı. "Bir duyuru yapacağım ve bunu bir kereden fazla açıklamaya niyetim yok." Oda'nın ortasında duran adam mahkûmlara kaşlarını çatı. Sonra gardiyanlardan birine doğru döndü. "Bir kişi eksik."

Gardiyan müdüre "Hücre hapsindeydi" dedi. "Az sonra gelecek."

Müdür bir nefes verdi. Kızmıştı. Fakat çok da beklemesine gerek kalmadı. Saniyeler sonra odanın köşesindeki bir kapı açıldı. Nova'nın hep kapalı gördüğü bir kapıydı bu.

Ve işte As oradaydı.

İki yanındaki iki gardiyanla ağır ağır kafeteryaya götürülüyordu.

Nova kaskatı kesildi. As neredeyse tanınmaz haldeydi. Onu son gördüğünden beri daha da zayıflamış, artık kendisine benzemez olmuştu. Derisi elmacıkkemiklerinden sarkıyordu. Gözleri çukurlarının içine gömülmüş, etraflarını saran deri neredeyse yarı saydam bir hale gelmişti. Güçlkle yürüyormuş gibi ayaklarını sürüyordu ve güç-

lülle attığı her adımda acı çektiğı belli oluyordu.

Yine de diğler mahkûmlar onu tanımışlardı. En azından çoğı tanımış gibiydi. Nova bunu sadece onların şaşkın sessizliğinden değil, en yakınındaki mahkûmların Anarşinin As'ı yanlarından geçerken belli belirsiz başlarını sallamasından, bir zamanlar onun gibi birçoklarına devrim yolunda liderlik eden adama bu şekilde saygı göstermelerinden anlayabiliyordu.

Gardiyanlar ise elleri silahlarında, parmakları gergin; gerekirse takviye kuvvet çağırarak için tetikteydiler. As'ın odada olması onları tedirgin ediyor, onu ipini koparabilecek kadar gücü olup olmadığından emin olamadıkları bir kaplanı izlermiş gibi izliyorlardı.

Korkuları yersizdi. Göremiyorlar mıydı? As hastaydı. Ölüyordu.

Gardiyanlar As'ı masaların etrafından dolaştırıp diğerlerinden ayrı, tek bir masaya götürdüler. As, Nova'nın birkaç masa ötesindeyken As'ın gözlerinde onu tanıdığını belli eden bir ışıltı belirdi. Nova'nın gözleriyle buluşan gözleri fal taşı gibi açıldı. Aniden durmasıyla yanındaki gardiyanlar afalladılar.

As hayretle Nova'ya bakıyordu. Nova yüzünden onun neler düşündüğünü okudu. Nova bir mahkûmdu. Tıpkı As gibi. Alnı kederle kırıştı. Nova kendi ümitsizliğinin içinde biriktiğini hissetti.

Özür dilemek istiyordu. As'ı hayal kırıklığına uğrattığı için. Ona onu hâlâ ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Pes etmediğini.

As öksürmeye başladı. Soğuk havadan kaynaklanan hafif bir öksürük değildi bu. Sert, kuru bir öksürük çok

geçmeden belini büktü ve ayakta durmakta zorlanır oldu. Nova telaşla inleyerek yerinden kalktı fakat küçük plastik çatal birden elinden ayrıldı. Tek hareketle ters dönen çatalın ince dişleri tulumunun koluna saplanıp onu masaya sabitledi. Kaşlarını çatan Nova çatalı kavradı. Sapının ikiye bölünmesiyle çatalın dişleri kumaşta kaldı.

Oflayan Nova gözlerini yukarı çevirdiğinde As'a yardım etmek isteyeninin sadece kendisi olmadığını gördü. Yakınındaki mahkûmlardan üçü de yerlerinden fırlamışlardı. Hatta içlerinden biri daha gardiyanlar bağıra çağıra gelip onları geriye itmeden önce As öne devrilip başını vurmasın diye onu kolundan tutmayı başardı. As hengâmede duvarlardan birine doğru iteklendi. Sırtı duvardan aşağı kayarken bir eli göğsündeydi. Öksürüklerin yerini acı dolu bir hırıltı aldı.

Ayağa kalkan, gardiyanlara bağıran mahkûmların sayısı arttı. *Bir şeyler yapın. Ona yardım edin. Ona doktor gerek.*

Gardiyanlardan biri avuçlarını birbirine vurdu. Ellerinden çıkan bir basınç dalgası önüne çıkan herkesi yere devirdi. Mahkûmlardan bir kısmı yere yığıldı. İçlerinden biri başını bir tabureye vurdu. Nova dalganın şiddetine yoğun olarak maruz kalmasa da beklenmedik saldırı onu taburesine geri itti.

Ancak o anda çatalın dişlerindeki baskı azaldı. Nova kolunu masadan kurtarıp hınçla çatal dişlerini kumaştan ayırdı.

Nova'nın yanındaki, Winston'ı tanıyan adam "Sizin sorunuz ne?" diye bağırdı. Diğerleri gibi ayağa kalkmamışsa da Nova adamın öfkesini yüzünden okuyabiliyordu. Adam elindeki kaşıkla As'a işaret etti. "O sizin için bir teh-

dit değil. Bunu herkes görebilir. Yardıma ihtiyacı var!”

“Ya?” diye çıkıştı diğer gardiyan. Bir yandan eğilip As’ın kelepçelerini tuttu. Onu tekrar ayağa kaldırırken nazik olmamaya özen gösterdi. “O birçok insanı öldürdü. O insanların yardımına kin gelmişti?”

Nova yanağının iç kısmını ısırды. Hâlâ kırık çatalı tutuyordu ve masaya sıçrayıp çatalı gardiyanlardan birinin gözüne saplamak için can atıyordu. Kurbanının hangisi olacağının bir önemi yoktu.

Fakat sonra bir hareketlilik gözüne takıldı. Tabağında kalan yemek atıkları hareket ediyordu. Ekmek kırıntıları, patates kabukları, Nova’nın haşlanmış lahana olduğuna hükmettiği şeyin lifleri. Hepsi birleşip tandıdık şekiller oluşturmaya, bir mesaj ortaya çıkarmaya başladı.

Mesaj kısa ve netti. *Yapma*.

Nova yutkunup öteye baktı.

As onu izlemiyordu. Aksine, kafeteryada sürüklenip tek masadaki tabureye zorla oturtulurken kararlı bir şekilde gözlerini Nova’dan kaçırıyordu.

Müdür ellerini çırpı. Üç kez. Sertçe ve yavaşça. Küçümseyen bir ifadeyle dudak bükerek “Gösterişli girişlerde hep üzerine yoktu zaten” dedi.

As ona aldırış etmedi. Hâlâ güçlkle nefes alıyordu. Masanın üzerine yığılmasına ramak kalmıştı. Yakınındaki gardiyanların silahlarını ona doğrultmaları neredeyse komik bir görüntü oluşturunuyordu.

Ta ki Nova tabağındaki sözcüğe bakana ve o halinde bile As’ın çaresiz olmadığını hatırlayana dek.

“Muhallifler Karargâhı’ndan bana gelen habere göre” dedi müdür, “bu ayın sonunda hepimiz bir geziye çıkacağız.”

Mahkûmlar arasında uyanan ilgiye şüphe de eklendi.

“Söz konusu gezinti esnasında tam işbirliği bekliyoruz. Gezi sırasında birbirinize zincirleneceksiniz. Elleriniz bağlanacak. Uzuvarını kullanmalarına gerek bırakmayan güçleri olanlar için özel olarak tasarlanmış maskeler ve gözbağları tasarladık. Kendilerine has, dizginlenemez yetenekleri olanlar için ise özel önlemler alındı.” Sesi alçalıp tehditkâr bir tona kavuşurken As’a bir bakış attı. Sözlerine karşı tepkisine bakılırsa karşısında duranın bir cesetten farkı olmadığı söylenebilirdi.

Nova yanağının içini bir kez daha ısırdı.

Ajan N’nin halka ifşası. Etkisizleştirme. Nova’nın idamı. Hepsi yakında gerçekleşecekti.

“Takviye kuvvetlerle emniyeti artıracamız” diye devam etti müdür. “İçinizden herhangi biri bize ters gelecek bir şekilde gözünü bile kırparsa” –dramatik bir tavırla konuşmasına ara verip mahkûmlara sertçe baktı– “sizi olduğunuz yerde öldürmekten çekinmeyiz.”

Kimse konuşmadı. Kimse yerinden kıpırdamadı.

Sonra müdür kibirli bir gülümsemeyle “İtiraf etmeliyim ki” dedi, “içinizden bazılarının bu sözümüzde durup durmayacağımızı sınamasını diliyorum.” Gardiyanlara başını sallayıp kafeteryanın çıkışına doğru yürümeye başladı.

Mahkûmlardan biri “Fakat nereye gidiyoruz?” diye sordu. “Ayrıca neden?”

Gardiyan durdu. Şeytanca bir keyif alıyordu. “Yakında göreceksiniz. Sürprizi bozmak istemem.”

Müdür gitti. Gardiyanlar hiç vakit kaybetmeden As’ı odadan çıkardılar. Onun gidişini izlerken Nova’nın nefesleri hızlandı.

Kapı arkalarından sertçe kapandığında Nova oturağına gömüldü. Kendisini yine perişan hissediyordu. Yalnız ve çaresiz.

Mahkûmlar şaşkın, meraklı gözlerle bakışırken masalara sessizlik çöktü. Bir gardiyan “İki dakika!” diye bağırdı. “İşiniz bittiyse tepsilerinizi getirin, haydi!”

Nova’nın komşusu “Önündeki yemelisin” dedi. Nova hırıldadı. Ona iştahının kaçtığını söylemek istedi. Fakat adamın sarı gözleri tepsiye çevrilince Nova onun ne kastettiğini anladı. Anarşinin Ası’nın mesajı hâlâ orada duruyordu.

Çatalına hâlâ sıkı sıkı yapışan Nova sözcük anlaşılmaz bir hale gelene kadar yiyecekleri dağıttı.

Birkaç mahkûm ayağa kalkıp tepsilerini üst üste dizmeye başladı. Fakat birçoğu yerlerinden kımıldayıp yemeklerini bitirmeye çalışıyormuş gibi yaptılar. Mahkûmlar neredeyse aynı anda o belli belirsiz hareketleri yapmaya başlarken gardiyanlar aralarında dalgınca konuşuyorlardı.

Nova mahkûmları burukça izledi. Çevresindeki herkesin birbirlerine neler söylediğini bilmeyi ne de çok isterdi.

Komşusu “Hey” diye mırıldandı.

“Ne var?” Nova’nın sesi istemediği kadar yüksek çıkmıştı. Bir gardiyan ona öfkeyle baktıktan sonra meslektaşının sözlerine başını sallayarak karşılık verdi.

Nova’nın yanındaki neon gözlü adam kaşığını alıp arkasını masaya, tepsisinin hemen yanına bir kez vurdu.

Nova öfkeyle baktı. Önce kaşığa, sonra da adama.

Adamın gülümsemesi geniş, biraz da çarpıktı. “Birlik olduğumuz anlamına geliyor” dedi. “Sonuna kadar kötü kalacağız.”

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“RUBY’NİN EVDE OLMADIĞINDAN emin misin?” dedi Max. İkisi kaldırımında yürürken Max, Adrian’ı öyle yakından takip ediyordu ki ara sıra onun topuklarına basıyordu.

“Elbette evde yok” dedi Adrian. “Daha iki saat önce ona mesaj attım. Onu riske sokmam.”

“Tamam ama... Ya erkek kardeşlerinden biri dâhiyse ve bunu herkesten gizlemişse? Ya da komşularından biri? Ya da...”

“Dâhi değiller” dedi Adrian. “Kardeşleri Muhalliflere tapıyorlar. Biraz olsun süper güçleri olsa hepimizi bundan haberdar ederlerdi. Komşulara gelince, seni daireye soktuğumuzda sorun kalmayacak. Yanına hiçbir dâhi yaklaşmayacak, bu yüzden kazara güçlerini çalarım diye endişe etmek zorunda kalmayacaksın, tamam mı?”

Max hiçbir şey söylemese de Adrian onun şüpheli yüz ifadesini zihninde kolaylıkla canlandırabiliyordu.

“Hey, her şey yolunda gidecek” dedi Adrian. Kolunu Max’in boynuna dolayıp onu bağrına bastı. Oğlan homurdanıp Adrian’la biraz mücadele etse de gönülsüz bir

dirençti bu. “Ruby’nin ailesi bunu yapmaya razı geldi. Kimse senin tekrar karantinaya tıklıp kaldığını görmek istemiyor. Meseleyi Hugh ve Simon’la tartıştığım da hak vereceklerinden eminim.”

“Çok kızacaklar.”

“Biliyorum. Fakat alışacaklar. Ayrıca...” Adrian tuğla cepheli, beş katlı bir apartmanın önünde durdu. “İşte geldik. Meşhur Tucker rezidansı.”

“Neresi meşhur?” dedi Max. Temkinli gözlerle sıra sıra uzun pencereleri, yangın çıkışını, ancak bir avuç saksının sığabileceği genişlikteki az sayıdaki balkonu inceledi.

“Çünkü burası Kızıl Suikastçi’nin ve onun yardımcıları olan ikiz erkek kardeşlerinin yuvası. Haydi.”

Max, Adrian’ın peşinden binaya girdi. İlk iki katın arasındaki merdivenlerden çıktı. Eskimiş fakat şık duvar kâğıdı ve yanan duvar şamdanları dar koridorun duvarlarına sıralanmıştı. Adrian, Ruby’nin dairesinin önünde duraksadı. Tam kapıyı çalacağı sırada kapı ardına kadar açıldı. Tıpatıp birbirlerine benzeyen, Max’ten bir iki yaş büyük iki oğlan kapıda belirdi. Yüzleri heyecanla aydınlanmıştı. İkisinin de üzerinde annelerinin ve büyükan-nelerinin Yardımcı Olimpiyatları için onlara diktikleri Muhalif üniforması kostümleri vardı.

Nihayet Adrian, Ruby’ye ikizlerin nasıl ayırt edilebileceğini sormuştu. Hatırlaması biraz zaman alsa da Ruby’nin açıklaması Adrian’ın aklına hemen yatmıştı. Jade’in saçları daha uzun ve kulaklarının çevresinde kabarıyordu. Sterling’in saçları ise daha kısa kesiliyordu. Adrian kafasının içinde ona Kısa Sterling adını vermişti. İki oğlan aynı boyda olsa da.

“Başardın!” dedi Jade. Sterling onun omzunun üzerinden haykırdı: “Anne! Büyükanne! Geldiler!”

“Haydi, haydi.” Jade elini sallayıp onları içeri buyur etti. “Bu müthiş. Ruby senin Anarşinin Ası’nın gücünü çaldığını söyledi. Doğru mu bu?”

“Ayrıca havaya yükselebiliyormuşsun?” diye sordu Sterling.

Jade “Korku Bekçisi gibi görünmez de olabiliyormuşsun, öyle mi?” diye ekledi Jade.

“Kaptan gibi süper gücün var mı? Kalbinden vurulsan ölür müsün?”

“Ahbap.” Jade kardeşinin omzuna bir şaplak indirdi. “Mızrak yarası yüzünden hastanede yattı. Aklın nerede senin?”

“Hey, bu da ne?” Kardeşine aldırış etmeyen Sterling, Max’in elinde tuttuğu küçük kafese işaret etti.

Anneleri arkadaki bir odadan içeri dalıp “Çocuklar, çocuklar, biraz rahat bırakın onları!” dedi. Adrian’a özür mahiyetinde gülümsedi. “Fark etmediyseniz söyleyeyim, onlara evimizin yeni konuğundan bahsettiğimizde birazcık heyecanlandılar. Sen Max olmalısın. Ruby bize senden çok bahsetti. Nihayet tanışmak benim için bir zevk. Seni yeniden görmek de çok hoş Adrian.”

Max kadının uzanan elini nazikçe sıktı. Fakat Adrian onun gergin olduğunu ve ikizlerin ilgisinden dolayı şaşkına döndüğünü görebiliyordu.

“Çocuklar, neden yerleşmesi için Max’e odasını göstermiyorsunuz? Ruby’nin yatağına yatabilirsin ya da üst ranza için bu kırmalarla kavga edebilirsin. Akşam yemeği yirmi dakikaya hazır olur. Adrian, bize katılacak mısın?”

Adrian yüzünü ekşitti. “Katılabılırdim...” dedi. Max’e baktı. “Fakat Anarşistler soruşturmamızın bir sonraki ayağı için ekibin geri kalanıyla buluşmam gerekiyor.”

“Kendi başıma idare edebilirim” dedi Mac. Hâlâ gergin olsa da elinden geldiğince öyle değilmiş rolü yapıyordu. “Ben buradayken Ruby nerede kalacak?”

“Danna’yla” dedi Bayan Tucker. “Oscar’ın annesi de gerekirse onlarda kalabileceğini söyledi.”

“Belediye başkanının köşkünde çok sayıda misafir odamız var” dedi Adrian. “Karargâhta da yatakhaneler hep açık.”

Bayan Tucker ellerini çırpı. “Başının çaresine bakar o. Burada kalacağın için hepimiz sevinçliyiz Max. İstedğin kadar da kalabilirsin. Jade, Sterling...” Çenesiyle dairenin arka tarafına işaret etti.

“Evet, haydi!” diye bağırdı Jade. Koridorda yürümeye başladı. “Oda bu tarafta.”

“Bu şey *gerçek* mi?” diye sordu Sterling. Hayretle bakan gözlerini Turbo’dan bir an olsun ayırmamıştı.

“Hım, şey, evet.” Max kafesi onların görebileceği şekilde kaldırdı. “Şu an biraz hasta. Fakat... bu Turbo. O bir velociraptor. Yani öyle sayılır. Adrian yaptı onu.”

“Hadi oradan” diye mırıldandı. Sonra... “Jade! Bunu görmelisin!”

Kardeşinin peşinden gitti. Gergin bir kıkırtıyla Max de onun peşinden. Bir kez duraksadı. Adrian’a dönüp ona soran gözlerle baktı.

Adrian “Hep ziyaretine geleceğim” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olursa sadece Ruby’ye mesaj gönder. O bana haber verir.”

Max başını salladı. “Onlara yerimi söyleyecek misin?” Adrian, Max’in “*onlar*” derken Kaptan Krom ve Korku Bekçisi’ni kastettiğini biliyordu.

“Hemen değil” diye yanıt verdi Adrian. “Sanırım onlara karantina odası resmen kaldırıldığında çıtlatacağım bunu.”

Max cılız bir gülümsemeyle oğlanların peşinden gitti. Kapı aralığında gözden kaybolduğunda Adrian onlardan birinin “Sana Haydut dendiği doğru mu?” diye sorduğunu işitti. “Bu müthiş bir isim. Muhalif olsam adım Gümüş Yılan olurdu. Çatallı bir dilim ve zehirli dişlerim olurdu. Kardeşim de...”

Adrian bir nefes verdi. Oğlanların suya sabuna dokunmayan gevezelikleri onu rahatlatmıştı. Max’in o zamana kadar fazla arkadaşı olmadığı gibi kendi yaşlarında hiç arkadaşı olmamıştı. Çekingen davranması normaldi. Fakat içinden bir ses Adrian’a üçünün gayet iyi geçineceklerini söylüyordu.

“Bundan dolayı Konsey’in gazabını üzerime çekeceğimden endişe etmeli miyim?”

Adrian yüzünü buruşturup Bayan Tucker’a çevirdi. “Muhtemelen benim kadar çekmeyeceksin.”

Bayan Tucker, Adrian’ın kolunu sıktı. “Her şey yolunda gidecek. Ruby bize karantinadan ve...üzerinde çalıştıkları şu şeyin –serum gibi bir şey sanırım– testlerinden bahsetti.”

“Bunun çok gizli bir bilgi olması gerekiyordu.”

Bayan Tucker omuz silkti. “Ailemizde birbirimizden sır saklamayız. Diyeceğim şu ki o sadece bir çocuk. Omuzlarına tüm o yükün bindirilmesini hak etmiyor.”

“Ben de tam olarak aynı hisler içindeyim.”

“Kaptan’ın ve Ölüm Bekçisi’nin seni düşündükleri gibi onu da düşündüklerinden eminim. Anlayacaklardır. Bu arada sana ona iyi bakacağımıza dair söz veriyorum.”

“Teşekkürler Bayan Tucker.”

Bayan Tucker eğilip Adrian’a sarıldı. Adrian’ın beklemmediği bir jestti bu. “Haydi” dedi Bayan Tucker. “Gidip kahramanlar ne yapıyorlarsa onu yap. Şu kızıma da her gün bana telefon etmesini beklediğimi söyle. Sırf bu çatının altında yaşamıyor diye benim sorumluluğumdan çıkmış değil, süper güçleri olsun ya da olmasın.”

Adrian sırtıttı. “Mesajı kesinlikle ileteceğim.”

* * *

Adrian apartmandan üç blok kadar ancak uzaklaşmıştı ki bilekliğine bir çağrı ulaştı. Daha arayanın kim olduğuna bile bakmadan avuçları terledi. Tahmini doğru çıkmıştı.

Kendisini hazırlayıp yanıt verdi.

“Nerede o?” diye bağırdı Kaptan Krom. “Adrian, sen ne yaptın?”

“Demek... notu aldın?” dedi Adrian. Sesine sakın bir ton vermeye çalışıyordu. Babalarının paniğe kapılmalarını, Max’in gizli bir kötüler çetesi tarafından hastaneden kaçırıldığını düşünmelerini istemediğinden geride hastane personelinin bulabileceği bir not bırakmışlar, Max’in kardeşinin yanında olduğunu ve Muhafızların onun için endişelenmemeleri gerektiğini açıklamışlardı.

“Evet, notu aldık! Neler oluyor? Max nerede?”

“Güvenli bir yerde” dedi Adrian. “Bana güvenin.”

“Sana *güvenelim* mi? Bu da ne demek...”

Hugh sustu. Hattın diğer ucundan ayak sesleri geldi. Sonra Simon’ın sesi araya girdi. “Adrian, elbette ki sana güveniyoruz. Fakat ciddi bir durum bu. Max’in yerini bilmemiz gerek. Sizin onun dışarıda yalnız olmasının ne kadar tehlikeli olacağını anlamamız gerek.”

“Yalnız değil” dedi Adrian. “Diğer dâhileri tehlikeye atacak bir durum oluşmayacak ve Max hem rahat hem de güvende. Hatta belki mutlu da. Karantinaya alınmış olsa onun için bunların hiçbirini söyleyemezdik.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra yeniden Hugh konuşmaya başladı. Şimdi paniğini daha iyi kontrol ediyordu. “Onu hastaneden çıkarmayı nasıl başardın ki? Zindelik Tılsımı’nı mı buldun yoksa?”

“Hayır baba. Fakat ben...” Adrian bir süre duraksayıp gün boyu uydurduğu hikâye yerine gerçeği söyleyip söylememek arasında kararsız kaldı. Fakat hayır, bunun için doğru zaman değildi. “Karargâhtaki tehlikeli madde kıyafetlerinden birini alıp Max’e giydirdim. Kıyafetin bariyeri Max’i gereken yere götürene kadar beni onun güçlerinden korudu.”

“Tehlikeli madde kıyafeti mi?” dedi Simon. “Kimse on yaşında bir çocuğun koridorlarda üzerinde bir tehlikeli madde kıyafetiyle gezdiğini fark etmedi mi?”

Adrian kısa bir süre bekledi. Sonra Simon’dan arka arkaya hafif bir oflama ve bir homurtu geldi. “Görünmezlik. Tabii ya. Onda bu yeteneğin de olduğunu unutuyorum bazen.”

Adrian “O gücü ona sen vermiştin” dedi Adrian, “dolaşısıyla pratikte kaçmasına *sen* yardım etmiş sayılırsın.”

“Ukalalık etme” dedi Hugh. “Ayrıca kaçmasına gerek de yoktu. Mahkûm değil o!”

“Değil miydi?” dedi Adrian. “Bakın, ikiniz de onu seviyorsunuz, biliyorum fakat onu yeniden karantinaya almanıza da izin vermeyeceğim. Şimdilik, biz daha kalıcı bir çözüm bulana kadar bulunduğu yerde güvende.”

“Hayır Adrian. Hemen şimdi bize onun nerede olduğunu söyleyeceksin ki onu hastaneye geri götürüp...”

Adrian “Bunu sonra konuşuruz” diyerek araya girdi. “Şimdi benim bir ekip toplantısına yetişmem gerek. Tamam mı çocuklar? Sizi seviyorum, bay bay!”

İletişim bilekliği öfkeli seslerle dolsa da Adrian başparmağının tek dokunuşuyla cihazı kapattı. Adrian ürperdi. Belki de yaşının ceza almak için fazla büyük olabileceğini düşündü. Çocukken onların kurallarına uymadığında onu çizgi romanlarını ya da bilgisayar oyunlarını almakla tehdit ederlerdi. Fakat bu şeyler artık Adrian’ı eskisi gibi etkilemiyordu. Şimdi ceza verecek olsalar neyi alırlardı acaba?

Adrian nefesini düzene soktu. Her şey iyi gidecekti. Son birkaç ayda Adrian’ın yaptığı, babalarını kızdıracak ya da hayal kırıklığına uğratacak şeyler düşünüldüğünde Max’i kaçırıp gizli ve güvenli bir yere saklaması listenin en tepesinde bile değildi. Hatta Adrian bir yandan günün birinde onun Max ve aileleri için doğru olanı yaptığını kabul edeceklerini ümit ediyordu.

Her ne kadar Muhalifler için en doğru iş olmasa da.

Muhalif çağrı merkezi o an Konsey’in başka kurallarını da çiğnediğini bir şekilde biliyormuş gibi Adrian’ın bilekliğinden alarm sesi geldi. Adrian az kalsın o geceki

devriye görevini unutacaktı. Küçük ekranda soldan sağa hareket eden görev bildirisini okudu.

Dallimore's Süpermarketi'ne zorla girilmiş, 29. Sokak, hırsızlık yapılmakta, acilen rapor verin.

Adrian sırttı.

Eski moda adalete hizmet etmek o an tam da ihtiyacı olan şeydi.

“OF ADAMIM, KAHRAMANCA işler yapmak ne de güzel bir hismiş!” dedi Ruby. Kaslarını çalıştırmak için bir kolunu başının üzerine kaldırdı. Dallimore’s Süpermarke-ti’ndeki bir mücevher çantasını açarken yakalanıp kelepçe-lenmiş ve baygın haldeki iki hırsızın tepesinde dikiliyordu.

Ruby’ye hak vermemek Adrian’ın elinde değildi. Kah-ramanca işler yapmak hoş bir histi. En azından tutukla-ma Adrian’ın bir süre Max’ten ve Nova’dan başka şeyler düşünmesini sağlamıştı.

Oscar farklı renklerdeki kadın tişörtü yığınlarının arasındaki bir masaya oturdu. “Ve bir kez olsun Eskiz’in özel becerilerine başvurmasına gerek kalmadı.” Bastonu-nun ucunu Adrian’a doğru çevirdi. “Klasik yöntemlere sa-dık kaldığını görmek güzel.”

Adrian kızsız da Oscar’ın ona kötü niyetle takılmadığı-nın farkındaydı. “Unuttuysan hatırlatayım ben adaleti ko-rumaya yıllar önce başlamıştım. Henüz ben...” Duraksayıp hırsızlara baktı. Adamlar baygın gibi görünseler de Adri-an sözlerini yarım yamalak noktaladı. “Biliyorsun işte.”

Bacaklarını sallayan Oscar süpermarkete göz gezdirdi. İçerideki loş ışığın kaynağı yirmi metre yukarıdaki bir avuç tavan flüoresanı ve o an bile içlerinde parçalanmış çantanın da olduğu yakındaki mücevher kutularını ışıltı ışıltı yapan vitrin ışıklarıydı. “Sence buralarda bir satış otomatı var mıdır?”

“Ne yani? Duman Perdesi’nin karnı mı acıktı yani?” dedi Ruby. Şaşırmış gibi yaptı. Bir yandan mücevher uçlu telini bileğine doluyordu. Teli acil durum çıkışına koşan hırsızları düşürmek için kullanmıştı. Adrian, Ruby’nin elinde telin az kalsın keseceği derisinin üzerindeki kırmızı çizgiyi görebiliyordu.

“Hey, ben büyüme çağında bir süper kahramanım” dedi Oscar. “İyi beslenmem gerek.”

Bir süredir Danna’nın ofis kasasının açılmaya çalışılmadığından emin olmak için incelediği üst balkondan aşağı bir grup kelebek bir şelale gibi aktı. Kelebekler birleşip Ruby’nin yanında Danna’nın bedenini oluşturunca Danna “Her şey yerli yerinde” dedi. “Ayrıca etrafta hiç satış otomatı görmedim fakat iki blok ötede bir burgerci var. Buradaki işimiz bitince oraya gidebiliriz.”

Oscar, Danna’yla yumruk tokuşturmak için kolunu uzattı. Danna ona şevkle karşılık verdi.

Bilekliğine bir kod giren Adrian “Peki” dedi. “Süpermarket temiz, şüpheliler tutuklandı. Nakil ve temizlik istiyoruz.”

Çalınan malların olduğu valizi tutup Oscar’a fırlattı. Oscar valizi açıp içindeki mücevherleri çıkardı. Her parçayı sonradan süpermarkettekilerin kayıtlarıyla karşılaştırıp eksik olmadığını kontrol etmeleri için masaya

yerleştirdi. “Fena vurgun değilmiş hani” dedi Oscar. Zincirinden uzun, ince bir taşın sarktığı kolyeyi havaya kaldırdı. “Hey, Kızıl Suikastçı, bence tasarımcılar seni taklit etmeye çalışıyorlar.”

Kızıl Suikastçı sırtıp kantaşını bir sarkaç gibi salladı. “Ah, akımlar bende sorulur! Ayrıca çok hoş bir kolyeymiş.”

“Ne demezsin.” Oscar kolyeyi ışığa doğru tuttu. “Fakat senin kadar –seninki kadar– güzel değil.” Kızaran Oscar dikkatini hızla valize çevirdi. “Hem seninki bin kat daha ölümcül. Vay, şunlar küpe mi?” Birbirlerine benzeyen bir grup avize küpeyi çekip çıkardı. Her biri neredeyse eli kadar uzundu. “Bunları takmak... kulakmemelerine ağırlık kaldırtmak gibi olur.”

Oscar’ın ağzından kaılan söz karşısında Ruby’nin yüzü pespembe kesildi. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydi. Fakat Oscar kasıtlı olabilecek ya da olmayabilecek iltifatı unutturmaya kararlı görünüyordu Böylece Ruby telini yeniden beline dolayıp Adrian’a doğru döndü. “Max nasıl?”

“Sanırım iyi” dedi Adrian. “Sana ve ailene yaptıklarınız için nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum.”

Ruby elini salladı. “Max için yapmayacağım yoktur. Ayrıca kardeşlerimin *gerçek* bir Muhalif’in evlerinde kalacağını öğrendiklerinde nasıl çıldırdıklarını görmeliydin. Belli ki beni Muhalif’ten saymıyorlar.” Bir katlanmış gömlekler yığınının yanına geçip masaya, Oscar’ın yanına oturdu.

“Çok coşkuluydular” dedi Adrian. “Max için zor bir alışma süreci olacaksa da ona da yarayacak bu. Hiç kendi yaşında arkadaşı olmadı. Keşke...” Adrian düşünceleri söze dökülmeden kendisini tuttu.

Diğerleri onu izliyorlardı. Tedirgin olmuşlardı.

Ruby “Ne?” diyerek onu konuşmaya teşvik etmeye çalıştı.

“Hiçbir şey.” Adrian yüzünü buruşturdu. Bu yalan en az gerçek kadar canını sıkıyordu... Sadece şu var ki... Keşke Nova’ya bundan bahsedebilseydim. Bence Max’in ilk kez öyle özgür görmekten mutlu olurdu.”

Ekip bir süre sessiz kaldı. Sonra Ruby alçak sesle “Babalarının şeyi... idam konusunu görüştün mü? Yapacaklar bunu... değil mi?”

Adrian kaşlarını çatarak yere baktı. “Yapacaklar gibi görünüyor. Tabii Nova onlara işe yarar bilgiler vermezse.”

“Ve hâlâ itiraf etmedi, öyle mi?” diye sordu Ruby.

Adrian başını iki yana salladı.

“Sen gidecek misin?” dedi Oscar. “Yani... anlıyorsun işte.”

Adrian gözlüğünün çerçeveleri üzerinden baktı. “Sadece bir idam değil bu. Ajan N halka ifşa edilecek. Bu yüzden evet. Sanırım orada bulunmam epeyce beklenen bir durum.”

“Evet fakat... insanlar oraya gelmeme kararını da anlayışla karşılayacaklardır” dedi Ruby. Ruby ne kadar nazik olmaya çalışsa da bu sohbet geçen her saniyede Adrian’ı daha da huzursuz ediyordu.

“Neden?” diye sordu Adrian. “Beni kandırıdıysa sizi de herkesi de bir o kadar kandırdı.”

Diğerleri bakıştılar.

“Demek istediğim” dedi Oscar, “evet kandırmaya kandırdı. Fakat senin kız arkadaşın gibiydi o.”

Adrian’ın çene kasları gerildi. “Bu konuda daha fazla konuşmayacağım.”

Danna, Adrian'ın kolunu tuttu. Adrian gerilse de kolunu geri çekmedi.

“Gerçekten üzgünüm” dedi Danna. “Onu hepimiz severdik, biliyorsun. Sadece sen değil. Ona tam anlamıyla güvendiğimi söyleyemem fakat ondan hoşlanmıştım... Suçlunun o çıkmasına gerçekten üzüldüm.”

Adrian yanıt vermek için ağzını açsa da ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisinin de üzgün olduğunu mu söyleyecekti? Ya da olanların Danna'nın suçu olmadığını mı? Ya da bunun bir önemi olmadığını mı?

Boğazını temizledi. Konuyu değiştirmeye niyetliydi. “Ruby, Max için yapmayacağın şey olmadığını söylemiştin. Sözlerinde samimi miydin?”

Ruby kuşkuyla “Mantık çerçevesi içinde olduğu sürece yapmayacağım yok” dedi. “Neden sordun?”

Adrian omuzlarını dikleştirdi. “Biliyorsun bir süredir kendime dövme yapıyorum ki böylece...”

Çırpılan ellerin sesi sözünü yarıda kesti... Süpermarkette yankılanan ağı ağır ve düzenli bir alkış.

Adrian döndü. Cansız mankenlerin olduğu bir platformdan karanlık bir figürün indiğini gördü. Mankenlerin üzerinde yırtık blucinler ve parlak, pullu bluzlar vardı. Fakat figür tepeden tırnağa siyahlar içindeydi.

Siyah çizmeler ve pantolon. Siyah kemer ve parmaksız eldivenler.

Siyah kapüşon.

Ve yüzünün alt yarısında gümüş bir maske.

Adrian donakaldı.

Çevresindeki ekip üyelerinin gerildiğini hissetti. Ruby ve Oscar masadan inmişlerdi bile. Oscar'ın ayaklarının

dibinde dumanlar birikirken Ruby'nin teli parmaklarının arasında gerginleşmişti.

"Hissettiklerin *ne de hoş*" dedi... Kim?.. *Kâbus* muydu bu?

Yüz adım kadar ötede dikiliyordu. Dışarıdan gelen şehir ışıkları metal yüz maskesinden yansıyor, tanıdık silahları belinden sarkıyordu. Siyah kapüşon yüzünü gölgelediğinden gözlerini görmek imkânsızdı. Adrian gözlerini kırptı. Gözlüğünü çıkarıp camlarını silme isteğine ket vurdu.

"Onu hepiniz *seviyordunuz*" diye şakıdı Kâbus. "Hepiniz onun için çok *üzülüyorsunuz*." Birkaç kez cıkcık etti. "Eh, duruma uymamak ağrıma gitse de dürüst olmak gerekirse ben o kadar da üzülmedim. Nova McLain başına gelen her şeyi hak ediyor."

Adrian'ın ağzı öyle kurumuştı ki söyleyecek sözü ol- saydı bile konuşabileceğinden emin değildi. Zihninde yankılanan tek düşünce "*imkânsız*" olmasaydı bile.

İmkânsız. İmkânsız. İmkânsız.

Nova değildi bu. O kadarı belliydi. Sadece Nova kıyıdan üç buçuk kilometre ötedeki bir adada hapiste olduğu için değil, sesleri de birbirine benzemediği için. Adrian şimdi Kâbus'un karşısında dikiliyorken, öncesine kadar zihninde sadece silik hatıraları olan şeyle karşısındakini kıyasladı.

Hâlâ alaycı. Hâlâ soğuk.

Fakat Nova değildi bu.

"O iki serseriye etkileyici bir şekilde ele geçirdiğiniz için tebrikler" dedi Kâbus. Adrian'ın bilinçsiz haldeki hırsları anımsaması biraz zaman aldı. "Dâhi olmayan iki kişiyi yakalamanın o kadar da güç olacağını düşünme-

sem de Muhaliflerin ara sıra büsbütün yetersiz görünmediği durumlara şahit olmak hoş.”

“Kimsin sen?” dedi Danna. Sesi Adrian’ın düşüncelerinin sisini dağıtarak ona nerede olduklarını, kim olduklarını hatırlattı. Muhalifler. Kahramanlar.

Bir kötüyle karşı karşıyaydılar.

Aynı kötüyle. Kâbus’la. Yine. Tekrar tekrar.

Rüya görüyor olabileceğini düşündü fakat en yeni dövmesini eliyle sıkınca hâlâ acıması ona uykuda olmadığını ispat etti.

Kâbus sözcükleri uzatarak “Kim olduğumu biliyorsunuz” dedi. Sonra kıkırdayıp elini belindeki, Adrian’ın daha önce onun içinden Ninja yıldızları çıkardığına şahit olduğu cebe soktu. “Ah, dur biraz, sanırım kim olduğumu bilmiyorsun. Çünkü o *kızın* ben olduğumu sanıyorsun. Bu arada etrafa bıraktığım tüm o ipuçlarını nihayet topladığın için teşekkür ederim. Bulmacayı çözen çok zaman alsa da işte konu yine dönüp dolaşıp o meşhur yetersizliğinize geliyor. İtiraf etmeliyim ki suçu kızın üzerine yıkmak sandığımdan daha zor oldu. Fakat bir avuç *kahramanın* gözlem becerilerine bel bağlarsan sonuç bu oluyor. Siz çocuklar daha dikkatsiz olamazsınız.”

Danna, Kâbus’a bir adım yaklaşıp “Kes numarayı” dedi. Bedeni gergindi. Yumruklarını sıkıyordu. Adrian onun sürü formuna geçmeye hazırlandığını görebiliyordu. “Senin Kâbus olmadığını biliyoruz. Gerçek Kâbus hapsede. Ait olduğu yerde.”

“Bundan emin misin?” dedi Kâbus. Parmaklarını basit bir ritimle cebe vurdu.

Adrian yutkundu. Düşüncelerini bulandıran zihin karışıklığı canını sıkıyordu. Çünkü hayır... hayır, aniden, hiçbir şeyden emin olamaz olmuştu.

Danna dişlerinin arasından “Kâbus, Nova McLain” dedi. “O halde sen kimsin?”

“Nova McLain bir Muhalif” dedi Kâbus. Sesinden küçümseme akıyordu. “Uykusuz” dedi sertçe. “Fakat çok da başarılı bir kahraman değildi, öyle değil mi? Büyük-babamı kurtaramadığı için hapis hanede yatmayı hak ediyor. Herkesin onu bir yalancı ve sahtekâr olarak görmesini hak ediyor. Siz süper kahramanlar hep insanları kurtarmayı vaat ediyorsunuz. Fakat Fünne büyükbabamı vurduğunda Nova araya girmiş miydi? Hayır! Öylece olup bitenleri izledi.” Kâbus’un duruşu değişti. Rahat tavrının yerini öfke aldı. Yumruklarını sıktı. “Ona yaptıklarımın dolayısı asla pişmanlık duymayacağım. Bir yeme ihtiyacım vardı. O da göz ardı edemeyeceğim kadar mükemmel bir fırsattı. Siz geçit töreni olayından sonra peşimi bırakmazken suçumu birinin üzerine yık-mak zorundaydım.”

“Yalan söylüyorsun” dedi Danna. Bir homurtuyla dö-nüştü. Kelebek sürüsü Kâbus’a doğru süzüldü.

Kâbus başını yana eğdi. Kapüşonu yana kayınca mücevher vitrinlerinden gelen ışık yüzünün yanını aydınlattı. Fakat Adrian onun ifadesinde şaşkınlık mı keyif mi olduğunu çıkaramadı.

Sonra Kâbus bir adım sola gitti ve gözden kayboldu.

Ruby’nin ağzından bir hayret nidası çıktı. Hepsinden de aynı tepki gelmiş olabilirdi. Adrian öne çıktı. Kalbi küt küt atıyordu. Danna’nın kelekleri görünüşe göre

Kâbus'un öylece içine giriverdiği sütunun etrafında bir hortum oluşturdu.

Aynalı sütun.

Danna yeniden insan bedenine bürünüp bir elini aynaya bastırdı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neler oluyor?"

"Ben de sohbetimiz iyi gidiyor sanmıştım."

Arkalarına döndüler. Kâbus bir soyunma odasının kapı aralığında tekrar belirdi. Kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

Adrian ekibindekilerle bakıştı. Fakat hâlâ Kâbus'un mankenlerin dizili olduğu platformda ortaya çıktığı andaki kadar şaşkın haldeydi. Öylece dikilip Kâbus'a hayretle bakmanın aklındaki soruların hiçbirini yanıtlamayacağını ya da dünyayı daha güvenli bir yere çevirmeyeceğini fark etmeye başlamıştı.

"Planım öyle iyi işliyordu ki size söylemekte bir sakınca görmüyorum" diye devam etti Kâbus. Konuşmasına hiç ara vermemiş gibi. "Nova McLain'in hapisanede olmasına hiç üzülmediğimi size açık açık söylemek isterim. *Bu iyi.* Artık kimse Kâbus'u aramıyor. *Mükemmel.* Fakat hayır, kıymetli Konsey'iniz işi orada bırakamadı, değil mi? Her şeyi mahvetmek huyları." Derin bir iç çekti. "Söylentiler var. Yanılıyorsam düzeltin. Muhaliflerin Nova McLain'i idam edecekleri söyleniyor. Ciddi ciddi öldürecekmişsiniz onu!" Bir parmağını düşünüyormuş gibi çenesine götürdü. "Ona karşı elinizdeki tüm delillerin ikinci derece olmasına rağmen demek? Tanrım... Bu hiç de Muhaliflere yakışacak bir iş değil gibi, ha? Fakat duyduğum tam olarak buydu. Başta bunun daha iyi bile olacağını düşündüm. Nova McLain ölünce artık masum

olduğunu iddia etmeyecekti. Hem büyükbabamı kurtarmadığı için de başına geleni hak etmiş olacaktı...”

Büyükbaba.

Adrian’ın zihninde en az bir taş yerine oturdu.

Ayna gezgini. Cloven Cross Kütüphanesi’nde gördükleri ayna gezginiydi bu... Gene Cronin’in torunu!

Fakat... nasıl aynı zamanda Kâbus olabilirdi o?

“Fakat ben ilkeleri olan bir kötüyüm” diye devam etti Kâbus. Sesi yeniden sertleşmişti. “Size inanması ne kadar zor gelse de. Başarısızlıklarından dolayı o süper kahraman özentisinden ne kadar hazzetmesem de siz ahmakların onu ben zannedip öldürmenize göz yumamam.” Sırtını yasladığı kapıdan ayrılıp kollarını açtı. “Ve işte buradayım, büyük sırrı hepinize açıklıyorum. Bir kez daha Muhalifleri kandırdım. Kâbus *benim*. Yanlış kızı yakaladınız.”

“Senin bir taklitçi olmadığını nereden bileceğiz peki?” diye bağırdı Danna. Fakat kötüye yanıt fırsatı vermeden yeniden kelebek sürüsüne dönüştü.

Bu kez Adrian da hareketlendi. Ayağındaki yayları kullanarak üzerinde el çantaları ve eşarpların olduğu bir dizi masanın üzerinden atladı.

Kâbus yeniden soyunma odasına kaçtı.

Dana ve Adrian onun peşinden koştular. Kelebekler Adrian’ın ancak otuz santim kadar önünden gidiyordu. Kapı aralığı kısa bir koridora çıktı. Sollarında ard arda kapalı soyunma odası kapıları vardı. Sağlarında üç bi-tişik boy aynası halı kaplı bir platforma dizilmişti.

Kâbus platformun üzerinde dikiliyor, ortadaki aynaya yaslanıyordu. Işıklar kapalıydı ve maskesinin parıltısı ol-

masa Adrian onu karanlıkta gözden kaçırmış olabilirdi. Danna da onu aynı anda fark etmiş olacaktı ki sürü aniden ona doğru döndü.

Kâbus el salladı.

Kelebekler toplanmaya başladı.

Kâbus'un bedeni aynadan içeri girerken, yüzeyi mürekkep karası bir gölün yüzeyi gibi dalgalanırken Adrian onun üzerine sıçradı. Danna elini savurdu. Parmağı Kâbus'un kapüşonunu Kâbus aynanın içine gömülmeden önce güçbe-la yakalasa da kumaş Danna'nın elinden kaydı. Adrian duramayınca Danna'ya çarptı. Son anda kolunu uzatmasıyla da aynaya. Ayna çatladı. Çarpmanın etkisiyle kırıklar bir örümcek ağı gibi aynayı kapladı. Adrian'ın koluna bir ağrı saplandı. Geri sıçrayıp küfrederek omzunu ovuşturdu.

Camın öte yanında Kâbus'u hâlâ görebiliyorlardı. Bir düzine kırık parçaya ayrılan bir kız. Kapüşonunu çıkarmış; uzun, kızıl saçlarını salmıştı.

Adrian kızın ağzını göremese de onlara sırtıttığından emindi. Kâbus iki parmağını maskesine götürüp onlara bir öpücük gönderdi. Sonra görüntü silikleşti ve aynada artık sadece kendi yansımalarını görür oldular.

Öfkeli, bir o kadar da şaşkın ifadeli yansımalar.

"Neler oluyor böyle?" dedi Danna.

"Bilmiyorum" dedi Adrian. Hâlâ az önce Kâbus'un olduğu noktayı inceliyordu. Aynalar arasında yolculuk edebilen Kâbus. Kızıl saçları olan Kâbus. "Fakat o kızı tanıyorum."

Danna irkildi. "Ne?"

"Cloven Cross Kütüphanesi'nde bizimle değildin" dedi Adrian. "Kütüphaneci'nin hâlâ karaborsa silahlar satıp satmadığını öğrenmeye gitmiştik."

“Ve?”

“Az önce gördüğümüz Kütüphaneci’nin torunuydu. O gün kütüphanede çalışıyordu.” Adrian kapı aralığına doğru yürüdü. İzleniyormuş hissi içinde olduğu için hâlâ ürperiyordu. Kâbus’un aynanın gerisinde bir yerlerde olup olmadığını, onların bir sonraki adımını görmek için bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

Adrian çıkarken az kalsın Ruby’yle çarpışacaktı. Oscar, Ruby’nin hemen arkasıdaydı. Az önce hırsızları yakalamak için çok hareket ettiğinden bastonuyla daha yavaş yürüyordu. Adrian onun süpermarketteki koşturmacadan dolayı bitkin düştüğünü görebiliyordu.

Adrian onlara “Yine kaçtı” dedi. “Aynalar arasında yolculuk ediyor.”

“Aynalar mı?” dedi Oscar. “Kütüphanedeki kız gibi mi?”

“Kütüphanedeki kız o” dedi Adrian. Kızın ismini anımsaması biraz zaman aldı. “Narcissa Cronin.”

“Kütüphaneci’nin torunu mu?” diye haykırdı Ruby. “Fakat o... Onun... O kızın Kâbus olması imkânsız!”

“Neden olmasın?” dedi Adrian.

Sorusu karşısında hepsi donakaldı. Karanlıkta birbirlerini izlerken Adrian onların da yüzlerinde birbirleriyle savaşılan duyguların yansımalarını görebiliyordu.

Ruby tekrar söze girdi. “Fakat o hiç de...” Doğru sözcüğü aramaya çalışırken yüzünü ekşitti.

Oscar “Hiç de kötüler gibi değil miydi?” diyerek ona yardımcı oldu.

“Evet! Demek istediğim onunla sadece bir dakika görüştük fakat o çok utangaç görünüyordu ve... ve bir aşk romanı okuyordu!”

“Aşk romanı okumakta ne varmış?” dedi Danna.

Ruby ofladı. “Hiçbir şey! Fakat bence...”

“Sence kötüler ölüm ve yıkım hakkında elkitablarından başka hiçbir şey okumuyor mu yani?”

Adrian kollarını kavuşturdu. “O halde onun Kâbus olduğunu mu söylüyorsun?”

Danna, Adrian’a hayretle baktı. “Hiçbir şey söylediğim yok! Sadece birinin kitap tercihlerinin onların düşman olmadıklarını ispat etmediğini düşünüyorum.”

Oscar yüksek sesle düşünerek “Kötülerle bağlantıları var...” dedi. “Anarşistlerle de var. Büyükbabası onlara yıllardır satış yapıyorsa. Ayrıca bence Nova’dan nefret etmesi için de ortada bazı sebepler var. O gün Nova’nın Fünnye’yi durdurabileceğine ikna olmuş.”

“Bunların hiçbir önemi yok” dedi Danna, “çünkü o Kâbus değil. O bir taklitçi!”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Adrian.

Danna ona baktı. Bakışında başta biraz hayal kırıklığı vardı. Fakat belki biraz da acıma. Adrian öfkelen-di.

“Kâbus’un süper gücü ne?” diye sordu Danna.

Adrian kaşlarını çat-tı.

Yanıt Oscar’dan geldi. “İnsanları uyutmak.”

Danna kollarını açtı. Bu kadarı yeterli bir kanıt-mış gibi. “İnsanları uyutmak. Aynalar arasında yolculuk etmek değil.”

“Evet...” diye söze girdi Ruby. Parmağını dalgınca kantaşının ucuna vuruyordu. “Fakat Adrian’ın birden fazla süper gücü var. Max’in de. Hiç işitilmemiş bir durum değil bu.”

“Hey millet, ben Nova’nın peşinden gittim” dedi Danna. “Onu gördüm.”

“Tam olarak ne gördün?” dedi Adrian. “Bize ayrıntıları anlatmadın hiç.”

Danna homurdandı. “Anlatılacak çok da ayrıntı yok. Nova’dan şüphelenince onu takip etmeye başladım. Bir ara peşinden katedrale gittim ve sizi oraya götürmeyi öyle akıl ettim. Fakat tam olarak hatırlamıyorum çünkü Nova’yı takip eden pulkanatlı öldü.”

Danna sustuğunda bir sessizlik çöktü. Adrian o an aklından geçenleri tek düşünenin kendisi olmadığını biliyordu. Danna’nın bile yüzüne oturan şüpheyi görebiliyordu. Kuşku hatta biraz da dehşet.

“Bu bir numara değildi” diye directti Danna. “O beni...”

“Seni kandıramazdı” dedi Oscar. “*Bizi* kandıramazdı.”

Adrian ağır ağır konuşarak “Bu mümkün mü?” dedi. Çünkü Danna’nın onu herhangi bir sebepten dolayı suçladığını düşünmesini istemiyordu. “Sen Nova’nın peşinden giderken keleşinin... bir başka ipucu yakalayıp gerçek Kâbus’un peşinden katedrale gitmiş olabilir mi?”

“Fakat...” Danna başını iki yana salladı. “Hayır. Bu saçma. O bir kopyacı. Bir taklitçi.”

“Fakat neden?” dedi Adrian. “Neden Narcissa, Kâbus rolü yapsın ki? Bu olaya kadar ona dair herhangi bir şüphe bile beslememiştik. Şimdi ise onu yeniden kovalamaya başlamamızı mı istiyor yani?”

Danna, Adrian’a sert bir bakış attı. Fakat Adrian ağzından çıkanlara engel olamıyordu. Süpermarketin duvarının arkasında kalan büyük saatin her tık sesinde Adrian’ın zihninde Kâbus, Nova ve Narcissa Cronin’in görüntüleri değişiyor, kaynaşıyor ve yeniden ayrılıyordu.

“Bilmiyorum” dedi Danna, “fakat fikir değiştirip bir

Muhalif ölmesin diye kendisini tehlikeye atması aklınıza yatıyor mu gerçekten? Hem de nefret ettiği bir Muhalif!”

Oscar omuz silkti. “Nefret ettiğim biri bile olsa masum bir insanın ölümünden sorumlu olmak istemezdim.”

“Sen kötü değilsin ki!” dedi Danna.

Adrian, Danna’yı doğru dürüst işitmiyordu bile. Oscar’ın sözleri Adrian’ı Oscar’ın muhtemelen istemediği kadar vurmuştu. Özellikle de bir sözcük. Adrian’ın zihninin çakılıp kaldığı bir sözcük. Zihni durup tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmeye yanaşmıyordu.

Nova...

Hayır. Nova masum değildi. Olamazdı. Tüm yaşananlardan sonra olamazdı. Adrian başını iki yana sallayıp bu düşünceden kafasında yer etmeden kurtulmaya çalıştı. Nova’ya karşı çok fazla delil vardı. Fakat bir şekilde daha saatler öncesinde onu kahreden deliller şimdi ona... Kâbus’un kullandığı sözcük neydi? *İkinci derece*, artık o deliller Adrian’a ikinci derece görünüyordu.

Ellerinde gerçek anlamda ne kanıt vardı ki?

Ya yanılıyorlarsa?

Masum.

Bu doğruysa, yanlış Kâbus’u yakalamışlarsa... Nova masumdu.

Fakat Kâbus’u, gerçek Kâbus’u yakalayamadıkları anlamına da geliyordu bu.

Kâbus hâlâ serbestti. Onlarla, *Adrian*’la alay ediyordu. Gizem çözülmemişti. Kâbus özgürce geziniyordu. Organizasyon ve değer verdiği herkes için bir tehlikeydi. Korunç bir haberdı bu. Utanç verici bir hataydı. Muhalifler adına yeni bir kara lekeydi.

Yine de göğsünün içi patlayacak gibiydi.

“Nasıl emin olabiliriz?” diye fısıldayan Adrian, Danna ve Oscar arasında geçen, epeydir dinlemediği konuşmayı yarıda kesti. “Nova’nın Kâbus olmadığını, gerçek Kâbus’un hâlâ serbest olduğunu nasıl ispat edebiliriz?”

Danna alnını ovuşturdu. “Hemen kendimizi kaptırmayalım. Bunun gerçek olmasını istediğini biliyorum fakat...”

“Ha, bir şeyi söylemeyi unuttum.”

Hepsi de tepelerinden Kâbus’un sesinin gelmesiyle irkildi.

“Hay lanet” diye mırıldandı Oscar. Hiç şüphesiz Nova’dan kaptığı bir sözdü bu. Bu da Adrian’ın yüreğinin yine sızlamasına neden oldu. Oscar’ın bastonunu yukarı doğrultup “Keşke şunu yapmayı bıraksan” dedi.

İkinci katın tırabzanında, yürüyen merdivenin yakınlarında oturan Kâbus, Oscar’a aldırış etmedi. “Anarşinin Ası’nı idam edin bakalım. Zayıf, savunmasız bir yaşlı adamı sırf popülaritenizi artırmak için öldürmenizin gerçekten bir fark yaratacağını düşünüyorsanız yapın bunu. Siz Muhallifler kendiniz için en iyisi olacağını düşündüğünüz şeyi yaparsınız.” Kâbus arkasındaki bir şeye uzandı. Nesneyi havaya kaldırdı.

Anarşinin Ası’nın miğferi.

“Eh, bunu tanıdınız mı?” diye şakıdı Kâbus. “O halde artık As’a ihtiyacımız olmadığını anlarsınız. Sizi yok etmek için bize gereken her şey elimizde var.”

Bu sözlerin ardından bacaklarını tırabzanın diğer tarafına atan Kâbus uzaklaştı. Çizmelerinin sesi kesilir kesilmez bir başka aynaya girip ortadan kayboldu.

Seslerin neredeyse hemen ardından dışarıdan siren sesleri geldi. Adrian bir an için şaşırsa da hırsızları, tutuklamayı ve suçluları hapishaneye götürmek için gelen nakil ekibini hatırladı.

Bunların hiçbiri umurunda değildi.

İçinde ümit ve kararlılık yeşeriyordu.

Nova masumdu.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASUM.

Nova masumdu.

Muhalliflere göre Nova Jean McLain masumdu.

Nova'nın duyguları sürekli dalgalanıyor, sevinçten hayrete ve hayretten bunun bir tuzak olduğuna olan inanca kayıyordu. Kimse ona ortaya hangi gerçeklerin çıktığını söylemiyordu. Birdenbire onu masum çıkaran delillerin neler olduğunu. Anarşistlerin Muhallifleri bu sonuca varmalarını sağlamak için ne tür sahte deliller bıraktıklarına kafa yoruyordu. Fakat akla yatkın bir yanıt bulamıyordu. Daha yakın zamana kadar suçlu olduğundan öyle eminlerdi ki bunu yapamıyordu. Suçlu olduğu gerçeğinin verdiği huzursuzluk da bunu yapmakta zorlanmasına neden oluyordu.

Yine de kendi giysilerinin ve çizmelerinin içinde olduğu bir kutu eline tutuşturulmuş, ona gidebileceği söylenmişti işte. Kürekkemikleri arasına küçük takip cihazını yerleştiren aynı gardiyan cihazı çıkarmak için daha da fazla acı veren bir cihaz kullandı. Nova dişlerini sıktı ve şikâyet etmedi.

Ona kalın bir sargı bezi ve nane şekeri verdiler.

Bir aldatmaca mıydı bu?

Bu kez üzerini değiştirirken yalnızdı. Burnundan nefes veren Nova giysilerini giyince onlara hazır olduğunu haber vermek için kapıyı tıklattı.

Çıkışta iki gardiyan nöbet tutuyordu. Nova'yı götürürlerken ona aldırış etmediler. Nova devasa duvarların içindeki vidaların ve çarkların seslerini dinledi. Kapının açılışını izledi. İki Cragmoor gardiyanı onu rüzgârlı, soğuk deniz havasına çıkardı. Gardiyanlar her zamanki gibi silahlı olsalar da Nova ilk kez elleri kelepçeli olmadan hücresinin dışına çıkarılmıştı. Gardiyanlar fazla konuşmadılar. Biri, mürekkep karası ve beyazı olmayan gözleri olan kadın gardiyan gülümser gibi oldu. "Sana rıhtıma kadar eşlik edeceğiz" dedi.

Kadında özür dilermiş havası olsa da bu yeterince belirgin değildi.

Bir aldatmaca olabilir miydi bu?

Nova kendisini her nerede, her ne tuzak bekliyorsa; gardiyanlar onu oraya götüremeden onları uyutmamak için ellerine güçlkle söz geçiriyordu. Fakat kendisini tuttu.

Çünkü ya gerçekten serbest kalmışsa ne olacaktı? İsmi gerçekten temize çıkmışsa?

Peki... nasıl?

Nova'nın tüyleri diken diken oldu. Bunun sebebi hem buklelerini yüzüne süpüren rüzgâr hem de bir pusunun onu beklediği düşüncesi idi. Belki de idamı erkene almışlardı. Belki de halka açık olmasını istememişlerdi. Her saniye sırtından vurulmaktan bile endişe ediyordu. Fa-

kat kapının her iki yanındaki nöbetçi kulelerine bakınca göğe çevrilen tüfekleri gördü. İçlerinden biri ona ifadesizce selam verdi. Diğer çarpıntılı denize ve uzaktaki ufuk çizgisini gizleyen puslu sise bakıyordu.

Küçük ada ona başlı başına ayrı bir evren gibi geldi. Bu his Nova'nın iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

Küçük bir arazi aracı Nova'yı ve refakatçilerini rıhtıma geri götürdü. Orada dalgalı sularda bir aşağı bir yukarı hareket eden zırhlı bir tekne bekliyordu. Teknedeki Nova'yı geri götürecek kaptan ve gardiyanlar onu bu adaya getiren aynı kişilerdi.

Sonra Nova onu gördü.

Rıhtımda bekliyordu. Üzerinde ağır, yün bir palto; siyah, örgü bir bere ve blucin vardı.

Adrian Everhart. Bu rutubetli ve kasvetli yerde gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu.

Adrian'ın sol elinde bir çiçek buketi vardı. Renkleri Nova'nın hayatında gördüğü en canlı güneş sarısı olan papatyalar. Sağ elinde Nova'nın Muhalif üniformasının üzerine taktığına benzer bir alet kemeri vardı.

Nova olduğu yerde kaldığını ancak siyah gözlü gardiyan nazikçe boğazını temizlediğinde fark etti. Nova biri kısa biri uzun basamaklardan çıkmaya başladı. Toplanan sisin etkisiyle parlayan sivri, siyah kayaların yanından geçti. Kayaların yüzeyleri midyelerle ve yosunlarla kaplıydı.

Nova, Adrian'ın önünde dikildi. Saçları deniz suyu damlacıklarıyla nemlenmişti ve dilinde tuz tadı vardı.

Adrian hediyelerini Nova'ya uzatıp "Çiçekler mi yoksa silahlar mı?" diye sordu. "Hangilerinin özrümü kabul et-

tirmekte daha etkili olacağını bilemedim.”

Nova’nın gözleri papatyalara çevrildi. Sonra da kemere. Ardından yeniden Adrian’a baktı. Adrian’ın ses tonu neşeli olsa da Nova derinde yatan endişeyi sezmişti.

“Sanırım icatların patlamada yok oldu” dedi Adrian. “Belki de yeni bir alet kemeri... yeni bir başlangıç olabilir diye düşündüm, ne dersin?”

Nova hâlâ hediyelerini almayınca Adrian kollarını saldı. “Özür dilerim” dedi. Bir kerede bin özür diler gibi. “Sana inanmam gerekirdi. Sana güvenmeliydim. Seni savunmama ihtiyacın varken seni yüzüstü bıraktım ve bunun beni tarihteki en kötü erkek arkadaş yaptığını biliyorum. Ne kadar sana kendimi affettirmek istesem de benimle ilişkini sonlandırmak istersen bunu anlarım. Fakat... olur da beni affedebileceksen kendimi affettirmek için her şeyi yaparım. Başından geçenleri değiştiremeyeceğimi biliyorum. Fakat... hâlâ aklımdasın Nova. Hep aklımda oldun ve ne büyük bir ahmaklık yaptığımı şimdi anlıyorum. Sana söylediklerimi düşündükçe, sana orada asıl davrandığımı düşündükçe utanıyorum... Nasıl oldu da seni savunmadım? Bir kez olsun? Sen Kâbus olmadığının ısrarla dile getirirken. Oysa yapmam gereken...” Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. “Yapmam gereken sana inanmaktı. Çok ama çok üzgünüm.” Adrian duraksadı. Gözlerinde dillendirmediği sözcüklerin pırlıttısı vardı.

Adrian’ın sözleri sessizlikle karşılandı. Rüzgârın sesiyle. Kıyıya vuran dalgaların sesiyle.

Nihayet Adrian “Lütfen bir şey söyle” diye fısıldadı.

Nova yutkundu. “Bileziğim nerede?”

Adrian'ın omuzları çöktü. Nova'dan sormasını ummayacağı soru tam da bu soruymuş gibi.

“Magpie'a verildi” dedi Adrian. Nova'da Adrian'ın sorumluluktan kaçtığı hissi uyandı. “Herhalde karargâha teslim etmiştir.”

Nova'nın bir kaşı kalktı. Küçük hırsızın bileziği kendisine sakladığından gayet emindi.

Önemli değildi bu. Bu meseleyle sonra ilgilenebilirdi.

“Çiçekleri çizdin mi?” diye sordu Nova.

Adrian başını iki yana salladı. “Gerçek parayla aldım. Gerçek bir çiçekçiden.”

“Hım.” Uzanan Nova kemeri Adrian'dan alıp beline bağladı. “Eh, daha iyi özür işte bu. Fakat...” Çiçekleri Adrian'ın elinden kaptı. “Bunları da alacağım.”

Adrian gülümsedi. Fakat kısacık bir an için. Kemerdeki bir cebe işaret edip “Orada bir başka hediye göreceksin” dedi. “Konsey'den.”

Nova bir nebze şüpheyile cebi açıp içinden...

Metal bir maske çıkardı.

Kendi metal maskesi olmasa da ona yeterince benziyordu. Bu yüzden elleri terlemeye, kendisini yeniden diken üstünde hissetmeye başladı... *Bu bir tuzak!*

Adrian'ın onu öyle acımasızca bir pusuya çekmeye kim bilir nasıl bir vicdan azabıyla razı olduğunu düşündü. Fakat Adrian'ın yüzünde o aynı içten ve sıcak ifade vardı.

Nova dikkatini yeniden maskeye çevirdi. Maskeyi birkaç kez çevirdi. Kâbus'un maskesinden büyüktü bu. Önünde paralel iki boşluk, yanaklarının üzerinde kalan iki filtre haznesi vardı.

“Bu bir gaz maskesi” dedi Adrian. “Biraz kaba bir ta-

sarım fakat üretimini geciktirmek istemediler. Tüm devriye birimlerinde bu maskelerden olacak. Anlıyorsun ya, Kâbus, Ajan N'yi ele geçirip gaz bombaları yaptığı için.”

“Ya?” dedi Nova. “Tabii.” Maskeyi cebe geri koyarken elleri titriyordu. “Teşekkürler?” Adrian’ın etrafından dolanıp bekleyen tekneye yürüdü.

Kimse onu durdurmak için öne çıkmadı. Üzerine silahlar doğrultulmadı. Hatta kaptan güverteye çıkan Nova’yı şapkasıyla selamladı.

Nova’nın ayakları rıhtımdan ayrılır ayrılmaz teninin altında dalgalanmalar hissetti. Adrian’ın özü düşünce-lerinin karmaşası içinde büyük ölçüde kaybolmuş da olsa aklında kalan belirgin sözcükler vardı.

Adrian, Nova’yı düşünmeyi hiç bırakmamıştı... onun Kâbus olduğuna inanırken bile mi? Nova onun bu sözlerini biraz daha açıklamasını isteyecek olmuş fakat Adrian’ın çektiği vicdan azabını kendisinin hak etmediğini düşünerek susmuştu.

Ve ayrıca... *Erkek arkadaş* mı? Bu iki sözcük bulduğu ilk banka otururken, teknenin penceresinden bakarken ve gardiyanlardan hiçbirinin gelip onu bileğinden ıslak zemindeki metal halkalara bağlamadığı için memnuniyet duyarken Nova’nın aklından çıkmamıştı. Çiçekleri kucağına bıraktı. Çiçeklerin kâğıt ambalajı dizlerinin üzerinde buruştu.

Adrian, Nova’nın yanına otursa da aralarında birkaç santim mesafe bıraktı.

Bir gardiyan teknenin halatını rıhtımdan ayırırken diğeri teknenin tepesine çıkarak yolculuğa hazır olduklarının sinyalini verdi. Motor gürledi. Saniyeler içinde ka-

yalardan, adadan ve griden, kayalıkların üzerinde uğursuz silueti yükselen soğuk hapishaneden, hapishanenin devasa duvarlarından ve her yere nüfuz eden sisin içinde kaybolan nöbetçi kulelerinden uzaklaştılar.

Nova hapishanenin gözden kayboluşunu izlerken ürperdi. Adrian'ın özünden dolayı hissettiği neşe ve hapishaneden kurtulmasının verdiği ferahlama arasında gidip gelse de As'ın hâlâ orada olduğunu bilmenin verdiği sıkıntıyı da duyuyordu.

Adrian paltosunun düğmelerini açıp "Al" dedi. Nova hiç ses çıkarmadan Adrian'ın kollarını yenlerinden çıkardığı paltoyu omuzlarına serişini izledi. Sıcak üzerini örterken Nova'nın o ana dek zihnine işlediğini bilmediği tıraş losyonunun kokusuyla karıştı. Tüm bunlar ancak o anı daha da gerçekdışı kılıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Adrian. "Onlar... Orada yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır" diye yanıt verdi Nova. Dikkatini yeniden adaya çevirdi. Fakat ada kısa sürede belli belirsiz bir silüete döndü. "Fakat kimse bana bir şey anlatmadı. Neler oldu? Nasıl temize çıktım?"

Adrian yüzünü buruşturdu. "Sana karşı elimizdeki tüm delillerin... ikinci derece olduğu dikkatimizi çekti."

Nova, Adrian'ın kendisine çevrili gözlerine bakmaya cesaret etti. Onun görmenin kalbini nasıl teklettiğini ve onun kendisini nasıl yeniden sevgiyle izlediğini görmezden gelerek. Nova o sevgiyi o gözlerde bir daha asla görmeyeceğinden ne de emindi. Adrian'dan gelecek yumuşak bir bakışa ya da onun o kendine has gülümsemelerine nasıl da aç olduğunu fark etmemişti. Onun huzur veren var-

lığına, sarsılmaz iyiliğine nasıl da özlem duyduğunu fark etmemişti. Nova parmaklarını Adrian'ın paltosunun kumaşına gömdü. Paltoyu omuzlarına daha da sıkıca sardı.

Adrian bir parça alaycı bir tonla "Bu duruma dikkatimizi Kâbus'un çekmesi de fena olmadı tabii."

Nova irkildi. Duygularına kendisini fazla kaptırdığından yanlış işitmiş olabileceğini düşündü. "Anlamadım?"

Adrian, Nova'ya onu az öncekinden de şaşkın halde bırakan bir hikâye anlatmaya başladı. Kâbus bir süpermarkette ortaya çıkmış ve onlara suçu Uykusuz'a nasıl attığını anlatmıştı demek? Kâbus... *ayna gezgini* miydi?

Nova'nın ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

"Biliyorum. Başta benim de aklımın alması zor oldu. Fakat üzerine düştükçe bana mantıklı geldi. Elbette ki Fünne ve Kütüphaneci arasında yaşananlardan sonra suçu sana atmak isteyecekti. Ayrıca gizlenme yeri olarak karnavaldaki eğlence evini seçmesi... Orada aynalarla dolu bir salon vardı, hatırlıyor musun? Bir de evimize girip Zindelik Tılsımı'nı kamera sistemimize takılmadan çalışması, artefaktlar bölümünden onca şeyi alıp götürmesi var. Her tuvalette bir ayna, her binada tuvaletler var. Bu sayede o kadar rahatça dolaşıyor. Ayrıca tüm o karaborsa silahları da elinin altındaydı. Büyükbabasının yürüttüğü iş sayesinde Anarşistlerle bağlantısı vardı. Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde taşlar yerine oturuyor."

Nova hayretle Adrian'a bakıyordu. Kendisini bir nebze hakarete uğramış gibi hissediyordu.

Narcissa Cronin'in Kâbus olduğunu mu düşünüyorlardı? Nova kızını dövüşürken görmüştü ve çıkardığı iş pek de etkileyici değildi.

“Ayrıca” diye ekledi Adrian, “miğfer ondaydı.”

“Miğfer mi?” dedi Nova. Kafası hâlâ allak bullaktı. “Yani... o miğfer mi?”

Adrian başını salladı. “Bu da Konsey’dekilere olanları anlattığımızda herkes için yeterli kanıt oldu. Hemen serbest bırakılmanı emrettiler. Herkes karargâha döndü. Yeni edindiğimiz bu bilgiler ışığında Kâbus’a karşı karargâhı emniyete almak için. Tüm aynalar kaldırıldı. Evi de emniyete almam gerek fakat önce yanına gelmem gerekiyordu. Sana bu kadarını borçluydum.”

Adrian başını kederle eğdi. Nova onun özür cümleleri aradığını sezebiliyordu. O söze girmeden “Ya Danna?” dedi.

Adrian banka yaslandı. Ellerini kucağında kavuşturdu. “Tamamen iyileşti. Durumu çok iyi.”

“Demek istediğim... ona yanıldığı söylendiğinde... ne dedi? Kâbus’un ben olmadığımı söylendiğinde?”

Birden gözlerini Nova’nın gözlerinden kaçırarak Adrian suya doğru, ilerledikleri yöne baktı. Onları dümenin başındaki kaptan bir duvar ayırıyordu. Teknedeki tek muhafız da güvertede kalmıştı. Dolayısıyla soğuk metal banklarının buz kestiği, pencereleri küf kaplı, dar odada yalnızdılar. Nihayet Adrian “Danna... yanılmış olabileceğini itiraf etti” dedi. Böylece Nova onun söylemediklerinin neler olduğunu çıkarabildi.

Danna ikna olmamıştı. Bir tehdit oluşturmaya devam edecekti. Fakat Nova o tehdidin en azından geçici olarak etkisiz kalacağını ümit ediyordu.

Nova’nın dert edecek başka sorunları vardı. İdamı yaklaşan As’ı nasıl kurtaracağı gibi.

Ayrıca Narcissa Cronin hangi şeytani entrikanın peşindeydi de Nova'ymış gibi davranıyordu?

Gatlon şehrinin silueti yoğun sisin arasında belirirken Nova "Adrian" dedi, "Anarşinin Ası'nı hâlâ idam edecekler mi?"

Nova yeniden Adrian'a doğru döndü. Fakat bu kez gözlerini içlerindeki korkuyu görmemesi için Adrian'dan kaçırıyordu.

"Evet" dedi Adrian. "Ajan N'nin ifşası sırasında. Geri kalan Cragmoor mahkûmlarının güçlerini almalarının ardından. Konsey... eh, Muhliflerin suça ve anarşiye karşı hoşgörölü olmayacaklarını dünyaya göstermek için en iyi yolun bu olacağına ikna oldu."

Nova'nın çene kasları gerildi. Adrian'ın Konsey'in suç ve anarşiye dair fikirlerinin kendi özgürlüğe ve özgüvene dair fikirleriyle ne kadar yakından bağlantılı olduğunu bilip bilmediğini bir kez daha merak etti.

Fakat bunun bir önemi yoktu. Cragmoor'daki hücresindeyken Nova'nın düşünmek için bol zamanı olmuştu. Şimdi yeni planlarla Gatlon Şehri'ne dönüyordu. Hatta yeni ideallerle.

Kendisi ve diğerleri için daha önce hayal etmeye cesaret edemediği bir geleceğin hayalini kurmaya başlamıştı. O zamanlar bir geleceğinin bile olmayacağına inanırken şimdi nelerin mümkün olabileceğini düşünmekten kendisini alamıyordu.

Fakat her şeyden önce onların As'ı öldürmelerine engel olmanın bir yolunu bulmalıydı. Nova, As'ı kurtarmalıydı. As'ın onu yıllar önce kurtardığı gibi.

Sis düdüğünün sesi azgın dalgaların sesini bastırdı.

Sabahın erken saatleriydi ve şehrin ışıkları nemli havada parlıyordu. Turuncu projektörlerim ışığı teknenin birazdan yanaşacağı iskelenin siluetinden yansıyor. Gözlerini kısıan Nova orada bekleyen bazı gölgeli figürleri görebilse de onların kimler olabileceğini çıkaramıyordu. Kısacık bir an için ailesi olabileceklerine dair bir hayal kurdu. Onun için aileye en yakın olan kişiler olabileceklerine dair. Honey. Leroy. Fobi.

Eh belki de Fobi olmasa da olabilirdi.

Ya da belki bunlar Ruby ve Oscar olabilirdi. Hatta Danna. Onun bariz şüphelerine rağmen Nova'nın bir şekilde kanının ısındığı Danna. Ya da Max. Zihni o tabloya Simon Westwood'u ve Hugh Everhart'ı bile katınca Nova şaşırdı. Onu eve dönüşünde karşılamayı bekleyen bir aile. *Herhangi* bir aile.

Nova iç çekti. Tüm bu gündüz düşlerinin bir şekilde kusurlu olduğunu biliyordu. O geleceğin asla gerçek olmayacağını biliyordu.

Sıcak ve güçlü bir el ellerini tuttu. Çiçekleri çevreleyen kâğıt sessizlikte hışırdadı. Nova elini çevirip iki elini kavuşturdu.

"Nova..."

Nova, Adrian'a gülümseyerek "Seni affediyorum" diye fısıldadı. "Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Adrian'ın yüzündeki çizgiler ağır ağır eriyip ferahlaşmanın etkisiyle yumuşadı. Nova, Adrian'ın elini sıktı. Adrian da ona aynı şekilde karşılık verdi. O anda Nova, Adrian'ın bileğindeki yumruyu fark etti. Nova, Adrian'ın elini ters çevirip giysisinin kolunu sıyırdı. Kolunda kalın, kare bir sargı vardı. "Ne oldu?"

“Önemli bir şey değil” dedi Adrian.

Biraz aceleyle.

Nova ona kaşlarını çattı.

Adrian yüzünü ekşitti. “Demek istediğim, aslında önemli sayılır. Ben... yeni bir şey deniyorum. İşte.” Sargının kenarını kaldırdı. Nova’nın bir tür yara görmeyi beklediği yerde bir... dövme vardı.

Görünüşe bakılırsa yeni yapılmış bir dövmeydi bu. Siyah mürekkep çizgileri üzerinde yara kabukları oluşmuştu. Dövmenin etrafındaki deri şiş ve kırmızıydı.

Nova, Adrian’ın kolunu tutup pencereden gelen grimsi ışığa çevirdi. Dövmede bir kule vardı. Bir kale taretini andıran, bir tepeye kurulu bir kule. Duvarın üzerinden bir kalbin tepesi az çok seçiliyordu. Kulenin tabanındaki çimlik yokuşta aralıklarla yere saplanmış oklar vardı.

“Peki...” dedi Nova. Dövmeden pek bir anlam çıkaramamıştı. “Ne anlama geliyor?”

“Koruma.” Adrian sargıyı yeniden bağlarken sesinde biraz mahcup bir ton vardı. “Ben...” Boğazını temizledi. “Kısa süre önce aklıma belki gücümü dövmelelere aktarabileceğim fikri geldi. Demek istediğim keçeli kalemle, pastel boyayla, tebeşirle ya da duvar boyasıyla çizmem bir şey fark etmiyorsa... neden dövme mürekkebi kullanmayayım?”

“Bunu kendin mi yaptın?”

“Evet. Evet, biliyorum kulağa biraz inanması zor geliyor fakat... Bir deneyip neler olduğunu görmem gerektiğini düşündüm.”

“Tam olarak neyi denemek için?”

“Kendime... Nasıl desem? Bir dövmeden öte bir dövme yapıp yapamayacağımı görmek için.” Başparmağını sar-

gıya hafifçe bastırıp giysisinin yenini eline doğru çekti. “Bunun bir mücadelede faydalı olabileceğini düşündüm. Koruma için kullanabileceğim bir şey. İhtiyacım olursa.”

Nova gözlerini ona dikti. Anlayabildiğinden emin olmadı. “O halde... koluna deneysel bir kule dövmesi yapmaktaki... amacın neydi?”

Adrian, Nova’ya arsızca bir sırtışıla bakıp “Eh, işe yararsa” dedi, “kendime bir başka süper güç vermiş gibi olacağım. Teorik olarak bunu kendim ve yakınımıdaki herkes için diğer dâhilerin saldırılarını engelleyen bir bariyer oluşturmak için kullanacağım.”

Nova pencereye yaslandı. “Bu... ilginç bir teori.”

Adrian boğazını huzursuzca temizledi. Nova, Adrian’ın ona söylemediği bir şeyler olduğu hissine kapıldı. “Sanırım işe yarayıp yaramadığını göreceğiz. Birkaç güne kadar test edilebilecek kadar iyileşir.”

“Belki de ortada geçek bir neden yokken koluna bir ortaçağ dövmesi yapmış olma ihtimalin seni pek de endişelendirmiyor gibi.”

Adrian kıkırdadı. Söyleyecek bir şeyler arıyor gibiydi. Fakat Nova onun tereddüdünü sezebiliyordu. Nihayet Adrian “Eh, ayrıca dövmeler bir erkeği sert gösterir, öyle değil mi?” diye yanıt verdi.

Nova güldü. “Tabii ki öyle.”

Motorların gürültüsü aniden kesildi. Nova çoktan rıhtıma vardıklarını görünce şaşırdı. Sis neredeyse dağılmış, iskele boyunca dizili binalar ve daha ötedeki gökdelenler belirmişti. Güneş ufukta başını göstermişti ve ışınları inatçı sisleri yarıyordu.

Nova buketini sıkıca kavrayıp Adrian’ın peşinden tek-

neden indi. Rıhtımda gördüğü figürlerin hiçbirinin hayalinde kurduğu sözde aileden olmadıklarını görünce hayal kırıklığına uğradı. Hiçbirini tanımıyordu... Serbest kalmasının ardından anakaraya emniyetli bir şekilde ulaştığına dair bir form imzalamasını isteyen bir Muhalif yöneticisi. Tekneyi palamarla bağlayan bir rıhtım çalışanı ve medya mensupları.

Yirmi küsur gazeteci ve fotoğrafçı orada toplanmış, Nova'nın fotoğraflarını çekiyordu. Haykırarak sordukları sorular kısa süre içinde anlamsız seslere dönüştü.

Adrian elini Nova'nın beline götürüp onu kalabalığın içinden geçirdi. Nova'nın kulağına "Onlarla konuşmak zorunda değilsin" diye mırıldandı. Nova yaklaşan günlerde kaç gazetede ve tabloidde bu fotoğrafların çıkacağını merak ediyordu. Adrian Everhart'ın kısa süre öncesine kadar Kâbus olduğundan kuşkulanan kızın kulağına fısıldarken görüldüğü fotoğraflar... Tabii bir de sarı papatyalar vardı. Nova arkasından gelen haykırışları duymazdan gelmeye çalışırken kızardı... *Nova! Bayan McLain! Uykusuz!*

"Az ileride bir araba bekliyor" dedi Adrian. Küçük bir park yerine işaret etti. Demirlemiş, ahşap gövdeleri suda birbirlerine çarpıp tok sesler çıkaran tekneleri geride bıraktılar.

Fakat Adrian, Nova'yı park yerine götürürken tanıdık olmayan bir figür sokağın karşısında bekleyen bir taksi-den çıktı. Adam telaşla Nova'ya doğru koşup "Nova!" diye bağırdı. "Ah, şükürler olsun!"

Nova donakaldı. Adama kaşlarını çattı. Fakat adamın ona ismiyle seslenişi. Nova'yı tanıyordu sanki.

Nova adamın yüzüne göz gezdirdi. Ellili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Saçları kırçıl, sakalları bakımsızdı. Üzerinde blucin, o günkü havada yeterince sıcak tutmayacağı belli olan yıpranmış ve rengi solmuş bir kazak, ayaklarında mokasen ayakkabılar vardı.

Nova adamı daha önce hiç görmediğinden emindi.

Gerilen Nova'nın bir eli kemerindeki elektroşok tabancasına gitti. Fakat tüm silahlarını spor çantaya koyup Leroy'un arabasının bagajında gönderdiği aklına geldi.

Adam yanına varır varmaz Nova'nın elini şefkatle tuttu. Derisi meşin gibiydi. Yüz hatlarının gösterdiğinden daha yaşlı birinin teniydi bu sanki. "Rahat bir nefes aldım" dedi adam. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum!"

Nova adamın gri ve mavinin karıştığı gözlerinin yaşardığını görünce şaşırdı.

Hayretini fark etmiş olacaktı ki Adrian, Nova'yı dirseğinden tutup nazikçe kendisine yaklaştırdı. "Kusura bakmayın fakat siz..."

"Amcasıyım" dedi adam. Gülümseyerek tokalaşmak için elini Adrian'a uzattı. "Sen Adrian olmalısın."

Nova kaskatı kesildi. *Amcası* mı?

Adrian adamın elini tereddütle, adam ise onun elini şevkle sıktı. "Bana senden çok bahsetti. Durmadan senin hakkında konuşuyor. Nihayet yüz yüze tanışmamız harika. Hem de böyle mutlu bir vesileyle!" Gülümsemesi daha da genişledi. Nova daha neler olduğunu tam anlamıyla kavrayamadan adam kollarını ona doladı.

Nova'nın gücü teninin yüzeyine yükseldi. Gücü mevcut tehdidi etkisiz hale getirmek, adamı ona zarar vere-

meden yere sermek için yanıp tutuşuyordu. Fakat adam ona zarar vermiyordu. Bunun yerine ona sanki...

Eh, bir yakınıymış gibi sarılıyordu.

Bir şeyler söylemek adına Nova "Amca?" dedi.

Adam geri çekilirken ellerini Nova'nın omuzlarından ayırmadı. "Seni alıp götürmelerinden önce ziyaretine gelmeye çalıştım fakat patlamada tüm belgelerimiz yok olduğundan kim olduğumu ispat etmemin bir yolu yoktu. Bana inanmadılar. Bir de senin şu... *kötü* olduğunu zannetmeleriyle..." Adam sözcüğü tükürürmüş gibi telaffuz etmiş, burun delikleri tiksintiyle şişmişti. "Etrafına öyle bir güvenlik ağı ördüler ki yakınına gelmem imkânsız oldu. Çok üzgünüm. Orada, yapayalnız olduğunu düşünmek beni kahrediyordu. Seni kaderine terk ettiğimi düşünmeni istemedim fakat elimden de..."

"Sorun değil" diye kekeledi Nova. "İyiyim ben. Ben..." Adrian'a baktı. "Artık özgürüm."

"Biliyorum. İşittiğimde inanamadım. Fakat bir yandan da bu yanlış anlamamanın giderileceğinden emindim. Onlar için yaptığın onca şeyin ardından hakkındaki yalanlara sonsuza dek inanamayacaklarından emindim." Elleri Nova'nın omuzlarından çeken adam gözlerini yeniden Adrian'a çevirdi. "Sınavlara katılıp seçildiğinde onunla öyle gurur duydum ki. Ömrü boyunca bir Muhalif olmanın hayalini kurdu."

Adrian gülümsedi. Yüzündeki temkinli ifade ağır ağır silindi. "Yanımızda olduğu için şanslıyız. Bu hatadan dolayı hepimizin ne kadar üzgün olduğumuzu tarif bile edemem."

"Hepsi geçmişte kaldı." Adam uzanıp Nova'nın başının üzerini okşadı. Nova elinde olmadan hırıldayıp geri kaçtı.

“Haydi. Seni eve götürelim de biraz dinlen. Eh... anlaşılan o eve de değil. Patlamadan sonra. Fakat bir çözüm bulana kadar idare edebileceğin küçük bir daire tuttum. Çok da fena değil. İdare ederiz. Her zaman nasıl idare ettiysek yine ederiz.”

“Muhallifler size geçici bir konut tedarik edebilirler” dedi Adrian. “En azından bu kadarını yapabiliriz, özellikle de...”

“Hayır, hayır” dedi adam. “Bu çok yüce gönüllü bir teklif fakat bu şehirde yardıma bizden daha çok ihtiyacı olan insanlar var. Çok teşekkürler fakat Nova’m ve ben başımızın çaresine bakarız.”

Adam Nova’yı bekleyen taksiye götürmek için hareketlendi. Fakat Adrian seslenince Nova durup arkasına döndü.

Bir anda Adrian’ın yüzüne utangaç bir ifade yerleşti. Söylemekte kararsız olduğu sözleri seçmenin mücadelesi içinde gibiydi. Kalbi küt küt atan Nova bekledi. Dünya bulanıklaştı. Şehir, gazeteciler, Nova’nın sahte amcası, Adrian ve onun Nova’nın içine işleyen tedirgin bakışı hariç her şey kayboluverdi.

Nihayet “Benim de hissettiklerim gerçektir” dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Umarım bunu biliyordur.”

Nova titredi. Kendisine vazgeçme fırsatı tanımadan elindeki buketi yabancı adama bırakıp Adrian’ın yanına gitti. Kollarını boynuna doladığı Adrian’ı kendisine doğru çekti. Flaşlar patlarken gazeteciler onları hevesle ve merakla soru yağmuruna tuttular. Kızaran yanaklarından kıvırdığı ayak parmaklarına kadar yayılan o bütünlenme hissi içinde Nova onları fark etmiyordu bile. Tek

düşündüğü kendini o öpücüğe, o ana ve belki de bir daha asla ifade edemeyeceği şeylere bırakmaktı.

Gerçektir bu. Her şeye karşın Adrian Everhart'a karşı hisleri gerçektir ve hayatının geri kalanında bu anı yüreğinde saklayacaktı. Gelecekte her ne olursa olsun bu öpücüğü, Adrian'ın sözlerini yüreğinde yaşatacaktı. Sonsuza dek.

Nova geri çekilirken Adrian gülümsüyordu. Nova kendisine ket vurmaktan Adrian'ın yüzünü buz gibi ellerinin arasına aldı. O gülümsemeyi, o gözleri, o bir görünüş bir kaybolan kıymetli gamzeleri zihnine kazıdı.

Sonra Adrian'ın kollarından ayrılıp paltosunu çıkardı. Paltonun yokluğunda bile öpücüğün ateşi bedenini ısıtıyordu. "Teşekkür ederim" deyip paltoyu Adrian'a geri verdi. Teşekkürünün sadece palto için olmadığını anlamasını ümit ederek. "Sanırım seninle karargâhta görüşeceğiz."

Adrian başını salladı. Hâlâ gülümsüyordu. "Orada görüşürüz."

Sahte amcasıyla göz göze gelmeden Nova çiçeklerini geri alıp sokağın karşısındaki taksiye yöneldi.

Nova arka koltuğa yerleşip kapının kapanmasını bekledikten sonra yabancıya sertçe "Sen de kimsin?" diye sordu.

Adam sırtıp kazağındaki iplikle oynamaya başladı. "Bana soracak olursan çok iyi bir oyuncuyum. Fakat belki senin kadar iyi olamayabilirim." Nova'ya imalı bir bakış attı.

Fakat Nova'nın ne kızarmış yanakları ne deli gibi çarpan kalbi ne de bu adamın o öpücüğün rol icabı olduğunu düşünüp düşünmemesi umurundaydı. "Soruya yanıt ver."

“Amca demek hoşuna gitmeyecekse bana Peter diyebilirsin. Peter McLain.”

Nova dişlerini sıkırsa da adam konuşmasını sürdürdü.

“Ve öykünün geri kalanını senin adına tamamladığımı düşünüyorum. Tuhaf bir şekilde ortadan kaybolan amca *bulundu*. Onları susturacaktır bu. Hiç olmazsa bir süre. Bir şey değil bu arada.”

Nova adama hayretle baktı. Hem kızmış hem etkilenmişti. Adam haklıydı Nova’nın tutuklanmasının ardından Nova’nın ziyaretine hiç gelmeyen amcası Adrian ve Muhaliflerin mutlaka aklına takılmış olmalıydı. Kimse-
nin tanışmadığı o amca.

“Peki” dedi Nova, “fakat *kimsin sen?*”

“O bir müttefik.”

İrkilen Nova yüzünü ileri çevirirken şoför yolcularla arasındaki plastik camdan pencereyi yana itti. Nova dikiz aynasında onun gözlerini gördü. Derisi benek benek ve yaralıydı. Kaşlarının uzun zaman önce yandığı belliydi. Nova’nın kalbi hızlandı. “Leroy!”

Leroy, Nova’ya gülümsedi. “Yeniden hoş geldin küçük Kâbus.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NOVA'NIN SÖZDE AMCASI viran bir kiralık dairede kalmıyordu. Çok geçmeden Anarşistlerin geri kalanın da öyle bir dairede kalmadığı anlaşıldı.

Leroy onları Barlow mahallesine götürüp arabayı On Altıncı Doğu Caddesi ve Skrein Bulvarı'nın kesiştiği köşeye park etti. Nova kaldırıma çıkıp birçok farklı ürünün –birkaç elektrogitar, bir matkap seti, bir plakçalar– sergilendiği parmaklıklı pencerelere göz gezdirdi. Binanın tepesindeki silik tabelada büyük harflerle DAVE'İN REHİNCİ DÜKKÂNI yazıyordu.

Nova sokağa baktı. Gece açılmak üzere kapalı olan bir gece kulübü, bir mini market ve pencerelerinde KİRALIK yazan birkaç boş dükkân. Tabelaların kenarlarının nasıl sarardığına bakılırsa zamanında buralarda çalışmalar Anarşi Çağı'ndan beri yoktular.

Nova'nın “amcası” rehinci dükkânının yine etkileyici metal parmaklıkların koruduğu kapı kilidini açarken elindeki anahtarlık şıkırdadı.

Amcası ve Leroy'un içeri buyur ettikleri Nova adama “Sen Dave misin?” diye sordu.

Adam “Hayır, Dave sadece bodrum katını kullanmamıza izin veriyor” dedi. “Tabii belli bir ücret karşılığında. Para gelsin de nereden gelirse gelsin, değil mi?”

Tepe ışıkları kapalı olsa da dükkândaki bir dizi cam vitrinden malların üzerine loş bir ışık düşüyordu. Kol saatleri, kutularındaki kostüm mücevherleri, duvarlarda çerçeveli film afişleri, içleri bilgisayarlarla dolu raflar ve radyolar. Dave’in stokunda eksik ev eşyası yok gibiydi. Elektronik eşyadan pahalı lüks mallara kadar her şey vardı.

Rehinci dükkânları ekonomik sistemin büyük ölçüde çöktüğü, dünya ekonomisinin değiş tokuş sistemiyle yer değiştirdiği Anarşi Çağı’nda epey iş yapıyordu. Muhalifler kontrolü ele aldıktan sonra bile bu dükkânlar ekonominin güçbela yeniden inşa edildiği ve iş güvencesinin neredeyse olmadığı dönemde de iş yapmaya devam etti. İnsanların yiyeceğe ihtiyacı vardı. Bazen de o yiyeceğe ulaşmanın en hızlı ve kolay yolu büyükannenizin antika şapka iğnesi koleksiyonunu Anarşi öncesi değerinin küçük bir kısmına bir rehinci dükkânına vermektir.

Dükkândan geçip bir arka odaya girdiler. Orada görüntüden çok işlevselliği ön plana çıkaran raflarda elektronik eşyalar ve rasgele yedek parçalar vardı. Odada motor yağının, rutubetin ve güvelerin kemirdiği giysilerin kokusu vardı. Tüm bunlar Nova’ya metro tünellerini hatırlatıyordu.

Leroy ve adam küçük bir çalışma masasını tutup kenara çektiler.

Kirli linolyum zemin döşemesinde aşağıdan gelen sarı ışıkla aydınlanan gizli bir kapının kenarları seçiliyordu.

Leroy eksik dişlerini belli edecek bir sırtışıla Nova'ya önden gitmesi için işaret etti.

Nova, Adrian'ın ona verdiği papatyaları sıkıca kavradı. Ne yapacağını bilemediğinden çiçekleri koltukaltına sıkıştırıp aşağı inen merdivenin en üst basamağına ayağını yerleştirdi. Bodruma indiğinde kâğıtlar yüksek sesle hışırdadı. Nova'nın çizmesi yere değer değmez kollar onu sarıp merdivenden indirdi.

Honey, Nova'ya arkasından sıkıca sarılıp "Kâbus, canım!" diye şakıdı. "Seni çok özledik!" Nova'yı kendisine doğru çevirip yüzünü tırnakları ojeli parmaklarının arasına aldı. Siyah göz kalemi çizgileri kuruyup yanaklarında pıhtılaşmıştı. Üzeri her zamankinden daha çok arı dostlarıyla kaplı gibiydi. Sarı saçlarına dokuz ya da on arı dolanmıştı. Nova, Honey'nin boyunda ve omuzlarında da bir düzine kadar arının gezindiğini görebiliyordu. "Mucizelere inansam bir mucize yaratmayı başardığımızı söyledim. Özgürlüğüne kavuşmuşsun!"

Leroy merdivenden sıçrayarak yanlarına inerken Nova "Özgürüm" dedi.

"Ve... A? Çiçekler! Leroy mu verdi sana bunları? Ne kadar düşünceli bir tavır."

Nova, Leroy'a baktı. Şimdi kötülerin bölgesinde çiçekleri verenin Adrian Everhart olduğunu itiraf etmek hiç içinden gelmiyordu.

Leroy tek kelime etmeden Nova'ya göz kırptı.

Honey buketi Nova'nın elinden alıp "Ben şunları koyacak bir yer bulayım" dedi. Göz açıp kapayınca kadar çiçeklerin üzerine coşkulu bir arı sürüsü kondu.

Rehinci dükkânının bodrumu bodrumdan çok bir bomba sığınağını andırıyordu. Kalın, beton duvarları; farklı yönlerle uzanan birkaç koridoru vardı. Nova sığınağın neredeyse dükkânın bulunduğu bloğu boydan boya katetmesi gerektiğini düşündü. Ortadaki alanda kırık dökük katlanır sandalyeler; zeminde birbirlerini çaprazlama kesen yıpranmış halılar, duvara yaslanmış yiyecek kasaları ve erzak vardı.

Fakat Nova'yı daha da şaşırtan müttefiklerinin Dave'in Rehinci Dükkânı'nın altındaki bu yere yalnız olmayacaklarını bilerek yerleşmeleri idi.

Nova'yı en az otuz yüz karşıladı. Neredeyse hepsi de yabancı yüzlerdi. Çoğunlukla ifadesiz yüzlerle Nova'nın gözlerini onlara diktiği gibi onlar da gözlerini Nova'ya dikmişlerdi. Nova'dan birkaç yaş büyük bir kızın kumral saçları deniz yosunu gibi havaya kalkıyordu. Erkeklerden birinin kolu mantarlarla kaplıydı. Muhtemelen on üç ya da on dört yaşındaki bir oğlanın devasa, gözbebekleri altı uçlu yıldızlar şeklinde gözleri vardı.

O kadar dikkat çekici olmayanlar da vardı. Bir kâğıt tomarı üzerinde çaprazlama duran iki okun tasvir edildiği bir dövme. Yıllar önce Kütüphaneci'nin çetesi olan Vandal Karteli'nin sembolü. İki oğlanın üzerinde pırıltılı, altın sarısı, Habercileri akla getiren cübbeler vardı. Nova, Zafer Günü'nde ortadan kaybolan kötü çetelerinin bir kısmının yeraltına çekildiğini, hâlâ ayakta olduğunu, hâlâ hayatta kalmak için mücadele verdiğini biliyordu. Gizleniyorlar, gerektiğinde hırsızlık yapıyor, ihtiyaçları için kavga ediyor, gölgeler arasında yaşıyorlardı. Çoğu hayatları boyunca bir zamanlar dâhi olduklarını gizliyordu.

Kendilerini kesinlikle kötü olarak yaftalayacak Muhaliflerin dikkatini çekmemek için.

Fakat onların hiç birlik olduğunu işitmemiştir. Bu zamana kadar Anarşistlerin bilgisi dışında mı gerçekleşmişti bu?

Nova arka köşede duran Fobi'yi gördü. Tırpanı kalabalığın başları üzerinde parıldıyordu. Nova yutkundu. Adrian'ın öfke dolu sözleri ona geri döndü.

Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış... Bu sözcükler annemin cesedi üzerindeki bir kâğıt parçasında bulundu.

Nova, Fobi'nin bunu kaç kez söylediğini işitmişti? Bu cümleyle büyümüştü. Hem doğru hem de teşvik edici bulunduğu bir cümleydi bu. Bazen korkmanın bir mahzuru yoktu. Ancak o zaman cesur olmayı seçebilirdi insan.

Fakat bu sözlerin Adrian için çok farklı bir anlamı vardı.

Fobi, Yenilmez Kadın'ı öldürmüş müydü? Adrian'ın annesini o mu öldürmüştü?

Nova fırsatını bulursa bu soruyu Fobi'ye sorsa mıydı acaba? Gerçekten neyi ne kadar bilmek istediğinden emin olamıyordu.

Leroy'a doğru dönüp "Biri bana neler olup bittiğini açıklayacak mı acaba?" diye sordu.

Fakat yanıt Leroy'dan gelmedi.

"Belki de açıklamaya bize borçlu olduğun o kocaman teşekkürle başlamalıyız."

Nova arkasına döndü.

Narcissa Cronin yıldız gözlü oğlan ve bu kirli odada etrafı kötülerle çevrilmiş olmasa pekâlâ herhangi birinin büyükannesi olabilecek yaşlıca bir kadınla omuz omuza

dikiliyordu. Narcissa kollarını kavuşturmuştu ve yüzünde yine Nova'yla yolları son kesiştiğinde; Narcissa, Nova'ya evinde saldırdığında ve onun kimliği belirsiz müttefiklerinden biri pencereden içeri bir taş fırlattığında olduğu gibi nefret dolu bir ifade vardı.

“Hayatını kurtardık” dedi Narcissa. Dudakları ekşi yemiş gibi çarpıldı. Zamanında Nova'ya çok uysal görünen bu kızı öfkeli görmek Nova'ya hâlâ tuhaf geliyordu. Kız bir maske takıyormuş gibiydi.

Aklına maskeler gelince Nova kostümünün nerede olduğunu düşünmeye başladı. Narcissa, Kâbus rolü yapmak için kostümü kullanmış olmalıydı. Fakat bu da Leroy ve Honey'nin kostümü Narcissa'ya kendi rızalarıyla verdikleri anlamına geliyordu.

“Teşekkür ederim” dedi Nova. Her ne kadar sesi biraz mekanik de çıksa. “Fakat hâlâ neler olup bittiğini bilmiyorum.”

“Hayatını kurtarmak zorundaydık” dedi Honey. Çiçekler için bir süt sürahi buldu. Sonra sürahiyi bir köşeye bıraktı. Bir kolunu Nova'ya doladı. İkisi alınlarını birbirine değdirdi. “Sen bizim küçük Kâbus'umuzsun. Sensiz aynı olamayız biz.”

“Eh, beni oradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağınızı ummuştum zaten” dedi Nova, “fakat bu insanlar da kim? Burada ne arıyoruz?”

“Bunlar” dedi Leroy, “yeni müttefiklerimiz.” Nova'nın aksine Leroy olabildiğince rahat görünüyordu. Elleri cebindeydi. Sarkık dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Nova, Narcissa'ya işaret etti. “Onu son gördüğümde beni öldürmeye çalışıyordu.”

“Meseleleri yeniden ele alacak zamanım oldu” dedi Narcissa. “Sohbetimizden sonra belki de hedeflerimizin çok da farklı olmadığını düşündüm.” Sesinin tonundan bunu kabullenmenin kendisi için nasıl bir azap olduğu okunuyordu. “Fünye’nin aileme, büyükbabama, kütüphaneye yaptıkları beni kahrediyor. Bunun olmasına göz yumduğun için de seni suçladım. Fakat sonra... eh, sen Fünye’yi öldürdün ve bunun bir değeri olmalıydı. Ayrıca...” Duraksayıp kendisine yüreklendirici bir tavırla başını sallayan yaşlı kadına baktı.

Nova kadını tanıdığını fark edince irkildi. Onu son kez sahil yolu yakınlarında küçük, dar bir yüzen evde görmüştü. “Millie?”

Millie neşeyle göz kırpıp “Tekrar merhaba Bayan *McLain*” dedi. Bir psikometrist olan Millie’nin dokunduğu her nesnenin geçmişini görme yeteneği vardı. Fakat kötülerin kurdukları çeteler Millie’nin sahtecilik becerilerine daha fazla değer veriyorlardı. Nova’nın Muhaliflere yaptığı başvuruda kullandığı sahte belgeleri de Millie hazırlamıştı. Bazı açılardan Nova’nın ikinci kişiliğini o yaratmış; ona yeni bir isim, yeni bir geçmiş ve yeni bir kimlik vermişti.

“Millie beni Anarşistlerin iyi müttefikler olabileceklerine ikna etti” dedi Narcissa. “Muhaliflerin içinde olduğun ve Konsey’e o denli yaklaşabildiğin düşünüldüğünde sana ikinci bir şans vermemizin akıllıca olduğunu düşündü.”

“Senin için tasarladığım yeni kimlikle epey gurur duydum” dedi Millie. “Biz organizasyonlarını yıkmaya bu kadar yaklaşmışken her şeyin boşa gittiğini görmek beni kahrederdi.”

“Demek benim yerime geçtin” dedi Nova, “beni serbest bıraksınlar diye.”

Narcissa başını salladı. “Bir şey değil.”

Nova bunun bir risk –büyük bir risk– olduğunun farkındaydı. Narcissa bu işi kotarmak için kendisini büyük tehlikelere atmıştı.

Fakat işe yaramıştı. Artık Nova özgürdü.

Ve şimdi...

Şimdi ne olacaktı?

Herkes Nova’yı izliyordu. Neredeyse beklenti içinde. Fakat Nova onların ne istediğini, neyi beklediklerini anlamaya çalışamayacak kadar bitkindi.

Odaya göz gezdirdi. Gözleri arkalardaki cılız, siyah saçlı oğlana çevrildi. Oğlanı anımsaması biraz zaman alsa da onu Muhalif sınavlarında gördüğü aklına geldi. Oğlan origamiyle yaptığı yaratıklara hayat verebiliyordu.

Demek Muhalifler onu reddetmişlerdi. Burada ne yapıyordu peki?

Nova’nın kalbi tekledi. Oğlanı reddetmişlerdi.

Reddedilenler.

Narcissa’nın bahsettiği gruptu bu. Narcissa miğferi onlar için çalmaya çalışmıştı. Reddedilenlerdi bunlar.

Fakat... Nova hâlâ bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

“Peki” dedi Nova. Kalabalığı incelemeyi bırakan Nova artık içlerinden hiçbirini tanımadığından emindi. “E, geri kalanınız kim oluyor?”

Kıkırdayan Honey “Belli değil mi?” dedi. “Biz Gatlon Şehri kötüleriyiz!”

Narcissa katı bir tonla “Hayır, kötü değiliz biz” dedi.

Honey burnundan gülüp Nova'nın kulağına eğildi. "Bunu söylememden nefret ediyor."

Yanakları kızaran Narcissa "Bizler Muhaliflerden farklı amaçları olan dâhileriz" dedi. "Biz kimsek ve neyse o olmayı, yaşamak istediğimiz hayatları yaşamak isteyen dâhileriz. Her an Muhaliflerin ortaya çıkıp gözümüzü korkutacakları, bizi itip kakacakları ya da yeni silahlarıyla sırf onlardan biri olmak istemediğimiz için güçlerimizi etkisiz hale getirecekleri korkusu olmadan."

Altın sarısı giysileri olan oğlanlardan biri "Ya da on yıldan uzun bir zaman önce olduğu gibi çetelerimizin onlarla savaşıacağı korkusu olmadan" diye ekledi.

"Buradaki herkes büyükbabamın ya tedarikçisi ya da müşterisiydi" dedi Narcissa. "Öldüğünde, elinde bir kitap tutuyordu... Aslen bir hesap defteri. Yıllar boyunca birlikte iş yaptığı tüm dâhilerin ve çetelerin çetelesi. Son birkaç ayı o hesap defterindeki insanları araştırmakla geçirdim. Yeni ittifaklar kurma ümidiyle. Bu şehirde gerçekten bir değişim yapabilmemiz için." Narcissa duraksadı. Yüzünde o geçici coşkusuna göre fazla mahcup bir ifade belirdi. "Anarşistler de o defterdeydi. Sadece Fünne değil, Siyanür ve Kraliçe Arı da. Hatta senin bile adın geçiyordu Kâbus. Mevcut şartlar düşünüldüğünde bence büyükbabam bizim birlikte çalışmamızı isterdi. Muhallifler *kötü* damgası yiyen herkesin normal bir hayat sürmesini güçleştirdiler, neredeyse imkânsız hale getirdiler. Büyükbabam da bunun acısını çekti. Hepimiz acı çektik. Büyükbabam bir değişim olduğunu görmeyi isterdi. Fakat kimse bize iş vermezken, daire kiralamazken ya da şehrin normal sakinleri olarak görmezken bir değişim ya-

ratmak imkânsız. Sırf muhalif *olmayan* dâhiler olmamız bizi doğrudan şüpheli konumuna düşürüyor.”

Bedeni mantarlarla kaplı adam “Bizi şüpheli durumuna düşürdüğü gibi hedef de yapıyor” dedi. “Bu şehirdeki suçların sadece yüzde on beşinin dâhiler tarafından işlendiğini biliyor muydun? Fakat Muhalifler kolluk kuvvetlerinin yüzde seksenini dâhi suçluları yakalamaya ayırıp kalanları görmezlikten geliyor. Gerçekten adaleti ve güçsüzleri savunmayı önemsiyor olsalardı asıl sorun için daha fazla çaba harcarlardı.”

“Onların gözünde tek gerçek sorun biziz” dedi Narcissa. “Bu şehirde yanlış giden her şeyin suçu üzerimize yıkılıyor. Yeter ki Muhalifler kendilerini yüce ve onurlu gösterebilmeye devam etsinler diye. ‘Bakın bir dâhi yakaladık; altı yıl önce bir süpermarketi soymuş! Artık kendinizi daha güvende hissetmiyor musunuz?’ Önyargı bu. Bizi iblis diye taşıyan insanlarınkinden farksız bir önyargı.”

Sert bir ses “Şimdi bir de onlarda şu Ajan N denen şey var” diye gürledi. Nova irkilse de sesin nereden geldiğini işitemedi.

“Bu Megafon” dedi Narcissa. Bir grup dâhiye işaret etti. İçlerinde boz sakallı, boyu doksan santim ya var ya yok bir adam vardı.

Nova’nın şaşkınlığı karşısında adam “Küçük beden büyük ses” dedi.

Büyük olmaya büyüktü ses. Fakat Megafon bağırıyordu. Sesi kapalı mekânda yankılanıyordu.

“Ajan N’den haberiniz var” dedi Nova.

Çekik gözlü, kel, ensesinden aşağı çizgi halinde ayna

gibi pullar inen kız “Haberlere çıktı” dedi. “Kâbus’la mücadele ederken güçlerini kaybeden o üç Muhalif. Biz sebebin siz Anarşistlerin buluşu bir şey –Muhaliflere karşı etkili yeni bir silah– olduğunu sandık. Fakat Siyanür bize işin aslını anlattı.”

Nova ellerini beline götürdü. “Yıllardır Ajan N’yi geliştiriyorlar. Niyetleri Ajan N’yi kendi kurallarına uymayan dâhilere karşı kullanmak. Güçlerinizi kötüye kullandığınızı düşünen bir Muhalif olursa sizi gördüğü yerde güçlerinizi etkisizleştirme yetkisi olacak.”

“Kendimizi kandırmayalım” dedi Millie. “Bu odadaki hemen herkesi etkisizleştirmek için yeni sebeplere ihtiyaç duymayacaklar. Yarımızdan fazlası Anarşi Çağı’nda çeşitli çetelerle ittifak kurdu. Narcissa’nın kısa ve öz ifade ettiği gibi son on yılda kendimizi farklı bir açıdan değerlendirmemiz kolay olmadı. Eski suçlarımız Muhaliflerin bizi toplum için bir tehdit olarak göstermeleri için fazlasıyla yeterli kanıtlar sunuyordu. Onların bir süre avı başlatmalarını da beklemiyor değilim. Anarşi Çağı’ndan düşmanlarını bulup avlayacak, bizi tek tek ortadan kaldıracaklar.”

Nova yanıt vermedi. Konsey’in niyetinin bu olduğunu düşünmese de Buz Yanığı ve ekibinin serumu eriştikleri anda ilk yapacakları işin bu olacağından emindi. Onlar gibi bu gücü suiistimal etmek isteyen başkaları da olacaktı. Konsey’in niyetleri her ne olursa olsun Nova onların bir zamanlar çete üyeleri olan ya da amansız bir dünyada hâlâ dövüşerek ve çalarak ayakta kalan dâhilerin haklarını koruyacaklarını düşünmüyordu.

Nova etrafını çevirenlerin bakışları karşısında göğsünün ezildiğini hissetti. Bu uyumsuzlar kalabalığına kar-

şı yoğun bir sempati duyuyordu. Asla süper kahraman olamamışlarsa da kötü olarak anılmayı da hak etmiyorlardı. İstedikleri hayatları yaşamaları için onlara şans verilmemişti ki. Muhaliflerin hükümdarlığı altında hâlâ suçluydular. Hâlâ baskı altındaydılar Hâlâ ilk hatalarında yok edilecek birer tehdittiler.

Nova dirençlerine karşın onların ne kadar bitkin olduklarını görebiliyordu. Şu ana kadar hayatta kalmışlardı. Sorunları bizzat çözmeye kararlıydılar ve Nova'nın onlara yardım edebileceğine inanıyorlardı. Anarşistlerin onlara yardım edebileceğine.

Yine savaş başlayacaktı. Kahramanlara karşı kötüler. Bir egemenlik mücadelesi.

Nova hep buna kendisini hazırladığına inanmıştı. Nihayet hayatı boyunca tırmandığı zirveye varmışlardı.

Fakat şimdi belirsiz geleceğe bakarken Nova'nın hisleri farklıydı. Sınırlar yeterince belirgin değilse ne olacaktı? Nova ne kahraman ne kötüyse? Ya her ikisiyse?

“Demek hepimiz bir değişim istediğimiz için buradayız?” dedi Nova.

“Bir de on yıldır ilk kez bir şans elde ettiğimiz için” dedi Leroy. “Muhalifler Gatlon Savaşı'ndan beri hiç olmadıkları kadar zayıflar. İnsanların onlara olan inancı kayboluyor. Kaynakları çok tükendi. Aynı anda birçok şey olmaya çalışıyorlar fakat vaatlerini yerine getirecek işgücünden ve altyapıdan yoksunlar. Saldırmak için mükemmel bir zaman.”

Nova ürperdi. Leroy'un sözlerinin kendisine niçin o kadar uzak ve imkânsız geldiğine şaşırdı. Aralarındaki yabancılar hararetle başlarını sallayıp Leroy'un sözlerini

desteklerken. Evet, son zamanlarda Muhaliflerin popülaritesi ciddi bir darbe yemişti. Fakat hâlâ güçlüydüler. Güçlü olmadıklarını düşünmek saflık olurdu.

Nova, Naecissa'ya doğru dönüp "Planınız nedir?" diye sordu. "Hepimizi buraya topladınız. Ya şimdi?"

Narcissa gözlerin üzerine çevrilmesiyle biraz tedirgin olmuştu.

Narcissa'nın yerine Leroy "Planımız" dedi, "seni geri almaktı. Bu amacımıza ulaştığımıza göre sonraki amacımıza odaklanma zamanı."

Nova güldü. "Demek bir plan var."

"Bu tür şeyler bir gecede olup bitmez" dedi Millie.

"Ayrıca" dedi Honey, "As hep kılavuzumuz olmuştu ve son zamanlarda..." Nova'ya imalı bir bakış attı. Ne kastettiği açıktı. Son zamanlarda küçük gruplarının kılavuzu Nova olmuştu.

Nova nefes verdi. "Benim... bir fikrim olabilir. Hapis-hanedeyken düşündüğüm bir şey. İhtiyacımız olan, istediğimiz her şeyi almamızı sağlayacak bir şey. Özgürlüğümüzü. Özerkliğimizi. Kendi hayatlarımızın kontrolünü."

Honey dudaklarındaki balı yalayıp "Muhaliflere ölüm ha?" dedi.

Nova irkildi. Dilini ısırdı. Defalarca kendilerine yalan söylenen, oyuncak yerine konulan, Reddedilenlerden ve Anarşistlerden kurulu bu kalabalığa gerçeği söyleyemiyordu.

Fakat işler istediği gibi giderse yeni bir savaştan sakınacaktı. Bunu düşüneceği hiç aklına gelmezdi. Fakat... işler yolunda giderse Muhaliflerin de hayatları kurtulacaktı.

Honey'nin ve Leroy'un bakışlarından kaçınan Nova "Kafamda her şeyi oturtmam için biraz daha zamana ihtiyacım var" dedi. "Fakat başlangıç olarak... As'ı kurtarmak zorundayız. Gerçek kılavuz o. Ben değilim. O olmadan da bir tek adım atmayacağız."

Kalabalığa yayılan korku ve huzursuzluk dalgasını fark etmek neredeyse imkânsızdı. *Neredeyse.*

Kötüler bile Anarşinin Ası'ndan korkuyorlardı.

"Liderini kaybettiğin için gerçekten üzgünüz" dedi Narcissa, "fakat Anarşinin Ası bizim sorunumuz değil. Bizim Ajan N konusunda bir şeyler yapmamız gerek. Sürekli korkuyla yaşamamak için bir yol bulmamız gerek."

Arkalardan biri "Muhalliflerin işini bitirmemiz gerek!" diye bağırdı.

Nova başını iki yana salladı. "Beni buraya getirmek için her şeyi tehlikeye attınız ve şimdi sizden bana güvenmenizi istiyorum. Anarşinin Ası başarılı olmamız için en büyük ümidimiz."

Yıldız gözlü oğlan "Öyle diyorsun fakat on yıl boyunca Anarşinin Ası senin yanında yer aldı ve bundan hiçbirimizin haberi olmadı. Onun öldüğünü sanıyorduk. Kimseye bir yararı dokundu mu ki?"

"Hastaydı" dedi Nova. "Gatlon Savaşı'nda miğferini aldılar. Bu da onu zayıf düşürdü. Fakat artık miğferi geri aldık..." Duraksadı. "Miğfer *bizde*, değil mi?"

"Elbette ki" dedi Leroy. "Fobi gece gündüz miğfere bekçilik ediyor."

Yutkunan Nova bu durum kendisini rahatsız etmiyor-muş gibi davrandı. Kendisine Fobi'nin hâlâ bir Anarşist

olduğunu hatırlattı. Onu asla bir arkadaş olarak görmemişse de hâlâ bir müttefikti.

Adrian'ın annesini öldürmesine rağmen.

Fobi kasvetli sesiyle “Korkma” dedi Nova arkasına döndü. Fobi'nin sadece yarım metre kadar ötesinde olduğunu görünce irkildi. Fobi tırpanını As'ın miğferinin boyun ve göz delikleri arasından geçirmişti. “Dâhilerin çoğuna göre bu miğfer bir lütuftan çok bir yük olacaktır.”

Nova belki de babasının en büyük başarısı olan miğfere dair hislerinden emin olamıyordu. Miğferin taşıdığı güce bir yük diyemezdi. Yine de ona uzanırken içini korku kapladı. Miğferi tutup tırpandan ayırdı. Nova'nın ellerindeki miğfer sıcaktı ve o tanıdık ısıltıyı yayıyordu.

“As gerekirse hepimiz için savaşırdı” dedi Nova. “Bizim için *savaştı* da. Yaptığı her şey dâhilere daha iyi bir yaşam sağlamak içindi. Onu o yerde bırakamayız. İdam edilmesine izin veremeyiz.”

“Bu imkânsız” diye mırıldandı biri. Fakat Nova konuşanın kim olduğundan emin olamadı. Önemi de yoktu zaten. Kendisini çeviren tüm yüzlerde aynı düşünceyi okuyabiliyordu.

“İmkânsız değil” dedi Nova. “Daha bu sabah Cragmoor Hapishanesi'nde bir mahkûmdum ve dış dünyada bana destek olan sadece üç kişi vardı.” Honey'ye, Leroy'a ve Fobi'ye işaret etti. “Ve şimdi bakın buradayım. Hepimiz buradayız. Bir şeyleri değiştirmek konusunda ciddiyseniz bu konu tartışmaya açık değil demektir. As dâhilerin davası uğruna herkesten çok mücadele verdi. Onu kaderine terk etmeyeceğiz. Ayrıca o benim amcam. Ona ihtiyacım

olduğunda beni kurtardı. Onu şimdi kurtaracağım ya da bunu yapmaya çalışırken öleceğim.”

“Eh, en azından bu senaryolardan biri olası” diye mırıldandı Narcissa. “Cragmoor’a gizlice girmeye çalışırken kesinlikle ölürsün.”

Nova öfkелendi. O an beklentinin heyecanının damarlarında akmasına rağmen. Bir plan yaparken, lojistiğe kafa yorarken, nelere gerçekten gücünün yeteceğini hesaplarken yaşadığı o adrenalin atağıydı bu. “Hapishaneye saldırmayacağız. İdamı durduracağız.”

Nova’nın büyükbabası kadar yaşlı, tıknaz bir adam kahkaha attı. “E, tamam o zaman! O daha kolay olur ya. Bütün Muhalif tayfasının ortalarda gezinmesini de pek dert etmeyelim canım.”

“Haklısın, orada çok sayıda Muhalif olacak” dedi Nova. “Fakat Muhalifler kalabalık gruplar halindeyken kibirli olurlar. Gardlarını indirirler. Kâbus’un As’ı kurtarmak için bir girişimde bulunacağını bekleyeceklerse de...” – Narcissa’ya baktı– “hepimizin orada olacağını hesaba katamazlar. Fakat düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Karargâha dönmem de gerekiyor. Bazı işleri...”

“Demek öyle?” dedi Narcissa. “Seni hapishaneden çıkarmak için biz her şeyimizi tehlikeye atalım, sen de bize Anarşinin Ası’nı canlarımız pahasına kurtarmamız için cılız bir ümit aşılamayacak bir nutuk çek, öyle mi? Bizim davamız Anarşinin Ası’ndan, Anarşistlerden de önemli.”

“Öyle olduğunu biliyorum” dedi Nova. “Fakat düşünüp taşınmam için zamana ihtiyacım var. Bana güvenmeniz gerekecek.”

“Sana güveniyoruz” dedi Leroy. “As’ın miğferini Muhafiflerin kasa odasından aşırıp geri alan sensin.”

“Hah!” dedi Honey. “Muhafiflerden bir şeyler çalmaktan bahsetmişken sence buna ihtiyacın olur mu?” Elini yakasına götürüp elbisesinin dekoltesinden siyah bir madalyon çıkardı. Zindelik Tılsımı.

Nova siyah demire damgalanmış tasarımı incelerken kaygıya kapıldı. Tılsım onu Ajan N’den korumuş da olsa içten içe bir daha ona hiç ihtiyacı olmamasını dilemişti.

Fakat Nova tek kelime etmedi. Zinciri boynuna dolayıp tılsımı tişörtünün altına soktu.

“Birkaç saat sonra toplantı yapalım” dedi Nova. “Her birinizin neler yapabileceğinizi, becerilerinizin planımı yaparken faydalı olup olmayacağını görmem gerek.”

Fobi “Eski korkuların geri döndü küçük Kâbus” diye ekledi. Sesi alçak çıksa da yeterince değildi. “Hiç olmadıkları kadar güçlüler. Neredeyse taş kesilmene neden olacak bir... *tekrar* başarısız olma korkusu.”

Nova, Fobi’nin kapüşonun altındaki dipsiz kuyuya baktı. Fobi’nin bu psikanaliz girişimleri genellikle Nova’yı kızdırırdı. Fobi’nin o şekilde zihnine sokulması, onun en derin korkularını arayıp, en iyi gizlediği sırları keşfetmesi Nova’da mahremiyetinin ihlal edildiği hissini uyandırırđı.

Fakat bu kez bunun pek de önemi yok gibiydi. Nova tekrar başarısız olmaktan korkuyordu. Herkesi hüsrana uğratmaktan korkuyordu. Sadece As’ı, Anarşistleri ve hiç hesapta olmayan bu yeni müttefiklerini değđl; Adrian’ı ve Muhafifler arasında edindiğı dostlarını da.

Evet, *dostlar*. Sözcük yabancı ve inanılmaz gelse de o hapisane hücresinde gerçekte yüzleşmişti. Gerçeğı

fark etmesinin etkisi göz ardı edemeyeceği kadar sert ve acı verici olmuştu. Onu aralarına alan ve ona güvenen o insanlara gönlünü kaptırmıştı. Fakat onlara ihanet de etmişti. Hayatlarının geri kalanında kendisinden nefret edeceklerini bilmek yüreğini As'ın ona bir daha asla gururla ışıldayan gözlerle bakmayacağını bilmek kadar yakıyordu.

“Evet, tekrar başarısız olmaktan korkuyorum” dedi Nova. Hâlâ Fobi'nin yüzündeki hiçliğe bakıyordu. “Fakat korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.”

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ADRIAN VE BABALARI eski belediye başkanı malikânesine taşındıklarından beri Adrian defalarca evin üçü için gereğinden büyük olduğunu düşünüyordu. Sadece resmi bir salon, resmi bir yemek salonu ve hâlâ bir tek misafirin kalmadığı dört misafir odası olduğu için değil, üç yetişkin erkeğin yedi –tamı tamına yedi– tuvalete ihtiyacı olmadığı için de.

Elbette tüm tuvaletlerde bir ayna vardı. Üstelik dolaplardaki, salondaki şömine rafı üzerindeki ve kim bilir daha aklına gelmeyen nerelerdeki aynalar hariç. Bugünlerde Adrian her baktığı yerde yansımalar görür gibiydi.

Adrian ana kattaki üçüncü tuvaletin duvarındaki aynalı ecza dolabını açtı. Kim bilir kaçınıcı kez Cloven Cross Kütüphanesi'ndeki ilk karşılaşmalarında Narcissa Cronin'in gücünü yeterince ciddiye almadığını düşündü. Evet, belki aynalar arasında yolculuk etmek hoş bir parti numarası gibi gelmişti ona. Fakat şimdi bunun ne kadar faydalı bir beceri olduğunu takdir etmeye başlamıştı.

Her yerde aynalar vardı.

Ne zaman durup bunu düşünse çıldıracak gibi oluyordu. O gün kütüphanede Kâbus'la yan yana gelmişti. Kâbus *burnunun dibindeydi* ve Adrian'ın ruhu bile duymamıştı. Onun ardından kim bilir nasıl güldüğünü düşünmek Adrian'ı hasta ediyordu.

Evdeki tüm aynaların icabına bakmanın nasıl zahmetli bir iş olacağını fark eden Adrian bir ara aynaları kırmayı ya da kalın kumaşlarla örtmeyi düşünmüştü. Fakat babalarının eve döndüklerinde evi ayna kırıklarıyla dolu bulmaktan pek de memnun olmayacaklarını düşündü. Ayrıca Kâbus'un aynalar arasında yolculuk etme gücünün özelliklerini ağır bir kumaşın engelleyip engellemeyeceğinden emin olacak kadar bilmiyordu.

Böylece aynaların indirilmesi gerekti.

Son vidanın avucuna düşmesiyle Adrian dolabı duvardan söktü. İçindeki tuvalet malzemesini çıkarmaya zahmet etmediğinden koridordan merdivene, oradan da bodrum katı yatak odasına taşıdığı dolaptaki malzemelerin kayıp birbirleriyle çarpışırken çıkardığı sesleri işitti. Yatağı, televizyonunu ve yakın zamana kadar üzerinde defterlerine saatlerce eskizler, bugünlerde ise kendi bedenine dövmele yaptığı masayı arkasında bırakıp bir zamanlar sanat stüdyosu olarak kullandığı odaya girdi.

Kısa süre önce canlı bir ormana dönüşen odaya.

Nova tutuklandığından beri odaya girmemişti. O odada Nova'nın en nefret ettiği düşmanı olduğunu sandığı zamanlarda gölgelenen birçok anısı vardı. Nova'nın başını omzuna yasladığı, onun yüzünde uykunun huzurunu gördüğü anılar. Adrian'ın bu duvarlara çizdiği freski gördüğünde Nova'nın yaşadığı hayrete, ardından ağaç-

lara, sarmaşıklara ve egzotik çiçeklere hayat verirken Nova'nın onu tarifsiz bir huşuyla izleyişine dair anılar.

O geceden beri orman solmaya başlamıştı. Tıpkı Turbo gibi. Adrian'ın gücü ölümsüzlüğü içermiyordu. Eserleri eninde sonunda solup ölüyordu. Tıpkı gerçek hayattaki varlıklar gibi. Aslında gerçek hayattan daha kısa sürede. Şimdi, odasına girdiğinde, bir zamanlar çiçeklerin güzel kokularının hâkim olduğu yerde artık çürük kokusunun olduğunu fark etti. Çiçeklerin o canlı renkleri soluklaşıp yerlerini grilere ve kahverengilere bırakmış; ipeksi yaprakları sarkıp kâğıt gibi olmuştu. Yüksek ağaç dallarından sarkan sarmaşıklar dokununca ufalanacak hale gelmiş hatta bir kısmı kırılmış, aynı şekilde eriyen ve altındaki betonun ortaya çıktığı yosunlu zeminde parça parça olmuştu.

Sadece odanın en ucundaki heykel sağlam duruyordu. Fakat zaten o heykel hep cansız olmuştu.

Adrian aynayı duvara, daha önce çıkardıklarının yanına yasladı. Adrian, Kâbus'un gücüyle ilgili sürecin nasıl işlediğini bilmesede onun belki bu aynalardan birinden gelirse ölmekte olan bitkileri görüp aynalar diyarında yanlış bir yola saptığını düşünerek şaşırabileceğine ihtimal veriyordu.

Ek bir önlem olarak odaya davetsiz bir misafirin gelmesi halinde kendisini uyaracak birkaç bubi tuzağı kurdu. Bunların arasında ağaçların tepesinden düşüp Kâbus'u kapana kısıtıracak bir ağ vardı. Kâbus'un bu tuzağı harekete geçirmesini gerçekten ümit ediyordu. Nöbetçi olarak Kâbus'la mücadele ederken Kâbus'un bazukayı andıran bir silahla benzer bir ağ fırlatarak kendisini nasıl tuzağa düşürdüğünü hatırlamıştı. Kâbus dersini alacaktı.

Geçit törenindeki mücadelelerini düşünmek bile Adrian'ın dişlerini sıkmasına yetiyordu. Kâbus onu defalarca utandırmıştı. Adrian, Kâbus, Nova çıkmadığı için mutlu –hatta sevinçten uçacak kadar mutlu– olsa da gerçek Kâbus'un hâlâ kendisinden bir adım önde olduğunu bilmek onu her zamankinden daha büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Aynalara ve kurduğu tuzaklara göz gezdirip “Tamam” diye mırıldandı. “Beşi tamam. Sadece on üç kaldı.”

Fuayeden geçerken zemin döşemesinden bir gıcırtı gelmesiyle donakaldı.

Eski malikânede başka hayat belirtileri ararken adrenalın damarlarına hücum etti. Fakat sadece sessizlik vardı. Arka cebinden keçeli kalemını çıkardı. Merdiven boşluğuna yaklaştı. Bir anda kalp atışları evdeki en gürültülü şey oluvermişti.

Dairelerinin duvarını pastellerle karaladığında annesinin kendisini azarladığı zamanlardan silik bir anı zihninde canlanırken keçeli kalemını alıp beyaz lambriye hızlıca bir silah çiziktirdi. Bir tabanca değildi bu. Her zaman berbat bir nişancı olmuştu. Bunun yerine ucu sipsivri bir şömine demiri çizdi. Silahı duvardan alırken bir nefes verdi. Bir elinde şömine demiri, diğer elinde keçeli kalemını hazır tutuyordu. Kalemin Nöbetçi güçlerine başvurmasına gerek bırakmayacağını umuyordu. O an en istemeyeceği şey kendi evinde bir ateş topu fırlatmaktı.

Merdivenden çıkmaya başladı. Basamaklardan gıcırtılar gelmemesi için hangi noktalara basması gerektiğini iyi biliyordu. Sahanlığa bir adım kala sağdaki koridora göz attı. Fakat sadece gölgeler ve kapalı kapılar gördü.

Babalarının odasının çift kanatlı kapısı aralıktı. Daha önce kapının açık olup olmadığını anımsayamayan Adrian içeri girdi. Sandalyenin sırtına bir kazak bırakılmıştı. Bir komodinin üzerinde kitaplar ve gazeteler vardı. Elbise odasında bir boy aynası olduğunu bilen Adrian kendisini takım elbiselerin, çizmelerin ve pelerinlerin arasında kendi yansımasını görmeye hazırladı. Yine de yansımasını gördüğünde irkildi. Bir daha bir aynaya eskisi gibi bakabileceğinden şüpheliydi.

Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Elbise odasının kapısını kapattı. Ardından kapı tokmağına küçük bir zil taktı. Böylece Kâbus aynadan gelip kapıyı açmaya çalışırsa haberi olacaktı. Ana yatak odasının kapısına da aynını yaptı. Henüz oradaki çift gözlü eviyenin aynalarını çıkarmamıştı. Durup dinledi.

Sessizlik.

İşittiği gürültünün hayal gücünün ürünü olduğunu düşünmeye başlamıştı ki koridordan bir *küt* sesi geldi.

Şömine demirini sıkıca kavrayan Adrian ana süite koştu. Ofisinin kapısı altından sızan ışığı fark etti. Odanın az önce karanlık olduğundan emindi.

Nabızı hızlanan Adrian kapıya ağır ağır yaklaşıp tokmağı eline aldı.

Kendisini hazırladı.

Ardından silahını hazır tutarak kapıyı ardına kadar açtı.

Dikkati masanın arkasındaki geniş pencereye çevrildi. Pencere açıktı ve perdeler soğuk geceye doğru dalgalanıyordu. Dışarıdan gelen yağmur sesi bir anda sağır edici bir hal aldı. Adrian küfredip pencerenin başına gitti.

Bahçede hareketlilik var mı diye baktı. Evin yan tarafında binalara tırmanmakta usta bir kızın gölgesini aradı.

Arkasından ayak sesleri geldi. Sağanakta sesleri güçbela işitti.

Tam arkasına döndüğü sırada alametifarikası siyah giysiler içindeki figürün hızla koridora koştuğunu gördü.

“Hey!”

Adrian onun peşinden gitti. Kâbus ana yatak odasına girip kapıyı ardından sertçe kapattı. Adrian homurdanarak silahını mızrak gibi fırlatmaya hazırlandı. Aynı anda sağ kolundaki dövme eriyik beyazı bir parıltı yaymaya başladı. Kâbus’u etkisiz hale getirmek için bir enerji ışını hazırlıyordu.

Adrian’ın on adım ötesindeki Kâbus’un elbise odasının kapısını kapatmasıyla zil çaldı. Kâbus’un kolunun altında dosyalar vardı. Arkasına bakmadan ileri fırladı.

Adrian’ın karar vermesi bir saniyesini aldı. Enerji ışınının mı yoksa mızrağı mı kullanacaktı?

Adrian onu öldürebilirdi. Oracıkta, o an işini bitirebilirdi.

Saniye geçti. Adrian sağ kolunu kaldırdı. Elini sıkıp nişan aldı.

Kâbus elbise odasının uzak duvarındaki aynaya girerken elinden bir kâğıt düştü. Tam o anda Adrian’ın teninden yükselen bir diyottan ışın çıktı.

Işın aynaya çarptı. Ayna kırıldı. Parçaları halıya, raflardaki giysilerin arasına yayıldı. Bir kısmının da babalarının özenle yerleştirilmiş ayakkabılarının içine kaçtığından şüphe yoktu.

Adrian küfretti. Ne olur ne olmaz diye şömüne demiri-

ni de fırlattı. Demir aynanın arkasındaki yüzeye bir delik açıp saplandı.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun” diye mırıldandı Adrian. Lazer diyotunu derisinin içine geri döndürüp her iki elini saçlarında gezdirdi. Elbise odasına adım atıp da ayaklarının altında ayna parçaları çıtırdadığında silahın ucunu kavradı. Fakat sonra vazgeçti. En azından aynanın neden kırıldığını bu şekilde açıklayabilirdi.

Oflayan Adrian eğilip Kâbus’un düşürdüğü kâğıdı aldı. Aklında onun yeniden evlerine gizlice gelmesinin nedeninin ne olabileceği sorusu vardı. Adrian, Kâbus’un karargâhın krokilerinin, Ajan N’yle ilgili araştırma bulgularının ya da organizasyonda aktif olarak görev yapan muhaliflerin ev adreslerinin peşinde olabileceğini düşündü.

Ayna gezgininin dostlarının yaşadığı yerleri öğrenmesi düşüncesi bile onu ürpertmeye yetti.

Fakat kâğıdı ters çevirdiğinde sebebin bunlardan hiçbir olmadığını görüp şaşırdı.

Bu bir çizimdi.

Gözlerini kısıp resme baktı. Keçeli kalemle ve pastellerle çizilmişti. Yıllarca kâbuslarına musallat olan canavarın çocukluğunda yaptığı çizimlerinden biriydi bu. Annesi ona kâbuslarıyla mücadele etmesinin yollarından birinin onları zihninden çıkarıp kâğıda dökmek olduğunu söylemişti. Böylece beyne bunun sadece hayal gücünün ürünleri olduğu, korkacak bir şey olmadığı telkin edilebilirdi.

Adrian canavarı sayısını şaşıracak kadar çok kez çizmişti. Fakat kâbusları ona yine aynı derecede gerçek gelmişti.

Çizimi avucunda ezen Adrian geldiği yoldan ofise döndü. Kâbus'un başka neler aldığına bakmak için. Çizimin şans eseri araya karıştığından şüphe yoktu. Kâbus her neyi almayı hedeflediye alırken araya karışmış olmalıydı.

Fakat masadaki ve dosya dolabındaki tüm çekmeceler kapalıydı. Kâğıt yığınları düzenliydi. Kitap raflarından hiçbir şey indirilmemişti.

Genellikle alt rafın köşesinde duran fakat şimdi halının üzerinde olan bir tek kutu hariç. Adrian kutunun yanına çömelip geri kalan kâğıtları; çocukluğundan kalan, babalarının saklamaya değer buldukları tüm çizimleri karıştırmaya başladı.

Kâbus ne diye bunlarla ilgileniyordu ki?

Kutunun dibine ulaştığında kafasına dank etti.

Düşünmesi bile korkunçtu.

Kâğıtları tekrar karıştırırken avuçları terledi. Yanıldığını ümit etti. Belki aradığının başka bir yerde tutulduğunu, zaten bu kutuda olmadığını.

Fakat hayır. Hepsi gitmişti.

Kâbus, Adrian'ın çizgi romanlarını almıştı. Adrian'ın çocukken hazırladığı üç *Asi Z* sayısı. Çılgın bir bilimadamı üzerinde deneyler gerçekleştirince süper güçlere sahip olan ve sonra bu güçleri kendisini güçlü bir kahramana çevirmek için kullanan bir oğlanı konu alan bir çizgi romanı bu.

Nöbetçi'ye.

Adrian topuklarının üzerine çöküp alnını ovuşturdu. Kâbus biliyordu. Nereden bildiği hakkında bir tahmini olmasa da o çizgi romanların sayfalarında yeterince

kanıt bulacaktı. Ona şantaj yapmasına, onu sırrını tüm dünyaya açıklamakla tehdit etmesine yetecek kadar.

Adrian düşüncelerine sızan korkuya rağmen bir şeyi akıl etti.

Ayağa kalkıp ofisin açık kapısını düşündü. Muhtemelen Kâbus o kapının ardında gizleniyordu. Adrian pencereye koştuğunda Kâbus'un yanından geçip gitmiş olmalıydı.

Dokunacak kadar yakınından.

Öyle saçma bir hata yapmıştı ki o an ne kadar savunmasız kaldığını düşünmek bile midelerini bulandırdı. Kâbus'a karşı hiçbir mücadelesinde bir kez olsun onun rakibini etkisiz hale getirerek avantajlı konuma geçme fırsatını kaçırdığını anımsamıyordu.

Bu kez Kâbus'un eline Adrian'ı uyutmak için kesinlikle bir fırsat geçmişti.

O halde... Kâbus bu fırsatı neden tepmişti?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

TUTUKLANMADAN ÖNCE NOVA ne zaman Muhallifler Karargâhı'na adım atsa kendisini sonuna yürüyormuş gibi hissediyordu. Her seferinde bu kez kimliğinin kesinlikle açığa çıkacağını, bu kez kesinlikle mahkûm edileceğini düşünüyordu.

Cragmoor Hapishanesi'nden döner kapıyı iterek çıktığı gün ise üzerinde o tuhaf rahatlama vardı. Bir şekilde olabilecek en kötü şey gerçekleşmişti. Kim olduğu anlaşılmıştı. Tutuklanıp hapishaneye gönderilmişti. Sırları açığa çıkmıştı. Buna karşın hapishaneden sağ salim kurtulmuştu.

Yalanları şimdi Nova'ya hiç olmadıkları kadar güvenilir geliyordu. Sadece bir mazeret değil bir de günah keçisi –ikinci kişiliğini taklit eden Narcissa Cronin– sayesinde Nova paranoyanın ve sürekli şüphe halinin ağırlığının üzerinden kalktığını hissediyordu.

Uzun zamandır ilk kez Nova kendisini karargâha aitmiş gibi hissediyordu. Orada bulunma hakkını kazanmış gibi.

Dâhi olmayan ve danışmada gelenleri karşılayan Sampson Cartwright “Uykusuz!” diye bağırdı. Nova yanından geçerken el salladı. “Dönmene sevindim!”

Nova, Sampson’ın personeldeki en içten insanlardan biri olduğunu bilse de gülümseyip biraz utangaçça el salladı. Onu orada gerçekten özleyen Adrian’ın ve ekibin dışında insanlar olabileceği düşüncesi içini ısıttı.

Asansörlere yürürken Nova’yı Muhaliflerin yüzlerindeki farklı ifadeler karşıladı. Bazıları onu bariz bir şüpheyle izliyordu. Bu kişilerin henüz onun masumiyetine inanmaya hazır olmadıkları anlaşıyordu. Bazıları ise ona dostça bir gülümsemeyle ve yüzlerini buruşturarak bakıyordu. Buna Nova’nın suçsuz yere tutuklanmasından dolayı hissettikleri suçluluk eşlik ediyordu. Çok da iyi tanımadığı birkaç devriye ekibi gelip coşkuyla beşlikler çıktılar. Diğerleri özenle göz temasından kaçındılar.

Nova neredeyse asansörlere varmıştı ki birinin lobide kendisine seslendiğini işitti. Dönüp baktığında Ruby’nin kendisine yaklaştığını gördü.

“Çok üzgünüm!” diye bağırdı Ruby. Nova’ya sarıldı. “Çok, çok, çok, çok üzgünüm.” Nova’nın kollarından ayrılıp onu omuzlarından tuttu. Nova, Ruby’nin gözlerinin yaşardığı için mi yoksa sevinçten mi ışıldadığından emin olamadı. “Kâbus olmadığın için müthiş sevinçliyim. Fakat aksine inandığım için de kendimi korkunç biri gibi hissediyorum. En azından önce senden bir açıklama bekleyseydik... Eh, gerçekten çok üzgünüm.”

“Sorun değil” dedi Nova. Samimiydi de. Ruby onun bir zamanlar geçit töreni sırasında kendileriyle savaştan kötü şöhretli kötü olduğuna inanmıştı. Fakat Nova’nın onun

bu yaptığına tam anlamıyla gücenmesi mümkün değildi. “Hepsi geçmişte kaldı. Artık döndüm.”

“Ve biz çok mutluyuz” dedi Oscar. Arkalarında belirip yumruğunu uzattı. Nova yumruğunu neşeyle Oscar’ın yumruğuyla tokuşturdu. “İtiraf etmeliyim ki senin iş bitirici, sert yöntemlerine epey ısınmıştım. Neyse, gerçekten çok üzgünüm.”

“Daha fazla özür dileme. Sorun değil. Yerinde kim olsa aynısını düşünürdü.”

Nova’nın gözüne gruplarının üçüncü üyesi takıldı. Danna, Ruby ve Oscar’ın peşinden gelmişse de birkaç adım geride kalmıştı. Kollarını kavuşturmuş, dişlerini sıkıyordu.

Besbelli özür dilemeyecekti.

Fakat Nova kendisini buna hazırlamıştı. Masumiyetini kanıtlayacağı kişiler arasında en çok Danna’da zorlanacağını farkındaydı. Zaten Nova, Danna’nın suçlamasından dolayı hapse düşmüştü. Nova hâlâ Danna’nın ne gördüğünden emin değildi. Tek bildiği Danna’nın tanıklığının Narcissa, Kâbus’un maskesiyle ve elinde miğferle ortaya çıktığında kuşkuya yer bırakacak kadar dayanaksız olduğuydu.

Danna’nın soğuk tavrına karşın Nova ona gülümse-di. Elinden geldiğince geniş ve neşeli bir gülümsemeyle. “Danna, senin için çok endişelendik. Sürü formunda o kadar uzun süre kalmak... seni çok yormuş olmalı. Fakat seni iyi gördüğüme gerçekten sevindim.”

Danna’nın yüz ifadesi yumuşadı... Fakat sadece biraz ve sadece yüzeyde. Gözlerinde hâlâ sorgulayan bir bakış vardı. “Teşekkürler. Bana gücenmediğine sevindim.”

“Hem de hiç gücenmedim. Kâbus’un suçu üzerime nasıl attığından hâlâ emin olamasam da bence sen de benim kadar onun kurbanı oldun. Umarım onun işini bu kez kesin olarak bitirmek için birlikte çalışabiliriz.”

Danna’nın yüzünde bir şey belirip kayboldu. Nova emin olamasa da bunun bir şüphe belirtisi olabileceğini düşündü. Süregelen bir soru. Danna her şeye rağmen Nova hakkında yanılmış olabilir miydi?

Nova o gözlerde her ne gördüyse üzerine fazla düşünemedi. Oscar karolarla kaplı zemine bastonunu vurdu. “Duyduk duymadık demeyin! Kâbus’u *yok edeceğiz*. Fakat önce...” Ruby’ye bakıp sırttı ve hep birlikte “Pizza!” diye bağırdılar.

“Bizimle gelmelisin” dedi Oscar. “Kutlama yemeği olacak bu. ‘Hey, en yeni üyemiz kötü adam değilmiş kutlaması.’”

Hakaret karşısında Nova’nın canı sıkıldı. “Aslında ben...”

“Merak etme Adrian da orada olacak” dedi Ruby. Hınzırca göz kırpıp Nova’yı dirseğinden tuttu. “Max’i ziyaret edip ardından bize katılacaktı.”

Max’ten bahsedilince Nova’nın düşünceleri birbirine girdi. Max. *Max*. Hapishaneden çıkarıldığında öyle şaşırılmıştı, öyle inanmıştı ve As’i özgürlüğe kavuşturmanın bir yolunu bulmaya öyle heves etmişti ki Max’i tamamen unutmuştu.

Ruby onu çıkışa götürmeye çalışınca yerinden kıpırdamayan Nova “Max nasıl?” diye sordu. “Duyduğuma göre iyileşiyordu fakat...”

“Ya, bilmiyorsun demek!” dedi Ruby. “Komadan çıktı ve durumu çok iyi! Adrian’ın aklına parlak bir fikir geldi ve kalması için...”

"Hastaneyle görüştü." Danna neredeyse bağırıyordu. Hepsi irkildi. "Biraz daha hastanede kalması için. Onu başka bir yere götürmelerinden önce tam olarak iyileşmesi için." Danna, Ruby ve Oscar'a pek gizlemediği bir öfkeyle baktı.

"Şey... peki..." dedi Ruby. Başını Danna'ya doğru eğdi.

"Ve karantinayı yeniden inşa ediyorlar" diye ekledi Danna. Başparmağıyla lobinin sonunda hummalı bir çalışmanın sürdüğü inşaat alanına işaret etti. "Fakat orayı daha hoş, daha geniş hale getirecekler... Bu kez Max'in daha rahat edebilmesi için."

Asma katta tamamlanmayı bekleyen cam duvarları görünce Nova'nın ağzı kurudu. "Karantinayı yeniden inşa edeceklerini düşünmemiştim."

"Evet, eh, Max burada daha güvende" dedi Danna. "Anlarsın ya, ona zarar vermek isteyecek insanlara karşı. Kâbus ve Anarşistler gibi."

Oscar boğazını temizledi "Evet, üç blok ötede bir kutu sarımsaklı krikkrak beni çağırıyor... Gidiyor muyuz?"

"Siz önden gidin" dedi Nova.

"A, olmaz Nova!" dedi Ruby. "Gelmen gerek! Eminim yaşadıklarından sonra sana bir gün izin verirler."

Nova "Bir dahaki sefere söz geleceğim" dedi. Kolunu Ruby'nin elinden kurtarıp geriye yürüdü. Diğerlerine el salladı. "İyi eğlenin. Adrian'a selamımı iletin."

Oscar, Nova'nın ardından "Adrian kahrolacak!" diye seslendi. "Kırık kalbinden kopan gözyaşları pesto soslu ve tavuklu pizzama akacak olursa sorumlusu sensin! Tuzlu pizza sevmem!"

Nova, Oscar'a el sallayıp "Tamam, bunu bir kenara yazdım" dedi.

Üç ekip arkadaşı yüzlerini asarak ana girişe yöneldi. Nova tam arkasına döndüğünde ummadığı bir duvara çarptı. Ya da... ona duvar gibi gelen bir göğse.

Başını geri attığında Kaptan Krom'un pembe yanaklarıyla ve inci gibi dişleriyle karşılaştı.

"Of, özür dilerim Nova."

"Şey... selam" diye kekeleydi Nova. Ona nasıl hitap edeceğinden emin olamadı. Kaptan Krom mu yoksa sadece Kaptan mı diyecekti? Adrian'ın babası? Bay Everhart mı?"

Hugh, Nova'nın sağ elini tutup sertçe sıkarak onu bir karar alma zahmetinden kurtardı. "Sampson'a geldiğinde bana haber vermesini söylemiştim. Sana yeniden ekibe hoş geldin demek isteyen ilk kişilerden biri olmak istedim."

"Ya? Teşekkür ederim."

"Ayrıca..." Kaptan Krom hem Nova'nın elini hem de göz kamaştıran dişleriyle sırtımayı bıraktı. Alnı pişmanlıkla kırıştı. "Bu feci yanlış anlama için senden resmi olarak özür dilemek istedim. Sana, bizden biri olan sana karşı tavrımızı düşündükçe utanıyorum. Sen sarsılmaz bir sadakatle kendini organizasyona adanmışken. Sadece..." Başını iki yana salladı. "Son zamanlarda süregelen tüm bu hengâme, anlıyorsun ya? Geçit töreni, Cosmopolis Parkı, karargâhın saldırıya uğraması, Anarşinin Ası... Bazen bana ateşten halkaların içinden atlıyormuşuz ve her defasında halkalar daha da daralıyormuş gibi geliyor. Tüm tehditlerden ve tehlikelerden bir adım önde olmazsak yakın zamanda her şey yanıp kül olacak."

Nova gözlerini kıstı. Kaptan'ın benzetmesinin yerinde olduğundan emin değildi. Ayrıca Wallowridge'deki eve neler olduğu düşünüldüğünde Kaptan'ın bu sözle-

rindeki duyarsızlığın farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Fakat hayır... Nova onun bunu fark etmediğini görebiliyordu.

Bu yüzden anlayışlı bir tavırla kıkırdadı. “Eh, en azından sizin yenilmez olmanız bir avantaj.”

Kaptan Krom hafifçe omuz silkip “Evet” dedi. “Öyleyim belki fakat bu lüksü olmayan, değer verdiğim insanlar var ve elimden geldiğince onları korumaya çalışıyorum. Umarım o şartlar altında yapmak zorunda olduğumuz şeyleri yaptığımızı anlayabilirsiniz.”

Şartlar diye düşündü Nova. Şartlar dediği onu idam etmeye hem de doğru dürüst yargılamadan hazır olduklarıydı. Çünkü onlar Konsey’di ve ağızlarından çıkan söz kanundu. Çünkü onlar Muhaliflerdi ve Muhalifler insanları korumak uğruna gerekli olduğunu düşünürlerse yargıç, jüri ve cellat olabiliyorlardı. *Normal* insanları korumak uğruna. Kötüleri değil. Tehlikeli olabilecek dâhileri değil. Onların haklarının korunmasının bir önemi yoktu.

Fakat Nova bu düşündüklerinin hiçbirini dillendirmediydi. Sadece dişlerini sıkarak gülümsemeyi sürdürdü. “Elbette.”

“Güzel. Çünkü artık Muhalif ailesinin bir parçasısın ve hem benim hem de Konsey’in tüm üyeleri için buradaki herkesin adil bir muamele gördüğünü, bu ekibin bir parçası olduklarını hissetmesi önemli.”

Birden Nova bunun sadece bir özür olmadığını fark etti.

Hugh Everhart endişelenmişti. Genissa Clark’la yaşanan ve hâlâ kıymetli şöhretlerini sarsmayı sürdüren

olayın ardından Kaptan, Nova'nın da benzer bir şekilde medya kuruluşlarına ulaşip saflarındaki kötü muameleyi ifşa etmesinden korkuyordu.

Bu yüzden erken davranmaya çalışıyordu.

O anda Konsey'den bir parça güç daha çaldığını fark etmesi Nova'nın başını döndürdü. Organizasyonlarını sağlam bir temel üzerine kurmamışlardı. Nova da o temelde bir ölümcül çatlak daha açabilirdi.

Kaptan Krom ve Konsey, Nova medya kuruluşlarına gidip haksız yere hapse atılışının öyküsünü aktarmaya niyetli olmadığı için şanslıydılar. Nova'nın gelecek için başka planları vardı.

Fakat onun bu sohbeti kendi avantajı için kullanamayacağı anlamına da gelmiyordu bu. İhtiyacı olan değişimi oracıkta, o an gerçekleştirebilse nasıl olurdu?

“Olanlardan dolayı sizi ve Konsey'i suçlamıyorum” dedi Nova. “Size bilgi verildi. Siz de o bilgiye göre hareket etmek zorundaydınız. Bunu niçin yaptığınızı anlıyorum.”

Hugh Everhart rahat bir nefes alamadan Nova “Fakat şu idam meselesi beni şaşırttı” diye ekledi.

Kaptan gözlerini kaçırdı. “Evet... Talihsiz oldu, yani bizim... Eh, başından geçenleri düşünmek beni çok üzüyor. Her şey yoluna girdiği için çok mutluyum.”

Nova ağır ağır konuşarak “Evet” dedi, “benim için işler yoluna neyse ki girdi. Fakat itiraf etmeliyim ki ben her zaman Muhaliflerin, eh nasıl desem, idam cezasına karşı olduklarına inanmıştım. Birinin hayatına son vermek, ona hatasını telafi etme şansını tanımamak ve bunu onu adilce yargılamadan yapmak –nasıl ifade etsem– biraz kötülerin yapacağı bir iş gibi.”

Kaptan'ın kıkırdaması Nova'yı şaşırttı. Konsey'in uzaktan bile kötülerin yapacağı bir işi yapacağını düşünmek saçmaymış gibi. "Dürüst olmak gerekirse senin Kâbus olduğuna gerçekten inanmıştık ve Kâbus beni öldürmeye çalıştı."

Nova'nın tüyleri diken diken oldu. "Bunun farkındayım fakat... sizce de en azından ikinci bir şansı hak edemez miydi?"

Kaptan'ın kaşları kalktı.

Nova dillendirmediği bir ümidi açık etmeye çok yaklaştığını fark edince hemen geri adım attı. "Ya da konu özellikle Kâbus olmayabilir. Fakat bunu bir düşünün. O hapishaneye girdim –hak etmesem de evet– fakat sonuçta hayatım ve seçimlerim üzerine düşünecek zamanım oldu. Ayrıca oradan bir gün çıkarsam her şeyi daha farklı yapacağıma karar verdim. Muhaliflerin geçmişin hatalarının ötesine bakmalı ve insanların değişebileceklerini anlamalı. Sadece idamdan da bahsetmiyorum. Anarşinin Ası'nı yaptıklarından dolayı asla affetmeyeceğinizi ve belki Kâbus'u da asla affetmeyeceğinizi biliyorum. Fakat o adada onlarca dâhi var. Bazıları on yıldan uzun bir süredir orada. Buna karşın onların hâlâ gerçekten sandığımız kadar tehlikeli olup olmadığını, aldıkları cezayı hak edip etmediklerini görmemizi sağlayacak bir sistemimiz yok. Belki içlerinden bazıları bu dünyada faydalı vatandaşlar olmak istiyor, belki bazıları bunu hak ediyor. Fakat güçlerini onlardan almak istiyorsunuz. Onlara yaptıklarını neden yaptıklarını açıklama ya da geçen yıllar boyunca nasıl değiştiklerini açıklama fırsatı vermeden. Çoğu hâlâ Anarşi Çağı'nda işledikleri suçlar için cezalan-

dırılıyor... Demek istediğim o zamanlarda siz de gurur duymadığınız şeyler yapmadınız mı hiç?”

Nova'nın konuşmasının büyük bir kısmı boyunca Kaptan'ın yüzünde şaşkın bir ifade de olsa soru karşısında yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Kötülerin çetelerini durdurmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Yine gerekse yine yaparız.”

“Bunlar Muhaliflerin bugünkü kurallarının izin vermeyeceği şeyleri yapmak anlamına gelse bile mi?”

Kaptan dudaklarını kenetledi. Nova onun sözlerini inkâr edemediğini anladı.

“Belki o mahkûmların bazılarının yaptıkları... bazı açılardan meşruydı. Belki o zaman iş bulmak mümkün olmadığından hırsızlık yaptılar. Belki otoriteye otorite onlar gibi insanları suiistimal ve dışladığı için mücadele ettiler. Belki şimdi olsa farklı seçimler yaparlardı. Biz onlara bir şans verseydik.”

“Nova...” diye söze girdi Kaptan. Onun ağzından bir kelime daha çıkmadan Nova içindeki hayal kırıklığının gitgide büyüdüğünü hissetti. Çünkü Kaptan'ın ne diyeceğini biliyordu. “Bu konuda tutkulu olduğunu görebiliyorum fakat... o hapis hanedeki insanların senin gibi olmadıklarını anlamak gerek. Sen masumdun. Zaten o hapis hanede olmaman gerekirdi. Onlar ise suçlular ve kötüler, bazıları neredeyse birer vahşi.”

“Nereden biliyorsunuz? Son zamanlarda kaçınız onlarla konuştunuz? Ya da kaç adet adil bir şekilde yargılandı?”

Kaptan iç çekip etrafına bakındı. Nova asansörlere yakın dikilirlerken bir kalabalığın etraflarına toplamaya başladıklarını fark etti. Muhalifler yakınlarında gezini-

yor, günün gazeteleriyle ya da bilekliklerindeki bir şeylerle ilgileniyormuş gibi yapıyorlardı.

Kaptan sesini alçaltıp “Ne önerirsin?” diye sordu. “Ajan N’nin ifşasını... onlarla görüşene kadar erteleyelim mi yani? Ya da elimizdeki kaynakları on yıl öncesinden delilleri toplamak için mi kullanalım. Sırf zaten bildiğimiz şeyleri ispatlamak adına mı yapalım bunu? Onlar kötüler.”

“Ben kötü değilim” dedi Nova. Neredeyse kendisine inanacaktı. “Fakat beni idam edecektiniz.”

Hugh irkildi.

“Ve hayır” diye devam etti Nova, “Ajan N’nin halka ifşasını bir süre ertelemenizi önermiyorum, sonsuza dek ertelemenizi öneriyorum. Aslında bence Ajan N’yi yok etmelisiniz.”

Kaptan hayretle bir adım geriledi.

Nova daha da üzerine basarak “Ne kadar varsa” dedi. “Yeniden üretilmesine dair hiçbir olasılık bırakmadan.”

Hugh’un şaşkınlığının yerini anlayış aldı. “Bu söylediklerin Buz Yanığı ve ekibinin başına gelenlerle ilgiliyse herkesin tüm Muhaliflerin emniyetini sağlamak için çalıştığımızı bilmesi gerek...”

“Bundan bahsetmiyorum” dedi Nova. “Konu devriye birimleri, kendimizi nasıl daha iyi savunabileceğimiz falan değil. Dünya Muhaliflerin etrafında dönmüyor!” Parmaklarını ayırdı. Bir anda ağzından çıkanların kendisine ne kadar önemli geldiğine şaştı. Karargâha gelirken bu konuşmanın gerçekleşeceğini hiç ummamıştı. Fakat Ajan N’nin kendisine ilk gösterildiği andan beri bu düşünceler zihninde dönüyor, büyüyordu. Ajan N’nin Wins-

ton Pratt'i sonsuza dek değiştirdiğini gördüğünden beri. O tür bir silahın nelere yol açabileceği belli olduktan beri. "İnsanlar arasındaki uçurumlara köprü olmak bizim sorumluluğumuz değil mi? Bu dünyada birlikte yaşamak zorunda olmamız? Diğer dâhileri kötü olarak değil de... eh, diğer insanlar gibi, belki de bizden çok farklı da olmayan insanlar gibi görmeye başlamalıyız. Aramızdaki bu uçurumu kapatabileceğimize inanmak istiyorum fakat... bunun yolu da Ajan N değil."

Hugh bir süre sustu. Nova onun anlaşılmaz düşüncelerini okumaya çalışırken ilk kez Kaptan'ın bu kadar uzun süre sessiz kaldığını görüyordu.

Nihayet "Bunları iyi niyetle söylediğini biliyorum" dedi. Sesinde yeni bir gerilim vardı. "Senden dünyamızın karşı karşıya olduğu zorlukları ya da almak zorunda olduğumuz zor kararları anlamayı beklemiyorum fakat seni temin ederim hiçbir kararımız üstünkörü alınmıyor."

"Bunu biliyorum fakat..."

"Konsey'in geçen yıllarda yaptığı her şey bu dünyada yardımımıza, korumamıza ve adaletimize ihtiyacı olan insanların yararınaydı. Korkarım bu konu tartışmaya açık değil Nova. Ajan N'ye dair kararımız, o kötülerin kaderi; bunların hepsi bir karara bağlandı. Kararımız da kesin."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

NORMALDE NOVA'NIN MUHALİFLERLE ve Konsey'le ilgili hayal kırıklıklarını üzerinden atması kolay olurdu. Onu defalarca hayal kırıklığına uğratmışlardı. Altı yaşından beri. Muhaliflerin bir gün yardıma koşacaklarına inancı tam olan bir çocuk. Yanılan bir çocuk.

Bu kez de farklı olacağı yoktu. Nova ve Muhalifler asla aynı ilkelerde buluşmayacaklardı. Nova'nın Konsey'e olan inancı asla tazelenemeyecekti.

Nova bir an için de olsa her şeyin değişebileceğini inanmakla aptallık ettiğini hissediyordu.

Reddedilişinin verdiği huzursuzluk asansöre ve artefaktlar deposuna kadar Nova'nın peşinden geldi. Kaptan Krom'un kararı üzerine düşünecek zamanı yoktu. Kaptan haksız da olsa. Nova'nın konuyu o kadar kafasına takma lüksü yoktu.

Bu dünyanın dâhilerine –süper kahraman kalıbına mükemmelen uymayan dâhilere– yardım edebilecek birileri varsa o kişiler Muhalifler Konseyi olmayacaktı.

Asansörden çıkıp yokluğunda hiç değişmemiş resepsi-

yon salonuna girdi. İki masa; birinin üzeri dağınık, diğ-
gerinin üzeri boştu. Kasa odasındaki teçhizatı kimlerin
ödünç aldığına dair bir takip formunun olduğu bir pano.

Kafasını toplamaya çalışan Nova oturup Boşluk
Aynası'yla ilgili veritabanını araştırdı. Kayıtlara göre
yıllardır bir Muhalif'e ödünç verilmemişti ve şu an kasa
odasında bekliyordu.

Nova bunun iyiye işaret olmasını ümit etti.

Arama sözcüklerini değiştirdi. *Yıldız* sözcüğünü arat-
tı. Sonra *mücevher*, *taş* ve *bilezik* sözcüklerini arattı. Her
bir terim karşısına birçok olasılık çıkarsa da Nova tanım-
lardan yola çıkarak bunların hiçbirinin *onun* bileziği ol-
madığına hükmetti.

Sadece şaşırmamış, hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir dakika düşündükten sonra artefaktlar veritabanı-
nı kapatıp Muhalif dizinine geçti. Magpie'i bulmak kolay
oldu.

Margaret White. Takma adı: Magpie.

Yetenek: Değer algılama, alt kategori: Telekinezi

“Değer algılama” diye mırıldandı Nova. Bunun Muha-
liflerin dilinde “değerli şeylerin yerini saptayabilen kişi”
anlamına geldiğini tahmin ediyordu ki anlayabildiği ka-
darıyla Magpie'in yeteneğinin özü buydu.

İkametgâh bilgilerine geçti. Kaşları çatıldı.

Mevcut ikâmetgâhı: Bilinmiyor

Bir önceki ikâmetgâhı: Gatlon Şehri Dâhi

Çocuklar Yuvası

Nova o kuruma aşınaydı. Sözde bir yetimhane olan o yer süper güçlü çocuklarını istemeyen ailelerin terk ettikleri çocukların kapatıldığı bir yere dönüşmüştü.

Profilin sonundaki ekte Magpie'in sert uyarılar dışında herhangi bir ceza almadığı anlaşılan önemsiz suçlarına – daha çok küçük hırsızlıklar ve yankesicilik– dair bir liste vardı.

Bunların hiçbirinin Nova'nın bileziğini geri almasına bir faydası yoktu.

Nova kaşlarını çatıp parmaklarını sabit bir ritimle yavaş yavaş vurdu. O sırada asansörün zili çaldı ve Callum geldi. Gülümsemesi çoktan yüzündeydi. Çünkü Callum hep gülümserdi. Callum, Nova'yı fark edene kadar geçen bir saniyede Nova onun gülümsemesinin az sonra yüzünden silinişini görmeye hazırladı. Nova miğferi çalmasına engel olaya çalışmasının ardından Callum'un onun Kâbus olduğundan şüphelendiğini biliyordu. Callum da Danna gibi kuşkucu bir tavır sergilerse Nova şaşırmayacaktı. Nova için açıklayamadığı sebeplerden ötürü de Callum'un ona dair fikirlerinin anlamı... büyüktü. Belki de bunun nedeni Callum'un her zaman herkese iyi niyetle yaklaşmasıydı. Callum herkesin iyi yanını görürdü. Bunu hak etseler de etmeseler de.

Callum, Nova'nın içindeki iyiliği görmek istemişti.

Nova'yı görünce Callum bir ayağı asansörde donakaldı.

Nova da yerinden hiç kıpırdamadı.

Sonra...

"Uykusuz! Geri dönmüştün!" Callum masanın diğer ucundan Nova'nın üzerine atıldı. Daha Nova neler olduğunu

anlayamadan Callum onu döner koltuktan kaldırıp nefesini kesecek kadar sıkıca kucakladı. Callum'u o kadar iyi tanımasa kendisine sarılmadığını, saldırdığını düşünebilirdi.

Kollarını Nova'dan ayıran Callum "İnanmak istemedim" dedi. "Yani, *inandım* çünkü... Sen ve Kâbus neredeyse aynı boydasınız, biliyor muydun?" Bir elini Nova'nın baş hizasında tuttu. "Tuhaf fakat biri için olumsuz düşünecek kadar da değil. Üzgünüm. Fakat açıklamam gerekirse" –Nova'ya hınzırca bir bakış attı– "bir yandan bir Anarşist'le yan yana çalışmanın acayip olabileceğini düşündüm. Demek istediğim, bakış açısındaki farklılık, anlıyorsun ya? Gerçekten, bunun olasılığı nedir ki? Neyse... Döndüğüne sevindim. Senin artefaktlarla kafayı bozmuş kafa dengim olduğunu düşündüm hep."

Nova güldü. Bunun nedeni sadece Callum kendisine kötü gözle bakmamasının verdiği rahatlama hissi değil, kendisinin kasa odasındaki nesnelere Callum kadar takıntılı olduğu fikriydi. Nova hiç kimsenin bu konuda Callum kadar takıntılı olamayacağından oldukça emindi. "Teşekkürler" dedi. "İşe dönmeye ve yaşadıklarımı geride bırakmaya hazırım."

"Harika bir plan!" Callum ellerini çırpı. "Planlandığı gibi müthiş hayatlarımızı sürdürmeye devam edelim." Masadan bir klasör aldı. "Herkes lobiye yeniden inşa etmeye ve yaklaşan Ajan N ilanına odaklandığı için buralar epey durgundu. Biraz masaya geçmek ister misin yoksa stoktaki eksikleri tamamlamayı mı tercih edersin? Fazla bir şey yok... Doğru hatırlıyorsam sadece yedi sekiz kalem vardı."

"Stok işine bakabilirim. Şu an masa başında oturasım yok hiç. Cragmoor'da yeterince oturdum."

“Of, dostum, feci bir tecrübe olmalı” dedi Callum. Yüzüne dalgın bir ifade oturdu. Anlık ciddiyeti kısa sürdü. Hemen sonra yeniden sırtıtmaya başladı. “Fakat orasının kötü bir geçmişi var. Senin orayı bizzat görmem müthiş bir şey, değil mi? Duvarların dili olsaydı da konuşsalar keşke.” Başını iki yana salladı. “Bir ara orayı ziyaret etmek isterdim. Büyüleyici.”

Kıkırdayan Nova klasörü ondan aldı. “Hayır, gerçekten yapmamalıydın bunu.”

Nova kasa odasına yöneldi. Fakat duraksadı. “Hey, Callum? Magpie’i nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

“O baş belasını mı?” Callum, Nova’nın sorusu üzerine düşündü. “Eh. Sanırım temizlik ekiplerinin bugün herhangi bir nedenden ötürü çağrılıp çağrılmadıklarına bakılabilir. Tabii eğer... Dinlenme salonlarına mı baksan?”

Nova başını salladı. “Teşekkürler, şansımı bir deneyeceğim.”

Nova dosya odasından geçti. Orada Tina’yla ya da kasa odasının resmi bekçisi Şipşak’la karşılaşmayı umdu. Fakat oda boştu. Her birinde dâhilerle ilgili bazısı meşhur, bazısı çok da meşhur olmayan artefaktlar olan; dizi dizi, yüksek etajerlerle dolu devasa depoya adım attığında Nova yavaşça uzun bir nefes verdi.

Omuzlarını dikleştiren Nova içinde son zamanlarda toplanan bir avuç nesnenin olduğu el arabasını tutup klasörü üzerine yerleştirdi. Ardından el arabasını ana koridorda itmeye başladı. İlk iki nesneyi koleksiyonun içindeki yerlerine geri koydu. Bunlar Gezinti Haritası ve Tarot’un servet edinme destesi idi. Fakat sonraki iki nesne için silah deposunun arka tarafını araştırırken dâhilerin yaptı-

ğı araç gereçlerin ve silahların olduğu kısma geçti.

Nova, Karmaşa'nın Ses Boğucusu'nun rafta durduğunu gördü ve kendisine yıllar önceymiş gibi gelen bir süre önce Ses Boğucu'yu Genissa Clark'a ödünç verdiğini anımsadı. Fakat Nova, Buz Yanığı'nın Ses Boğucu'yu ne amaçla istediğini hiç öğrenememişti.

Ses Boğucu'nun biraz ötesinde bir zamanlar Fatalia'nın sis füzeleri duruyordu. Etiket hâlâ rafın üzerinde olsa da füzeler yoktu. Nova, Leroy'la Ajan N'nin çalıntı örneklerini kimyasal bir silaha dönüştürürken Nova füzeleri almış ve üzerlerinde biraz oynayıp tam da ihtiyaçları olan kovana çevirmişti. Nova bunlardan ikisini Genissa Clark ve ekibine karşı kullanmıştı. Geri kalan dördü evde Leroy'un eşyalarının yanına bırakılmıştı ve şimdi Dave'in Rehinci Dükkânı'nda güvendedi.

Ses Boğucu'nun diğer yanında Nova'nın oraya gelmesinin nedeni olan nesne vardı. Nova nesneyi görünce gerilimin bir kısmının içinden akıp gittiğini hissetti. Adrian ona tüm aynaların ayna gezgininin içeri yeniden sızmasını önlemek için sistematik bir şekilde karargâhtan kaldırıldığını söylemişti. Nova bu aynanın da diğerleri gibi güvenli bir yere taşınmasından endişe ediyordu.

Anlaşılan Muhalifler güçlü artefaktları gözden geçirmeyi unutmuşlardı. İşin aslı nesne neredeyse bir aynaya benzemiyordu bile. Nova, Boşluk Aynası'nı raftan aldı. Kolunun uzunluğunda, geniş ve oval yüzeyin basit bir kalay çerçevesi vardı. Bu da aynayı büyüklüğünden beklenmeyecek adar ağır kılmıştı. Aynayı yan döndüren Nova kendi yansımasına baktı. Yüzey karanlık ve çarpıktı. Bu yüzden yüzü bir hayalet gibi görünüyordu.

Boşluk Aynası'nın ekinoksta ay ışığı altında bakıldığında bakanın ruhunun şeklini yansıttığı rapor edilmişti.

Artık her ne demekse.

Nova ise aynayı çok daha sıradan bir iş için kullanacaktı.

Boşluk Aynası bir elbise odası aynası ya da Narcissa'nın kütüphanede içinden geçtiği ayna kadar geniş değildi. Fakat Narcissa ufak tefek bir kızdı ve esnekti. Bir yandan da Nova'dan en az yedi santim uzundu ki Callum taklitçiyle karşılaştı epey şaşırdı.

Nova aynanın yeterince büyük olacağını düşündü.

Yeterince büyük olması gerekiyordu.

Bunun belki de Muhalif görüntüsü altında çevireceği son dalavere olabileceğini düşünen Nova aynayı el arabasının en alt rafına sokup arabayla ön tarafa döndü.

Bir saatten kısa bir süre sonra Nova, Magpie'ı yakınlarındaki bir inşaat alanında buldu. Magpie karargâhın çağrı merkezindeki birkaç kişiyle konuşmuştu ve araştırarak hiç suç mahalli olmadığı günlerde temizlik ekiplerinin sıklıkla mahalli yeniden inşa projelerine gönderiliyorlardı. Gatlon Şehri son on yılda önemli ölçüde değişmişse de hâlâ Anarşi Çağı'nın yaraları tam olarak sarılmamıştı. Birçok mahalle hem güvensiz hem de çirkin, yıkık dönük yapılardan; bakımsız kalmış parklardan mustarıptı. Bugünkü proje Muhaliflerin bir yerel rekreasyon merkezine dönüştürmeyi ümit ettikleri bir okul vardı.

Dışına moloz yığılmış, pencereleri kırık, çatısında kiremitleri eksik binaya yaklaşırken Nova elinde olmadan bu tür bir işin neden Muhaliflere düştüğünü düşünüyordu. Bu işi değerlendirebilecek sivil esnaf yok muydu? En az bir

dâhi kadar başarılı bir şekilde duvarlara çerçeveler yapabilecek, pencereler takabilecek marangozlar yok muydu?

Turuncu emniyet konilerini geçen Nova binanın dam saçağına adım attı. Onu üzerinde gri ve kırmızı üniformasıyla gören işçilerin çoğu ona aldırış etmeden önlerindeki işle ilgilenmeye koyuldular.

Nova'nın Magpie'ı bulması sadece birkaç dakika aldı. Magpie molozu karıştırıyor, sınırlı telekinetik güçlerini yeniden kullanabilir olabilecek her şeyi ayırmak için kullanıyordu. Sağlam lamba armatürlerinden bakır kabloları kadar bulduğu her şeyi ayırıyordu.

Son derece sıkılmış gibiydi.

Ta ki başını kaldırıp Nova'yı görene kadar. İrkilmesiyle çıkardığı bakır kablo molozun içine düştü.

Sonra dudak büktü. Tam da Nova'nın beklediği gibi.

Callum hep neşeli. Magpie ise hep hırçındı.

Odanın diğer ucuna yürüyen Nova "Sende bana ait bir şey var" dedi. Elini uzattı. "Geri almak istiyorum."

Magpie geri kaçtı. Sonra belli belirsiz bir hareket yaptı. Bir elini kısa bir an için kargo pantolonun yan cebine dayadı. Fakat bu hareketini hemen ellerini belinde yumruk yapıp gizledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Nova bir kaşını kaldırdı. Kızı uyutup kendi işine bakmayı düşündü. Gerçekten buna ayıracak zamanı yoktu. Fakat bunun olumsuz sonuçlar doğurabileceğini biliyordu.

Bu yüzden burnundan bir nefes verip "Bileziğim" dedi. "Hemen."

"O hurda bileziğin bende değil" dedi Magpie. Ağzından suçunu bundan daha açık edecek bir söz çıkamazdı. Çünkü o bileziği bir kez çalmaya çalışmış, galada üzerindeki yıl-

dızı gördüğünde ağzının suyu akmıştı. İkisi de Magpie'in bileziğin *hurda* olduğunu düşünmediğini biliyordu.

"Adrian'ın bileziği sana verdiğini biliyorum" dedi Nova. "Artefakt Bölümü'ne vermen gerekiyordu. Fakat az önce kontrol ettim. Orada değil."

Magpie omuz silkip pozisyon değiştirdi. Kollarını sıkıca kavuşturdu. "Belki Callum kayda geçmeyi unutmuştur."

Nova dişlerini çenesi ağrımaya başlayana kadar sıktı.

Magpie gözlerini Nova'nın gözlerinden ayırmadı. Kımıldamadan ona baktı.

Nihayet Nova "Peki" dedi. "Sanırım bir daha kontrol etmeliyim."

"Et tabii." Magpie rahatladı. Bir nebze. Tam o anda Nova onun üzerine atıldı.

Magpie'in kolunu arkadan tutup sırtının arkasına bük-tü. Magpie haykırdı. Acıdan çok şaşkınlığın etkisiyle. Fakat Nova'nın nazik olmak gibi bir niyeti de yoktu. "Bırak beni!"

Magpie'in debelenmesine aldırış etmeyen Nova elini onun az önce götürdüğü cebine soktu. Avucunda birkaç nesne geldi. Magpie'i itip avucunu açtı.

Bileziğini yeniden, sağlam halde, yıldızı her zamanki kadar parlak gördüğü için sevinçten dans edebilirdi.

Avucundaki ikinci nesne ise daha alışagelmedik tür-dendi. Nova küçük sahtekârın cebinden bozuk paralar, aşırılmış mücevherler ya da maymuncuklar gibi daha işe yarar araç gerecin çıkmasına ihtimal veriyordu fakat bu...

Nova nesneyi işaret ve başparmaklarının arasında tutarak "Bu bir kurşun mu?" diye sordu. Büyüklüğüne göre ağır olan kurşunun bir zamanlar gümüş rengi olduğu an-laşılan perdahı zamanla dökülmüştü.

“Geri ver onu!” diye haykırdı Magpie. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kurşunun üzerine atılsa da Nova kolaylıkla kurşunu ondan kaçırdı.

“Ne diye bir kurşun...”

Magpie parmaklarını araladı. Kurşun Nova’nın elinden fırlayıp Magpie’in avucuna süzüldü. Magpie kurşunu sıkıca kavrayıp elini göğsüne götürdü. Yüzü nefretle dolu kız “Seni ilgilendirmez!” diye çıkıştı.

Nova burnundan güldü. “Bir de kalkmış *bileziğime* hurda diyorsun ha? Kendin bir...”

Magpie tiz bir sesle “Hurda değil o!” diye bağırdı. İyice öfkelenmişti. Yüzü kıpkırmızıydı. Yumruklarını sıkıyor, titriyordu. “Bu kurşun bana güçlerimi verdi! Onsuz ben... Asla...” Hayal kırıklığı içinde homurdanan Magpie bir kez daha “Seni ilgilendirmez!” dedi.

Nova başını yana eğdi. “Güçlerini sana bir kurşun mu verdi?”

Magpie yanıt veremeden biri açık bırakılmış kapıyı çaldı. İkisi de yerlerinden sıçradı. Temizlik denetçisinin onları endişeyle izlediğini gördüler. “Burada her şey yolunda mı?”

Nova, Magpie’a öfkeli bir bakış attı. İkisi de uzunca bir süre konuşmadı.

Nihayet Nova ofladı. Adrian’ın onun için çizdiği kopçayı kullanarak bileziğini bileğine taktı. “Evet” dedi. Magpie’in yanından geçti. Omuzları birbirine değecek gibi olunca Magpie geri kaçtı. “Her şey olması gerektiği gibi.”

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

“DEMEK... KÂBUS EVE GİZLİCE girip bazı çizgi romanları çaldı?” dedi Max. Yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

“Asi Z çizgi romanları” dedi Adrian. “Onları senin yaşlarında çizmiştim.”

“Çizgi roman çizdiğini hiç anımsamıyorum.”

“Sana hiç göstermedim onları. Merak etme, çok da bir şey kaçırmış sayılmazsın. Ayrıca sadece üç sayı hazırlamıştım.”

Max dünyaya açılma riskini alamadığından Adrian oğlanın abisi olarak ona dış dünyaya dair mümkün olduğunca çok şey getirmeyi görev edinmişti. Bu sorumluluğun bir parçası da Max’e çok sayıda popüler film, kitap ve bilgisayar oyunu getirmektir. Bir de Adrian’ın favorisi olan çizgi romanları. Max okumayı büyük ölçüde Adrian’ın çizgi roman koleksiyonunu okuyarak sökmüştü. Fakat Adrian, Asi Z’yi hiçbir zaman başka biriyle paylaşılabilir kadar başarılı bulmamıştı.

“Neden çizmeyi bıraktın?”

Adrian, Ruby'nin şifoniyerine yaslanmış bir futbol topunu eline aldı. "Bilmem. Ana karakterin kendisini çetin ceviz bir süper kahramana dönüştürdüğü kısma geldiğimde... ilgimi kaybetmeye başladım işte. Öykünün sonrasında ne olacağına pek kafa yormamıştım. Bir de hobiden çok işe dönüşmeye başladığını hissettim." Adrian topu duvara fırlattı. Geri seken top bir çamaşır sepetinin içine düştü.

Adrian ve Max küçük yatak odasında, yerde oturuyordu. Orada olmak da tuhaf bir histi. Burasının aslında Ruby'nin kalması gereken oda olduğunu bilmek tuhaftı. Zaten Ruby'nin odasıydı da. En azından odanın pencerenin altındaki rafta *Süper İzciler* resimli romanlarının, kapının arkasında elle çizilmiş bir dart tahtasının ve yatağın kenarında alaycı his simgelerinin olduğu bu yanı Ruby'ye aitti. Odanın ranzanın, aksiyon figürleriyle dolu sepetlerin olduğu diğer yanı ise besbelli ikizlere aitti.

Artık odanın Max'e de ait olması gerekiyordu fakat Max yanında hiçbir eşyasını getirmemişti. Ne en sevdiği kitapları ne zekice çizimleri getirmişti. Patlamış mısır ve Ruby'nin çilek aromalı şampuanı kokan odanın yeni sakini olduğunu düşündürecek hiçbir şeyi yanına almamıştı. Adrian, Max'in burayı yuvası gibi görmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordu. Bir yandan da bu sorununun yanıtını asla almamayı diliyordu. Çünkü Max için kalıcı bir yuva istiyordu. Tucker ailesine oğlanı bağırırlarına bastıkları için minnettar olsa da Max'in aslında ait olduğu yerin burası olmadığını biliyordu.

Adrian başını yorgana yaslayıp "O çizgi romanlar" dedi, "Nöbetçi'nin ilham kaynağı oldu. Üçüncü sayı gel-

diğinde karakter neredeyse tam anlamıyla Nöbetçi'ye dönüşüyor. Zırhımı da o karakterin zırhından esinlenerek tasarladım."

"Sence Kâbus o çizgi romanları bu yüzden mi istiyordu? Sana şantaj yapmak için?"

"Belki. Ya da belki sadece dünyaya kim olduğumu gösterecek bir kanıtı ulaştırmak için."

Max kaşlarını çatı. Belli ki ikna olmamıştı. "Fakat o çizgi romanları nereden biliyordu ki? Kaç kişiye gösterdin onları?"

"Çok az insana gösterdim. Babalarım gördü. Fakat uzun zaman önce. Çizgi romanları hatırladıklarını bile sanmam. Bir de..." Sustu. Düşündü. Çizgi romanları başkasına gösterdiğini hatırlamıyordu. "Evet, sanırım başkasına göstermedim."

"Ya Ruby ve ekibin geri kalanı?"

"Hayır, onlara hiç göstermedim. Yıllardır o çizgi romanlara bakmadım. Kâbus'un onları nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yok."

Max halının üzerine küçük oyuncak figürleri dizerek "Nova'ya hiç göstermedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Nova'ya göstersem kesinlikle hatırlardım."

Max mırıldandı. Fakat Adrian onun çıkardığı sestten bir anlam çıkaramadı.

"Ne var?"

"Bilmiyorum" dedi Max. Oyuncaklardan birini daha dik duracak şekilde ayarladı. "Çizgi romanlardan ona hiç mi bahsetmedin?"

Adrian ağzını açsa da duraksadı. İşin aslı babaları Nova onlara akşam yemeğinde katıldığında Asi Z hak-

kında bir şeyler söylemişlerse de... havadan sudan, sayfalarda Nöbetçi'nin kimliğinin gizli olduğunu düşündürmek bir yana dursun, kimsenin o çizgi romanlara ilgisini uyandıracak sözler değildi bunlar.

Ayrıca...

“Nova, Kâbus değil.”

“Biliyorum” dedi Max. Fakat ses tonu öyle demiyordu.

“Max, o Kâbus *değil*. O hapishanedeyken...”

“Kütüphaneci'nin torunu süpermarkette ortaya çıktı ve miğferin onda olduğunu söyledi. Evet, evet evet...” Max figürlerden birinin başına bir fiske attı. Figür halının üzerinde yuvarlandı. Sonra gözlerini Adrian'a çevirdi. “Fakat bu hiç de akla yatkın değil.”

“Gayet de akla yatkın” diye directti Adrian. “Bunun üzerine çok düşündüm ve tüm o aynalar ve onun gücüyle...”

“Onu kastetmiyordum. *Bana* niçin yardım ettiği aklıma yatmıyor.” Max elini oyuncakların üzerinde gezdirdi. Tek harekette hepsini devirdi. Yeniden dikmek için. Bu kez figürleri ikiye ayırıp savaşa hazırlanan iki ordu gibi karşı karşıya dizdi. Bir yanda kahramanlar, diğer yanda kötüler. “Kütüphaneci'nin torunuyla hiç karşılaşmadım. Neden bana o şekilde yardım etmek için risk alsın ki?”

Adrian figürlerin ağır ağır birbirlerinin üzerine yürüyüşünü izlerken bu sorunun üzerine düşündü. “Belki de Kakalaklarla bir bağlantısı vardı. Belki de senin biyolojik anne babanı tanıyordu.”

Max dudak büktü. “Beni öldürmeye çalışan anne ve baba mı? O açıdan bakarsan Kâbus'un yarım kalan işi bitirmeye hevesli olması gerekirdi. Ayrıca onun gücünü

nasıl elde ettiğimi de açıklamıyor bu. Zindelik Tılsımı'nı gerçekten çaldıysa benim gücümünden korunuyor olmalıydı. Buraya kadar tamam. Fakat o zaman o hemşireyi nasıl uyuttu?"

"Eh... Ne bileyim? Belki bebekliğinde onunla bir etkileşimin oldu. Büyükbabası Kakalaklara silah satmış, sen de onunla temas etmiş olabilirsin."

Max başını iki yana salladı. "Ömrüm boyunca insanları uyutabilme gücüne sahip olsaydım sanırım bunu anlardım."

"Belki de anlayamazdın" dedi Adrian. "İnsanlarla fazla temasa geçmedin."

Max homurdandı. "Anlardım."

Adrian gözlerini kaçırdı. Max'ten kuşkulananmak istemese de... bir açıklama, bulmacanın ellerinde olmayan eksik bir parçası olması gerektiğini biliyordu.

Çünkü Nova, Kâbus değildi. Nova masumdu.

"Neyse" dedi Adrian. Kısa süre öncesine kadar bir aynanın asılı olduğu, şifoniyerin üzerindeki noktayı inceledi. Çevresindeki soluk boya üzerinde aynanın silueti çıkmıştı. "Umarım bütün aynaları indirmek çok da sorun olmamıştır. Zindelik Tılsımı'nın hâlâ Kâbus'ta olduğundan eminim. Bu da biz Kâbus'u bulup tılsımı geri alana dek seni savunmasız bırakır."

"Tucker'lar aynaları pek de dert etmiyor gibiydiler. Genel olarak çok rahat insanlar. Sana Turbo'nun Bayan Tucker'ın masasına girip kadının eski fotoğraflarını ve kartpostallarını parçaladığını söylemiş miydin? Bayan Tucker bunun önemi olmadığını söyleyip meseleyi geçiştirmek istese de ben kendimi berbat hissettim."

Adrian yüzünü buruşturdu. “Eh, kabahat sende değil. Turbo’yu yaratan benim.”

“Biliyorum. Belki bir dahaki sefere... mesela bir... tembel hayvan yapabilirsin. Ya da bir ornitorenk.”

Adrian gülerek yatak odasına bakındı. Odanın yüzde ellisi oyuncak, kırkı kirli çamaşır, onu da yataktı. Mac’in ya da ikizlerin odada nasıl olup da aradıklarını bulabildiğine şaşıyordu. Fakat onların yaşındayken muhtemelen kendisinin de o kadar dağınık olduğunu düşündü. Babalarının zorunda kalmadıkça Adrian’ın bodrum kattaki odasına girmeye cesaret edememelerine şaşmamalıydı. “Bu arada Turbo nerede?”

Max dudaklarını kenetleyip şifoniyerin en üst çekmeceğine işaret etti. Çekmece birkaç santim aralık bırakılmıştı. “Uyuyor.”

Adrian ayağa kalkıp pencerenin içine baktı. Yaratık tişörtlerden yapılmış bir yatağın üzerinde kıvrılmıştı. Adrian elini çekmeceye sokup Turbo’yu avucuna aldı. Ardından yeniden Max’in yanına oturdu. İkisi de bir süre küçük dinozoru izledi. Turbo, Adrian’ın dokunuşu karşısında silkinmemişti. Bu da alışageldik bir durum değildi. Ayrıca rengi de tuhaftı. Eskisine göre daha kül rengine çalıyordu. Nefesleri öyle sığı ki Adrian o nefesleri teninde hissedemiyordu.

“Pek iyi görünmüyor” diye mırıldandı Adrian.

“Biliyorum” dedi Max. “Dünden beri bu halde. Dün gece onu beslemeye çalıştım ve sadece iki küçük jambon parçası yedi. Normalde jambona bayılır.” Turbo’yu Adrian’ın elinden nazikçe aldı. “Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Fakat... onu özleyeceğim.”

“Sana bir tane daha çizsem?”

Max başını iki yana salladı. “Bunu yapma. Onun yeri doldurulamaz.”

Adrian, Max’le tartışmadı. O duyguyu iyi biliyordu.

Turbo’yu avucunun içinde sallayan Max gözlerini yeniden savaş sahnesine çevirdi. Figürleri stratejisini hazırlayan bir savaş lordu gibi inceledi. Fakat Adrian’a baktığında yüzünde belirgin bir endişe vardı. “Kâbus ve aynalar...”

“Evet?”

“Burada olmakla Tucker’ları tehlikeye atıyorum, öyle değil mi?”

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Max’in varlığı hep tehlikeleri artıran bir etken olacaktı. Fakat Adrian “Hastanede kalsan oradaki personeli de tehlikeye atmış olacaktın” dedi.

“Fakat karargâha dönebilirdim.”

“Karargâha dönmeyeceksin.”

“Fakat... orada daha güvende olmaz mıyım? En azından sen Kâbus’u bulana kadar?”

Adrian dizlerini birbirine yaklaştırdı. Kollarını dizlerinin üzerine koydu. “Geri dönmek mi istiyorsun?”

Max’in yanıt vermesi uzun zaman aldı. “Burada yaşamayı seviyorum fakat... Kimsenin canı yansın da istemem.”

Adrian’ın göğsüne keskin bir acı saplandı. Max’in kısa hayatı boyunca çaldığı süper güçlerden ötürü suçluluk duyduğunu biliyordu. Ayrıca kendisine bu durumu haklı çıkarmak için ne söylenirse söylensin oğlanın kendisini daha iyi hissetmeyeceğini de. Onun hatası değildi. Elin-

de değildi. Üstelik Anarşinin Ası'nı Max durdurmuştu ki ara sıra çaldığı bir avuç güçten çok daha kıymetliydi bu.

Max, Adrian'ın düşüncelerini okumuş gibi "Anarşinin Ası'yla ilgili kâbuslar görüyorum" diye ekledi. Aksiyon figürlerinden birini eline aldı. Kaslı, griler içinde, pelerimli ve miğferli bir adam. Figür üretilirken ünlü kötü esas alınmış fakat mükemmelen de taklit edilmemiş gibiydi. "Rüyamda onun peşimden geldiğini görüyorum. Fakat bu kez bana yaklaştığında güçsüzleşeceğine tam tersi oluyor. Ben güçsüzleşirken o gitgide güçleniyor."

"Rüya işte" dedi Adrian. Uzanarak oyuncayı Max'in elinden alıp havaya kaldırdı. "Ben Anarşinin Ası'yla karşılaştım, hatırlıyorsun değil mi? Buna hiç benzemiyor. Artık ürkütücü de değil. Sadece kırılğan, aksi bir ihtiyar. Hem birkaç gün sonra..."

"Ölecek" diye mırıldandı Max.

Adrian figürü savaşın ortasına attı. Figür yüzüstü halıya düştü.

Yenik düşmüş bir halde.

Max uzunca bir süre figüre baktı. Sonra alıp diğer savaşçıların safları arasına yerleştirdi. "E?" dedi. Sesi biraz daha neşeli çıkmışsa da Adrian ondaki gerginliği hissetti. "Kayıp çizgi romanlar hakkında ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Belki de bu kez itiraf ederim. Herkese gerçeği söylerim."

Max hayretle Adrian'a doğru döndü. "Gerçekten mi?"

"Bilemiyorum. Henüz kendimi hazır hissetmesem de Kâbus'un bu sırrı bana karşı koz olarak kullanmasını da midem kaldırmıyor. Her ne planlıyorsa ben ondan önce itirafta bulunursam elindeki silahı almış olurum. Ayırı-

ca herkes Anarşinin Ası'na, Ajan N'nin halka tanıtımına, Genissa Clark'ın tehditlerine odaklanmışken; Kâbus ve diğer Anarşistler aranırken... belki de Nöbetçi konusu insanları o kadar da sarsmayabilir, ha? Arada kaynayıp gidebilir, anlıyorsun ya?

Max'in yanakları tuttuğu bir kahkahanın etkisiyle seğirdi. "Tabii. Muhlifleri aylardır utandıran ve durmadan kanunlarına karşı gelen sivil adalet savaşçısının Adrian Everhart'ın ta kendisi olduğu ortaya çıkıyor." Max bilgiççe başını salladı. "Hiç kargaşa yaratmaz tabii bu."

"Bana cesaret verdiğin için sağ ol."

Max'in çarpık sırtışı geri geldi. Bu kez gülümsemesi gerçektir. "Fakat işin iyi yanı... en azından artık kimsenin kız arkadaşının dünyada en çok aranan kötülerden biri olduğunu düşünmemesi."

Max'in Nova'dan kız arkadaşı olarak söz etmesiyle Adrian'ın kalbi tekledi. Bir başkasından bunu işitmek durumu... *resmiyete* bindirmişti. "Doğru" dedi Adrian. "İşleri kolaylaştırıyor bu."

Nova'yı düşünmek Adrian'ı onun masumiyetine inanmadığı zamanlarda mahvettiği her şeyi düzeltme kararlılığını daha da güçlendirdi. İskelede Nova'nın onu öpüşünden kendisini zaten affettiği çıkarabilirdi. Fakat Adrian işi şansa bırakmak istemiyordu. Nova'yı bir daha asla kaybetmek istemiyordu.

Adrian'ın düşünceleri cılız, tiz bir çığlıkla bölündü. Adrian irkilse de bu sese alışık olan Max elini kaldırıp Turbo'yu inceledi. "Uyanma zamanın gelmişti zaten küçük dostum. Karnın aç mı?"

Velociraptor çenelerini esnemeyi andıran bir hareketle

açıp arka bacaklarını bedeninin altından çıkardı. Ayaklarının üzerinde doğrulması için birkaç hantal adım atması gerekti. Max iç çekti. “Evet kendini pek de iyi hissetmiyorsun. Biliyorum. Üzgünüm.”

Turbo ayağa kalkıp siyah gözleriyle Max’i izledi. Bir ses daha çıkardı –bu kez acınası bir mızırdanma– ve küçük ayaklarından birini yavaşça uzatarak o ufacık, iğne ucunu andıran pençesini Max’in burnuna hafifçe değdirdi.

Ardından kurmalı bir oyuncağın ağır ağır durduğu gibi küçük dinozor donakaldı.

Max ve Adrian uzun süre konuşmadılar. Adrian şimdi plastik figürler kadar hareketsiz olan yaratığa bakan Max’i teselli etmek için bir şeyler söylemek istese de ne diyeceğini bilemedi.

Nihayet Max uzun bir nefes verdi. “Onu yaptığın için mutluyum. Küçük, yaman bir oğlandı.”

“Evet, öyleydi.”

Max’in yüzünde cılız, hınzırca bir gülümseme belirdi. Son hareketi sırasında bir heykel gibi donan dinozoru savaş alanının ortasına bıraktı. “Ve ondan müthiş bir süperkötü olur.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“SİHİRLİ BİR AYNADAN geçebilir miyim bilmiyorum.”

Nova, Narcissa’nın sözlerini hayretle karşıladı. “Bu bilgiyi dün paylaşırsan epey faydası olabilirdi.”

Narcissa ona kendine has öfkeli bakışlarından birini attı. “Eh, belki de bana ne planladığını söylemeliydin! Siz Anarşistlerin ‘herkes tek başına’ ilkesini benimsediğinizi biliyorum fakat Muhafızlarla o kadar zaman geçirmenin ardından takım çalışmasına biraz daha alışık olmalıydın.”

Nova, Muhafızlardan öğrenebileceği faydalı bir şeyler olabileceği fikrine itiraz etmek için ağzını açsa da kendisini tuttu. İşin aslı Narcissa’nın sözlerinde haklılık payı vardı. Bu yüzden Nova bir nefes verip “Gerçekten bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Narcissa dudaklarını büküp soru üzerine düşündü. “Yani belki de işe yarayabilir? Fakat sanırım... aynada ne tür bir sihir olduğuna bağlı.” Omuz silkti. “Başka seçeneğimiz var mı?”

Nova yüzüne düşen kâkülü üfledi. “Pek sayılmaz, bu

yüzden biz planın işe yarayacağını varsayalım. Aynayı buraya, inşaat malzemeleri yığının içine bıraktım.” Karargâhın zemin ve asma katını gösteren, karantina odasının yakınındaki laboratuvarların planlarını da içeren krokiye bir X çizdi. “İçeri girdiğinde bu koridordan geçeceksin. Sonra sola sapıp şu kapılardan geçtiğinde depolar sağında kalacak. Hangi depoda olduğunu bilmediğimden hepsine göz atman gerekebilir. Ayrıca bugünlerde gece görevine kimleri çıkardıklarını bilmiyorum fakat bu katı dikkatle gözleyeceklerine bahse girerim. Bu yüzden içeri girdiğinde hızlı davranman gerekecek.”

Narcissa hiç de etkilenmemiş gibiydi. “Ben de oradayken oturur rahat rahat kitap okurum diyordum.”

Ona aldırış etmeyen Nova “Hızla çıkman gerekirse aynayı yanına almayı unutma” dedi.

“Bildığım şeyleri tekrar etmeyi bırak. Ömrüm boyunca bu işi yaptım ben.”

“Peki.”

“Ya depolar kilitliyse?”

“Kilitli olacaklar.” Nova yanlarındaki klasör yığınının uzanıp beyaz bir kimlik kartı bulana dek klasörleri karıştırdı. Muhliflerin güvenlik odasının dışında, bilinçsiz halde bir yöneticiden aşırıldığı kimlik kartını çıkardı. “Bu kartın depolara girmeni sağlaması gerek.”

Kartı cebine atan Narcissa “Sağlaması gerek mi?” dedi. “Ya sağlamazsa?”

“Kilit açmada ne kadar ustasın?”

Narcissa’nın kaşları hayretle kalktı.

“Şaka yapıyorum. İşe yaramazsa oradan çıkıp buraya dön yeter. O durumda B planına geçeceğiz.”

“B planı nedir?”

“Henüz emin değilim.”

Narcissa hissizce “Çok rahatlatıcı” dedi.

“Beni hapishaneden sen çıkardın. Strateji konusunda benden yardım istedin. Benim yaptığım da bu.”

“Evet fakat ben Muhaliflerin çöküşünü planlayacağımızı düşünmüştüm. Aylar, belki yıllar alacak bir süreci. Gelmiş geçmiş en kötü şöhretli süperkötüyü kurtarmak için kendimize bir haftadan kısa süre tanıyacağımız aklıma gelmezdi.”

“Yüksekleri hedeflemeyi severim.”

Narcissa gülse de gülüşünde samimi bir neşe yoktu.

“Siyanür’le konuşup yanılıcının ne durumda olduğunu soracağım. Bu gece harekete geçmeye hazır ol. Karargâhta en az insanın olduğu saateler gece üç ve dört arası.”

“Evet, evet” dedi Narcissa. “Hazır olacağım. Fakat bak, sana karşı dürüst olmalıyım. Bence idamı durdurmaya ve Anarşinin Ası’nı kurtarmaya çalışmak berbat bir fikir ve Reddedilenlerin çoğunun da aynı şekilde düşündüklerini biliyorum. Belki bazılarını bu kutsal görevde sana katılmaya ikna edebilirsin fakat ben onlardan biri olmayacağım, kimseyi de bunu yapmaya zorlamayacağım.”

“Neden bahsediyorsun sen? Daha az önce söylediğin...”
Nova krokiye işaret etti.

“Evet, bunu yapacağım” dedi Narcissa. “Fakat senin için ya da Anarşinin Ası için değil. Bunu Muhaliflerin ezdiği tüm dâhiler için yapacağım. Egemenliklerine büyük bir darbe indirecek bu. Bu yüzden bu işte varım. Büyük babam da bunu yapmamı isterdi. Fakat seninle arenaya

çıkmayacağım ve diğerlerinin kaçının da buna gönüllü olacaklarını bilmiyorum. Ne yapıyorsak daha iyi hayatlar, huzur ve özgürlükle yaşamak için yapıyoruz. Fakat sen bunu yaparsan insanlar ölecek ve hiçbirimizin almak istemediği bir risk bu. En azından Anarşinin Ası için.”

Nova kollarını kavuşturdu. “Desene takım çalışması buraya kadarmış. Anarşinin Ası’nın bizim için, hepimiz için neler yaptığının farkında değil misin?”

“Evet, onun yaptıklarının farkındayım. Fakat o herkesi savaşa da sürükledi. Ona değer verdiğini biliyorum fakat... Muhalifleri devirmek için ona ihtiyacımız olduğundan emin değilim. Bu işi onsuz da halledebiliriz. Sen ve Anarşistler geri dönemezseniz de... sizsiz halledeceğiz. Bize müthiş bir silah kazandırdın.”

Nova krokiye öfkeyle baktı. Bu ona ihanet gibi geliyordu. Fakat Narcissa’yı kısa süredir tanıdığı için buna neden şaşırdığından emin olamıyordu.

“Peki.” Nova krokiyi rulo yapmaya girişti. “Zaten arenada fazla bir faydan olmazdı. Fakat stratejim üzerinde çalışmam için kimlerin yanımızda olduğunu bilmem gerek. Ayrıca depodan çıkarken geride hiç Ajan N bırakmadığından emin olmalısın.”

“Elbette.”

Habercilerden biri salonda belirdi. Altın sarısı cüppesi bacaklarının çevresinde hışırdıyordu. “Siyanür size aldatmaca maddenin neredeyse hazır... Of!” Oğlan bir elini koluna götürüp arkasına döndü.

Bir saldırıya karşı çoktan hazırlanan Nova ayağa fırladı. Fakat oğlanın arkasında elinde küçük bir iğneyle dikilen Leroy’dan başkası değildi. Leroy mahcup bir tavırla

sırıttı. “Özür dilerim. Sadece emin olmam gerekiyordu...”

Leroy lafının sonunu getiremeden oğlan bir homurtu çıkararak duvarın kenarında yığılıp kaldı.

“Çok çok özür dilerim” dedi Leroy.

Honey göründü. Ciyaklamanın sebebini görmeye geliyordu. Bilinçsiz halde yatan oğlanı süzerken meraklanmış gibiydi. “Nesi var onun?”

“İyi olacak. On dakikaya etkisi geçer. En fazla yirmi.” Leroy iğneyi kaldırıp Nova’ya gösterdi. “İyi haberlerim var. Felç zehri hazır. Adını *Ajan P* koyacağım.”

Nova yüzünü buruşturdu. “İyi niyet adına bir dahaki sefere bir şeyi test edecek olduğunda gönüllüler bulmaya çalış, olmaz mı? Fakat... iyi iş çıkarmışsın.”

“Teşekkür ederim.”

“Yine de aynı anda yüzlerce Muhalif’e bu maddeyi nasıl enjekte edeceğimiz sorununu çözmüyor bu” diye ekledi Nova. As’ı kurtarma olasılığından bahsettiğinden beri bu ikilemin üzerine epeyce tartışılmıştı. Başta havalandırma sisteminden gaz formunda bir uyuşturucu pompalayıp Muhalifleri uyutmayı planlamışlarsa da Kâbus’un Ajan N bombaları yüzünden artık çoğu Muhalif gaz maskesi kullanıyor olacaktı.

“Meraklanma” dedi Honey. “Leroy’la birkaç seçenek üzerinde çalışıyoruz. Sen As’a ulaşmaya ve Ajan N’nin ifşasının suya düşmesini sağlamaya bak. Geri kalanı biz hallederiz.” Kolunu Leroy’un omzuna atıp onu bodrumun uzak köşesindeki derme çatma laboratuvara götürdü.

Nova ikisinin ardından baktı. Kaygılanmıştı. Ters gidebilecek birçok şey vardı.

Fakat o şeylerin üzerine düşünecek zaman yoktu.

Yeniden Narcissa'ya dönen Nova "Peki" dedi. Narcissa hâlâ baygın halde yatan Haberci'ye hayretle bakıyordu. "Malikânede senden istediğim şeyi buldun mu?"

Narcissa birkaç saniye boyunca gözlerini kırpıştırarak Nova'ya baktı. Sonra silkinip "Evet, buldum" dedi. "Tam da sen söylediğin yerde." Arkasındaki bir el çantasını çıkarıp masaya bıraktı. Elini çantaya sokup kalın bir kâğıt tomarı çıkardı. Kâğıtların çoğu eskiyip sararmış, köşeleri buruşmuştu. Yırtıklardan bazıları seloteyle üstünkörü yapıştırılmıştı. "Başta şu Everhart denen adama abayı yakmanla bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi... anlıyorum."

Nova gerildi. "Okudun mu bunları?"

"Elbette okudum." Narcissa birkaç sayfa çevirdi. Sonra bir çocuğun çizdiği kısık, beyaz gözlü, gölgeler içinde bir canavarın resmine gelince durdu. "Başta sadece bir karalama olsa da büyüdükçe ve çizimi iyileştikçe..." Sayfaları çevirmeye devam etti. Kâğıtlar Nova'nın unutulmuş bir rafta, unutulmuş bir kutuda gördüğü zamankine kıyasla daha düzenliydi. Narcissa bunları aşağı yukarı bir kronolojik düzene sokmuş olmalıydı. Sonuç çarpıcıydı. Nova, Adrian'ın art arda sayfalarda giderek şekillenen silüetine baktı.

Yığının en altında Adrian'ın küçükken başladığı Asi Z'nin üç sayısı vardı. Nova ilk sayıya ofisi gizlice araştırdığı zaman alelacele göz gezdirmişti. Fakat Narcissa şimdi acele etmeden sayfaları bir bir çeviriyordu. Öyküde Adrian'ın küçüklüğünü epey andıran evsiz bir sokak çocuğu şeytani bir bilimadamı tarafından kaçırılıyordu. Narcissa bir sayfada durup tıbbi bir masaya bağlanan diğer çocuklardan birini gösterdi. Doktor ve asistanlarının

kafatasına ve göğsüne yüksek teknoloji ürünü sondalar yerleştirdiği çocuk acıyla haykırıyordu.

Narcissa bir başka sayfayı çevirdiğinde Nova'nın nefesi kesildi.

Masada yatan çocuk ölü gibiydi. Aralanmış mor dudaklarından bir canavar çıkıyordu. Adrian'ın resimlerine yıllarca musallat olan o aynı karanlık figür. Fakat artık belirsiz, hayal meyal bir görüntüsü yoktu. Artık figürün kenarları kesin siyah çizgilerle belirlenmişti.

Oğlanın bedeni üzerinde kapüşonlu pelerini olan bir figür süzülüyordu. Başlı oğlanın ölü gözlerini görmek istiyormuş gibi eğilmişti.

İskelet gibi bir parmak pelerinin rüzgârda şişen kollarından uzanıyordu.

Figürün diğer elinde doktorun laboratuvarında cılızca parıldayan bir silah vardı.

Bir tırpan.

“Tesadüf olabilir” diye fısıldadı Nova.

Narcissa sesini alçaltıp “Ben de öyle düşünmüştüm” dedi. “Bu yüzden Honey’ye onun hakkında sorular sordum. Anarşistlerin çoğu on yıllar boyunca As’ın peşinden gittiler. Bazılar daha Anarşi Çağı’ndan önce onun yanındaydılar. Fakat Fobi, Zafer Günü’nden bir yıl kadar sonra ortaya çıkıverdi. As’a amacının ortak düşmanlarına dehşet saçmak olduğunu söyledi. Honey’nin bildiği kadarıyla kimseye Fobi olmadan önceki gerçek ismini, öncesinde kim olduğunu asla söylememiş.” Ürperdi. “Buradaki kronolojik sıraya göre Adrian Everhart... bu... şeyi çizmeye başladığında beş ya da altı yaşında olmalı herhalde?” Yığından eski çizimlerden birini çekip aldı. “Henüz o kadar

becerikli olmasa da ta o zamanlarda çizdiğinin... Fobi olduğundan eminim.”

Nova şakağını ovuşturdu. Bunu beklemiyor da değildi. Fobi'ye ve Yenilmez Kadın'a dair düşünceler hapishane hücrelerinde zihnini en az Adrian kadar meşgul etmişti. Adrian ona annesinin cesedinde bulduğu karttan bahsettiğinde kendiliğinden çözülüveren bir bulmacaydı bu. *Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.*

Fobi'nin gücü düşmanını derinlerde yatan korkularıyla vurmaktı. Adrian, Nova'ya çocukluğundaki en büyük korkusunun annesinin onu terk edip asla geri gelmemesi olduğunu söylemişti.

Nova yanılıyor olmayı ümit etmişti. Fakat şimdi...

“Fobi'yi o yarattı” diye fısıldadı Nova. Çocuk çizimini Narcissa'dan alıp giderek büyüyen bir korkuyla inceledi. Adrian'ın gerçeği öğrense neler hissedeceğini hayal etmeye çalışırken görüşünün bulanıklaştığını hissetti. “Annesini öldüren canavarı o yarattı.”

“Nova...” Narcissa uzanıp çizimi geri aldı. “Adrian Everhart bir Muhalif. Bizim tarafımızda değil o.”

Nova sırtını dikleştirdi. Gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. “Biliyorum.”

“Evet fakat...” Narcissa şüpheyile kaşlarını çatı. Lanet olsun, Narcissa neredeyse Nova'nın haline *üzülmüş* gibiydi.

Kaşlarını çatan Nova kâğıtları toplayıp çantaya geri tıktı. “Bunları aldığın için sağ ol. Millie'yle konuşup...”

“Dur biraz, sana göstermek istediğim başka bir şey de vardı.” Narcissa Asi Z çizgi romanlarını Nova onları kaldıramadan elinden aldı. “Bunları okumuş muydun?”

“Zamanım yok.”

“Fakat burada...”

“Sonra” diye çıkıştı Nova. Ardından suçluluk duyup kendisini gülümsemeye zorladı. Öfkesi Narcissa’ya değil, içinden çıkılamaz durumaydı.

Adrian Everhart, Nova’nın düşmanıydı.

Fobi ise müttefiki.

O halde neden Adrian’ın Nova’nın Fobi’yle arasındaki bağı dair gerçeği öğrendiğinde ne kadar büyük bir acı çekeceğini bilmek Nova’nın yüreğini dağlıyordu?

“Üzgünüm” dedi Nova. “Sonra gösterirsin, olur mu? Ben sadece... Cidden Millie’yle konuşmam gereken bir konu var. Önemli.”

Parmaklarıyla çizgi romanın kapağına vuran Narcissa başını ağır ağır salladı. “Tabii, acelesi yok. Zaten bu noktada pek de bir şey fark ettirmez.”

Nova’nın aklında yapması gerekenlerle ve her şeyin plana göre ilerlemesi için konuşması gerekenlerle ilgili uzun bir liste vardı. Plan her dakika şekillenmeye devam ediyordu. Özellikle de Narcissa’nın Reddedilenler’inin kendisine vaat edilenin aksine ellerini taşın altına koymaya hevesli olmayacakları belli olduğundan beri.

Fakat öncelikle Millie’yle konuşmak istiyordu. Psiko-metristin Nova’nın başka yerde bulamayacağı yanıtlar verebileceğini ümit diyordu.

Rehinci dükkânının bodrumu bir dizi geniş odaya bölünmüştü. Orada yeni yeni serpilen ittifakın birkaç üyesi köşeleri kapmış, yere yataklar atmışlardı. Bir tuvalet ve suyu asla gerçek anlamda ısınmayan bir duş vardı. Dolayısıyla bu yeraltı sığınağında daha çok Muhalifler ta-

rafından aranan dâhiler zaman geçiriyorlardı. Çoğunun hâlâ dönebilecekleri evleri olsa da Nova ağır ağır şekillendirdiği planının ayrıntılarını tartışmaları için onların da belirli zamanlarda toplanması için ısrar ediyordu.

Barınağın demirbaşlarından olan Millie'ye kendine ait bir alan verilmişti. Millie dolaptan bozma bu odayı durmadan gürüldeyen bir jeneratörle paylaşıyordu. Nova odaya vardığında Millie eski bir kanepenin üstünde bacak bacak üstüne atmış oturuyor, her iki eliyle bir çay fincanı tutuyordu. Gözleri neredeyse mutlulukla kapanmışsa da Nova kontrplak kapıyı vurmasıyla bir gözünü öfkeyle açtı.

“Benim için bir şeye bakabilir misin?” dedi Nova. Millie onu kışkırtmayarak odaya adım attı.

Millie homurdanarak fincanın içine baktı. Nova fincanın boş olduğunu fark etti. “Meşgulüm.”

“Bu önemli.”

“Siz gençlere göre her şey önemli zaten.”

Nova gerildi. Sorunlarının önemsiz olduğu fikri onu kızdırmıştı. “Başarısız olursak Anarşinin Ası ölecek. Yoksa bunu dert eden sadece ben miyim?”

Millie sakın bir tavırla mırıldandı. Fincanı ters çevirip inceledi. “On sekizinci yüzyıl kemik porseleni. Yıldız süslemeli. Elle çizilmiş çiçek motifleri.” Başparmağını fincanın altındaki kırmızı bir damga üzerinde gezdirdi. “Belirgin bir damga. Güzel eşyalara şimdikinden daha fazla değer verilen zamanlardan kalma. Böyle bir parça o zamanlarda iki bin dolara alıcı bulabilirdi.”

Nova sözlerini Millie'nin kasten anlamazlıktan gelmesine kızmışsa da onun son söyledikleri karşısında sesi-

ne yansımayan bir hayretle kaşları kalktı. Şimdi fincanı daha dikkatli bir gözle incelemeye başlamıştı. Fakat fincan gözüne hâlâ içine çay doldurmaktan başka bir işe yaramayan bir antika parça gibi görünüyordu.

Millie çarpık bir sırıtışla fincanı masaya geri bıraktı. “En azından fincan seni buna inandırmaya çalışıyor. Ne yazık ki bu bir taklit. Kaliteli bir taklit de olsa sahte işte. Sence de bir taklidin ne denli başarılı olursa olsun asla orijinali kadar değer görmemesi ilginç değil mi?” Yüzüne bir nebze alaycı bir ifade oturdu. “Sanırım sen bunun hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi genç Muhalif?”

“Sanırım evet” diye mırıldandı Nova. “Rehinci dükânından mı bu fincan?”

“Dün sabah rehin verilmek üzere getirilmişti. Dave yıllardır değer biçmem için beni tutuyordu. İnsanlar satmak için çok farklı şeyler getirirler ve onca çöpün içinde elması elemek zor olabiliyor. Neyse ki benim de usta olduğum konu bu.”

“Buraya gelmek senin fikrin miydi?”

Millie omuz silkti. “Bayan Cronin beni tekнемde takip edip bana büyükbabasının eski suç ortaklarını bir araya getirme planından bahsetti. Bu fikir hoşuma gitti... Son zamanlarda Muhalifler kimseye rahat vermediğinden iş yapmak gitgide zorlaşıyordu. Fakat hepimiz benim yüzen evime sığmayacağımız için Dave’in evine gitmemizi önerdim. Hortlaklar ve diğer birkaç çete burada toplantılar düzenlerdi.”

“Ya senin yüzen evin?” diye sordu Nova. “Sen buradayken savunmasız kalması seni endişelendirmiyor mu?”

“Ona bir şey olmaz” dedi Millie. Gözleri ıslı ıslı. “Le-

roy bana bazı savunma sistemleri kurmakta yardımcı oldu. Biri hazinelerimi çalmaya kalkacak olursa pişman olur.” Fincanı yere koyan Millie ellerini kucağına koyup tüm dikkatini Nova’ya odakladı. “Sen benden neye bakmamı istiyordun?”

Nova kapıyı ardından kapattı. Odanın diğer ucuna yürüyüp bileziği çözdü. Parmakları Adrian’ın onun için çizdiği kopçayı aradı. Zincir teninden kayıp gitti. Yıldız bir an için parlayıp yeniden eski cılız ışıltısına döndü.

Bileziği Millie’ye uzatan Nova “Bunun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum” dedi. “Miğferi çaldığımda bileziğim miğfere tepki verdi. Neredeyse ikisinin arasında manyetik bir çekim varmış gibi. Bir de...” –Nova *yıldız* sözcüğünü kullanacakken vazgeçerek– “mücevher de bir çeşit tepki verdi” dedi. “Miğferin saklandığı krom kutuyu açmamı sağladı. Bir şekilde bağlantılı olduklarını hissediyorum.”

Bileziği incelerken Millie’nin yüzündeki ifade ince bir sanat eserine hayran olan bir küratörün ifadesini andırıyordu. “Miğfere dokunmadım. Bu yüzden umduğun bu ise ortak bir geçmişleri olup olmadığını göremeyeceğimi söyleyeyim.”

“İhtiyacın olacaksa Fobi’den miğferi getirmesini isteyebilirim” dedi Nova. “Belki de hepimizin miğferi bir deneyimizin iyi olabileceğini düşündüm. Güçlerimize ne etkisi olacağını görmek için. Tüm dâhi becerilerini kuvvetlendirmesi gerekiyor ki bu da işe yarayabilir. Ayrıca mümkün olan tüm avantajları değerlendirmemiz gerekecek.”

Millie bir kahkaha attı. “Siz buyurun deneyin. Fakat ben hayatım boyunca yeterince sıkıntı çektim.” Ayağa

kalkıp üzerinde karman çorman tabak çanağın olduğu küçük bir masanın başına gitti. İçlerinden yer yer kırılmış bir kahve kupasını seçti. Fakat kupaya kahve doldurmak yerine yeşil bir şişe alıp kupanın içine neredeyse ağzına kadar kırmızı şarapla doldurdu. “Binlerce eski eşyanın, sayısız aile yadigârında gizli trajedilerin yol açtığı yıkım.” Yeniden oturup kupayı her iki elinde salladı. Şaraptan bir yudum alıp Nova’yı süzdü. “Miğferin neler gördüğünü görmeye ihtiyacım yok.”

Nova, Anarşi Çağı’nın ilk günlerini mümkün olduğunca aklına getirmemeye çalıştı. As’ın aklındaki ideal uğruna verdiği kurbanları. Öldürülen insanları, diğer dâhiler onun izinden giderken bu şehrin ve dünyanın uğradığı yıkımı.

Millie’yi de tüm bunları düşünmekten kaçındığı için suçlayamayacağını düşündü.

“En azından buna bir baksan?” deyip bileziği bir kez daha Millie’ye uzattı. “Nedir bu? Hangi maddeden yapılmış? Bana söyleyebileceğin her şeyin faydası olacak.”

Millie gözlerini kıstı. Fakat elleri kupadan ayrılmadı. “Şu hoş süs bu bileziği ilk gördüğümde orada yoktu.” Ağzının kenarı muzipçe kıvrıldı. “O zamanlarda gördüğüm şu oğlanı neredeyse unutacaktım. Şimdi yüzünü anımsıyorum...”

“Biliyorum” dedi Nova. Boynundan yukarı bir sığağın yükseldiğini hissetti. “Adrian Everhart’tı o. Fakat bunu o zamanlarda bilmiyordum. Sadece bir tesadüf.”

Millie kıkırdadı. “Benim kadar çok hayat hikâyesi görsedydin sen de tesadüflere inanmazdın.” Şarabından bir yudum daha aldı. Bu sefer kocaman bir yudum. Cesareti ni topluyormuş gibi.

İç çekti ve kupayı sandalyenin yanındaki zemine bıraktı.

Nihayet elini uzattı.

Nova bir nebze gerildi. Bileziği Millie'nin avucuna bıraktı.

Millie dimdik ayağa fırladı. Nova'ya hayretle baktı. Kısa bir bakıştı bu. Sonra hiçbir açıklama yapmadan diğer avucunun içine yıldızı alıp gözlerini yumdu.

Millie'nin yüz hatları bir dizi değişim geçirirken Nova onu gitgide büyüyen bir merakla izledi. Ara sıra kadının kaşları hızla kalkıyor, bazen de çatılıyordu. Ara sıra dudakları kendi kendine konuşuyormuş gibi kımıldıyor, bazen de nedensiz bir şekilde gülüyor ya da endişeyle dişlerini sıkıyordu.

Tüm bunlar olurken Nova hiçbir şey söylemedi. İlk dakikanın ardından odanın köşesinden yıpranmış bir ahşap sandalye alıp üzerine oturdu. Parmaklarıyla bacaklarının üzerinde bir ritim tutturdu.

Dolu dolu beş dakikanın ardından Millie'nin gözleri aniden açıldı. Gözleri tam odaklanmamıştı. Odaya göz gezdirirken hayret verici bir rüyadan uyanıyor gibiydi.

“Eh” ded Millie. “En azından bir soruyu yanıtlıyor bu.”

Nova öne eğildi.

“Bu bilezikle amcanın miğferi arasında bir bağ olduğunu sezmenin nedeni ikisinin *derin* bir bağı olması. Aynı hammaddeden yapılmış, aynı kaynaktan elde edilmişler.”

Nova, Millie'nin hâlâ yıldızı tutarak gözlerinden gizleyen ellerine baktı. “Peki o madde nedir tam olarak?”

Millie kıkırdadı. “Yıldızlara has bir şey” diye fısıldadı. Neredeyse alaycı bir tonla. Nova büyük olasılıkla Adrian'la

arasında geçen; Adrian'ın ormandaki o imkânsız yıldızla ilgili konuşmaya Millie'nin şahit olduğunu fark etti.

Nova'nın tüyleri diken diken oldu. Onun bir yıldız olmadığını biliyordu. Yıldızlar milyarlarca ışık yılı ötedeki güneşlerdi.

Bu sadece hoş görünümlü bir bilyeydi.

Fakat ona başka ne isim takabilirdi ki?

“Kuşkucu bir halin var” dedi Millie. Bileziği bir elinde sallarken öne eğilip diğer eliyle şarabı aldı. “Söyle bana Bayan Artino. Dâhilerin Kökenine Dair Monteith Kuramı'nı biliyor musun?”

Nova'nın kuşkusu daha da büyüdü. “Biraz düşüneyim. Tüm dâhilerin antik tanrıların soyundan geldiğiyle ilgili kuram mı? Ya da dünya dışı varlıkların uzay gemileriyle buraya geldiğimiz mi? Ya da hayır, hayır, radyoaktif atıkla ilgili olandı, değil mi?”

“Aslen Dr. Stephan Monteith tüm dâhi becerilerinin bizim bir biyolojik kimyasallar kokteyline ve fiziksel dış görünüşümüzün altında uykuda olan yıldız tozuna tepki veren fiziksel sistemlerimizin sonucu olduğunu iddia eden bir astrofizikçiydi.”

Nova burnundan güldü. “Yıldız tozu demek. Ben atık kuramını daha akla yatkın buluyorum.”

“Yargıya varmakta acele etme. Çok sayıda dâhi artefaktının tarihinin izlerini mistik becerilerinin kökeni olan yıldızla kadar sürdüm.” Millie öne eğildi. “Dünyamızdaki tüm kimyasalların uzun zaman önce patlayan yıldızlardan oluştuğunu da göz önüne al. Okyanuslarımızdaki tuzdan şu çay fincanının boyasındaki kobalta kadar.”

“İsmi *Nova* olan biri elbette süpernovalar hakkında bir şeyler bilir” dedi Nova. Bu sohbet giderek canını sıkmaya başlamıştı. “Bana bilezikten bahsedecek misin yoksa...”

“Bahsedeceğim, lütfedip dinlersen.”

Nova dudasının kenarını ısırıldı.

“Monteith’e göre...” diye söze giren Millie susup şaraptan bir yudum daha aldı. “Epey güçlü bir süpernovanın parçacıkları yüzyıllar önce güneş sistemimize ulaştı. Gezegenimize gelip –görünmez bir işgal– toprağımıza ve okyanuslarımıza yerleşip solduğumuz havaya karıştı. Bu parçacıklar, bu *enerji* babanın dünyamızda saptayabildiği maddeye dönüştü. Bu ham enerji her yerde fakat onu sadece bir avuç şanslı insan görebiliyor.”

Nihayet Nova’yı ilgilendirecek bir şeyler söylemeye başlamıştı. “Babamın görebildiği enerji” dedi. Oturduğu yerin kenarına kaykıldı. “Onu ben de gördüm. Ya da gördüğümü sandım. Yıldız bileziğe bağlandığında. Sonra miğferi taktığımda bir kez daha. Etrafımda ışınlar olarak.”

“Şimdi” dedi Millie, “bu enerjinin sadece havada olmadığı düşün. İçimizde. Bu gezegendeki her insanın içinde bu süpernovanın parçacıkları ve büyük bir güç potansiyeli olan o ham enerjiden eser miktarda var. Fakat sadece kimyasal bir tepkimeyle harekete geçen bir potansiyel. İşte Monteith’in kuramı buydu. Herkesin bir dâhi olma potansiyeli olsa da içlerindeki bu güç uyanmış halde doğmayanların güçleri ancak büyük bir travmanın ardından ortaya çıkabiliyordu. Monteith büyük sıkıntılarda kana salınan kimyasalların uykudaki becerilerimizi uyandırmak için gerekli koşulları oluşturduğuna inanıyordu.”

“Peeeki” dedi Nova. İşittiklerine inanmadığını gizlemeye çalışarak. “O halde büyük bir yıldız parladı ve ondan kopan küçücük parçacıklar dünyaya indi. Şimdi de hepimizde süper kahraman olma potansiyeli var demek? Tabii. Müthiş.” Millie’nin sıktığı ellerine işaret etti. “Peki bunun bileziğimle ne ilgisi var? Bana o patlayan yıldızın merkezindeki çekirdeğin *bu* olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Elbette hayır. Sadece babanın muhtemelen galaksimizdeki en güçlü madde olan o ham enerjiyi toplayıp kullandığını söylüyorum. Birçok şeyin yanı sıra miğferi de o yaptı. Bu muhteşem taşı da.” Ellerini açıp Nova’nın bileziğini gösterdi.

Nova kaşlarını çattı. “Hayır, hayır. Babam bileziği yaptıysa da taşı yapan...”

“Adrian Everhart mıydı? A, bunu *gördüm* zaten.”

Nova utanıp kızardı.

“Fresk harikaydı. Fakat hayır. Bunu nasıl açıklasam?” Millie başparmağını yıldızın üzerinde gezdirdi. “Henüz hayattayken babanın son yaptığı işlerden biri bu bileziği yapmak olmuştu, değil mi?”

“Doğru.”

“Eh, aslında bileziğin taş yuvası boş bırakılmamıştı. Sadece bileziği tamamlayacak zamanı olmamıştı. Aslen yuvaya oturacak mücevheri aylar önceden hazırlamış, kimsenin onu bulamayacağını düşündüğü bir yere saklamıştı.” Öne eğilen Nova bir parmağın Nova’nın kalbinin üzerine bastırdı. “Onu senin içine sakladı.”

Nova hayretle gözlerini kırptırdı. Bir kez daha kendisiyle alay edildiği hissine kapıldı. “Anlamadım?”

“Demek istediğim, tam olarak *buraya* değil” dedi. Nova’nın göğsüne bir kez daha parmağıyla dokundu. “Bu sadece gerçekten daha şiirsel geldi bana. Aslen taş amigdalanın tabanında gizlenmişti. Diğeri kadar romantik gelmese de... Neyse. Babanın bunu yaparken bazı geçerli sebepleri olduğundan eminim.”

Nova bir elini havaya kaldırdı. “Tüm bunları gördün mü yani?”

Millie kıkırdayıp bileziği uzattı. Nova bileziği ondan alıp parmaklarının arasında salladı. “Bana yanıtları bulmak için geldin, öyle değil mi?”

Nova başparmağını yıldızın yüzeyinde gezdirdi. Dokunmasıyla yıldız parladı.

“Fakat... neden? Babam bunu niçin yaptı? Ayrıca neden içimde gizledi?”

“Ancak tahminler yürütebiliriz.” Millie şakağını ovuşturdu. İnce, soluk tenini ince, soluk parmaklarıyla gerdi. Ardından şaraptan bir kez daha büyük bir yudum aldı. “Belki de miğfer gibi o da bir silah olarak tasarlanmıştı.”

Nova yanağının içini ısırды. Mümkündü bu. Nova küçükken ailesi hiçbir zaman yeterli gıda bulamıyordu. Evie büyüdükçe her şey daha da ümitsiz bir hal almıştı. David Artino’nun elinden çıkacak yeni bir silah müthiş değerli olacaktı. Silahı en çok parayı verecek kişiye satabilirdi.

Fakat bunun Nova’ya doğru gelmeyen bir yanı vardı.

Nova’nın zihninde silik bir anı uyandı. Anne-babasının öldürüldüğü, babasının dünyaya verdiği zararları bileziğin kısmen onarabileceğini ümit ettiğini Nova’ya söylediği o gün.

Yine de... Ne anlama geliyordu bu?

Bileziği bileğine takarken aklına yıldızın sergilediği güç, krom mızrağa nasıl güç kattığı gelen Nova parmaklarının üşüdüğünü hissetti. Yıldızın gücü sayesinde Nova başka türlü asla yok edilemeyecek bir kutuyu yok etmişti.

Yıldız bir silah olarak tasarlandıysa babası onu As'ın Muhaliflere karşı kullanması için yapmış olabilir miydi? Muhalifler Nova'nın ailesini Kakalaklardan koruma sözü vermişlerse de Nova ebeveyninin neden kendilerini korumaları için As'a ve Anarşistlere başvurmadıklarını hep merak etmişti. Belki de ailesi o zamanlarda bile Muhaliflere güven olmayacağını biliyordu. Belki de babası miğferden bile daha güçlü bir silah yapmıştı.

Yenilmez Kaptan Krom'u bile mağlup edecek kadar güçlü bir silah.

NOVA, CRAGMOOR HAPİSHANESİ'NDEN çıkarıldığından beri Adrian onunla nadiren görüşmüştü. Nova'ya inanmadığı için duyduğu suçluluk günbegün büyümüş, her şeyi mahvettiğine dair korkusuna karışmıştı. Adrian her şeyin yine evinde Nova'nın uyuyakaldığı geceki gibi olmasını istiyordu. Yan yanayken huzurluydular. Adrian, Nova'ya istediği her şeyi anlayabileceği ve aynı şekilde kendisinin de Nova'nın güvenini kazandığı hissi kapılmıştı. Hatta ona âşık olmaya başladığını bile düşünmeye başlamıştı.

Fakat sonra her şey değişmişti ve Adrian bunun kendi kabahati olduğunun farkındaydı.

Nova birkaç gecedir devriye görevlerinde onlara katılmamıştı. Adrian da Muhafızların Nova'ya yaşattıklarından sonra onu suçlayamıyordu. Birkaç kez karargâhta yolları kesişmişse de aralarında resmi ve gergin konuşmalar geçmişti. Adrian sayısını şaşırdığı kadar çok kepler Nova'ya Nöbetçi'yle ilgili gerçeği anlatmayı hayal etmişti. Belki de en büyük sırrını onunla paylaşmasının

bir şekilde Nova'ya ona ne denli güvendiğini gösterebileceğini düşünmüştü.

Fakat sonra Nova'nın ağzından Nöbetçi'nin isminin nasıl nefretle çıktığını anımsayıp doğru zaman olmadığını düşündü.

Çizimlerini çaldığından beri Kâbus tekrar görülmemiştir. Bu da Adrian'ın endişelerini artırıyordu. Adrian onun bir sonraki saldırısını planladığından emindi.

Anarşinin Ası'nın idamına saatler varken Adrian o saldırının da yakın zamanda geleceğini düşünüyordu. Kâbus'un neredeyse şehirdeki tüm Muhaliflerin katılacakları bir etkinliğe saldırı düzenleyecek kadar kibirli olmayacağına inanmak istese de Kâbus daha önce de büyük riskler almaktan kaçınmamıştı.

Adrian arenanın beton tribününde daha önce hiç bulunmamış, sadece sahada yer almıştı. Tribünde bambaşka bir manzara vardı. Kalabalıktan yayılan enerji kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. Sahayı öyle yukarıdan görmek kendisini bir katılımcıdan çok bir seyirci gibi hissetmesine neden oluyordu. Düşündüğünde zaten öyleydi de.

Adrian bir Muhalif de olsa Ajan N'nin ifşasında hiçbir rolü yoktu. Onlarca bilindik kötünün güçlerinin etkisizleştirilmesinde. Anarşinin Ası'nın idamında.

Babaları ise her zamanki gibi kameraların önünde olacaktı. Simon'ı şimdiden sahada görebiliyordu. Tsunami'yle birlikte kalabalık bir gazeteci grubuyla konuşuyorlardı.

Oscar ve Danna'yı ön sırada gören Adrian basamaklardan inip onlara katıldı. "Hey" deyip koltuklardan birine geçti. "Ruby hâlâ gelmedi mi?"

“Henüz değil” dedi Oscar. Dönüp tribüne Ruby’yi arıyormuş gibi baktı. Sonra bir sır verecekmiş gibi Adrian’ın kulağına eğildi. “O gelmeden bir konuda fikrini sorunu sorabilir miyim?”

“Ne yani? Benim fikrimi beğenmedin mi?” dedi Danna. Kollarını açıp parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

Oscar omuz silkti. “Sadece titiz davranıyorum.”

“Konu şiir değil umarım” dedi Adrian.

“Daha da iyisi. Şuna bir bak.” Oscar ellerine tabanca şekli verip tribünün kenarında kalan boş havaya nişan aldı. Sol parmağından dumanlar çıktı. Dumanlar bir iki metre ötelerinde soluk gri bir kalp oluşturdu. Ardından sağ parmağından çıkan bir Eros oku kalbin içinden geçti. Görüntü birkaç saniye dayandı. Ardından duman dağılıp havaya karıştı.

“Sonrasında da şunun gibi sözlerin gelebileceğini düşündüm... *Hey, Ruby... Senden gerçekten hoşlanıyorum! O kadar hoşlanıyorum ki seni düşünmek bile bende kahvaltıda yediğim taco’ları bu koltuklara çıkarma isteği uyandırıyor.*”

Bir üst sıradaki Muhafızlar Oscar’a endişeyle bakarken Danna “Yaratıcı” diye mırıldandı.

Oscar iç çekti. “En azından dürüstçe. Bir yerde sağlıklı bir ilişkinin anahtarının dürüstlük olduğunu okumuştum.”

Adrian ensesini kaşıdı.

“Neyse” dedi Oscar, “hâlâ üzerinde çalışıyorum. Şu numaramın eskiden uçakların spor müsabakalarında havaya yazı yazmalarını anımsatacağını düşündüm, anlıyor-

sun ya? E, ne düşünüyorsun? Kusma kısmı değil de genel olarak fikrim nasıl yani?”

Adrian, Danna'ya baktığında onun gözlerini devirdiğini gördü. “*Bugün* denemeyi düşündüğün bir şey mi bu?”

“Evet, belki” dedi Oscar. Ellerini ovuşturdu. “Kalbi çok daha büyük yapacağım, dev ekranda çıkacak şekilde bir yere koyacağım ki herkes görebilişin. Konsey’e şu Ajan N meselesi bitmeden ekrana bir mesaj yazdırıp yazdıramayacağımı sordum. Fakat teklifimi reddettiler. Fırtına Kuşu... Kesinlikle romantik biri değil.”

“Oscar” dedi Adrian. “Toplumun en kötü şöhretli kötülerinin güçlerini ortadan kaldırıp ardından birini idam edecekler.”

Oscar uzunca bir süre ifadesizce Adrian’ı süzdü. “O halde yakışksız kaçabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Birazcık.”

“Sana demiştim” dedi Danna.

Öfkelenen Oscar plastik koltuğa geri oturdu. “Dramatik bir ilan-ı aşk için doğru zamanı bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı ki? Durmadan birilerini tutukluyoruz, salıyoruz ya da bir suçluyu tutuklayıp bir kötüyü tepeliyoruz... Bir erkek bunca şeyin arasında ne zaman hamlesini yapacak?”

“Dramatik bir ilan-ı aşktan *vazgeçmeyi* deneyebilirsin mesela” dedi Danna. “Çıkma teklif et yeter. O kadar basit.”

Oscar homurdandı. “O kadar basit mi? Hayallerimin kızına, eh işte biliyorsunuz... hayallerimin kızı olduğunu söylemeye çalışıyorum! Bu hayatımın en önemli olayı!” Başını iki yana salladı. Alnı endişeyle kırıştı. “Ayrıca yüzüme gözüme bulaştırmaktan endişe ediyorum.”

“Ne oluyor Adrian?” diye bağırdı Ruby. Bir anda merdiven basamaklarından hızla inmeye başladı.

Oscar gerildi. Telaşla Danna ve Adrian’a kendisini ele vermeye hazırlanıyorlarmış gibi sessiz kalmalarını işaret etti. Danna, Oscar’a bir şaplak indirip aynı şekilde susmasını işaret etti.

Ruby arenanın arka tarafına işaret edip “Büfeler kapalı” dedi. “Hepsi. Bu partiden kim sorumlu?”

“Birbiriniz için yaratıldığınızın kanıtı” diye mırıldandı Danna.

Ruby, Danna’ya baktı. “Hı?”

“Bir şey yok” dedi Danna. Başını iki yana salladı. “Bu bir spor müsabakası değil. Hepimiz biraz saygı gösterelim.”

Ruby ofladı. “Hiçbir etkinlik bayat patlamış mısır ve meyankökü şekeri satılmasını haklı çıkarmaz. Neredeyse bir insan hakkı ihlali bu.”

Oscar soğukkanlı bir tavırla başını sallayıp “Protesto etmeli” dedi.

Kendisini koltuğuna bırakan Ruby kollarını kavuşturdu. “Nova nerede?”

Adrian yüzünü ekşitse de bunu belli etmemeye çalıştı. “Geleceğini sanmıyorum.”

Danna’nın kalkan kaşını görmezlikten gelmeye çalıştı. Onun hâlâ Nova’nın masumiyetine dair şüpheleri olduğunu biliyordu. Bu da Adrian’ı usandırmaya başlamıştı. Kâbus’u görmüşlerdi ve o Nova değildi. Danna neden bunu kabul edemiyordu?

Ruby hayretle “Neden?” dedi.

Adrian gözlüğünü kaşlarına itti. “Ajan N’ye hep karşı olmuştu ve sanırım Cragmoor’da geçirdiği sürenin ar-

dından hepten karşı oldu. Babam bana onun etkisizleştirilmenin iptal edilmesi için epey dil döktüğünü söyledi. Suçluları rehabilite edilebilmeleri için bir şans verilmesi gerektiğini düşünüyormuş.”

“Bir hayal etsenize” dedi Danna.

Adrian, Danna’ya bir bakış atsa da o görmezlikten geldi.

Ruby hayal kırıklığı içinde “Sanırım anlayabiliyorum” dedi. “Geri geldiğinden beri Nova’yı nadiren gördüm. Bize kızgın olmasından endişe ediyorum...”

“Endişe etme” ded Adrian. “Sanırım sadece şu an pek çok şeyle cebelleşiyor. Biliyorsunuz işte. Patlama, Cragmoor, amcasıyla yeniden bir araya gelişi... Ona biraz zaman verin sadece.”

Ruby “Tabii ki” dese de Adrian’ın sözleri onu pek de rahatlatmamış gibiydi. Adrian da onu suçlayamıyordu. Son zamanlarda kendi kendine de aynı şeyleri söylüyordu. Nova’ya düşünmesi için gereken zamanı tanıyacaktı. Sabırlı olacaktı. Nova’nın ona ihtiyacı olduğunda ise yanında olacaktı.

Fakat bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. İşin aslı Adrian onu özlüyordu. Şimdi onu hapishanede kaldığı dönemdekinden bile daha çok özlüyordu. En azından o zamanlarda kendisine öylesinin daha iyi olacağını söyleyebiliyordu.

Oscar parmağıyla işaret edip “A, bakın, işte Genissa orada” dedi. Genissa, Kaptan Krom’la konuşuyordu. Adrian tribünlerden baktığında bile ikisinin birbirlerine gücendiğini görebiliyordu.

“Şu bir soğutma cihazı mı?” diye sordu Danna. Genissa’nın ayaklarının dibindeki kutuya işaret etti.

“Öyle” dedi Oscar. “Kahrolası. Herhalde sandviç getirmeyi akıl etmiş.”

“Ben içindekinin sandviç olduğunu sanmıyorum” dedi Adrian. “Kâbus’un idamını bir buz saçağıyla gerçekleştirmeyi planladığını işitmiştim. Bunun şiirsel bir adalet örneği olacağını düşünmüş. Herhalde yanında bir buz saçağı getirdi.”

Ruby tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Bu son derece...”

“Gereksiz” dedi Oscar. “Ayrıca hiç temiz bir idam olmaz.”

“Aşırı dramatik bir de...” diye ekledi Danna.

“Siz klasik bir darağacını mı tercih ederdiniz?” dedi Adrian. Nova’nın bu kaderden nasıl kıl payı kurtulduğunu düşündükçe huzursuz oluyordu. “Ya da direğe bağlayıp yakmak mı? Eskiden dâhileri öldürdükleri gibi?”

“Hayır” dedi Ruby. “Ben olsam... Bilmiyorum. Birini hiçbir şey hissetmeyeceği şekilde uyutmanın bir yolu yok mu?”

Adrian arkadaşlarına sırayla baktı. Onların da aklından aynı şeylerin geçtiğini anladı. Birilerini uyutmak Kâbus’un özelliği, onun tercih ettiği saldırı şekliydi. Bunun bir merhamet eylemi olabileceği hiç aklına gelmezdi.

“Peki baban nasıl...” diye söze girdi Oscar, “Anarşinin Ası’nın işini bitirecek?”

Adrian bir saniye kadar Hugh’u izledi. Hugh hâlâ Genissa’yla tartışıyordu. “Ne planladığını bilmiyorum. Fakat... Sanırım Genissa o görevi üstlenmeye çalışıyor. Nova serbest bırakıldığından beri Genissa hafta boyunca onları tehdit ederek intikam alamasa da en azından idamın getireceği şanı hak ettiğini söylemiş. Aksi takdirde

medyaya gidip şikâyetlerini sıralayacağını ve Muhalifleri mahvedeceğini söylüyor hâlâ.”

Danna homurdandı. “O kızın tuhaf bir şan anlayışı var.”

“Fakat insanlar bir yandan konuşuyorlar da...” dedi Oscar. “Daha önce üzerine düşünmemiştim fakat... tuhaf, değil mi? Yani kimsenin organizasyon için değil de bizim için en iyisinin ne olacağını durup düşünmemiş olması? Demek istediğim, bu hayatı biz seçtik. Bu dava uğruna birçok şeyi tehlikeye atmaya gönüllü olduk. Fakat...” Oscar sözlerinin gerisini getirmede.

“Fakat o davanın ne olduğu üzerine biraz daha söz hakkımız olması gerekmez mi?” dedi Ruby. “Ayrıca tam olarak tehlikeye attığımız nedir?”

Oscar iç çekti. “Genissa’nın ağzıyla konuşmak canımı sıkırsa da bu durum beni de düşündürdü.”

Danna, Oscar’a biraz da sataşarak “Genissa’nın ağzıyla konuşmakla kalmıyorsun” dedi. “Neredeyse bir Anarşist’in ağzıyla konuşuyorsun.”

Oscar burnunu buruşturdu. “Bak işte bu fazla oldu.”

“Galiba başlıyorlar” dedi Ruby. Dikkatini yeniden sahaya çevirdi. Uzunca bir sahne kurulmuştu. Neredeyse saha boyunca uzanan sahnenin ortasında, dar bir podiumun yanına yedi sandalye dizilmişti. Medya seyircilerin en ön sırasında yer alan bölmenin içine gönderilmişti. Adrian, Genissa’nın nereye gittiğini bilmiyordu. Konsey üyeleri yerlerini alırken kalabalık sustu.

Konsey’e –Kaptan Krom, Korku Bekçisi, Tsunami, Kara Işık ve Fırtına Kuşu– Ajan N’nin baş araştırmacıları ve geliştiricilerinden biri olan Dr. Hogan da katıldı.

Adrian gözlerini kısıp öne eğildi. Epey uzakta olduklarından bir an gözlerinin kendisini yanılttığını sandı. “Kuklacı mı şu?”

“Gökler adına, sanırım bu...” diye mırıldandı Ruby. “Fakat... çok farklı görünüyor.”

Adrian, Winston Pratt’i son gördüğünde teni ölü gibi soluktu. Neredeyse yüzüne bir vantrilok kuklası gibi pembe yanaklar ve çenesindeki siyah çizgilerle olan kalıcı makyaj yapıldığı zamanki kadar soluktu. Takma adına ve süper gücüne dair o fiziksel izler bir doz Ajan N’nin bedenine enjekte edilmesiyle silinmişti. Bir dakikadan kısa sürede gücü –ürkütücü bir yetenek olan çocukları beyni yıkanmış kuklalara dönüştürme gücü– kendisinden koparılmıştı. Artık Kuklacı yoktu.

Adrian, Winston’ı Kâbus ve diğer Anarşistler hakkında sorguladığı günden beri birkaç kez görmüştü. Fakat Winston o toplantılarda keyifsiz ve güçsüzdü. Eski halinin bir gölgesi gibiydi. Oysa şimdi sahnedeki adam o adam değildi. Sırtı dikti. Tenine yine renk gelmişti.

Gülümsüyordu.

Ve zalim, altı yaşında bir çocuğun beynini yıkayan birinin gülümsemesi değildi bu. Samimi ve ummadık ölçüde sıcak bir gülümsemeydi.

Bu da onu neredeyse tanınmaz hale getiriyordu.

Diğerleri yerlerine geçerken Kaptan Krom mikrofona yaklaştı. Kısa bir süre önemli duyuruları için orada toplanan kalabalığı ve medyayı selamladı. Ardından Muhaliflerin amacının hep vatandaşların emniyetini sağlamak, bir yandan da dünya üzerindeki dâhilerin ve dâhi olmayan herkesin yaşam kalitesini yükseltmek olduğunu

anlattı. Birazdan tanıtacakları yeni buluşun kendisini nasıl heyecanlandığından ve bu gelişimin bir parçası olmaktan duyduğu gururdan bahsetti. Bu yeni aracın potansiyelinin dünyayı değiştirecek kadar güçlü olduğunu nasıl öngördüğünden de.

Seyirciler nazikçe alkışlarken Kaptan geri çekilip mikrofona Dr. Hogan'ı davet etti.

Dr. Hogan konuşmasında Ajan N'yi Muhalif devriye birimlerine tanıttığı zamanki konuşmasında ne dediyse aynılarını söyledi. *Ajan N şiddetsiz bir çözüm ve anında sonuçlar sağlıyor... Dâhi olmayan sivillerin yanında kullanılması tamamen güvenli... Yasalara karşı gelen dâhiler için insani bir...*

Adrian dikkatini bölmelerinde toplanan medyaya çevirdi. Şaşkınlıklarını ve ilgilerini izledi. Dolmakalemleri küçük not defterlerini karalıyordu. Kameraları doktorun yüzüne züm yapıyordu.

Onların yakında ne tür haberler vereceklerini merak ediyordu. Konsey bunun Muhaliflerin yetersiz ve etkisiz bir hale geldiklerine dair söylentileri bastıracağını ümit ediyordu. Ajan N onların dünyaya onca yıl boyunca çabalarını nereye odakladıklarını göstermeleri için büyük bir şanstı. Asi dâhilerle nasıl başa çıkmayı planladıklarını göstermeleri için bir şanstı bu. Başta oldukları sürece kötülüğün hoş görülmeceğini gösterme şanslarıydı bu.

Ve Adrian buna inanmak istiyordu. Keçeli kalemi elindeydi. Fakat ne zaman çıkardığını hatırlamıyordu. Ayrıca parmaklarının bilinçsizce kımıldadığını fark etti. Gergin olmaktan çok... tedirgindi.

Aklına Buz Yanığı ve ekibinin Anarşistlere nasıl zorbalık ettikleri, onlara geçit törenindeki saldırıya katılmış olsalar da olmasalar da suç işlediklerini kabul etmeye zorlamaya çalıştıklarını anımsadı. Akdiken'e işkence ettiklerine, sonunda onu öldürüp gaddarca saldırının suçunu Nöbetçi'nin üzerine attıklarına şahit olmuştu.

Anarşistler ve Akdiken kötülerdi. Belki de kendilerine acınmasını hak etmiyorlardı da.

Fakat o anlarda Adrian elinde olmadan gerçek kötülerin kim olduğunu sorgulamıştı.

Buz Yanığı'nın ekibinin yaptıkları yanlarına kâr kalıyorsa başka Muhaliflerin de bunu yapabileceklerini biliyordu. Kim durduracaktı onları? Kim bunu yapmaya cesaret edecekti ki?

Doktor "Birazdan Ajan N'nin neler yapabildiğini sergileyeceğiz" dedi. "Böylelikle etkinliğini kendi gözlerinizle göreceksiniz, ne kadar hızlı ve insani bir silah olduğuna şahit olacaksınız. Fakat öncelikle serum ve serumun hayatı değiştirecek etkilerine dair görüşlerini bildirmesi için başarı öykülerimizden birini davet etmek istiyoruz. Lütfen mikrofona eski bir kötü ve Anarşinin Ası'nın suç ortaklarından biri olan birini getirmeme izin verin. Onu Kuklacı olarak tanıyorsunuz fakat bugün kendisinden sadece Bay Winston Pratt olarak diye bahsedeceğiz."

Alkışlar geldi. Fakat zorlama, kararsız alkışlardı bunlar. Winston ayağa kalkıp mikrofonun karşısında yerini alırken kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Her şey gerçeküstüydü sanki. Winston'ın gücünün etkisizleştirildiği gün Winston, Dr. Hogan'a saldırtmak için genç bir Muhalif'i kullanmıştı. Sahneden zincirlerle indirilmişti.

Ne değişmişti de şimdi bu kadar rahat, bu kadar... *neşeliydi?*

“Minnettarım Dr. Hogan” dedi Winston. Doktorun boyuna göre indirilmiş, uzun boyuna göre fazla alçakta kalan mikrofona doğru eğildi. “Size *minnettarım*. Sadece hayatımdaki değişimlerden dolayı da değil –ki bu değişimleri Ajan N’ye, benimle çalışan doktorlar ve terapistler ekibine borçluyum– aynı zamanda kendi öykümü anlatabilme fırsatı bulduğum için de minnettarım.”

Winston tekrar gülümsedi. Fakat bu kez daha utangaçça. Adrian onun endişeli olduğunu görebiliyordu. Bir süre gergince mikrofona düzelttikten sonra boğazını temizledi ve cebinden not kartları çıkardı. “Geçen yıllar boyunca çok sayıda... kötü tanıdım. Hayatımın yarısı boyunca, on dört yaşımdan beri ben de bir Anarşist oldum. Evden kaçtıktan sonra kendimi Anarşinin Ası’nın amacına adadım.” Duraksayıp podyumdaki kartların kenarlarına parmağıyla vurdu. Derin bir nefes alıp “Sıklıkla yeni bir üye bize katıldığında ‘köken öykülerimizi’ anlatırdık. Biz dâhiler arasında –sanırım kötüler arasında olduğu kadar kahramanlar arasında da– popüler bir konu bu. O zamanlar bunun üzerine fazla kafa yormamıştım... fakat şimdi görüyorum ki öykülerimizin bir ortak noktası var. Yetenekleriyle doğanlar hariç, kalanlarımız... eh, büyük bir travmanın ardından dâhi olduk. Kökenlerimizden gururla bahsetsek de aslında yaşadıklarımız çoğu zaman...korkunçtu. Acı vericiydi de. Belki de o olaylardan sağ çıkabilmemiz gururumuzu daha da büyüttü. Fakat... dostlarıma hatta kendime bile... o tür travmaları yaşamamak daha iyi durumda olup olmayacağımızı sormak hiç aklıma gelmemiştir.”

Adrian'ın alnı kırıştı. Ekip arkadaşlarına baktı. Danna, Adrian gibi yeteneğiyle doğmuştu. Fakat Oscar bir yangında ölümden dönmesinin ardından dâhi olmuştu. Ruby ise güçlerini Çakallar çetesinin bir üyesinin acımasızca saldırısının ardından kazanmıştı.

İşin aslı Adrian'ın bildiği her köken öyküsünün özünde hep farklı travmalar vardı.

Sesine yorgunluk çöken Winston “Bana gelince” dedi, “Gerçek öykümü hiç paylaşmadım. Yıllarca ne Anarşistlerle de bir başkasıyla. Kuklacı'ya dönüşmemin öyküsü bana asla gurur vermedi. Sadece utanç ve öfke hissettirdi.” Dakikalar önceki gülümsemesi silinmişti. Duraksayıp izleyiciler arasındaki birine baktı. Onun baktığı noktaya bakan Adrian, Winston'la gücünün etkisizleştirilmesinden sonra ilgilenen danışmanı fark etti. Kadın Winston'a cesaret vermek için başını salladı.

Eğilen Winston ayaklarının dibindeki bir çantayı açtı. Öndeki gazeteciler gerildiler. Belki de onun bir bomba ya da silah çıkaracağından korkmuşlardı.

Fakat Winston'ın çantadan çıkardığı sadece bir oyuncak bebektir. Adrian bir keresinde Kâbus hakkında bilgi vermesi için eski kötüyle değiş tokuş ettiği Winston'ın çocukluktan kalma oyuncak bebeği Hettie'yi tanıdı.

“Bu Hettie” dedi Winston. Oyuncak bebeği herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. “Babam Hettie'yi yedinci yaş günümde yapmıştı. Bir yandan bebeklerle oynamak için yaşımın fazla büyük olduğunu düşünsem de... bunun özel bir yanı vardı. Görür görmez kanım ısındı.” Duraksadı. Yüzü gölgelendi. “Birkaç ay sonra annem ve babam gece dışarı çıkmışlardı ve bana bir komşu bakı-

yordu. Sık sık bana dadılık eden... ailemin uzun zaman-
dır dostu olan biri. Hettie ilgisini çekti ve... bir oyun oy-
namamızı teklif etti..." Winston duraksadı. Sonrasında
çöken korkunç sessizlikte Adrian, Winston'ın göğsünün
sıkıştığını hissetti. Nihayet Winston başını iki yana sal-
layıp bebeği ona bakamıyormuş gibi podyuma bıraktı.
Oyuncak parlak, siyah gözleriyle kalabalığa ifadesizce
bakıyordu. "O zamanlar anlamamıştım fakat oyun onun
beni... taciz etmesi için kılıfı oldu. İlk kez. Sonuncusu da
olmayacaktı."

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi. Eller nutku
tutulan ağızlara bastırıldı. Acıma ve dehşet dolu bakış-
lar. Adrian göz ucuyla Ruby'nin Oscar'ın kolunu sıktığını
fark etti.

"Kendimi hiç o kadar güçsüz hissetmemiştim. Çok
utanıyordum ve şaşkın haldeydim." Winston öyküsünü
anlatırken oyuncak bebeği inceliyordu. "Ancak haftalar
sonra, okulda üst sınıftan bir çocuğun kafeteryadaki son
pizza dilimini almasıyla öfkelendiğimde bir dâhiye dö-
nüştüğümü anlamıştım. Daha ne yaptığımı anlamadan
iplerimi ona doladım. Onu..." Susup boğazını temizledi.
"Suratını tepsiye çarptım. Burnu kırıldı."

Bu son sözlerden sonra uzunca bir sessizlik geldi.

"Sonrasında güçlerim değişmeye başladı" diye devam
etti Winston. "Güçlerim hem içimi hem dış görünüşümü
değiştirdi. O günden sonra sayısını şaşırdığım kadar çok
çocuğun canını yaktım. Kendi canımın yandığı gibi de-
ğil fakat onları da kurban yaparak, kontrolüm altında
güçsüz kılarak. Bu öyküyü size acımanızı istediğimden
anlatmıyorum. Yaptıklarımı haklı çıkarmak ya da bir

Anarşist... bir kötü olarak oynadığım role mazeret üretmek de değil niyetim.” Sırtını dikleştirdi. Artık mikrofona eğilmiyordu. “Bunu size anlatmamın nedeni çoğu dâhinin güçlerinin bir lütuf olduğu konusundaki ısrarları. Ben de buna inanırdım. Güçlerim kimliğimdi. Gücümün, kontrolümün kaynağıydı. Yakın zamana kadar, güçlerim Ajan N tarafından etkisiz hale getirilene kadar güçlerimin bunların hiçbiri olduğunu anlamadım. Aksine güçlerim bir yükmüş. Bir lanet. Onca yıl boyunca beni bir kurbanın zihninde tutup beni de bir canavara çevirmişler. Yaşadığım travmanın ya da yaptığım feci şeylerin hatıralarından asla kurtulamayacağımı biliyorum. Fakat Ajan N sayesinde ilk kez... ilk kez önümde bir yol olabileceğini hissediyorum. İlk kez iyileşmeye başladığımı hissediyorum. Kendi adıma ve belki de günün birinde benim gibi çocukların adına konuşmak için. Yaşattığım acılardan dolayı üzgünüm. Kukla olarak kullandığım onca çocuğa kendimi asla affettiremeyebilirim fakat hatalarımı her şekilde telafi etmeyi ümit ediyorum. Güçleri etkisizleştirilen diğer dâhilerin aynı hisler içinde olacaklarını söyleyemesem de kendi adıma güçlerimden kurtulduğum için üzölmüyorum.” Hettie’yi alıp bebeğı sahnenin zemin döşemeleri üzerine bıraktı. Ardından Kaptan Krom’a elini uzattı.

Kaptan ayağı kalkıp sandalyesine yaslı uzun, krom ciridi havaya kaldırdı. Gümüş Mızrak. Mızrağı Winston’a verdi.

Winston gerileyip mızrağı her iki eliyle tuttu. “Artık bir kurban değilim!” diye haykırdı. Ardından mızrağı yere attı. Mızrağın düz ucu oyuncak bebeğı çarptı. Bebek

kırıldı. Başı ie göçerken bir kolu sahneden aşağı uçtu. Bir bacağı kayıp Tsunami'nin sandalyesinin altına girdi. Winston bir darbe daha indirdi... İki, .

Nihayet altıncı darbeden sonra durdu. Oyuncaktan geriye kırık parçalar ve yırtık kumaş kalmıştı. Yorulan, nefes nefese kalan Winston mızrağı Kaptan'a verdi. Ardından başını bir kez daha mikrofona doğru eğdi. Duygu dolu bir sesle "Fakat daha da önemlisi" dedi, "artık bir kötü değilim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sert esen rüzgâra rağmen arenadaki kalabalığın sesi Nova'nın kulaklıklarında patlıyordu. Gürültü onu irkiltti. Gök gürültüsü gibi bir alkış geldi.

Soluklanmak için kısa bir süre bekledi. Onu yoran arenanın dış duvarına tırmanmak olmamıştı. Winston'ın konuşması boyunca nadiren nefes almıştı. Önündeki işe odaklanması gerekirken kendisini onun öyküsüne kaptırmıştı. Boğazı kurumuştur. Kalbi bir mengenedeydi sanki. Aynı çatı altında –daha doğrusu aynı metro tünellerinde– biriyle on yıl yaşayıp da nasıl onun hakkında o kadar az şey bildiğine şaşıtı.

Arenadaki kakofoni durulduğunda Fobi'nin sesi Nova'nın kulağını tırmaladı.

“Hain.”

Nova irkildi. Fobi'nin Winston'dan bahsettiğini bilse de bu söz ona ve Fobi'ye karşı hissettiği acıma duygusuna yöneltilecek bir suçlama gibi gelmişti.

Yanıt vermedi.

“Bırakın istediği buysa zayıflığı ve vasatlığı seçsin” dedi Honey. “Bizim As'ımızı geri almamız gerek.”

“Kesinlikle” dedi Leroy. “Kâbus, durumun nedir?”

İçindeki üzüntüyü bastıran Nova lazerli mesafe ölçme

cihazındaki sayıya göz attı. “Neredeyse konum almak üzereyim” deyip giriş noktasının dış hattını belirledi. Kesinlik çok önemliydi. Giriş noktasını fazla uzak belirlerse otuz metrelik bir serbest düşüşe geçip kendisini Muhaliflerin kucağında bulurdu. “Otuz saniye daha” dedi. Metal maskenin ardında sesi boğuk çıkıyordu.

“Aceleyle gerek yok” dedi Leroy. “Daha mahkûmları yeni getiriyorlar.”

Honey derin bir iç çekti. “Kaptan Krom’u tanıyorsam heyecanlı bir şeyler olana kadar en az bir yirmi dakika daha sıkıcı konuşmasını sürdürür.”

Nova o gün Kaptan’ın çenesinin her zamankinden daha düşük olmasını diledi.

Hesaplamalar tamamlandı. Nova lazerli ölçüm cihazını kemerine geri takıp elmas uçlu daire testereyi çıkardı. Kaptan’ın gür sesi kulaklığına dolana dek, ardından Muhaliflerin tanımadığı ve gösteriye katılmakta hiç sorun yaşamayan Şifre’den tüm gruba gelecek mesajı bekledi. Şifre’nin yanı sıra gitgide genişleyen gruplarından on altı kişi daha izleyicilerin arasındaydı. Millie onlar için sahne haberci kimlikleri hazırlamıştı. Arenada pozisyon alıp Nova ve Anarşistlere görevlerinde yardımcı olacaklardı.

Nova’nın hedefi basitti.

Miğferi As’a ulaştırmak.

Arenanın eğik çatısı Nova’nın dizlerinin altında hem testeresinin uğultusuyla hem de içeride gürleyen hoparlörlerin sesiyle titredi. Kaptan ne zaman sussa Nova da sustu. Testereyi Kaptan’ın coşkusunun arttığı anlara denk getirmeye çalışıyordu.

Bir eli çatıya yapıştırdığı vantuzda olan Nova kesim

işleminin sonuna geldi. Kuvvetle çektiği çatı kaplama malzemesi yukarı sıyrıldı. Açılan delikten girdi.

Tam iki buçuk metre aşağıda ışıklandırma ve ses sistemi operatörlerinden birinin platformu vardı. Nova kulaklarında iri kulaklıklar olan ve dikkatini ışığını aşağıdaki sahaya tuttuğu büyük projektöre veren kadının sadece başının tepesini görebiliyordu.

Kadının yönlendirdiği ışık eskiden arenanın soyunma odası olan, Nova'nın bir zamanlar sınavlarda beklediği yerden sıra halinde çıkarılan mahkûmları takip ediyordu. Mahkûmların hepsinin üzerinde Cragmoor Hapishanesi'nin temiz, siyah-beyaz tulumlar vardı. Mahkûmların ayak bileklerindeki prangalar birbirlerine zincirlemişti. Elleri tamamen krom kelepçelerle kapatılmıştı. Yanlarında silahlı gardiyanlar yürüyordu. Nova çoğunu Cragmoor'dan tanıyordu. Silahlarını sıradaki en tehlikeli dâhilere çevirmişlerdi.

As sıranın sonunda göründü. Nova o kadar yüksekte olmasına karşın As'ın görünmesiyle kalabalıktan yükselen uğultuyu işitti. As'ın teni kireç kesilmişti ve gözlerinin altında koyu morluklar vardı. Derisi kemiklerinden her an dökülecekmiş gibi sarkıyordu. Perişan, yenik bir hali vardı. Zincirlenmiş mahkûmlarla içeri alınırken kambur duruyor, başını öne eğiyordu. Bir zamanlar olduğu dâhinin kötü bir taklidi gibiydi. Bir tehdit değildi. Korkulacak bir yanı kalmamıştı.

Nova dişlerini gıcırdattı. Anarşinin Ası'nın o halde görmek onu kahretmişti.

“Herkes görev yerlerine” dedi Nova. Sırt çantasındaki kayışları sıktı. Testereyi çatının üzerinde bıraktı. Fazla-

dan ağırlık taşımak istemiyordu. Kollarını deliğin iki yanına koyup bacaklarını aşağı sarkıttı. Bir süre o şekilde sallanıp kendisini bıraktı.

Işıkçının arkasına bir *küt* sesi eşliğinde indi. Kadın irkildi. Fakat ışıkçı dönmeden Nova'nın parmakları kadının ensesine gitti. Kadın Nova'nın kollarına yığıldı. Nova onu platforma yatırdı. "İçerideyim."

Nova ışığının hâlâ sahneye baktığından emin olmak için projektörü kontrol etti. Her biri o an Kaptan Krom'a yöneltilen dört projektörden biriydi bu. Mahkûmlar omuz omuza saha boyunca dikilirken Kaptan yeniden podyumdaydı.

Geri kalan üç ışıkçının meslektaşlarının yokluğunu ilk fark edecek kişiler olacağını bilen Nova çatının çevresindeki platformları birbirlerine bağlayan iskeleye dönüp sıradaki ışıkçıya yaklaşmaya başladı.

Kaptan'ın monoton konuşmasını genellikle duymazlıktan gelse de gölgeler arasında gezinen Nova'nın kulağına bazı sözcükler ulaştı.

Kötüler... etkisiz hale getirildiler... idam.

İkinci ışıkçının yanına varan Nova onu da ilki kadar kolay bir şekilde uyuttu. İki gitmiş, iki kalmıştı...

Aşağıda Kaptan, Anarşinin Ası'nın insanlığa karşı işlediği suçları sayıyor; bu şekilde halkın gözü önünde onun hayatına son verme kararlarını haklı çıkarmakla uğraşıyordu. "Devam etmeden önce" dedi Kaptan, "bu kötünün kurbanlarına yaptığının aksine ona haysiyetli bir öneride bulunacağım. Lütfen Anarşinin Ası'nı sahneye getirin."

Sıranın sonundaki As'ın prangaları önündeki mahkûmun prangalarından ayrıldı. Muhafızlar onu dürt-

tü. Basamaklara ve platforma çıkardılar. Dikkatini kendisini podyumda bekleyen Kaptan'a odakladı. İki adam arasında neredeyse elle dokunulabilecek bir nefret vardı.

Arenadakiler sustu. Nova adımlarını ses çıkarmayacak şekilde yavaşlatıp mümkün olduğunca gizlenerek üçüncü platforma ilerledi.

As, Konsey'in önünde dikildiğinde Kaptan Krom bir kez daha mikrofona konuştu. "Şimdi, burada uzun zamandır rakibim, insanlık düşmanı olan Alec James Artino'ya söylemek istediği son sözleri olup olmadığını soruyorum."

Kaptan gerileyip mikrofonu As'a verdi.

Nova yutkundu. Durup izlemek, dinlemek istese de buna hiç zamanı olmadığını biliyordu.

Nova üçüncü platforma ulaşip oradaki kadını da uyuttu.

Sadece biri kalmıştı

Aşağıda arena sessizliğe bürünmüştü. Nova'nın aklına hâlâ sahnede olan ve As'tan sadece bir iki metre ötede duran Winston geldi. As podyuma getirilirken ikisinin göz göze gelip gelmediklerini merak etti. As da Fobi gibi Winston'ı bir hain olarak mı görecekti yoksa Nova gibi ona acıyacak mıydı?

Nova'nın aklına Adrian da geldi. Adrian'ın o kalabalığın arasında bir yerde olduğunu biliyordu. Onu bir daha görebilecek miydi acaba? Fakat –her şey planlandığı gibi giderse– bu sorunun yanıtının hayır olacağını biliyordu.

Acaba Adrian'la son kez vedalaşmanın bir yolunu bulamadığı için pişmanlık duyacak mıydı?

As podyuma yaklaştı. Sanki tüm arena donakalmıştı. Nova bile sessizce yürürken kendisine düzenli nefes alması gerektiğini hatırlatma ihtiyacı duydu.

Konuştığında As'ın sesi cılız, uzun zamandır konuşmadığı için kısık çıktı. "Karşınızda dururken..." dedi. Sesi neredeyse bir vıraklama gibiydi. Nova onun bir zamanlar nasıl güçlü, kudretli, gerçek bir önder olduğunu düşünüp ürperdi. Şimdi bir kalıntıdan farksızdı. Geçmişte kalan bir dönemin hatırası. "Dünyada kalan zamanımın kısa olduğunu biliyor, acı veren bir gerçekle yüzleşiyorum. Bir zamanlar bizden korkan, potansiyelimizi takdir edemeyen kişilerin dâhileri kınadıkları, onlara zulmettikleri bir dünya düzenini ortadan kaldırmıştım. Şimdi ise..." Yüzünü Kaptan'a çevirdi. "Şimdi bizden olanlar bizi kınıyor ve bize zulmediyorlar." Başını dikleştirdi. "Alec James Artino çoktan ölse de Anarşi hep var olacak. Bu diktatörlüğün karşısında diz çökmeyi reddeden tüm dâhilerin yüreklerinde yaşayacak. Kavgamız bitmedi ve tüm kardeşlerimiz özgürlüklerine ve özerkliklerine kavuşana dek dinlenmeyeceğiz. Esenliğimiz adına korkmamıza; bizden korkanlardan, nefret edenlerden, bizi çekemeyenlerden korkmamıza gerek kalmayana dek. Muhalifler *mutlaka* devrilecekler ve biz yeniden yükseleceğiz!"

Dördüncü ışıkçı telsizine uzanıyordu. Muhtemelen diğer ışığın hiç hareket etmemesi onu şaşırtmıştı. O anda Nova'nın parmakları gölgelerin arasından uzanıp adamın elinin sırtına sürtündü. Nova diğerleri gibi onu da tutup derin bir nefes verdi.

Birinci aşama tamamlanmıştı.

Aşağıda As sahaya geri götürülüyordu. Bu sırada laboratuvar önlükleri içinde erkekler ve kadınlar mahkûmlara doğru yürüdüler. Hepsinin ellerinde birer şırınga vardı.

Olanları izlemek gerçeküstü bir deneyimdi. Koreog-

rafi ürünü bir sahne şovu hissi veriyordu. Tüm bunlar katılımcıların onurundan çok gazete manşetlerindeki fotoğrafların nasıl çıkacağı hesaplanarak planlanmış gibiydi.

Nova lamba armatürlerini ve hoparlörleri tutan kirişleri inceledi. Arenanın tavanını çaprazlama kaplayan, karmaşık bir metal iskele labirenti. Projektöre ait platformu çevreleyen tırabzana çıkıp en yakınındaki takviye iskeletine uzanıp tutunarak bedenini yukarı çekti.

Etkisizleştirme işaretini verme onuru Kara Işık'a aitti. Tüm mahkûmları güçlerinden aynı anda koparacaklardı. Böylece Kara Işık ondan geriye saymaya başladı. Nova aşağıda olanlara aldırış etmemek için elinden geleni yaparken ellerini sırayla bir diğerinin önüne koyarak binanın ortasına sürünmeye odaklandı.

Fakat Kara Işık birinci mahkûmun yanına vardığında Nova durup metal parmaklıkların arasından aşağı baktı.

Sadece başlarının üzerini görebiliyordu. Mahkûmlar, laboratuvar teknisyenleri, Konsey. Winston ve As. Hiçbirinin yüz ifadesini göremiyordu. İğneler kollarına battığında mahkûmların irkilip irkilmediklerini bile ayırt edemeyecek kadar uzaktaydı.

Bir saniye geçti. İki saniye. On saniye. Yirmi saniye.

Nova sahneyi kuş bakışı izlerken bile teknisyenlerin huzursuzca kıpırdanmaya başladığını görebiliyordu. Konsey üyelerinin oturdukları yerde aynı şekilde kıpırdandıklarını, baktıklarını gördü. Dr. Hogan'ın kol saatine baktığını da.

Arena öyle sessizdi ki gazetecilerden birinin kendilerine ayrılan bölmede öksürdüğünü işitti.

Tüm dâhilerin güçlerini belli eden fiziksel özellikleri olmasa da çoğunun vardı. Sadece Nova'nın sarı tenli dostu değil aynı zamanda üç metreden uzun Colosso, başından sivri boynuzlar çıkan Billie Goat* ve dudaklarından düzenli olarak mavi-siyah mürekkep akan, tulumunun önü hep lekeli olan Karalama. Şimdiye kadar tüm bu özelliklerin yok olması gerekirdi. Şimdiye kadar o kötülerin sıradan insanlara dönüşmesi gerekirdi.

Fakat Muhaliflerin de fark etmeye başladığı gibi beklenen olmamıştı.

Mahkûmlar bile huzursuzca kıpırdanıyor, kendilerinde bir farklılık hissetmeleri gerekip gerekmediğinden emin olamıyorlardı.

Nova durgun tribünde bir hareketlilik fark etti. Fark ettiği şeyin kaliteli, pembe ve altın sarısı kâğıttan yapılmış bir kâğıt turna olduğunu anlaması için yakından görmesine gerek yoktu.

Gülümsedi.

* İng. Keçi (ç.n)

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

İZLEYİCİLERİN DİKKATİ sahadaki sıralanmış –bes-belli güçleri etkisiz hale gelmemiş olan– mahkûmlardan başlarının üzerinde kanat çırpın kâğıt kuşa çevrildi. Alnı kuşkuyla kırışan Adrian tribünün üzerinde tam bir daire çizip dalışa geçtikten sonra Kaptan Krom’un karşısında süzülen kuşa gözlerini dikti. Kaptan Krom kuşu havada kapıp kanatlarını avucunda sıkarak buruşturdu. Daha kare kâğıdın katlarını açarken yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Kâğıdı tekrar ezip sahneye fırlatışına bakılırsa üzerinde bir şeyler yazıyor olmalıydı. Konuşacağı sırada arenada gür bir ses yükseldi.

“Bayanlar, baylar, dâhiler ve mahkûmlar, süper kahramanlar ve biliminsanları...”

Ses hoparlörlerden gelmiyordu. Zaten aynı anda her yandan geliyor gibiydi.

Sesin sahibi alaycı bir tonla “Bugünkü Muhalif sponsorluğundaki programda yaşanan gecikmeden dolayı özür dileriz” dedi. “Saygıdeğer Konsey üyeleriniz bu teknik sorunları çözerken sizler bu bedava eğlencenin keyfi-

ni süreceksiniz... *Turna'dan saygıarla.*"

Adrian kaşlarını çatıp ekibine baktı. Kendisi gibi onların yüzünde de o aynı şaşkın bakış vardı.

"Turna mı?" dedi Ruby. "Sınavlara katılmamış mıydı o?"

"Şu origami yapan mı?" diye sordu Oscar.

Adrian o anda onları gördü. *Herkes* onları gördü. En hoş ve pastel ve mücevher tonlarında, yüzlerce belki binlerce kâğıt turna. Adrian hızla ayağa kalktı. Bir tek o da değil. Tribündeki herkes endişeyle ayaklandı.

Fakat Adrian bunun sadece *küçük* bir endişe olduğunu fark etti.

Sonuçta gelenler sadece kâğıt turnalardı.

"Havalandırma menfezlerinden geliyorlar" dedi Danna. Tırabzana yapışmaktan parmak eklemleri ağarmıştı.

"Dikkat dağıtma amaçlı olabilir mi?" diye sordu Ruby.

Adrian yanıt vermedi. Verecek yanıtı da yoktu. Fakat içinden bir ses ona bunun Kâbus'la ve Anarşistlerle bir ilgisi olduğunu söylüyordu.

Fermuar dövmesine kolayca ulaşabilmek için yakasını gevşetti.

Turnalar izleyicilerin arasına dağılıp başlarının birkaç santim üzerinde süzüldü. Çok sevdiği avcı kuşu omzunda duran Fiona Lindala ya da diğer adıyla Doğan kuşlardan birini yakaladı. Adrian kızın katlanmış kâğıdı açışını izledi. Doğanının başı merakla yukarı aşağı oynadı. Adrian'ın çevresindeki Muhafifler de aynını yapıyorlardı. Havadaki kuşları kapıyor, sırlarını ortaya çıkarmak için katlanmış kâğıtları açıyorlardı.

Fiona'nın hayretle haykırmasıyla Adrian'ın dikkati yeniden ona çevrildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Belki

acıdan çok şaşkınlıkla. Fiona turnayı elinden düşürdü. Fakat düşen turna geride bir başka yaratık bıraktı.

İri, tüylü, sarı ve siyah bir yabanarısı Fiona'nın avucunda duruyordu.

Adrian arıyı fark ettiği anda Fiona'nın doğanı atılıp arıyı gagasıyla yakaladı.

Fiona kendi kendine konuşur gibi "Beni soktu" dedi. Ardından iğneyi avucundan çıkardı.

Sonra daha da fazlası geldi. Daha çok arı. Tombullukları neredeyse sevimliydi. Kâğıt turnaların korunaklı muhafazasından ayrılan arılar vızıldayarak en yakınlarındaki Muhaliflerin üzerine uçtular.

Adrian arılardan birini eliyle kovalayıp "Kraliçe Arı" dedi. Etrafından hoşnutsuz nidalar yükseliyordu. Seslerde en çok öfke ve hayret işitiliyordu. Bir yabanarısı tarafından sokulmak eğlenceli olmasa da bir Muhalif'in günlük hayatı düşünüldüğünde öyle şoke edici de değildi.

Danna'nın yüzü hayretle çarpıldı. "Ne diye yabanarıları peki? Neden eşekarısı ya da atarısı değil? Ya da..."

Adrian hayretle ciyaklayıp ensesine bir şaplak indirdi. Parmaklarını çektiğinde üzerlerinde bir yabanarısının tüylü bedeni vardı. Arıyı yere attı. Arkasına uzanıp soktuğu yeri ovuşturdu.

Çevresindeki insanlar arıları yumruklarıyla, çizmeleleriyle eziyor; güzel kâğıt turnaları yırtıp parçalıyorlardı. Afallamış, şaşkın haldeydiler.

Ta ki rahatsız edici bir feryat yükselene dek.

İlk feryat eden Doğan oldu. Hayretle, dehşetle dostunun zekâ dolu gözlerine bakıyordu. "Hayır" diye bağırdı. Bir parmağını uzatıp kuşun kanadını okşadı. Fakat kuş

geri kaçtı. Fiona'nın uzattığı kolu boyunca yürüyüp onun yenebilir bir şey olup olmadığından emin olamıyormuş gibi ona baktı. "Doğan, lütfen, benim, ben."

Doğan başını çevirdi. Pençelerini Fiona'nın koluna geçirdi. Ardından geniş kanatlarını açıp havaya yükseldi ve tribünün üzerinde süzüldü. Fiona haykırıp uzansa da kuşu yakalayamadı. Gözleri yaşardı. Kekeleyerek "Artık onu sezemiyorum" dedi. "Anlamıyor... Neler oluyor?" Etrafına bakındı. Yakınındaki yüzlerde bir yanıt aradı. "Gücüm. Gücümü kaybettim."

O anda gerçek Adrian'ın kafasına dank etti. İzleyicilere göz gezdirdi. Hepsinin ifadeleri paniğe dönüştü. Güçleri tükenip giderken Muhafifler uzattıkları ellerine baktılar. Pullar düşüp altlarından bebek yumuşaklığında ten çıkarken, altıncı his antenleri insan saçının içine çekilip gözden kaybolurken. Bedeni siyah korlarla kaplı bir kız teninin sıradan insan tenine dönüşmesini izledi. Sırtında boynuzları olan bir oğlan o boynuzlar kopup kesilmiş tırnaklar gibi yere düşerken haykırdı. Kıvılcımlar söndü. Enerji buharlaştı. Gölgeler dağıldı.

Ses geri döndü. Yankılanıyordu. Neşeliydi. "Az önce küçük iğnelerden biriyle sokulan şanssız Muhafiflerden biriyseniz sizden sakın olmanızı rica ediyoruz. Biraz rahatsızlık duyabilirsiniz, belki biraz bulantınız da olabilir. Fakat kısa sürede normale döneceksiniz. Tamamen, bütünü normal olacaksınız."

"Ajan N" dedi Adrian. "Arıların iğnelerinde Ajan N var."

Oscar küfredip bir yabanarısını bastonunun ucuyla ezdi. Adrian o arının zaten ölü olduğundan gayet emindi.

"Şırıngaların içinde sahte bir madde olmalı" dedi Ad-

rian. “Anarşistler bir şekilde şırıngalardaki Ajan N’yi değiştirmişler.”

“Adrian” dedi Danna. “Senin güçlerin ne durumda?”

Adrian başını iki yana salladı. “Dövmem beni korumalı. Fakat içimden bir ses bana daha en beteriyle karşılaşmadığımızı söylüyor. Haydi, dönüşmem için bir yer bulmam gerek.”

“Seninle geliyoruz” dedi Danna.

Adrian sıradan ayrılıp arenanın arkasındaki merdivenden çıkmaya hazırlandı. Fakat çekingen, titreyen bir ses onu durdurdu.

“Çocuklar?”

Adrian arkasına döndü. Danna ve Oscar da durdular. Hepsi de Ruby’ye bakıyordu.

Ruby’nin yüzü soluktu. Gözleri yaşarmış, kocaman açılmıştı. Sağ avucunda ölü bir yabanarısı tutuyordu.

Adrian’ın yüreği cız etti. “Ruby... hayır...”

Hepsinin bakışları altında taş erimeye, Ruby’nin parmaklarının üzerinde yapışkan ve kanlı bir bulamaca dönmeye başladı. Sonra beton zemine damladı.

Ruby yutkundü ve yaşadığı şoka rağmen yüzüne cesur bir ifade oturtmaya çalıştı. “Kardeşlerim” diye fısıldadı, “hayal kırıklığına uğrayacaklar.”

* * *

Nova ışıklandırma için kullanılan ilk takviye iskeletini yarılادığında neler olduğunu fark etti. Soğuk çeliğin kenarlarını tutup haykırışları hayretten dehşete kayan aşağıdaki izleyicilere baktı.

Kulağındaki kulaklığın düğmesine bası. Yanıldığını ümit ederek. Belki de uzaktan yeterince net göremediğinden durumu yanlış yorumlamıştı.

“Aşağıda neler oluyor?”

Honey'nin sesi titriyordu. “Anlamıyor musun? Nihayet kazanıyoruz?”

Nova'nın elleri terlemişse de silemeyeceği kadar tehlikeli bir yerde duruyordu. Çenesi maskenin altında seğirdi. “Sakin bana Ajan N'in... Leroy'un zehrinin kullanılması gerekiyordu! Sadece onları birkaç dakikalığına felce uğratacaktın!”

“Sakin ol Kâbus” dedi Leroy. “Şu an senden istediğimiz kendi görevine odaklanman?”

“Planı ortasında değiştirirseniz nasıl odaklanabilirim?” Neredeyse bağırıldığını fark etse de aşağıdaki kargaşada kimsenin kendisini işitmeyeceğinden emindi. Sonra gözleri tribünde Adrian'ı ve diğerlerini aramaya başladı. Fakat koltuklar çok kalabalıktı ve hepsi birbirinin aynı Muhalif üniformaları iç içe geçmişti.

“Benim fikrimdi” dedi Honey. Sesinden fikriyle ne çok gurur duyduğu okunuyordu. “Düşmanlarımızı sonsuza dek etkisiz hale getirmek varken neden kısa bir an için felce uğratalım ki? Elllerine fırsat geçse aynısını bize yapmazlar mıydı sanki?”

“Fakat bunun için anlaşmamıştık!”

“Çünkü kabul etmezdin!” diye çıkıştı Honey. “Çünkü bu süper kahramanlara karşı fazla yumuşadın. Fakat hak ettiklerini alıyorlar ve sen de bunu biliyorsun?”

Nova takviye iskeletinin çelik çubuklarını sımsıkı kavradı. Honey kaç arı salmıştı? Bundan böyle kaç Mu-

halif dâhi olmayacaktı?

Ayrıca daha kısa süre önce bu onu mutlu edecekken, bu tür bir şeyi bizzat kendi planlamak isteyecekken şimdi neden içi öfkeyle dolmuştu?

Nova “*Felç edilmeleri gerekiyordu*” diye yineledi. “İşimi ne kadar zorlaştırdığının farkında mısınız?”

“Sen beceriklisindir” dedi Honey. “Bir yolunu bulursun. Ben Anarşistler için en doğru olan yaptım, *bizim* için en doğru olanı. Artık iki taraflı oynamak yok Kâbus. Gerçekten hangi safta olduğunu seçme zamanın geldi.”

Nova irkildi. Aşağıda Muhalifler sahaya akıyordu. Arıların çoğu şimdiden öldürülmüştü ve kaç süper kahramanın sokulduğundan emin olmak imkânsızdı. Yarısı mı? Daha fazlası mı?

Konseyl üyeleri yüksek sesle emirler yağdırıp sivil gazetecileri emniyetleri için yeraltındaki katlara göndermeye çalışıyorlar; bir yandan da havalandırma menfezlerinden ikinci arı dalgası girerken bir savunma hattı oluşturuyorlardı. Bu kez Honey arıları kâğıt turnalara gizlemeye gerek duymamıştı. Sürü birkaç kola ayrıldı. Nova baktığı yerden yüzlerce küçük noktanın kalabalığın içine daldığını görebiliyordu.

Kargaşada Nova’nın gözleri As’a çevrildi. Neredeyse sakince platformun önünde dikiliyordu. Bileklerinde ve bacaklarında hâlâ zincirler vardı.

Nova sırt çantasının ağırlığının kendisini ezdiğini hissetti.

Fakat öfke damarlarında gezmeye devam ederken başını dikleştirip ilerlemeye devam etti.

* * *

Adrian arenaya yeni bir arı sürüsünün doluştuğunu görünce küfretti. Kaptan Krom'un sesi hoparlörlerde patladı. Muhaliflere, panik dolu haykırıışları yaklaşan böceklerin vızıltısına karışan medya mensuplarını korumaları emrini verirken, bir yandan diğerlerini bir tür karşı saldırı için organize etmeye çalışıyordu. Henüz hiçbir düşman ortaya çıkmamıştı. Sadece arılar. Arılar öyle küçük ve hızlıydılar ki Muhaliflerin süper güçleri onlara karşı etkisiz kalıyordu.

“Söylememe gerek yok biliyorum” dedi Adrian, “fakat Oscar, Danna... sokulmamaya çalışın.”

“Ne kadar da duyarlısın Eskiz” dedi Ruby. Yüzünde hâlâ perişan bir ifade olsa da Adrian onun güçlerini kaybetmesi karşısında nasıl yıkıldığını belli etmemeye çalıştığını görebiliyordu.

Oscar “Sadece sokulamamaktan daha iyi bir fikrim var” diye homurdandı Oscar. İki elini kaldırıp tribünü ve arenayı hoş kokulu bir dumanla kaplarken yüzünde nadi-ren beliren bir gaddarlık vardı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Adrian. Duman hızla ince buğudan yoğun sise dönüştü. Kısa süre sonra Adrian yanındaki arkadaşlarını ya da yakınında vızıldayan arıları görmek bir yana dursun, ancak kendi ellerini görebilir oldu. “Duman Perdesi, bu yaptığının bir faydası mı olacak?”

Adrian, Oscar'ın “Bunlar arı” dediğini işitti. “Duman onları yatıştırır.”

Adrian gözlerini yakan dumanın etkisini gözlerini kırpiştırarak azaltmaya çalıştı. Fakat çok geçmeden öfkesi dinmeye başladı. Gerçekten de duman arenaya doldukça vızıltı giderek azaldı.

Adrian bazı meslektaşlarının öksürmeye başladıklarını işitse de “Tamam, iyi düşünmüşsün” dedi.

Duman bir fayda daha sağlamıştı. Dumanın gizlediği Adrian göğüs kemiğinin üzerindeki fermuara uzandı. Bir tıslamanın ve bir dizi tıngırtının ardından Nöbetçi’nin zırhlı kostümü Adrian’ın derisinin altındaki gerçekte var olmayan cepten çıkıp kollarına, göğsünden ve sırtından aşağıya uzandı. Kollarını ve bacaklarını kapladıktan sonra nihayet başının üzerini örttü. Son olarak da vizörü ortaya çıkıp yüzünün önüne indi.

Gürleyen ses yeniden işitildi. “Of, bu yaptığın hiç de *arı canlısı* bir şey değil dumanlı dostum. Sanırım *B* planına geçmemiz gerekeceği anlamına geliyor bu...” Kıkırdadı.

Ardından kızılca kıyamet koptu. Duman yüzünden kimse burnunun ucunu göremediğinden arenada neler olduğunu anlamak imkânsızdı. Fakat Adrian işittiği haykırıışlardan ve homurtulardan kötü bir şeyler olduğunu seziyordu. Aşağıdaki sahada ışıkların parladığını gördü. Ardından Fırtına Kuşu’nun kanatlarının sisin içinde çırpındığını fark etti. Ayaklarının altında bir patlama hissetti. Danna’nın bedeni çözülüp kelebeklere dönüştü ve kelebek sürüsü sahanın üzerinde süzüldü. Sis ağır ağır dağılıyordu. Arılar koltukların sırtlarında, tırabzanların üzerinde gezinseler de artık kimseye saldırmaya niyetleri yok gibiydi. Adrian’ın miğferinin yanından bir şey geçti. Bir ok muydu bu? Yoksa bir mızrak mı? Solundan metal tıngırtıları geldi. Sağından da vahşi bir hayvanın kükre-yişini andıran bir ses.

Açık olan bir şey vardı: Saldırıya uğramışlardı ve artık saldırı arılarla sınırlı değildi.

Adrian arenanın zemin üzerinde belli belirsiz figürler seçebilene dek sisin dağılmasını bekledi. Sahneye atılmaya hazırlandığı sırada tepesindeki hareketlilikle durakladı.

Yüksek, kemerli tavana yakın iskelede ilerleyen gölgeye gözlerini kısarak baktı. Ne gördüğünden kesinlikle emin olana kadar bekledi.

Zırh eldivenleriyle kaplı yumruklarını sıktı.

Kâbus.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NOVA ARENANIN ışıklandırma sisteminin merkezine varacakken altındaki takviye iskeleti bir çarpmanın etkisiyle titredi. İskelenin altında sallanmasıyla Nova bir çılgılık attı.

Çelik bir emniyet kablosunu tutup omzunun üzerinden baktı.

“Of, bir bu eksikti.”

Nöbetçi iskelenin üzerine tehlikeli bir şekilde tünemişti. Dengesini toplamak için zırhlı elleriyle takviye iskeletin metal çubuklarına tutunuyordu. Başını kaldırdı. Nova onun yüzünü göremese de nefretinin bir dalga gibi kendisine çarptığını neredeyse hissedebiliyordu.

Kabloyu bedenini dengelemek için kullanan Nova ayağa kalktı. Diğer eli kemerinin üzerinde gezindi.

“Bugün seni burada görmeyi ummuyordum” dedi Nova. “Ne yapıyorsun, bir Muhalif partisine davetsiz mi katıldın?”

Ayağa kalkmaya çalışan Adrian “Ben de sana aynı soracaktım” dedi. Fakat iskele ağırlığıyla sağa sola

sallanınca hemen yeniden çömeldi. “Fakat ben biliyorum sanırım. Sana söyleyeyim, planın işe yaramayacak.”

Nova sertçe “Şu ana kadar fena gitmedi” dedi.

Sol eliyle bir yere tutunan Nöbetçi sağ yumruğunu havaya kaldırdı. Zırh eldiveni akkor bir ışıkla parladı.

Nova dudak büktü. “Bu kez olmaz oyuncak asker.” Belindeki kemerden bir tabanca çıkardı. Tam da bu an için tasarladığı tabancayı.

İkisi de nişan aldı.

Ve ateş ettiler.

Nöbetçi’nin ışını Nova’nın sol dirseğine isabet etti. Nova geriye tökezledi ve bir an için boşluğa düşecek gibi oldu. Fakat hızla sallanan kollarından biri yeniden emniyet kablosunu kavradı. Kirişlerden aşağı sarktı. Sağ eli kabloydayken dizlerinden biri kalın metal çubuklara dolandı.

Nova rahatlayıp bir nefes verdi.

Nöbetçi ise o kadar şanslı değildi. Nova’nın tabancasından çıkan cisim tam göğsüne isabet edip mıknatıs etkisiyle kostümüne yapıştı. Ardından güçlü bir elektrik şoku verdi. Kendisine isabet eden ışın yüzünden afallayan Nova, Nöbetçi’nin acıyla attığı çığlığı doğru dürüst işitmedi bile. Sonra Nöbetçi düştü.

Nova, Nöbetçi’nin aşağıdaki sahaya düştüğünde çıkan ses ve onun etrafındakilerin şaşkın çığlıklarını işitti.

Nova homurdandı. Sol kolu ışının etkisiyle uyuşmuştu. Küfretti. Boncuk boncuk terler boynundan inerken tek eliyle doğrulmak için çabaladı.

“Ahmak” diye mırıldandı. Birkaç küfür savurduktan sonra nihayet yeniden takviye iskeletinin üzerine her iki diziyile güvenli bir şekilde yerleşti. Aşağıdaki sahne-

ye hızlıca göz gezdirdiğinde Nöbetçi'nin bedeninin yerde sere serpe uzandığını gördü. Bir an elektrik şokunun onu öldürmüş olup olamayacağını düşündü. Şokun etkinliğini sinayacak zamanı olmamıştı.

Önemli değildi. Artık sürpriz avantajını kaybettiği belliydi. Birçok göz ona doğru çevrildi. Fırtına Kuşu'nun öfkeyle alev alev yanan gözleri ona odaklanmıştı ve avucunda cıtırdayan bir şimşekle havalanmaya hazırlandı. Tam o anda Siyanür sisin içinden çıkıp Fırtına Kuşu'nu sırtına bir şey batırdı. Fırtına Kuşu acıyla haykırıp Siyanür'e doğru döndü. Saniyeler içinde elindeki şimşek cızırdadı. Sonra bir kez parlayıp havaya karıştı.

Fırtına Kuşu bir kasırganın hiddetiyle Siyanür'ün üzerine atıldı.

Nova gözlerini onlardan ayırıp As'ı aradı. As artık soğukkanlı bir tavırla platformun yanında dikilmiyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Başı öne eğik, bir eli kalbini tutuyordu. Molozlar çevresinde mükemmel bir çember oluşturmuştu. Nova onun elinde kalan son güç kırıntılarını kendisini uçuşan nesnelerden ve şarapnellerden korumak için kullandığını fark etti.

As'ın güçleri onu kıyımın ortasında güvende tutmaya yetmişti. Ucu ucuna. Fakat gücü uzun ömürlü olmayacaktı. Nova, As'ın savaşın başından beri üzerine gelen silahları ve nesneleri durdurmasının ona nelere mal olduğunu ancak tahmin edebilirdi.

As'ın güçsüzlüğüne ve zincirlerine rağmen hedef alınması an meselesiydi.

Nova ona mümkün olduğunca yaklaşmayı ümit etse de önünde uzanan takviye iskeletini düşündüğünde yaralı

koluyla kalan mesafeyi katetmesinin epey zaman alacağını farkındaydı. Aşağıda daha çok engel de olsa ayakları üzerinde daha hızlı hareket edebilirdi.

Sırt çantasını düzelten Nova emniyet kablosunu kemerindeki kancaya geçirdi. Mesafeyi hesaplarken dudakları carpıldı. Daha önce hiçbir halattan tek elle kayarak inmemişti. Bu denemeyi de ilk kez o an yapmak hiç içinden gelmiyordu.

Alet kemerindeki bir cebi açıp eldivenlerinden birini çıkardı. Dişleriyle eldiveni eline geçirdi. Naylon halatı gevşetip yere akmasını izledi. Ardından ayak bileklerini halata sıkıca doladı. Eliyle halata yapışıp derin bir nefes aldıktan sonra kendisini bıraktı.

Halat çizmelerinin arasında tıslıyordu. Koruyucu eldivene rağmen avucunun sürtünmeyle yandığını hissedebiliyordu. Sol kolu karıncalanmaya başladı.

Birkaç saniye sonra Nova halatı bıraktı. Bir savaş alanının ortasına çömelir pozisyonda indi. Eldivenini çıkarıp kemerindeki cebe geri koyduktan sonra As'a doğru koşmaya başladı. Yumruklaşanların, güreşenlerin, parılayan silahların, fırlatılan nesnelerin, ışınların ve çığlıkların arasından geçti. Çilingir'in mahkûmların oluşturduğu sıra boyunca elinden geldiğince gizlice ilerleyip herkesin zincirlerini birer birer çözdüğünü gördü. Leroy ise onu boğmak için elinden geleni yapan biri tarafından yere indirilmişti. Asit sızan parmaklarını kadının yüzüne yapıştırması da kâr etmiyordu. Leroy'un yüzünde vahşice, delice bir ifade vardı. Kavgadan haz alıyormuş gibi. Nova, Leroy'un boğazına yapışanın *Fırtına Kuşu* olduğunu fark edince şaşırıldı. Kanatsız... Fırtına Kuşu.

Leroy bir Konsey üyesinin gücünü etkisiz hale getirmişti.

Bir kamçı Nova'nın ayak bileğine dolanıp onu yere çekti. Nova çarpmanın etkisiyle homurdandı. Bir saniye sonra toprağın üzerinde sürükleniyordu. Sırtının üzerine dönüp hırlayarak Muhalif'le –Kamçı'yla– yüzleşti. Kemerinden bir Ninja yıldızı çıkarıp saldırgana fırlattı. Yıldız koluna isabet eden Kamçı ciyaklayıp kamçısının sapını yere düşürdü. Kamçı'nın dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Nova bacağını kurtarıp bir saniye sonra kadının üzerine sıçradı. Kamçı dişlerini sıkıp Nova'nın saldırısını savuşturmak için ellerini kaldırdı.

Çıplak ellerini.

Büyük hata.

Tenleri buluştuğunda Kamçı'nın gözleri yanlısını fark etmesiyle fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra gözleri devrildi ve toprağın üzerine yığıldı.

Sırt çantasının yerinde olup olmadığını kontrol eden Nova koşmaya başladı. Dikkati As'a odaklanmışsa da kendisini yanlarından hızla geçtiği Muhaliflerin yüzlerine bakmaktan alamıyor, Adrian'ın yakınlarda olup olmadığını merak ediyordu. Fakat ekibinden gördüğü sadece arbe-
denin içinde bir görünüp bir kaybolan bir kral kelebeği oldu.

As'ı tekrar gördüğünde onun kendisini izlediğini fark edip afalladı. As hâlâ dizlerinin üzerinde, nefes nefeseydi. Gözlerinde tanıdık olmayan bir ümitsizlik vardı. Bir yakarış.

Nova amcasına olduğu kadar kendisine de “Geliyorum” diye fısıldadı. “Seni hüsrana uğratmayacağım. Bu kez hayır.”

Nova dikenli bir kuyruktan –*Vatoz* muydu bu?– eğilerek kaçtı. Ardından şüpheli görünen mürekkep karası bir balçık birikintisinin üzerinden atladı. Ayakları yere değer değmez devasa bir dalga Nova’ya çarpıp onu yanlmasına yere yığıdı. Su çekilip Nova’yı ağzından burnundan sular çıkar halde bıraktığında toprak zemin yapışkan çamura döndü. Nova, Tsunami’ye küfredip ayağa kalktı. Kavgaya hazırlansa da Konsey üyesi o sırada özgür bırakılan mahkûmlardan birinin saldırısını savuşturmakla meşguldü.

Kaslarındaki hissizliğin sona ermesiyle kolu karıncalanan Nova ıslak kâkülünü yüzünden çekip ağırlaşan kapüşonla yüzünü yeniden örttü. Çamur ve ıslak giysileri yüzünden As’a doğru attığı her adım giderek daha büyük bir mücadeleye dönmüştü.

Soluklandığında kendi ismi kulaklarını deldi.

“Nova! HAYIR!”

Döndüğünde Winston Pratt’in üzerine atıldığını gördü.

Nova geri çekilip kendisini dövüşe hazırladı.

Fakat Winston ona saldırmadı. Sadece ağzından bir hayret nidası çıktı ve bir dizinin üzerine çöktü. Nova’ya hayretle, ağzı açık bakıyordu.

Nova’nın neler olduğunu anlaması epey zaman aldı. Winston’ın gömleğinin önüne yayılan kızıl lekeyi fark etmesi epey zaman aldı. Onun göğsünden çıkan, kan bulaşmış cam parçasını görmesi epey zaman aldı.

Uzaklardan bir küfür işitti. Winston’ın ötesine baktığında Fenissa Clark’ın elinde bir arbaletle durduğunu gördü. Ayaklarının dibindeki küçük bir soğutucundan fırlatmak için bir nesne daha aldı. Nesneyi arbalete taktı.

Nova o nesnenin cam olmadığını fark etti. *Buzdu.*

Genissa'nın yüzü öfkeden kızarmıştı. Nişangâhı Nova'nın kalbine doğrulturken dişlerini gıcırdattı.

Nova kendisini yere attı. Buz saçağı hızla yanından geçip arkasındaki bir şeye çarparak parçalandı. Nova doğrulup Genissa'nın üzerine atıldı. Kızın elinde bir başka buz saçağı vardı. Fakat bu kez buzu arbalete yerleştiremeden Nova onu yere devirdi. Birlikte yere düştüler. Genissa buz saçağını savurup ucunu Nova'ya saplamaya çalışsa da Nova onu bileğinden kavrayıp yere yapıştırdı.

Nova'nın bedeni öfkeyle yanıyordu. Kanı adrenalini pompalarken Winston'ın panikle adını haykırışı zihninde tekrar tekrar canlanıyordu.

O anda hiçbir şeyi Genissa Clark'ı öldürmek kadar çok istemiyordu.

Fakat bunu yapmak yerine avazı çıktığı kadar, tiksintiyle, boğazını yırtarcasına haykırdı... *"Buna zamanım olmadığı için şanlısın!"* Ardından bir elini Genissa'nın alnına bastırıp gücünü bir balyoz gibi kızın kafatasına indirdi. Genissa'nın başı gevşekçe toprağa düştü. Dudakları aralandı. Soluk teni toza ve çamura bulandı.

Nova nefes nefese elini Genissa'nın alnından çekti. Winston ismini haykırarak henüz saniyeler olmuş, o andan beri Winston yerinden kıvıldamamıştı. Hâlâ kumun üzerinde, sırtı Nova'ya dönük diz çöken Winston'ın giysilerinin üzerindeki kızıl leke beyaz buz parçasını da belirginleştiriyordu

"Winston."

Nova, Winston'un yanına yığıldı. Bir eli onun omzundaydı. Winston'la göz göze geldiğinde Nova onun hayat-

ta kalma mücadelesini şimdiden kaybetmeye başladığını fark etti. Winston'ın teni Kuklacı olduğu zamanlardaki kadar soluklaşmıştı. "Geçti" diye fısıldadı Nova. "Geçti. Şimdi buzu çıkaramam çünkü... kanama..." Burnunu çekip arenaya bakındı. Gözleri izleyiciler arasında Muhalif şifacılar aradı. Anarşistlerin yeni müttefiklerinin hiçbirinde iyileşme becerisi olmadığını biliyordu. Fakat artık Winston'ı gerçekten *kendilerinden biri* olarak görüyorlarsa belki Muhalifler onunla ilgilenebilirlerdi. "Birini bulacağım. Biraz bekle..."

Sesi öksürüklerine karışan Winston "Kâbus" dedi. Omuzları çöktü. Topuklarının üzerinde oturuyor, her hareketinde yüzünü buruşturuyordu. "Sana... az önce... Nova diye seslendiğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Kimsenin buna dikkat ettiğini sanmam. Yürüyebilir misin? Seni..."

"Kâbus..." Winston, Nova'nın elini tuttu. Nova onun ağladığını fark etti. O anda kendisinin de ağladığını. "Dosttuk biz, değil mi?" Öksürdü. Ağzından çıkan kan altdudağına bulaştı. "Her zaman... iyi bir arkadaş olmadığımı... biliyorum fakat... ben... yanımda olmandan hep mutlu oldum. Sen küçükken. Yeniden... çocuk olmak... güzeldi."

Nova'nın nefesleri düzensizleşti. "Elbette. Elbette ki dosttuk biz."

Winston gülümsedi. Fakat yüzünde acı vardı. Gözleri boş bakmaya başlamıştı. "Sana söylemek istedim..." Öksürdü. Göğsündeki buz parçası her hareketiyle yerinden oynuyordu. "Artık emin değilim... Kötü olmak için... doğduğumdan." Nova'nın elini sıkarken Winston'ın gözleri

şefkatle yumuşadı. Nova, Winston'ın ne zaman elini tutmaya başladığından emin olamadı. "Senin kötü olduğundan ben de emin değilim. Belki de... hiçbirimiz..."

Nova yakınlardan gelen bir patlama sesiyle irkildi. Kollarını Winston'ı patlamadan korumak istiyormuş gibi açtı. On adım kadar ötede bir duman bulutu yayılıyor, Reddedilenleri, mahkûmları ve Muhalifleri yüzlerini örtmeye mecbur ediyordu.

"Winston, As'a ulaşmam gerek. Ardından seni buradan çıkaracağım, tamam mı?" Yüzünü yeniden ona çevirdi. "As ve ben..."

Dumanın ve tozun dağılmasıyla Nova'nın sözleri yarıda kaldı.

Nova'nın kolunun ve göğsünün içe çökmesini engelleyen buzun güçlkle desteklediği Winston öne yığıldı.

Ölmüştü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NOVA GÜÇLÜKLE ayağa kalktı. Sanki bir tırmık yüreğini deşiyordu. Başı dönerken arkasına döndü. Her an, her yerden hayatına kastedecek yeni bir saldırının gelmesini bekliyordu. Leroy ya da Fırtına Kuşu'ndan hiçbir iz yoktu. Tribünde Honey'yi gördü. O da kavgada yerini almıştı. Çevresini saran yabanarıları ve eşekarıları o kadar kalın bir tabaka oluşturunuyordu ki bedeni canlı bir kovani andırıyordu. Nova aynı anda Fobi'yi de gördü. Fobi'nin bedeni zehirli yılanların kıvrandığı bir çukura dönüşmüştü. Yılanlar bir grup Muhalif'in üzerine atılıp onları dağıttı. Zincirlerinden kurtulan mahkûmlar da mücadeleye katılmışlardı. Nova müttefiklerinin ve düşmanlarının hayatta kalmak için ellerinden geleni yaptıklarını gördü. Yaralamak ve öldürmek için.

Etrafta çok kan vardı. Bolca dehşet. Birçok ceset.

Nabızı hızlanan Nova yukarı baktı. Gözlerini içlerine kaçan tozu gidermek için kırıpıştırdı.

As.

As'a ulaşabilse buna bir son verebilirdi.
Sırt çantasının kayışına uzandı ve donakaldı.
Yerinde yoktu.

Arkasına baktı. Çıldırılmışçasına aradı. *Orada.* Bilinçsiz halde uzanan Genissa Clark'ın bedeninin yakınlarında. Ona doğru koştu. Sonra kendisini yere atıp toprakta kaydı. Eli sapları kavradı.

Bir terslik olduğunu hemen anladı.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır!"

Fermuar kısmen açılmıştı. Nova gerçeği zaten bilse de elleri otomatik bir şekilde çalışıp fermuarın kalan kısmını da açtı.

Sadece boş bir muhafaza.

Nova çantayı yere fırlatıp As'ı aradı. Onun belki de kalan son gücünü miğferi yanına çağırmak için kullanmış olabileceğini ümit etti. Fakat hayır... Amcası platformun kenarında neredeyse yere yığılmış halde olduğunu gördü. As boğulurmuş gibi kesik kesik nefes alıyordu. Miğfer görünürde yoktu. Arenaya göz gezdirirken Nova'nın aklından binlerce olasılık geçti. Her biri bir öncekinden daha korkunçtu. Belki miğferin kavga sırasında düşmüş, bir koltuğun altına yuvarlanmış ya da çamura gömülmüş olabileceğine inanmak istiyordu...

"Bunu mu arıyordun?"

Nova başını hızla kaldırdı.

Magpie tribünün ön sırasında dikiliyordu. Anarşinin Ası'nın miğferi elindeydi.

"Eşyalarına daha fazla dikkat etmelisin."

Nova homurdanarak Magpie'in üzerine yürüdü. Şimdiden izleyicilerin koltuklarına uzanan alçak duvarı na-

sıl tırmanabileceğini hesaplıyordu. Basamakları hızla, ikişer ikişer tırmandı.

Magpie daha önce koşmaya başlamışsa da Nova ondan hızlıydı. Magpie ilk katın tepesine vardığında Nova tırabzanı aşmıştı. Fakat Magpie çıkışa koşmak yerine koltuk sırası boyunca koşarak “*Yakala!*” diye bağırdı.

Magpie’in miğferi Kaptan Krom’a, Ölüm Bekçisi’ne hatta Adrian’a verdiğini hayal ettiğinde Nova’nın kalbi hızlandı. Ya da belki miğferi vereceği kişi...

Magpie miğferi tüm gücüyle fırlattı. Bir eliyle üzerinden atladığı tırabzanı tutan Nova’nın gözleri açık tribüne doğru kavis çizerek düşen miğferi takip ederken boğazı kurudu.

Bir çift el miğferi acemice yakaladı.

Nova dehşetle gözlerini kırpıstırdı. Tökezledi. *Callum?*

Callum da Nova kadar şaşkın, neredeyse korku içindeydi. Gözlerini Magpie’dan Nova’ya çevirdi. Tribünde yalnız kalmıştı. Muhafızların çoğu mücadeleye katılmak için sahaya inmişti. Callum bir anda elinde bulduğu miğferi inceledi. Bazılarının yapacağı gibi büyük bir açgözlülükle değil. Miğferin geçmişinden gelen bir tiksintiyle de değil.

Her zamanki Callum gibiydi işte. Meraklı ve delişmen.

Magpie tiz bir sesle Callum’a “Ne bekliyorsun?” diye seslendi. “Tak şunu!”

Dudaklarını kenetleyen Nova en yakındaki koltuk sırasına doğru hareketlendi. Callum kolay bir hedefti. Tek yapması gereken yeterince yaklaşıp onu uyutmaktı. İlk kez de yapmayacaktı bunu.

Callum miğferi kaldırıp başına yerleştirdi.

O anda Nova'nın gözüne yetişkin giysileri giyen bir çocuk gibi göründü.

Hırlayan Nova bir sonraki sıraya geçti. Callum göz korkutacak bir rakip değildi. Nova miğferi alıp görevini tamamlayacaktı.

Fakat daha on adım atmamıştı ki aklına öyle sarsıcı, öyle parlak bir fikir geldi ki dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Dizi koltuklardan birinin sert, plastik kolçağına çarpsa da acıyı doğru dürüst hissetmedi bile. Çünkü...

Hâlâ hayattaydı.

Fark ettiği gerçeğin etkisiyle bir nebze afallayan Nova güldü. Son on beş dakikada kaç kez canına kastedilmişti? Buna rağmen tüm saldırılardan sağ çıkmıştı. Hâlâ ayakta-
taydı, hâlâ nefes alıyordu ve...

Dahası tek de değildi.

Olduğu yerde donakalan Nova arenanın zeminine bakındı. Kendisini orayı ilk kez net bir şekilde görebiliyor-
muş gibi hissetti. Evet, ölenler olmuştu. Sadece Winston
–*benim için canını feda eden Winston*– değil, diğerleri de...
Kahramanlar ve kötüler. Kargaşa vardı. Yıkım vardı.

Fakat tüm bunları arasında ümit de vardı. Her şeyin değişebileceği ümidi. Bunun sonları olmayacağı ümidi.

Nova'nın akciğerleri sıkıştı. Callum'un hayret uyandıran süper gücüne daha önce yeterince maruz kaldığından o an hissettiklerinin Callum'un gücünün bir yan ürünü olduğunun farkındaydı. Fakat düşüncelerinin doğru ya da en azından doğru olduğuna inandığı şeyin sonucu olduğunu da biliyordu.

Her şeyin değişmesi için hâlâ ümit vardı. Daha iyi bir hayat için.

Bu farkındalığın ağırlığı altında donakalan sadece Nova değildi. Etrafında insanlar konuşmadan bakışıyorlardı. Yüz ifadelerinde o anın durgunluğundan doğan bir duruluk vardı.

Tüm olumsuzluklara rağmen Nova'nın hâlâ kıymetli bir yaşamı vardı. Hâlâ farklı bir yol izleyebilme şansı vardı. Bu da *hepsinin* farklı bir yol izleyebilecekleri anlamına geliyordu. Birlikte bu anlamsız yıkıma son verebilirlerdi. Yıkıp yok etmektense yeniden inşa etmeyi, yaratmayı seçebilirlerdi. Callum'un ona başından beri anlatmaya çalıştığı bu değil miydi?

Nova, Callum'un onu As'ın miğferinin gerisinden izlediğini fark etti. Onun kendisini tanıdığından da hiç şüphesi yoktu. Callum onu görmüştü. Onu tanımıştı.

Yine de bir şekilde Nova'ya bir düşmana bakar gibi bakmıyordu. Daha kısa süre önce imkânsız görünenler şimdi sadece mümkün değil, kaçınılmaz da geliyordu.

Hayat ikinci şanslarla doluydu.

* * *

Daha iki dakika önce Adrian uyanmıştı. Üzerinde Nöbetçi'nin zırhı vardı. Kendisini şimşek çarpmış gibi hissediyordu. Kâbus'un onu neyle vurduğunu bilmesine de o şeyle yine temas etmemeyi diliyordu. Gözlerini açmasının ardından gelen ilk birkaç saniyede kafası karmakarışıktı, canı yanıyordu ve yattığı yerde ezilmemiş olması karşısında şaşkıındı. Arena feci durumdaydı. Kavga taraflardan biri yok olana dek bitmeyecekmiş gibiydi.

Adrian sendeleyerek ayağa kalktı. Uzuvarındaki

karıncalanmanın hareket ettiğinde geçeceğini umarak Kâbus'u aramaya koyuldu. Eski öfkesi tamamen geri dönerken bire bir dövüşte bir daha Kâbus'a yenilmeyeceğine yemin etti.

Adrian, Kâbus'u bulup yok edeceğine defalarca yemin etmişti.

Bu kez kararlıydı.

Fakat belki de artık değildi.

O andan beri geçen iki dakikada beklenmedik bir ateşkes yapılmıştı. Adrian etrafına bakındı. Sadece kargaşa değil, oradaki herkesin kendi davaları uğruna güçlü bir inançla savaşmaya gönüllü olmaları da onu şaşırtmıştı. Nasıl oluyordu da inançları uğruna sahip oldukları her şeyi tehlikeye atmak zorunda hissedebiliyorlardı kendilerini? Kargaşanın içinde babalarını gördü; Simon, Zodyak'ı güvenli bir yere götürürken –anlaşılan Zodyak'ın bacağı kırılmıştı– Hugh ise kendisinden beklenmeyecek bir hareketsizlik içinde, açık mavi gözlerinde gerçek gözyaşlarıyla tribünde gülümsüyordu.

Adrian ikisini de görünce çok mutlu olmuştu. Kayıpların korkunç olduğunu bilse de daha da kötü olabileceğinin farkındaydı.

Üzerlerinde Cragmoor mahkûm üniformaları olan bir grup kadın ve erkek gördü. Nova'nın onlara rehabilite edilme şansı verilmesi için rica ettiğini anımsadı. Sevdigi şehrin insanlarını savunurken ölen annesini düşündü. Son yıllarda bu çökmüş toplumu yeniden inşa etmek için durmak bilmeden çalışan babalarını düşündü.

Onları uzun zamandır birbirlerinden ayıran sınırlara biraz daha anlayışla yaklaşmak, o sınırları biraz daha

fazla empatiyle bulanıklaştırmak ve biraz daha fazla tavizle hepten silmek mümkün müydü?

Bu düşünce Adrian'ı öyle afallatmıştı ki gülmeye başladı. Gözleri kalabalığı taradı. Dostlarını bulmak onların da ne zamandır yanlış bir yaklaşım içinde oldukları his-sine kapılıp kapılmadıklarını sormak istiyordu.

Kargaşada Oscar'ı, Ruby'yi ya da Danna'yı görmese de gözleri Kâbus'a çevrildi.

Kâbus tribüneydi. Koltuklardan birinin sırtını tutuyor, belirgin bir hayretle arenaya bakıyordu. Ta ki gözleri Adrian'a takılana dek.

Mantıklı düşündüğünde Adrian her şeyin zihninin bir ürünü olduğunun farkındaydı. Mantığı kontrollü olması için mücadele ediyor, ona Kâbus'un ne düşündüğünü gerçekten bilmesinin hiçbir yolu olmadığını hatırlatıyordu. Fakat bir şekilde Adrian o anda aralarında bir anlayışın olduğunu hissediyordu.

*Değer verdiğim insanları korumak için savaştım.
İnançlarımı savunmak için savaştım.*

Şimdi anlıyorum ki sen de öyle yaptın.

Çok mu farklıyız birbirimizden?

Hiçbir şey değişmemişti.

Bir yandan da her şey değişmişti. İki dakika önce Adrian, Kâbus'u öldürecekti. Fakat her şeyin mükemmel bir şekilde berraklaştığı o anın karşılığı ancak bir ateşkes olabilirdi.

Karşılığı ancak bir şans olabilirdi. Barış için, merhamet için ve...

Adrian göz ucuyla karanlık bir figür fark etti. Başını yana eğdi. Bu çarpıcı yeni gerçekliği kâğıdı yırtan bir bıçak gibi delen dış etkeni sezdi.

Fobi tribünde belirdi. Anlaşılmaz bir şekilde Anarşinin Ası'nın miğferini takan bir oğlanın arkasında dikiliyordu. Oğlan tepesinde dikilen Fobi'yi fark etmemiş gibiydi.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyordu sanki. Bir an için Adrian'ın zihni hayretle, olasılıklarla, gerçekle, ikinci şanslarla ve ümitle doluyken...

Hemen sonrasında... bunların yerini sadece dehşet aldı.

"Hayır!"

Adrian'ın çığlığıyla Kâbus dönüp onun dikkatini çekmenin ne olduğuna baktı.

Fobi tırpanını savurdu. Keskin silah oğlanın karnına saplanıp göbeğinden göğüs kemiğine kadar uzanan bir yarık açtı.

Dünya durdu. Hava Adrian'ın akciğerlerini dönmemesine terk etti.

Adrian bir çığlık işitti. Sesin Kâbus'a ait olabileceğini düşündü.

Oğlan yere yığılırken Fobi tırpanını geri çekti. Kan tribüne sıçradı.

Fobi iskelet eliyle miğferi tutup oğlanın başından aldı.

Callum Treadwell. Diğer adıyla Harika.

"Ruhu olmayan huşu duyamaz" dedi Fobi. Sanki bir an için zayıf sesinde nükte vardı. "Tıpkı korkusu olmayanın cesareti de olmayacağı gibi."

Adrian gözlerini kırıştırdı. Hâlâ olanların anlamsızlığının şokunu yaşıyordu. Sadece Callum'un cansız bedeninin bir koltuğa yığılmış olmasının değil, zihninde çatışan dünya görüşleri de onu serseme çevirmişti.

Kahramanlar ve kötüler. Dostlar ve düşmanlar. Ayrıca şu sözler... şu cümle...

Korkusu olmayanın...

Adrian'ın ağzına ekşi bir tat doldu. Hayretle Fobi'ye baktı ve neredeyse ömrü boyunca kendisine musallat olan sözcükler kafatasının içine gömülürken Callum'un ölümünün adaletsizliğini hissetti.

Fobi.

Fobi yapmıştı.

Ve şimdi Callum'un cesedi üzerinde dikilen Fobi elinde Anarşinin Ası'nın miğferini tutuyordu. Sesini herkesin onu işitebileceği şekilde yükseltti. O mucizevi anın etkisi diğerlerin zihinlerinden uçup giderken.

"Hepiniz cesurca savaştınız" dedi Fobi. "Ve şimdi... korkuyu tanıma zamanınız geldi."

Ardından bir hayalete dönüştü; başların üzerinde süzülen, mürekkebi andıran, bir belirip bir kaybolan yırtıcı bir kuş gibi. Pelerini karanlıktan farksızdı. Arenanın ortasına indi. Hiç ses çıkarmadan platforma adım attı ve miğferi başına götürdü.

Miğfer Fobi'nin elinden kurtulup kısa bir an için havada süzüldü. Ardından Anarşinin Ası'nın omuzlarının üzerine indi.

Anarşinin Ası başını kaldırdı.

Bileklerindeki zincirler bir şangırtıyla kopup toprağa düştü.

Fobi hırıltılı bir sesle "Anarşinin Efendisi" dedi. "Yeni-den yüksel ki onların çöküşünü izleyelim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ANARŞİNİN ASI miğferini geri alır almaz her şey değişti. As ayakta durmuyor, havada asılı duruyordu. Omurgasını düzleştirip ellerini esnetti. Uzuvarını yeniden hissetmeye başlamış gibi.

Arena sarsılmaya başladı. Tahtalar parçalanırken metal gıcırdadı. Koltuklar tribünde vidalandıkları yerlerden sökülüp hâlâ dövüşecek gücü kalan Muhaliflere doğru süzülerek onları oldukları yere mıhladı. Lamba armatürlerinin bağlı olduğu çelik takviye iskeletleri yapılardan ayrılıp As'ın düşmanlarının üzerine indi. Çelik çubuklar onların etrafında bükülüp derme çatma kafeslere dönüştü.

Adrian'a karşısındaki sahneyi kendi gözleriyle değil de bir film izler gibi izlediği hissine kapıldı. Bu olanların hiçbirisi ona gerçekmiş gibi gelmiyordu. Teninin üzerindeki ağır zırh; açık tribünden damlayan kan; Anarşinin Asi'nin aniden, akıl almaz bir şekilde yeniden gücüne kavuşması.

Anarşinin Asi'nı durduramazlarsa bu mücadeleyi kaybedeceklerini anlayan geri kalan Muhalifler dikkatlerini

As'a çevirdiler. Aslında bu durum onları Anarşistlerin ve Cragmoor mahkûmlarının saldırılarına açık hale getirebilirdi. Fakat onlar da olayların akışının birdenbire değişmesi karşısında afallamış gibiydiler. Sadece birkaç dakika içinde dünya görüşleri ne kadar hızla değişip sınınanmıştı.

Önce Callum Treadwell, şimdi de bu.

Sahada Kara Işık, Anarşinin Ası'nın yüzüne kör edici bir ışın gönderdi. Kötü içgüdüsel bir tepkiyle başını eğdi. Bu da arenaya yaptığı saldırıya kısa bir ara vermesine neden oldu.

Arada geçen süre Kaptan Krom'un mızrağını fırlatmasına yetti. Silah havayı yarıp sahneye çevrilmiş projektörlerin ışığı altında parıldadı.

As yukarı uçtu. Mızrak onu birkaç santim farkla ıskıladı. Kaptan'a öfkeyle dişlerini gösteren, yüzüne hınzırca bir sırıtış oturan As bileğinin tek bir hareketiyle Cragmoor mahkûmlarının zincirlerini yerden kaldırıp Kara Işık'ın üzerine gönderdi.

Zincirlerden biri Kara Işık'ın göğsünü sarıp kollarını iki yandan kilitledi. Bir başka zincir başına dolanıp ağzını kapattı.

"Hayır!" diye haykırdı Adrian. Sesi yüz sese karıştı.

Fakat bu yetmedi.

As parmaklarını hareket ettirdi.

Zincirler zıt yönlerde doğru gerilip Kara Işık'ın boynunu kırdı.

Arena çığlıklarla dolarken Adrian'ın ensesinden aşağı soğuk terler aktı. Babasının haykırışını işitti... *Evander!*

Öfke Adrian'ın içinde kükredi. Kostümünün önko-

lundan lazer diyetunu çıkardı. Callum miğferi eline geçirdiğinde içi hayretle doluyken şimdi bunun yerini öfke almıştı. Zırh eldiveni parlamaya başlarken gözlerinin önünde beyaz kıvılcımlar parıldadı.

Kara Işık'ın öldürülmesiyle harekete geçen sadece Adrian değildi. Tsunami sahada gırtlaktan gelen bir çığlık atıp kötünün üzerine dev bir dalga gönderdi. Fakat As bileğinin küçük bir hareketiyle kısa süre önce zincirlendiği platformu yana çevirerek suyla arasında bir bariyer oluşturdu. Dalga kırılıp As'tan uzaklaşarak arenanın yarısını sular altında bıraktı. Sonra parmaklarının bir hareketiyle platformu Tsunami'nin üzerine savurdu. İğreti sahne üzerine inerken Tsunami haykırıp kendisini savunmak için kollarını kaldırdı. Platformun ağırlığı altında gömüldü.

O anda As acıyla kükredi. Bir kolu sırtına gitse de eli havayla buluştu.

Adrian yumruğunu As'a doğrultsa da duraksadı. As arkasına dönünce Adrian, As'ın sırtına, sol böbreğinin yakınlarında bir noktaya kabzasına kadar gömülmüş bıçağı gördü. Adrian bıçağı kimin fırlattığını görmemişti. Bu da onu bıçaklayan kişinin... Korku Bekçisi olduğu anlamına geliyordu.

Adrian yutkundu. Epey uzaktaydı. As'a bir darbe indirmek için herhangi bir girişimde bulunursa görünmez babasını tehlikeye atacaktı.

Karar alacak zamanı yoktu. Kraliçe Arı, Anarşinin Ası'nın mahkûm tulumuna yayılan kanı görünce sahanın karşı yanındaki tribünde tiz bir çığlık attı. Kollarını ileri uzatmasıyla tüm eşekarıları As'a doğru uçup görün-

mez saldırganı aradı. Arılar onu kolayca buldu. Vızıltılar çıkaran, kalın bedenlerinin oluşturduğu kara bulut üzerine kondukları Korku Bekçisi'nin silüetini ortaya çıkardı. Adrian onun acıyla haykırdığını işitti. Simon birkaç kez bir görünüp bir kayboldu. Sonra tamamen görünür olup dizlerinin üzerine çökerek böceklerin iğnelerinin acı veren zehrinden kendisini korumak için top gibi kıvrıldı.

Adrian nişan alıp ateş etti.

Şok ışını Kraliçe Arı'nın göğsüne isabet etti. Muhtemelen o mesafeden Adrian'ın o güne dek yaptığı en iyi atıştı bu. Kraliçe Arı geriye devrilip plastik sandalyelerin üzerine hantalca yığıldı.

Arı sürüsü Korku Bekçisi'nden ayrılıp yaralanan kraliçelerini korumak için geri uçtu.

Fakat As bekliyordu. Bıçak sırtından çıkmıştı ve Korku Bekçisi'ni seçebildiğinde silahı dosdoğru düşmanının boğazına gönderdi.

Arı sürüsünün yerini bir başka sürü aldı. Altın kelebekler Korku Bekçisi'nin önünde toplandı. Danna üzerine uçan bıçağı önkoluyla durdurdu.

"İyi denemeydi" diye tısladı.

As başını yana eğdi. "Seni hatırlıyorum. Son görüşmemizde seni bir *yastık kılıfına* hapsedmiştim sanırım."

İkisinin de planladığı karşı saldırılar As'a yönelik yeni bir saldırı yağmuruyla yarıda kesildi. As'ın dikkati Danna'dan ve Korku Bekçisi'nden saldırılara çevrildi. Onun silahları ne kadar kolayca savuşturduğunu gördüklerinden kimse ona silahlarla saldırmaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden As'ın üzerine kum fırtınaları, asit yağmurları hatta sağır edici ses dalgaları gönderiyorlar-

dı. As çevresine bir dizi bariyer örmek için bulabildiği her şeyi –sandalyeler, kapılar, podyum, duvarlardan kopan cüruf blokları, tavandan çektiği metal plakalar– kullanarak hücumları elinden geldiğince savuşturuyordu. Adrian da mücadeleye bir dizi ateş topu ve şok ışınıyla katılsa da hiçbirisi As'ın savunma hattını aşamadı.

Bu sırada As'ın gözleri parıldıyordu. Özlediği bir oyuna kavuşmuş gibi.

Ta ki siyah bir duman topu As'ın tam yüzüne çarpma ve onu bir öksürük nöbetine sokup yüzünden sırtışını silene kadar. Adrian'ın içi gururla doldu. Duman topunu kargaşanın içinde bir yerden Oscar'ın gönderdiğinden emindi.

Danna yeniden kral kelebeği sürüsüne dönüştü. Korku Bekçisi ayaktaıdı ve hâlâ görünür durumdaydı. Yıkımın içinden düşe kalka uzaklaşmaya çalışsa da hareketleri sarsaktı ve engebeli, çamurlu zeminde ayakları kayıyordu.

Adrian çömelip sıçradı. Cıvık çamurun içine sertçe indi. Babasıyla arasındaki kalan mesafeyi de aşp tam Simon tökezleyip sertçe bir dizinin üzerine düştüğünde kayarak onun yanında durdu. Adrian yakından Simon'ın yüzündeki, ellerindeki, boğazındaki, üniformanın örtmediği tüm noktalardaki onlarca iğne izini görebiliyordu. Şişliklerin ucunda uç veren beyaz cıbanlar.

“İyi misin?” diye sordu Adrian.

Simon gözlerini ona çevirdi. Şaşkıındı. Saniyeler sonra Hugh, Simon'ın yanına gelip çömeldi. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Çelik gibi gözleri Nöbetçi'ye çevrildi. Fakat yer sarsılıp çevrelerindeki duvarlar çatlarken hızla kocasına koştu. “Simon, ne oldu? Sorun nedir?”

“Beni sokan eşekarılarından en az birinin iğnesinde Ajan N vardı” dedi. Hugh’un gözlerine neredeyse özür diler gibi baktı. “Gücüm etkisizleştirildi.”

Hugh dişlerini sıktı. Adrian onun bu yanıtı beklediğini fark etti.

Hava Adrian’ın akciğerlerini terk etti. Korku Bekçisi –bir Konsey üyesi ve ilk Muhafiflerden biri– artık normal bir insana dönüşmüştü. Söylemesi ne de kolaydı.

“Seni buradan uzaklaştırmamız gerek” dedi Hugh. Kolunu Simon’a doladı. “Ayğa kalkabilecek misin?”

Simon soruya ve yardım teklifine aldırış etmedi. “Adrian’ı gördün mü?”

Adrian babalarının paylaştığı endişe karşısında irkil-di. Hugh başını iki yana sallayınca Adrian gerçeği ağzından kaçırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Simon’ın ayağa kalkmasına yardımcı olan Hugh “Onu bulacağız” dedi. “Güçlüdür o. Bir şey olmaz ona.” Bunu neredeyse tüm evrene bir tehdit savururmuş gibi söylemişti.

Adrian yüzünü buruşturdu.

Bedeninin ağırlığını ayaklarına vermesiyle Simon az kalsın devrilecekti. “Sadece... tüm bedenim içeriden yanıyor gibi. O eşekarılarında nasıl bir zehir varsa...” Homurdandı.

“Onu ben götüreyim” dedi Adrian.

Hugh kaşlarını çatı.

“Senin Anarşinin Ası’nı durdurman gerek” diye ekledi. O ana kadar kötünün dikkatini çekmemiş olduğu için şanslı olduğunun farkındaydı. As’ın mahzenmezarlarda Nöbetçi’nin zırhının kontrolünü ne kadar kolayca ele geçirdiğini anımsadı. Üstelik o sırada miğferi bile yoktu.

Adrian, Anarşinin Ası'na şimdi saldırırsa fayda getirmek bir yana dursun onlara bir yük olurdu.

Hugh'un yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "Teşekkür ederim."

"Öldürülme sakın" diye mırıldandı Simon.

Hugh az kalsın gülümseyecekti. "Denesin de görelim." Ardından gitti.

Simon ancak Adrian'la yalnız kaldığında iç geçirdi. "Ben görmek istemiyorum."

"Ona bir şey olmayacak. Haydi. Ağırlığını bana ver."

Simon, Adrian'a yaslandı. Birlikte en yakın çıkışa yöneldiler. Arenanın idari ofislerine uzanan beton bir tünele. Çektiği acıya ve güçlerini kaybetmesinin verdiği sıkıntıya rağmen Simon dumanın ve tozun içinde gözlerini kısarak etrafa bakınmaya devam etti.

Adrian, Simon'ın *onu* aradığını biliyordu.

Tüneli yarılamlışlardı ki Simon'ın ayağı yerde yatan –Adrian'ın ölü mü yoksa bilinçsiz halde mi olduğundan emin olamadığı– bir mahkûmun bacağına takıldı. Omzunun yere çarpmasıyla Simon acıyla inledi.

Adrian, Simon'ın yanına çömelip bir yandan sahanın ortasındaki mücadeleden gözünü ayırmadan onu ayağa kaldırmaya çalıştı. As'ın etrafındaki zemin molozlar ve savaşta düşenlerin bedenleriyle kaplanmıştı. Muhalifler tribünde kendilerine siperler arasalar da As koltukları öyle kolayca sökebiliyorken bu çabaları sonuç vermiyordu. Kaptan Krom düşen mızrağına ulaştı.

Simon, Adrian'ı kollarından tutarak yeniden ayağa kalktı. İkisi ayakta Kaptan Krom'un Anarşinin Ası'nın üzerine yürüyüşünü büyülenmiş gibi, ümitle izledi.

“Haydi Hugh” diye fısıldadı Simon.

Hugh daha da hızlandı. Babasının eski düşmanı ile arasındaki mesafeyi kapatışını izlerken Adrian, Simon’ın dirseğine yapıştı.

Hugh ve As arasında sekiz metre kadar bir mesafe vardı.

As’ın sırtı Hugh’a dönüktü. Muhaliflerin saldırıları seyrekleştiği gibi gitgide daha fazla Muhalif moloz yığınlarının ve eşyaların altında kalıyordu. Fakat pes etmemişlerdi. As arenanın çatısından öyle çok parça koparmıştı ki tepelerinde geniş bir delik açılmıştı. Delikten içeri soğuk giriyor, arasından bulutlu gece göğü görünüyordu. Yeterli destek olmadığından kubbeli tavan içe göçmeye başlamıştı. Buna rağmen As tavandan metaller ve kirişler koparmaya devam ediyordu. Bu parçaları kullanarak bir elektrik topunu ve eriyik lav saldırısını savuşturdu. Peşlerinden çelik borular fırlattığı bir grup Muhalif dağılıp kendilerine siperler aradılar.

Kaptan Krom’un As’la arasında dört metre kalmıştı. Üç. İki.

Yerdeki kırık platformdan zincirler yükselip Kaptan’ın ayak bileklerine dolandı. Kaptan yüzüstü yere yığıldı. Mızrağı As’ın dikildiği yerden sadece bir iki metre ötede toprağa saplandı.

Adrian ve Simon aynı anda haykırdılar. “*Hayır!*” Simon, Hugh’a doğru koşacakken Adrian onu kolundan tutarak engelledi.

Anarşinin Ası can düşmanına baktı. Molozların arasından iki zincir daha yükselip Kaptan’ın bileklerini sardı.

“Etkileyici gücünü bunlardan kurtulmak için kullan

Kaptan.” Tribünden biri As’ın üzerine cızırtılar çıkaran bir enerji topu fırlattı. As başını yana eğdi ve arenanın devasa görüntüleme ekranı yere düşüp enerji topunun önüne geçti. “Yoksa son görüşmemizin üzerinden geçen yıllarda hamladın mı?”

“Git” diye fısıldadı Adrian. “Ona yardım edeceğim.” Simon’ı bırakıp yüzünü Anarşinin Ası’na çevirdi. Fakat korku kafatasının içini dövüyordu. *Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.*

Yumruklarını sıkı.

“Alınma” dedi Simon, “fakat senin şu teneke kostümünün seni ona karşı koruyacağını sanmıyorum.”

“Evet baba, biliyorum. Fakat bana güven. Halledeceğim.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Simon “Ne dedin sen?” diye sordu.

Nefes veren Adrian elini göğsüne bastırdı.

Zırhı bedenine geri çekilmeye başladı.

* * *

Nova, Callum’u hayata döndürmeye çalışmayı bırakmıştı. Bunun başından beri faydasız olduğunu bilse de dakikalar boyunca oğlanın karnındaki kanamayı durdurmak için çabalamıştı. Fakat durum ümitsizdi. En yetenekli dâhi şifacıların bile öyle bir yarayı kapatabileceklerinden şüphe ediyordu.

Nihayet cesetten düşe kalka uzaklaştı. Gözlerinden yaş akmasa da güçlkle nefes alabiliyordu. Etrafına baktı. Neredeyse nerede olduğunu unutacaktı. Arena

zamanında Çirkin'le dövüştüğü ve düşmanları arasında kendisine bir yer edindiği mekândan çok farklı görünüyordu.

Ölüm ve yıkım.

As bunlarla anılmıyor muydu?

Callum'un engellemeye çalıştığı tam olarak da bu değil miydi?

Hem kahramanlardan hem kötülerden çok sayıda ölü vardı. Nova birçok Muhalif'in yıkık duvarların ve ters dönmüş koltukların ardına gizlendiklerini fark etti. Ara sıra cesaret edip ortaya çıkarak As'a saldırırsalar da çabaları sonuç vermiyordu. Hiçbiri As'ın dengi değildi. On yıl önce de değildiler ve aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi. Son on yılda Nova ve diğerlerinin bakımını üstlendikleri hasta ve zayıf amca göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuş, yerine tün dünyanın tanıdığı kötü gelmişti.

Nova *kendisinin* bu kötüyü tanıdığından emin olamıyordu. Sahi kimdi o?

Her halükârda savaş artık As'ın özel gösterisine dönmüştü. Nova arenanın diğer yanında, tribünlerde Honey'yi gördü. Arıları bedenine tırmanırken birkaç koltuğun üzerinde iki büklüm duruyordu. Bu tablo Nova'nın aklına bir cesedin üzerindeki kurtçukları getirdi. Ürperti. Kraliçe Arı'nın ölmemiş olmasını diledi.

Fobi'yi bulmak daha zor oldu. Ta ki Nova kanatları olmayan Tamaya Rae'ye doğru sürünen mürekkep karası boa yılanını fark edene ve Konsey üyesinin yılanlardan korktuğunu hatırlayana dek. Midesi ekşiyen Nova kadına karşı duyduğu acıma hissine şaştı. Fırtına Kuşu'na sevgi beslemezdi fakat... yeterince çile çekmemiş miydi?

Gözlerini Fırtına Kuşu'ndan ayıran Nova sahayı çevreleyen alçak duvara yaslanan Leroy'u gördü. Yanında bir grup Cragmoor mahkûmu vardı. Hepsinin de üzerinde kan ve toprak vardı. Anarşinin Ası'nı benzer bir huşu ve kararsızlıkla izliyorlardı. Leroy'un yüzünde ise sabırsız bir sırıtış vardı.

Müttefiklerini bulan Nova, Adrian'ı aramaya koyuldu. Tüm bu çetin sınav boyunca Adrian'ı bir kez olsun görmemişti. Belki de Ajan N'yi ve idamı sessizce protesto etmek adına evde kalmıştı. Ümit edilemeyecek kadar olanaksız mıydı bu?

Nova kargaşada zaman zaman Danna'nın kelebeklerini görüyordu. Ruby ve Oscar da oradaydılar işte: Spikerlere ayrılan, tribünün en yukarısındaki kabinlerden birinde. Kabinin cam penceresi kırılmıştı. Oscar, As'ın üzerine duman okları gönderiyordu. Pek faydası olmasa da. Nova, Ruby'nin sahadaki kavgaya neden katılmadığını merak etti. Kavgadan kaçıp bir kenara çekilmek ona göre değildi. Her halükârda Nova ikisini hayatta görünce rahat bir nefes almıştı.

Fakat Adrian neredeydi?

Nova, Callum'un cesedinden tökezleyerek uzaklaştı. Bacakları kurşun gibi ağırdı.

Nova buna bir son vermezse As hepsini yok edecekti. Artık miğferini de elde etmişti. Başarmışlardı.

Artık gidebilirlerdi.

As neden oradan ayrılmıyordu?

Nova koltuk sırasının sonuna geldiğinde az kalsın son plastik koltuğa iki büküm uzanan ufak tefek bedene takılıp düşecekti. Nova donakaldı.

Magpie başını kaldırmadı. Fakat şüphesiz Nova'nın orada olduğunu biliyordu. *Kâbus*'un orada olduğunu. Dizlerini göğsüne çekmişti ve kollarını bacaklarına sıkıca sarmıştı. Yüzü toz içindeydi. Gözlerinden çizgi çizgi yaşlar süzülüyordu.

Nova ne yapacağını bilemedi. Magpie bir Muhalif, bir düşmandı. Zaten Nova da kızdan asla hoşlanmamıştı.

Yine de Nova'nın içinde bir şeyler öylece yürüyüp uzaklaşmasına engel oluyordu.

Magpie hıçkırarak "Beni çok kızdırırdı" dedi. Nova onun konuşabildiğine olduğu kadar bir kez olsun ağzından şımarıkça laflar çıkmadığına da şaştı. Magpie burnunu çekti "Yine de... miğfer onda olursa kazanabileceğimi düşünmüştüm. Gıcığın tekiydi fakat o her zaman... hepimizden daha cesurdu. Hak etmedi... Bu şekilde..." Magpie yüzünü buruşturdu. "Benim hatam. Ona miğferi vermemeliydim."

Nova alnındaki teri sildi. Bunu yaptığında yüzünde kan izleri kaldığından şüphesi yoktu. "Fobi'nin suçuydu bu."

Bir kez daha burnunu çeken Magpie başını *Kâbus*'a doğru çevirdi. Gözleri nefretle doluydu. "Senin de suçun."

Nova yutkundu. "Biliyorum."

Nova elini uzattı. Magpie geri kaçtı. Fakat iş işten geçmişti. Nova'nın parmaklarını alnına sürttüğü kız basamaklara yığılıp uyuyakaldı.

Nova sendeleyerek basamaklardan indi. Zarif bir iniş yapamayacak kadar bitkindi. Çamur kaplı sahaya yığıldı. Kendisini doğrulup yola devam etmeye zorladı.

Sonra onu fark etti. Bu kez görünmez olmayan Korku

Bekçisi'nin karşısında dikilen Nöbetçi'yi. Görünür olduğu gibi yüzü şişlerle kaplıydı. As yine konuşuyor, el ve ayak bilekleri zincirlerle sarılı Kaptan Krom'a sataşıyordu.

Nova bunu durdurabilirdi. Her şey çok çabuk kontrol-den çıkmıştı. Nova'nın planladığı, istediği bu değildi.

As'a ulaşması gerekiyordu.

"As" diye söze girdi Nova. Fakat sesi bir hırıltıdan ibaretti. O gece kaç kez haykırmıştı? Öfkeyle, kederle ve inkâr içinde. "As..."

Nöbetçi, Anarşinin Ası ve Korku Bekçisi'nin arasına girip koruyucu bir kalkan rolü üstlendi. Nova başını iki yana salladı. Kostümünün As gibi bir telekinetik karşısında ne kadar kırılgan olacağını fark etmediyse tam bir budalaydı.

Yalnız... As'ı yakalayan da Nöbetçi'ydi...

Sonra Nöbetçi bir elini göğsüne bastırdı ve zırhlı levhalar sıkışmaya, kostüm kendi içine katlanmaya başladı. Nova kostümün origamiyle yapılmış bir bebek gibi gitgide küçülerek oğlanın göğsünün içinde kayboluşunu izledi.

Nova donakaldı.

Görüşü bulanıklaştı, gözleri bir tek noktaya odaklandı. Küçük bir dürbünden bakıyormuş gibi, her şey daha da odaklansa da gördüklerinden emin olamıyormuş gibi.

Oğlan...

Nöbetçi...

Adrian'dı o.

Nova olup bitenleri görmesine rağmen kavramaya çalışıyor, bu sırada amcası molozların arasından silah olarak kullanabileceği yüzlerce nesne çıkarıyor, Adrian'ın ve babasının etrafını bir kenara atılmış kesici aletlerden,

parçalanmış tahta kirişlere kadar her şeye çeviriyordu.

“Hayır...” Nova’nın sesi titredi.

As, Nova’yı duymadı.

Nova öne sendeledi. Adrian ve Nöbetçi’nin aynı kişi olduğunu bir türlü kabullenemese de As’ın Adrian’ı öldürmeye niyetli olduğunu görebiliyordu. Aynı anda onca silahla saldırıya uğrayan kimse hayatta kalamazdı.

Nova onları izleyemiyordu. Adrian da aynı kaderi paylaşamazdı. *Herkes* ölebilirdi fakat Adrian...

“As!” diye haykırdı Nova. “As, bekle!”

As beklemedi.

Parmağının bir hareketiyle bir araya getirdiği tüm parçaları Adrian’ın üzerine gönderdi.

Nova çığlık attı.

Adrian sol elini ileri uzattı.

Avucundan bir şey çıktı ve gitgide genişledi. Nova’nın çığlığı sönmeden kendisinin ve Simon’ın etrafını sardı.

Mızraklar, hançerler ve kırık beton parçaları ölümcül bir güçle o şeye çarpıp hiç zarar veremedi. Sekti.

Nova’nın çığlığı kesildi. Şokun ve şaşkınlığın etkisi altındaki Nova sustu.

Neydi bu?

Bir tür duvar. Işıldayan bakır rengi harçla birbirlerine tutturulan görünmez tuğlalarla örülmüş koruyucu bir bariyer. Bariyer Adrian ve babasının çevresinde yuvarlak bir kule gibi yükselmişti. Bir tür güç alanıyla desteklenen bir ortaçağ kulesi...

Adrian bunu nasıl yapmıştı?

Ayrıca Nöbetçi’nin yapabildiği her şeyi nasıl yapabilmışti? Adrian’dı o. *Eskiz*’di.

As da şaşırmış gibiydi. İkisini birbirinden ayıran pırıltilı duvarın diğer yanından Adrian'ı süzdü. "Ne çok numaran var" dedi. "Fakat hemen de kibirlenme. Henüz yıkamayacağım bir duvar karşıma çıkmadı."

"Dövme?" diye mırıldandı Nova. Adrian'ın bileğine yaptığı dövmeyle anımsadı. Şato kulesi. *Teorik olarak bunu kendim ve yakınımıdaki herkes için bir bariyer oluşturmak için kullanacağım...*

Nova gözlerini Adrian'dan ayırıp bitkince amcasına doğru yürüdü. Onu kolundan tutup nefes nefese "As" dedi. As irkildi. Orada düşmanlarından başkalarının da olabileceğini unutmuş gibi. "Gitmemiz gerek."

As miğferin ince deliğinden Nova'yı süzdü. "Gitmek mi? Her şey daha yeni yeni ilginç bir hal almıştı."

"As" dedi Nova. Bu kez daha ısrarcı bir sesle. "Özgürlüğüne kavuştun. Miğferini geri aldın. Bu uğurda çok şey feda ettik. Yaralılarımızı tedavi etmemiz gerek. Yeniden toplanmalıyız."

As alaycı bir tavırla burnundan güldü. "Başladığımız işi bitirmemiz gerek." Sonra kükreyerek bir elini göğese uzattı. Ardından yumruğunu boşluğa indirdi.

Duvarlardan çelik kirişler fırladı. Zeminden beton bloklar söküldü. Taşın, tahtanın, alçının ve camın iç içe geçtiği bir hortum arenada dönerek çok renkli bariyere çarptı. Adrian hareketsiz kaldı. Bariyeri her yönden gelen saldırılarla dövülürken, Anarşinin Ası duvarı yıkmak için elinden geleni yaparken Adrian'ın yüzünde çok küçük bir korku seçiliyordu.

Adrian'ın duvarı dayandı.

"As!" diye haykırdı Nova. Sesi onun yarattığı fırtınada

güçlükle işitiliyordu. “Dur! *As Amca*, lütfen!”

Kargaşa kararsızlaştı, yavaşladı ve nihayet tamamen durdu. As’ın ifadesinde hâlâ öfke vardı. Yüzü nefretle çarpılmıştı. “Eğer bunların sebebi o ise...”

“Sebeup *biziz*” dedi Nova. Doğruyu söylemese de tam anlamıyla bir yalan da değildi bu. “Destek ilerin ve dostların. Ailen. Etrafına bir bak. Bugün yeterince çok şey yaptık. Artık bizden olanlarla ilgilenme zamanı.”

As etrafına baktı. Nova onun orada ne gördüğü hakkında ancak tahmin y r tebilirdi. Savaşın verdiği tahribat, As’ın ve miğferinin yol açtığı yıkım, cesetler... Çok sayıda ceset.

Yüksek sesli bir tıslama işitmesiyle Nova’nın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. Nova arkasına döndüğünde tepesinde boa yılanının yükseldiğini gördü.  rk t c  beyaz gözleri Nova’nın gözleriyle buluştu. Ardından yılanın bedeni vıcık vıcık bir sıvıya dönüştü ve Fobi bir kez daha ortaya  ıktı. Pelerini kısa bir süre için yılan derisi gibi parıldadı ve bedeninin etrafında maddeleşti. Kapüşonu olmayan ağzından çıkan hırıltılı nefesleriyle titredi.

Daha Fobi konuşmadan Nova onun kendisini hangi suçlamalarla geleceğini seziyordu. Bunları işitmek de istemiyordu. As’ın işitmesini de.

Gerçeği.

Anarşının Ası’nın bu kavgadan galip çıkacağı düşüncesi Nova’yı dehşete düşürüyordu.

Nova elini Fobi’ye doğru çevirdi. Dişlerini sıkarak ona baktı. “şimdi olmaz” dedi. Ardından dikkatini yeniden amcasına çevirdi. “As, lütfen. Buraya seni kurtarmaya

geldik ve bunu başardık. Amacını hatırla. Zulmün olmadığı bir dünya. Özgür iradesi olan bir toplum. Bunlara ulaşabiliriz. Fakat burada değil. Bu şekilde değil.”

Öfke nöbeti nasıl bir anda geldiyse As aynı hızla yeniden sessizliğe büründü. Kasları gevşedi. Parmakları aralandı.

Yarattığı hortumun durmasıyla ona kapılan her şey yere dökülmeye başladı. Müttefikleri molozların içinde ağır ağır belirip saklandıkları yerlerden çıktılar. Sadece Anarşistler ve Reddedilenler değil mahkûmlar da.

As onları ses çıkarmadan süzdü. Ardından bakışlarını biraz daha uzun süre Kaptan Krom’a, Korku Bekçisi’ne ve Adrian’a çevirdi. Sessizliğinde bir vaat vardı. Bir vaat ve bir tehdit.

Nova bunun üzerine düşünmemeye çalıştı.

As hâlâ kargaşanın ortasında dikilen Cragmor mahkûmlarına doğru dönüp parmaklarını araladı. Mahkûmlar yüzlerini buruşturup aynı anda öne eğildiler. Yüzlerindeki kaslar acıyla gerildi. As’ın onlara acı verdiğinden emin olan fakat sebebine akıl erdiremeyen Nova yüzünü buruşturdu.

Ardından mahkûmlardan biri –kafeteryada Nova’nın yanında dikilen– tulumunun yakasına uzanıp dayanıksız kumaşı yırttı.

Küçük bir cihaz adamın ayaklarının dibine düştü.

Derisinin altına gömülü takip cihazı şimdi kanla kayganlaşmıştı ve üzeri tozla kaplanmıştı.

As kendi cihazını da çıkardı. Derisinin altından çektiği cihazı giysisinin yeninden geçirip toprağa attı ve topunun altında ezdi.

As geniş bir beton levhayı yanına getirip üzerine çıktı ve diğerlerine de aynını yapmaları için işaret etti. Nova, Honey'yi görünce rahat bir nefes aldı. Her ne kadar kir içinde ve tökezliyor olsa. Omuzlarına yaslandığı Leroy'la birlikte aksak adımlarla As'a doğru yürüyorlardı. Diğerleri –Reddedilenler ve mahkûmlar– onların peşinden giderek savaş alanının kenarında As'ın etrafına toplandılar. Tek kelime daha etmeden siyah dumana dönüşen Fobi hariç.

İçlerinde Winston Pratt'in de olduğu ölüleri geride kaldı. Nova, Winston'u ve Callum'un cesetlerine son kez kederle bakarken As'ın avuçlarını kaldırmasıyla beton blok havalanarak ağır ağır ve dengeli bir şekilde arena sahalarının üzerine yükseldi.

Dengesini korumak için diz çöken Nova kendisini Adrian'a bakmaya zorladı. Adrian hâlâ ayakta duruyordu. Onları ayıran parıltılı duvarın gerisinde cesurca, cüretkârca dikiliyordu. Kendisini Nova'dan ve müttefiklerinden korumak için kurduğu duvarın gerisinde.

Gözleri uzaktan buluştuğunda Nova sayamayacağı kadar çok duygunun etkisi altındaydı.

Kötüler arenanın yıkık çatısından çıkarak gittiler.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

UZUN SÜRE HAVADA süzülmeseler de Nova, As'ın gözlerindeki dinginliği ve gücü görünce onun istese yol boyunca onları havada tutabileceğini düşündü. As yorgun değildi. İçinde şüphe yoktu.

Leroy, As'a kılavuzluk ediyordu. Arenadan ayrılmasının ardından tasasızca geçirdikleri zaman kısa sürmüştü. Nova sonrasında olacaklarla yüzleşmeye hazır değildi.

Hâlâ şahit olduğu gerçekte yüzleşmesinin etkisinden yeni yeni sıyrılıyordu. Arenada yaşananlar tekrar tekrar zihninde canlanıyordu. Nöbetçi Adrian'dı. Adrian Nöbetçi'ydi.

Taşlar Nova'nın kafasının içinde hızla, birbiri ardına yerlerine oturuyordu. Nova'nın onunla her karşılaşmasında Nöbetçi'nin yeni güçler kazanmış olması. Adrian'ın dövmleri kendi becerilerini artırabilmek için kullanabileceğini düşünmesi. Nova ve ekibin geri kalanının olduğu her yerde Nöbetçi'nin hep yakınlarda bir yerlerde ortaya çıkması. Nova'nın Adrian'ı ve Nöbetçi'yi aynı anda, aynı

yerde hiç görmemesi. Kâbus'u bilinçsiz halde yatan Max'in tepesinde gören Nöbetçi'nin nasıl onu öldürmeye yeltenmesi. Cloven Cross Kütüphanesi yanarken Nöbetçi'nin Nova'yı kurtarması.

Adrian. Nöbetçi.

Nöbetçi. Adrian.

Nova bu gerçeği daha erken fark etmediği için kendisini tarihteki en büyük budala gibi hissediyordu.

Adrian Everhart. Nova'nın bileziğini düzelten. Onun çocukluk hayalini gerçeğe çeviren. Bir gece için uyuyabileceği bir geceyi mümkün kılan, bir kez olsun kendisini emniyette ve koruma altında hissetmesini sağlayan Adrian Everhart.

Adrian, Nova'nın düşmanıydı. Ne zamandır peşinde olan kişiydi. As'ı o yakalamıştı. *Adrian.*

Nova'nın midesi kasılıp çalkalandı. Öyle ki kusacağını düşündü.

As yön değiştirip onları Leroy'un işaret ettiği yere indirdi.

Nova ağzına dolan ekşi safrayı yuttu. Düşünmeyecekti. Adrian'ı, Nöbetçi'yi, Winston'ı, Callum'u düşünmeyecekti. Ölenleri ve artık güçleri olmayan yüzlerce Muhalifi de.

Anarşistlerin kendisine yalan söylediğini de.

Nova o gün başarılı olmak için üstlendiği görevi yerine getirmişti ve o an kendisiyle gurur duymaktan geri kalmayacaktı. *Her iki taraftan da* çok daha az kayıp olacağını ummuşsa da olan olmuştu ve artık geri dönüşü yoktu. Anarşistlerin yeniden bir arada olduklarını düşünerek teselli bulmaya çalıştı. As miğferini geri almıştı. Muhalifler artık onları Ajan N ile tehdit edemeyeceklerdi.

İşler umduğu gibi gitmemişti. Fakat en azından başarısız olmamıştı.

Güzel bir gündü bu.

As onları Dave'in Rehinci Dükkânı'nın olduğu sokakta bıraktı. Yan sokakta sigara içen bir adam tulumları çamurlu, giysileri kan içindeki perişan haldeki gruba, As'a ve miğferine hayretle baktı. Ağzı açık kalan adamın elinde unuttuğu sigara yanarak parmaklarına kadar ulaştı.

As'ın bir hareketiyle sigara yere düşüp yakındaki sokak lambasının altındaki su birikintisinde söndü.

Adam inledi. Titriyordu ve korkmuştu. Sonra arkasına dönüp koşmaya başladı. Çok geçmeden ara sokakta kaçan adamın sert ayak seslerinden başka bir şey işitilmez oldu. Bir de rehinci dükkânın vitrinindeki flüoresanlı KAPALI tabelasından gelen elektrik cızırtıları.

Reddedilenlerden biri boğazını temizleyip sessizce "Şey, bu Dave'di" dedi.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Kimse dükkâna doğru hareketlenmedi. Herkes As'ın ilk hamleyi yapmasını bekliyordu. Nova cesaret edip de As'a bakabildiğinde ise As'ın miğferinin gerisindeki gözlerde tiksinti gördü.

Nihayet Leroy "Yeraltında herkese yetecek kadar alan var. Çok geniş olmasa da..."

"Burada kalmayacağız" dedi As. "Sıçanlar gibi gizlenmeyeceğiz. Bir daha hayır. Bu kez hayır."

As'ın elini kaldırmasıyla rehinci dükkânının parmaklıklı kapısı menteşelerinden sökülerek fırladı. Kilitler ve sürgüler parçalandı. Bir zil çalsa da kapının kaldırılma düşmesiyle sesi kesildi.

Öyle sarsıcı ve beklenmedik bir gürültü çıkmıştı ki herkes irkilmişti. Hiçbir şey olmamış gibi kapı aralığından geçen As hariç. “Burada başka müttefiklerimiz var mı?” diye sordu. Elektrikli ev aletlerinin olduğu raflara, mücevherlerin bulunduğu vitrinlere göz attı. “Onlara geldiğimizi ve gitme zamanının geldiğini haber verin.”

Reddedilenlerden biri arka odaya yöneldi. Fakat buna gerek kalmadı. Gürültüye koşan Narcissa elinde bir tabancayla dükkâna daldı.

Narcissa onları görüp aniden durunca arkasından gelen Millie ona çarptı. Narcissa yakınındaki bir rafa güçbela tutundu. Kısa sürede hepsi oraya doluştu. Vitrinlerin etrafında dizilip ağızları açık Anarşinin Ası’na baktılar. As’ın hapishane üniformanı yırtılmış, üzerine kan bulaşmıştı. Cılız bileklerinde zincirlerin bıraktığı morluklar vardı. Fakat herkesin bildiği o miğferle ürkütücü görünüyordu. Sırtı dikti ve çevresine inkâr edilmez bir güç hissi yayıyordu. Sanki geçtiği yerleri elektriklendiriyordu.

As onların gözlerini kendisine dikmelerine izin verdi. Soluklanmalarına ve dönüşünü sindirmelerine de.

Sonra birden “Bu akşamki mücadeleye katılmamayı seçmenizi anlıyorum” dedi. “Beni özgürlüğüme kavuşturma çabalarında yoldaşlarıma katılmak yerine kendi çıkarlarınızı korumayı tercih ettiniz. Benim hayatım yerine kendi hayatlarınızı seçtiniz.”

Nova loş ışıktaki bile Narcissa’nın yüzünün kireç kesildiğini görebiliyordu. O gece arenadan uzak duran Reddedilenlerin yüzlerine korku oturdu.

Nova onları korumak adına ağzını açtı. As savaşmasalar da onların da yardımının dokunduğunu bilmeliydi.

Fakat daha o konuşamadan As gülmeye başladı. Pes, keyifli bir sesle.

“Artık Anarşistlersiniz. Birer Anarşist olarak da başkasının hayatı yerine kendi hayatınızı *her zaman* seçebilirsiniz. Sizi takdir ediyorum. Sizi... affediyorum da.”

Kimse kımıldamadı. Kimse ne gülmeye ne de rahatladığını belli etmeye cesaret edebildi.

As onları kışkışlar gibi kolunu salladı. “Eşyanızı ve işe yarar malzemeleri alın. İki dakikanız var.”

As gözlerini onlardan ayırıp uzakta kalan duvara yaslanmış bir giysi askısına işaret etti. Uzun bir asker ceketi askısından ayrılıp As’a doğru uçtu ve omuzlarına dolanıp o iğrenç tulumu gizledi. Altın sarısı düğmeler kendi kendilerine iliklenirken As sokağa geri döndü. Öyle vasat hurdalarla çevrili olmaya bir saniye daha tahammül edemeyecekmiş gibi.

Kötüler bakıştılar. Gölge odada bedenleri gergindi. Bazı bakışlarda sevinç ve umut vardı. Diğerlerinde ise şüphe hatta korku.

Fakat hiç tartışan yoktu. Hiç soru sorulmadı. Hiç öykü anlatılmadı.

İşe koyuldular.

* * *

Grup ikinci kez gökten inerken Nova vardıkları yerin rehinci dükkânından daha konforlu bir olmadığını düşündü.

As onları on yıldan daha uzun bir zaman önce katedralinin dikili olduğu çorak topraklara geri getir-

mişti. Ayakları yere değer değmez alelacele topladığı eşyasıyla dolu sırt çantasını sıkıca tutan Narcissa rahat bir nefes alıp titreyerek devrik sütunlardan birinin üzerine yığıldı.

Katedralin kuzeydoğu tarafı hâlâ ayakta idi: Kütüphane, papazlar meclisi binası, ana şapel. Her ne kadar çatısı ve güney duvarı yıkılmış, büyük bronz çanlardan bazıları taş harabelerin arasından görünse de çan kulesi bile yerindeydi. Bunlar haricinde katedral bir moloz yığınınından farksızdı. Orta sahnın, koroya ayrılan bölme, onca ince mimari örneği kahramanlar ve kötüler arasındaki çatışmada tahrip edilmişti.

Nova şimdiden yol arkadaşlarının hayal kırıklığını sezebiliyordu. Rehinci dükkânı pek de rahat bir yer olmasa da barınak ve emniyet sağlıyordu. As onlardan burada kalmalarını bekleyemezdi.

Fakat harabelerin karşısında dikilen ve miğferinden yansıyan alacakaranlık ışığında terk edilmiş çan kulesine bakan As'ın yüzünde bambaşka bir ifade vardı. Nova, As Amca'sının mazlum olmadığına ve acı çekmediğinde gösterişten keyif alabilecek biri olabileceğini düşündü.

As öne çıktı. Parmaklarının bir hareketiyle molozun içinde bir patika açtı. Bir zamanlar ana girişin olduğu yerin birkaç adım ötesinde duraksadı. İnananlar o girişin büyük, oymalarla süslenmiş çift kanatlı kapısından geçerek orta sahına ulaşıyorlardı. As onlara doğru dönüp "Hepinizle gurur duyuyorum" dedi. "Dünyanın her yanındaki dâhiler bu geceki zaferimizden cesaret alacaklar."

Leroy elini Nova'ya çevirdi. "Övgülerin çoğunu küçük Kâbus'umuz hak ediyor. Her şeyi o planladı." Nova'ya göz

kırptı. “Artık her şey değişecek. Göreceksin Nova. Yapılan hiçbir fedakârlık boşa gitmeyecek.”

Nova kaşlarını çattı. Savaşta yaşananlar zihninde canlandı. Callum. Winston. *Adrian*.

Olanların hiçbirinden dolayı övgü almak istemiyordu ve tüm bunları kesinlikle o planlamamıştı. Ajan N’yi kullanarak Leroy ve Honey, Nova’ya kazık atmışlardı. Aldıkları karar bir tür zafer getirmiş olabilirdi belki. Fakat Nova kazandığı kadarını kaybettiğini düşünmekten kendisini alamıyordu.

Fobi onların grubundan uzak duruyor, çorak toprakların ötesindeki şehir binalarına bakarken tırpanını tutuyordu. “Bugün tatmin edici ölçüde bol korku yaşanacak” dedi. Akşam esintisi sesini taşıyordu. “Panik. Ümitsizlik.” Başını As’a doğru eğmesiyle pelerini dalgalandı. “Misilleme. Çok geçmeden bize saldıracaklar.”

“Saldırsınlar bakalım.” As’ın sesi neredeyse olacıkları heyecanla bekliyormuş gibi çıkmıştı. “Geldiklerinde onları karşılamaya hazır olacağız. Muhaliflere bir daha yenilmeyeceğim.” Parmaklarını oynatmasıyla ayaklarının altındaki moloz titredi. Yıkık kemerlerin yanlarından tozlar aktı. Vitrayların renkli parçaları batan güneşin altına parıldıyordu.

“Ah, As” dedi Honey. Nova, Honey’nin ağladığını fark edince şaşırdı. Koyu maskarası şimdiden yanaklarından aşağı çizgi çizgi dökülüyordu. As’ın yanında diz çöküp eline aldığı eline yüzünü sürttü. “Geri dönmen ne güzel. Seni yine eskisi gibi görmek.”

Honey, As’ın parmaklarını öpmeye yeltense de As elini onun elinden çekti. Sertçe “Ayağa kalk” dedi.

Honey şaşkın halde gözlerini kırpıştırarak As'a baksa da As bir zamanlar orta sahının olduğu yerin temeli üzerinde yürümeye başlamıştı bile. Taşlar ve kırık banklar o yürüdükçe iki yana açılıyordu.

As "Sen bir kraliçesin Honey Harper" dedi. Ellerini iki yana kaldırdı. Ufalanan taşlar yükselip havada süzüldü. Yüzbinlerce taş parçası öylece bekliyordu.

Dudaklarından bir hayret nidası dökülen Nova tıpkı moloz gibi yükselmeye başlayan sütundan aşağı atladı. *Her şey yükselmeye başlamıştı.*

Ayaklarının altındaki sarsıntı bir depremin başlangıcı gibiydi.

"Asla diz çökmemelisiniz" dedi As. "Ne benim ne de bir başkasının önünde. Hiçbirimiz asla diz çökmeyeceğiz."

As ağır ağır kendi etrafında dönerek havaya kalkan enkaz parçalarını incelemeye koyuldu. Nova onun bakışını çocukluğundan anımsıyordu. As hep dünyayı farklı görmüştü... daha dikkatli inceleyebildiği sürece sırlarını öğrenebileceği bir dizi yapı taşı gibi.

Karşısındakini savunmasız bırakan bir özgüveni vardı. Nihayet yine eski As olmuştu.

"Dostlarım" dedi As. Sesinde şefkat vardı. "Hayalim asla tebaasına tepeden bakan bir kral olmak değildi. Asla hükmetmeyi dilemedim. Fakat tarih bana hatalarımı gösterdi. Nasıl kibir düşmanlarımızın en büyük kusuruy-
sa benim kusurum da kayıtsızlık oldu. İnsanlığa gerçek özgürlüğe giden yolda rehberlik etmek için yeterince çabalamadım. Çok pasif kaldım. Özgür iradeye serbestlik tanımaktan memnun olduğumdan diğerleri kontrol talep ederken ben gölgede kaldım. Fakat artık kaderim belir-

gin. Bugün kral olma günüm değil." Ellerini ağaran göğe doğru kaldırdı. "Bugün tanrılar olma günümüz."

Güneş katedralin duvarından yansıyor, ışınları As'a çarpıp figürünü ışıkla sarıyordu. Göz kamaştırıcıydı. Altın rengi ve durdurulamaz.

Hepsinin kıpırdamadan izlediği As, Nova'nın daha önce onun yaptığına hiç şahit olmadığı bir şey yaptı.

Bir kez olsun yok etmedi.

Yarattı.

Yeniden inşa etti.

Bir felaketin tersine oynatılışını izlemek gibiydi bu. Katedralin temelindeki devasa yarıklar birleşti. Taş duvarlar parça parça yeniden bir araya geldi. Yüksek sütunlar birer asker gibi dikilirken tavanın tonozlu kirişleri yükselerek eski yerlerine oturdu. Cam parçaları eriyip birbirleriyle kenetlenerek her bir nefes kesici duvarda bir pencereler galerisi oluşturdu. İşlenmemiş odun parçaları oturaklarla, koro bölmesinin koltuklarıyla ve cilalı tırabzanlarla kaynaştı. Batı cephesinde eksik bir tek parça yoktu. Tüm kuleler, tüm canavar heykelleri, tüm Gotik kemerler, gözlerini diken tüm azizler.

Yerin gürlemesi kesildiğinde As ortada yoktu. Kendisini ihtişamlı binanın içinde bırakmıştı. Geri kalan herkes orta sahına açılan kapıların önünde dikiliyordu. Kapıların özenli süslemeleri tam da Nova'nın çocukluğundan hatırladığı gibiydi. Buğday tarlaları, koyunlar ve huzur.

Kimse kımıldamadı. Nova'nın gözleri yeniden inşa sırasında kalkan tozdan yansa da gördüklerinin bir illüzyon olabileceği endişesiyle gözünü kırpmaya bile cesaret edemiyordu.

Nova, Anarşinin As'ının şehirde yol açtığı yıkıma dair öyküleri defalarca işitmişti. Devrimin ilk günlerinde As köprüleri yıkmış, koca koca mahalleleri yerle bir etmişti. Öfkeyle ve tutkuyla doluydu. Bu zalim dünyanın yanıp kül olduğunu görmek istiyordu.

Fakat miğfer ve As'ın gücü başka amaçlar için de kullanılabiliyordu.

Ne mucize.

Ne lütuf.

Kalbi hızla çarpan Nova elini bileğindeki yıldıza sardı. Yıldız tıpkı miğfer gibi aynı maddeden yapılmış, babasının ellerinden çıkmıştı. Nova yıldızın güçlü olduğunu biliyordu. Fakat mucize yaratabilir miydi?

Önce Fobi hareketlendi. Tırpanını havada tutarak görkemli girişe doğru ilerledi. O yaklaşırken kapılar açıldı. Nova kapıları kontrol edenin Fobi mi yoksa As mı olduğundan emin olamadı.

Nova da hareketlenip Fobi'nin peşinden gitti. Hâlâ şaşkınlık içindeydi. Yanındakiler de içeri girmek için sıralandılar.

Orta sahına giren Nova'nın ağzından bir hayret nidası kaçırıldı. İçerisi tam da hatırladığı gibiydi. Nova kendisini yine o aynı üzgün, korkmuş çocuk gibi hissetti. Yıllar önce, hayatının paramparça olmasının ardından burada yürüyen o aynı çocuk gibi. Kederine rağmen o zaman da nefesi kesilmişti. Etrafını çeviren görkemden etkilenmesi mümkün değildi. Katedraldeki her ayrıntı onu büyülemişti ve yukarı, daha yukarı, tonozlu tavana bakarken hâlâ da büyülüyordu.

Bir tek eksik vardı.

As.

“Nereye gitti?” diye fısıldadı Honey. Sesinin titremesi Nova’ya Anarşistlerin hiçbirinin daha önce As’ın böyle bir şey yaptığına asla şahit olmadıklarını düşündürdü.

Aniden çan sesleri çevrelerinde yankılandı.

Bakıştılar. Narcissa ve çok sayıda Reddedilen epeyce tereddüt içindeyken kurtarılan Cragmoor mahkûmlarından bazıları kapıda ihtiyatlı ve tedbirli bir tavırla toplandılar.

Narcissa’nın yüzü beyaz taş duvarlar kadar soluktu.

Nova’nın kendisine korkacak bir şey olmadığını hatırlatması gerekti. Hiçbirinin korkmasına gerek yoktu. En azından As’tan. Böylece çan kulesine doğru hareketlendi. Patikada yürürken kendisini uzun zaman önce belleğinden silinen bir anının içinden geçiyormuş gibi hissetti.

Ne yapacaklarını bilemeyen diğerleri onun peşinden gittiler.

Çan kulesine uzanan sarmal merdivenin tepesine vardıklarında müttefiklerinden bazıları nefes nefese kalmıştı. As kanatsız pencerelerden birinin başında dikilmiş çorak toprakların ötesine göz gezdiriyordu. Şehrin silueti içinde yükselen Muhalifler Karargâhı oradan seçilebiliyordu.

Çanların sesi kesildi.

As, Muhaliflerin kendisini bulmasını neredeyse *istiyor* gibiydi. İkinci bir mücadeleye çok mu heves ediyordu? Nova’nın sinirleri yıpranmıştı. Tartışacak çok şeyleri vardı. Bir an önce. Tüm bunlar daha da ileri gitmeden.

Bugün tanrılar olma günümüz.

Hayır.

Nova bir tanrı olmak istemiyordu. Zihninde çok farklı bir plan vardı. Cragmoor Hapishanesi'nde geçirdiği sürede zihnine ekilen ve şimdi eskisinden de gerekli gelen bir fikir.

“As” diye söze girdi Nova, “nereye geldiğimizi anlayacaklar.” Diğerlerine işaret edip kendisine destek vereceklerini umdu. “Buradan sonra ne yapacağımızı konuşsak, bir plan yapsak nasıl olur?” Boğazını temizleyip “Benim... bazı fikirlerim var” diye ekledi.

As gülümseyerek Nova'ya doğru döndü. “Sende fikirler hep bol olmuştur benim küçük Kâbus'um. Sana çok şey borçluyum. Bana hem fiziksel gücümü hem de süper gücümü geri kazandırdın. Nihai zaferimizin temelini attın. Bize Muhaliflerin kendi silahlarını sağladın ve böylece hem hayatta kalmamızı ham de onların yok oluşunu mümkün kıldın.”

As çan kulesinin çevresinde yürümeye başladı. Kule az önce yeniden kurulmuş olsa da As'ın ayaklarının altındaki ahşap tahtalar tıpkı Nova'nın çocukluğunda olduğu gibi gıcırdıyordu. As ne zaman bir pencerenin önünden geçse gözlerini şehrin silüetine dikeyordu. Toplam sekiz pencere. Her birinden birer çan sarkıyordu. Fakat bu çanların hiçbirisi kulenin ortasındaki iki devasa çan kadar büyük değildi. Tepelerindeki çan kulesi birbirlerini çaprazlama kesen destek kirişlerinden, makaralardan ve halatlardan oluşan bir labirentti. Nova onca yılın ardından yeniden orada dikildiğine inanmakta zorlanıyordu. Bu yerin eskisinden o kadar farksız olabileceğine.

“Geçen on yılda bana büyük bir lütuf bahşedildi” dedi As. “Başarısızlıklarımız üzerine düşünüp kendimizi yeni

bir yola hazırlama fırsatı bize nadiren verilir. Bunun için Muhalliflere ve onların yaptıklarına hep minnettar kalacağım. Bana yaptıklarından dolayı. *Bize yaptıklarından dolayı.*” Parmaklarını taş pencere pervazlarında gezdirdi. “Artık amacımın ne olması gerektiğini eskiden hiç kavrayamadığım kadar açık bir şekilde kavriyorum Dünya-mızı hayalimde canlandırdığım toplumla buluşturmaya hazırlıklı değildim. Fakat bu durum değişti. Bir insanın daha büyük bir gücün müdahalesi olmadan kendi hayatını şekillendirme, kendi seçimlerini yapma özgürlüğü olduğuna inanıyorum. Keyfi yasaların engelleri olmadan. Birilerinin sözde *çoğunluğun iyiliği* adına zorla dayattığı ilkeleri olmadan.”

As alaycı bir kahkaha attı. Nova o iki sözcüğün As’ın en nefret ettiği laflardan biri olduğunu anımsadı. Büsbütün belirsiz, öznel, sözde *çoğunluğun iyiliği* kavramı. Sık sık bunun ne anlama geldiğini sorardı. O çoğunluğun iyiliğinin tanımına ve ona ulaşmak için yapılmaya degecek fedakârlılıklara kim karar verebilirdi ki?

“Anarşi kendi düşüncelerimize sahip olma ve o düşünceleri ifade edebilme özgürlüğü değil de nedir? Kendi arzularımızın olması ve onları elde etmek için kendi becerilerimizi kullanmamız değil de nedir? Elde etmek için çok çaba sarf ettiğimiz her şeyin rızamız dışında elimizden alınacağı korkusuyla yaşamamak değil de nedir? *Yine de...*” As iç çekti. Sesi alçaldı. “Kabul etmeliyim ki anarşinin baskın çıkmasına izin vermek insan doğasında yok. Mutlaka yeni bir yönetenler sınıfı aradan sıyrılıp iktidarda hak iddia edecektir. Geçmişte o yönetici sınıfın diğer çeteler ve onların liderleri olmasına izin vermiştim.”

As etraflarındaki dâhileri süzdü. Çoğu arenada onların yanında savaşmıştı. Nova'nın aklında onlardan kaçının yıllar öncesinin çete liderlerini tanıdığı sorusu vardı.

“Zulüm görmediğimiz ve sevdiklerim esenlik içinde oldukları sürece” –As'ın gözleri kısa bir an için Nova'ya çevrildi– “şehrin nasıl yönetildiğini ya da sonuçta kimin kazançlı çıkıp kimin eziyet çektiğini dert etmedim. Hep nefret ettiğim yöneten seçkinlerden biri olmak istemedim. Bu dünyanın kazananlarını ve kaybedenlerini seçme işinin geçmişte bu seçim yapan zorbalara gibi bana düşmeyeceğini düşündüm. Fakat bir ilerleme hayalimiz olmalı. Dostlarım. Yol arkadaşlarım. Bu kez benim bir hayalim var.”

As kollarını kaldırdı. “Bir toplum çöktüğünde eskisinin yerini almak için yeni bir efendi ortaya çıkar. Bu kez o efendi biz olacağız. Yeni yönetici sınıf biz olacağız. İnsanlar peşlerinden gidecek bir kralları olmadan, tapacak bir tanrıları olmadan yapamıyorlarsa o krallar bizler olacağız. O tanrılar biz olacağız.” Sesi kulede çınladı. “Fakat önce Muhalifleri ve onların kurdukları her şeyi yok etmeliyiz.”

Nova ürperdi. As'ı öyle coşkulu görmesinin onu mutlu etmesi gerektiğini biliyordu. Kendisine isteğinin aynı şey olduğunu hatırlattı. Muhaliflerin olmaması. Konsey'in olmaması. Kötülerin çetelerinin olmaması. Sadece dünyada kimsenin size getiremeyeceği Anarşistler olacaktı.

Günü kurtaracak süper kahramanların yokluğunda toplum kendisine çekidüzen verecekti. Kimse sadaka beklemeyecek, kurtarılmayı ümit etmeyecekti. İnsanlar kendi sorumluluklarını kabul edeceklerdi. Kendi aileleri-

ni savunacaklardı. Biri bir başkasına kötü davrandığında cezası ne yaptığığının farkında olmayan bir hükümetten değil bizzat toplumdan gelecekti.

Nova bunlar için mücadele etmişti.

Fakat buraya kadardı. Nova'nın kendi hayali vardı. Bu hayal de ilk kez As'la ve As'ın idealleriyle uyuşmuyordu. Tam olarak.

Bu yüzden sesini yükseltip sadece "*Hayır*" dedi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ADRIAN UZUN SÜRE titreyerek, yerlerinden oynamış çelik kirişlerin gıcırtilarını ve kırılan sıvaların dö-küldükçe çıkardığı tıkırtıları dinleyerek ayakta dikildi.

Kötüler gitmişti.

Arena berbat durumdaydı. Muhalifler berbat durum-daydı.

Fakat Adrian, Anarşinin Ası'yla ikinci kez yüzleşmiş ve yine sağ çıkmıştı. Yabana atılacak bir başarı değildi bu.

"Adrian..."

Simon'ın Adrian'ın arkasından gelen sesi kısıktı. Sesi Anarşinin Ası'nın yarattığı fırtınaya gömülen bir dizi ha-tıranın şokunu geri getirdi.

Adrian yutkunmakta zorlanarak yumruğunu sıktı. Berrak, pırıltılı kule maytaplardan uçuşan kıvılcımlar gibi havaya karıştı.

Maytapları düşünmesiyle Adrian'ın aklına Evander geldi.

Adrian yüzünü Simon'a çevirirken ürperdi. Kendisini hayal kırıklığına hatta belki öfkeye hazırladı. Adrian'ın

Nöbetçi olduğu ortaya çıkmıştı. Adrian'ın kimliğini açık etmekten başka seçeneği olmasa da bunun sonuçlarına hazır olduğundan emin değildi.

Fakat acıyla doğrulan Simon her şeyden çok rahatlamış gibiydi. Gözlerini birbirlerine dikip soluklandılar. Simon'ın yüzündeki ve kollarındaki şişlerden bazıları inmeye başlamış, acısı gözlerinden ağır ağır çekilmeye başlamıştı.

Simon kollarını uzattı.

Adrian bir nefes verip Simon'a sarıldı. Simon acıyla irkilince Adrian onu hemen bıraktı. "Affedersin."

"Önemli değil" dedi Simon. "İyiyiz." Geri çekilip etrafa bakındı. "Yaralıların bir listesini yapıp daha kötü durumda olan yaralara güçleri etkisizleştirilmemiş şifacıların tedavi etmeleri için öncelik vermemiz, kalan herkesi hastaneye kaldırmamız gerek. Ben gidip Tsunami'ye..."

"Ben onu getiririm. Sen babamı o zincirlerden kurtar."

Adrian yıkılmış ahşap sahneye doğru koştu. Ters dönmüştü ve öyle parçalanmıştı ki saatler önce bir platform olan yapı şimdi bir kereste yığınınını andırıyordu. Adrian molozu kaldırmaya başladı. Çok geçmeden başkaları da yardımına koştu. Hâlâ yardım edebilecek kadar güçlü olanlar. Adrian arkasından Simon'ın emirler yağdırdığını, Muhaliflerden yaralılara yardım etmelerini ve ölüleri toplamaya başlamalarını istediğini işitebiliyordu.

Adrian ahşap tahtaların yarısını kaldırdığında nihayet Tsunami'nin beyaz çizmesini gördü. "Lütfen, hayır, lütfen" diye mırıldanıp ona ulaşmak için daha hızlı hareket etmeye başladı. Çok geçmeden Tsunami'nin bedenini yığının altından çıkardılar. Tsunami'nin gözleri kapalıydı ve yü-

zünün yarısı başında açılan derin yaradan kaynaklanan koyu renkli, kurumaya başlamış kanla kaplıydı.

Adrian, Tsunami'nin yanına çömelip nabzını kontrol etti.

Başta küt küt atan kendi kalbinin sesini Tsunami'nin nabızı zannediyor olabileceğini düşündü. Fakat hayır, kalbi atıyordu. Cılız fakat düzenli atışlar. Biri Tsunami'nin başına bir bez bastırırken Adrian "Yaşıyor!" diye haykırdı. Diğerleri Tsunami'nin bir avuç şifacının yaralılara müdahale etmek için toplandıkları noktaya götürülebilmesi için kalabalığın arasında yol açıyorlardı.

Adrian, Kasumi'yi kucakladı. Kasumi'nin bedeni kırılğan gelse de Adrian onu küçük cüssesinin yanıltıcı olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. Kasumi güçlüydü. Bunu atlatacaktı.

Adrian, Kasumi'yi şifacılara teslim ettikten sonra enkazın arasında sağ kalan diğer insanları aramaya başladı. Toz akciğerlerine doluyor, duman gözlerini yakıyordu. Zemin ölü arılarla, sıva parçalarıyla, erimiş plastikle, yanık izleriyle, pis su birikintileriyle ve kırık camlarla doluydu.

Adrian kayıpları hesaplamaya başlasa da şahit olduğu can kayıpları karşısında yüreği parçalanıyordu. Akranlarını iyi tanımasa da hangilerinin hâlâ ebeveynleriyle yaşadıklarını, hangilerinin çocuk sahibi olduklarını bilecek kadar da tanıyordu. Hangilerinin sınavlarda ter döktüğünü, hangilerinin ise devriyelere çıkmak yerine idari işlerde çalışmayı seçtiklerini de. Hepsinin amaçlarına inandıklarını biliyordu. Adalet arama, zayıfları koruma, masumları savunma amacına inandıklarını.

Genissa Clark'ın bedenini bir duvarın dibinde yatar halde buldu. Tribünde inatçı Magpie basamakların üzerine çökmüştü. Adrian bir kan birikintisinin içindeki Winston Pratt'i ve miğfer elindeyken katliama son vermeyi başıran Callum Treadwell'i –*Callum'u*– gördü. Bir an için de olsa onlara farklı bir yol olabileceğini gösteren Callum.

Evander Wade'i gördü. Kara Işık'ı. Çocukluğunda Adrian'ın idolüydü o. Adrian onun Muhliflerin kurucu üyeleri içinde en etkileyici kişinin açık ara o olduğundan şüphesi yoktu. Evander, Adrian'a çok kalender, tatlı dilli ve esprili geliyordu.

Ve artık hayatta değildi.

Fırtına Kuşu'nun gücü etkisiz hale getirilmişti. Adrian onun yaralılarla ilgilendiğini gördüğünde az kalsın onu tanıyamayacaktı. Bunun nedeni sadece sırtında artık katlanmış siyah kanatların olması değil, aynı zamanda Siyanür'ün ona dokunduğu noktalarda yüzünün şişmiş ve yanmış olmasıydı. Fırtına Kuşu hep ürkütücü olmuştu. Sadece devasa kanatları değil, parmaklarını şaklatmasıyla yoktan var ettiği şimşekleriyle de. Grubun en güçlüsü olmakla nam salan Kaptan Krom da olsa Adrian aslında en güçlülerinin Fırtına Kuşu olduğundan şüpheleniyordu. Fırtına Kuşu sadece bununla caka satacak biri değildi. Fakat artık bu iddia geçmişte kalmıştı.

Simon da artık asla aynı olmayacaktı. Korku Bekçisi gitmişti. Simon Westwood bir daha asla görünmez olmayacak, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmayacaktı.

Fakat Adrian onun en azından Max'i istediği zaman ziyaret edebileceğini düşündü.

Küçük de olsa bir teselliydi bu.

Tsunami'nin durumu iyiye o ve Kaptan Krom Konsey'in güçlerini koruyan son üyeleri olacaklardı. Bu düşünce kahrediciydi.

O gece Muhaliflere verilen zarar akıl almazdı. Sadece kaybedilen canlar değil, kaybedilen süper güçler açısından da. İçlerinden kaçını arılar sokmuştu? Kaç süper kahraman kaybedilmişti?

Adrian babalarını aradı. Hugh krom mızrağını kullanarak zincirleri kırmayı başarmıştı ve molozları temizlemekle uğraşiyor, yıkık bir duvarın ya da çöken bir takviye iskeletinin altında kalmış olabilecekleri arıyordu.

Adrian onlara doğru ilerlerken çizmesinin altında bir şey çıtırdadı. Durup aşağı baktı. Pembe ve altın sarısı bir origami kâğıdıydı bu. Zarif bir turna şekli vermek için kıvrılan noktalarındaki çizgiler hâlâ belliydi. Adrian bunun kargaşa çıkmadan önce dosdoğru Kaptan Krom'a doğru uçan turna olduğunu fark etti.

Turnayı alıp kâğıdı ters çevirdi. Üzerindeki mesajı okudu.

Herkesin bir kâbusu vardır.

Seninkine hoş geldin.

Dişlerini sıkıp kâğıdı ikiye ayırdı. Sonra dörde. Çamura yağın konfetiye dönene dek paramparça etti.

"Adrian?"

Adrian irkildi. Sonra yıkıntıların arasından kendisine doğru gelen arkadaşlarını görüp rahat bir nefes aldı.

Onları canlı gördüğü için müthiş bir sevinçle dolan Adrian gülümsedi. Arkadaşlarını yarı yolda karşıladı ve Ruby kendisine sıkıca sarılırken ve Oscar sırtına bir şap-

lak indirdiğinde hiç ses etmedi. Kolunu Danna'nın omuzlarına doladı. Hepsi de birbirlerine yaslandı. Ter içinde, perişan ve bitkin bir halde.

Oscar homurdanarak bir zamanlar yukarı tribünde olan bir banka yığıldı. Bank şimdi sahada yarıya kadar çamura batmış haldeydi. Oscar bacak eklemlerine masaj yapmaya başladı. Adrian onun bunu alenen yaptığına hiç şahit olmamıştı. Ne kadar zorlu bir mücadeleden çıkarsa çıksın. Bu savaş hepsinin sınırlarını zorlamıştı.

“Ruby, yaraların... ne durumda?” diye sordu Adrian. Yeni ve eski yaraları nasıl ayırt edeceğinden emin olamıyordu. Ruby gri üniforma ceketini çıkarmış, sade kolsuz bluzu ve hep koluna ve omuzlarına sardığı sargılar ortaya çıkmıştı. Saldırı yıllar önce ilk kez güçlerini uyandırdığından beri kanaması bir an olsun durmamıştı. Fakat ilk kez Adrian o sargıların gerçek kanla ıslandığını görüyordu.

“Artık kristaller yok” dedi Ruby. Adrian, Ruby'nin sesinde hüznü mü yoksa sadece içten bir ton mu olduğundan emin olamadı. “Artık durmadan kanıyorlar fakat ben iyiyim. Şifacıların önce gerçekten yardıma ihtiyacı olanlara bakmalarını bekliyorum. Sonra onlardan biriyle konuşacağım.”

Adrian keçeli kalemini çıkarıp “Senin için onlara dikiş atabilirim” dedi.

Ruby tereddüt etse de hemen sonra başını salladı. Danna onun yaralarındaki sargıları açmasına yardım etti. Böylece yıllardır iyileşmeden bekleyen o derin yaralar ortaya çıktı.

Adrian elinden geldiğince kanı silip Ruby'nin tenine dikişler çizerken Oscar “Yaraların acıyor mu?” diye sordu.

Ruby ifadesizce Adrian'ı izlerken alçak sesle "Hep acıdı" dedi.

Oscar afalladı. Adrian için de bu yeni bir haberdı. Ruby'nin yaralarından şikâyet ettiğini bir kez olsun işitmemişti. Ruby daha çok sonuçlara odaklanırdı hep. Silah olarak kullandığı kantaşlarına, süper kahraman olarak görevlerine.

"Şimdilik idare eder" dedi Adrian. "En azından şifacılar seninle ilgilenene kadar çok fazla kan kaybetmeni önler."

Ruby siyah ipliklere dönüşüp yaralarını kapatan siyah çizgilere nazıkçe dokundu. "Sağ ol Eskiz" diye fısıldadı. Dudağı titremeye başlasa da bunu harika bir gülümsemeyle çabucak gizledi. "İkizlere durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Süper kahraman olmak beni onların gözünde az da olsa önemli kılan tek şeydi." Kıkırdasa da çıkan ses yapmacıktı.

"Bu kesinlikle doğru değil" dedi Oscar.

Ruby ona yan yan baktı. "Kardeşlerimle tanışmıştın, değil mi?"

"Evet, zaten o yüzden sana sadece Muhalif olduğun için ya da kan yerine yakutlar akıttığın için hayran olmadıklarını biliyorum." Oscar eliyle Ruby'ye işaret etti. Bir elini boyalı siyah beyaz saç örgülerinden çekip çamur kaplı çizmelerinin burunlarına götürdü. "Sebep senin bir çocuğun dileyebileceği en etkileyici abla olman. Yirmi metreden hançerle bir hedefi vurabiliyorsun. Üç farklı dövüş sanatında ustasın. *Tırmanma kancasını* nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Ah." Ruby özlemle iç çekti. "Tırmanma kancamı özleyeceğim."

“Sana yeni bir tırmanma kancası bulurum” dedi Oscar. Uzanıp Ruby’nin elini tuttu. “Sen bir Kızıl Suikastçısın. Hâlâ son derece çetin ceviz bir süper kahramansın.” Ruby’nin gözlerinin nasıl yaşardığını görmüş olmalıydı ki her bir yeni sözcükte daha da anlayışlı bir sesle konuştu. “Hâlâ tanıdığım en etkileyici kişisin. Belki bir tek Kaptan Krom hariç. Fakat onunla yapılacak bir kıyas zaten adil olmaz.”

Ruby kıkırdadı. “Oscar...”

“Ve sen önemliden ötesin. Sen diğer her şeyin bir parçası olmaya çalışacağı kadar önemlisin. Ayrıca Battle to the Death oynarken gözü pek, sadık ve müthiş sevimli oluyorsun. Söylemesi zor gelse de itiraf edeceğim, haklısın. Son oyunda beni yendin. Doğruya doğru. Her ne kadar ben...”

“Oscar yeter!” dedi Ruby. Artık basbayağı kahkahalar atıyordu. “Anladım. Teşekkür ederim.”

Oscar susup boğazını temizledi. “Peki. Evet. Özür dilerim. Sadece aklımdakileri söylüyordum.” Duraksadı. Gözleri ikisinin kenetlenmiş ellerine çevrildi. Yutkundu. “Sadece... son bir şey daha söylesem?”

Ruby yalandan kızmış gibi yapıp gözlerini devirdi. “Of, madem ısrar ediyorsun, peki.”

Oscar başını kaldırdı. “Sen hayallerimin kızıydın.”

Ruby başını hızla Oscar’a çevirdi. O umursamaz gülümsemesi buhar oluverdi.

Oscar gözlerini Ruby’nin gözlerine dikerek “Süper güçlerin olsa da olmasa da” diye ekledi.

Ruby’nin yanakları kızardı. Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. Ta ki bir anda Oscar’ın üniformasının önüne yapışıp onu çekip öpene dek.

Adrian'ın kaşları kalktı. Arkasına döndü. Danna'nın neşeli bakışıyla karşılaşınca ikisi bir süre tepelerindeki hasarlı çatıyı inceledi.

“Adrian?”

Adrian dönüp baktığında her iki babasıyla yüz yüze geldi. Yüz ifadelerini başta okuyamadı. Temkinli. Dikkatli. Bir nebze rahatlamış, biraz hayal kırıklığına uğramış görünseler de Adrian'ın gördüğü kadarıyla öfkeli değillerdi.

Diğerlerini organize etmiş, ihtiyacı olanlara yardım edilmesini sağlamış olmalıydılar. Arenada temizlik işi de başlamıştı. Artık diğer konulara odaklanma zamanıydı.

Anlaşılan ilk sırada da Adrian vardı.

Adrian yutkundu. “Size söylemediğim için özür dilerim.”

Hugh'un dudakları ince bir çizgiye döndü. İşte Adrian'ın beklediği öfke gelmişti. Fakat o öfke kısa ömürlü oldu. Yumuşayan Hugh öne çıkıp Adrian'a sıkıca sarıldı.

Adrian da ona. “Teşekkür ederim baba. Ben iyiyim.”

“Asıl önemli olan da bu” dedi Hugh. “Senden daha önemli hiçbir şey yok.” Geri çekildi. Yüzü yine soğukkanlı bir ifadeye büründü. “Fakat bize bolca açıklama borçlusun. Sadece nasılları değil nedenleri de açıklamalısın. Birçok kurala karşı geldin ve güvenimizi istismar ettin. Fakat...” Derin bir iç çekti. “En azından bugün bun yaptığın için memnunum. Cesurca davrandın ve... birçok insanı kurtardın.”

Yeterince çok sayıda insan kurtarmadığını hisseden Adrian irkildi. “Bizler süper kahramanlarız” diye mırıldandı. “İşimiz bu.”

Simon “İlk iş olarak...” diyerek araya girdi. “Bize

Max'in yerini söylemelisin. Anarşinin Ası'nın onu hedef alması gayet olası. Emniyetini sağlamamız gerek ve yerini bilmezsek bunu yapamayız."

Adrian başını salladı. "Ruby'nin ailesinin evinde kalıyor."

Ruby, Adrian'ın yanında dikilip "Ben gidebilirim" dedi. "Onu alıp nereye götürmemi istiyorsanız oraya götürürüm."

Simon kaşlarını çattı. "Peki ya..." Duraksadı. Ruby'nin kolundaki dikişlere baktı. Yüzüne anlayışlı bir ifade oturdu. "Ah. Üzgünüm Ruby."

Ruby omuz silkti. O an Adrian onun hâlâ Oscar'ın elini tuttuğunu fark etti. "Beni süper kahraman yapan yaralar değildi."

"Haklısın, değildi" dedi Hugh. Arenaya, güçleri etkisiz hale getirilen tüm dâhilere göz gezdirdi. "Umarım o şekilde düşünen sadece sen değilsindir."

Yanlarına gelirken hâlâ ayağı aksayan Danna "Ne yapacağız?" diye sordu. "Eskisine kıyasla elimizde bir avuç dâhi kaldı. Artık Anarşinin Ası'nı nasıl yeneceğiz?"

"Sadece burada, Gatlon Şehri'nde bir avuç dâhimiz var" dedi Simon. "Fakat uluslararası örgütlere haber göndermeye başladık bile. Takviye kuvvetler yollayacaklar. Müsait durumdaki tüm Muhafızlar önümüzdeki yirmi dört saat içinde Anarşistlere karşı harekete geçmemize yardımcı olmak üzere burada olacaklar."

"Fakat daha onların nereye gittiklerini bile bilmiyoruz" dedi Adrian.

Hugh epey kasvetli bir sesle "Aslında" dedi, "tam olarak nereye gittiklerini biliyoruz."

“Anarşinin Ası hiçbir zaman anlaşılmazlığıyla tanınmadı” diye ekledi Simon. “Katedraline dönmüş.”

Adrian gözlerini Simon’a dikti. Kendisinin ve ekibinin Fobi’yle savaştıkları harabeleri hatırladı. “Katedral mi? Neden oraya dönmek istesin ki?”

“Belki de duygusal biri olduğundandır?” dedi Oscar.

Simon başını iki yana salladı. “Aslında zekice. Oranın coğrafyasına, konumuna, avantajlarına ve dezavantajlarına hâkim. Ayıca çorak topraklarda katedrale sürpriz bir saldırı düzenlemek imkânsız. Daha biz oraya varmadan saldırının geleceğini anlarlar.”

“Fakat... orada moloz yığını ve çan kulesinden başka bir şey yok” dedi Adrian.

“Artık öyle değil” dedi Hugh. “Katedrali yeniden kurdu. Anarşinin Ası’nın yeteneklerinin sınırlarını anımsayamayacak kadar küçüktün sen. Fakat bizi pek de şaşırtmadı bu. Haber kanallarının bazıları katedralin... parça parça birleşmesini videoya almış.”

Adrian’ın ağzı açık kalmıştı. Anarşinin Ası’nın güçlerini binaları yıkmak için kullandığına dair birçok öykü işitmişse de telekinetiğin aynı zamanda yıkılmış binaları yeniden dikebileceğinden haberi yoktu.

Adrian arenaya bakındı. Müthiş bir şiddet. Çok sayıda kayıp. Uluslararası örgütlerden yardım gelmesini beklerken Anarşinin Ası, Muhalifleri tamamen ortadan kaldırmak için kendi stratejisini geliştiriyor olacaktı.

Beklemeyi göze alabilirler miydi?

Hugh, Adrian’ın koluna şakasına bir yumruk attı. “Öyle çaresiz durma. Hâlâ yenilmezim biliyorsun. Henüz kaybetmiş değiliz.”

Adrian ona öfkeyle baktı. “Ve onu tek başına durduracaksın, öyle mi?”

“Gerekirse evet. Daha önce de yapmıştım.”

“Hayır, yapmamıştın. Sen...” Adrian sustu. Onlara *aslında* en büyük silahlarının ne olduğunu hatırlatmak istememişti. O silah Kaptan Krom değildi. Hatta Ajan N bile değildi.

En büyük silahları Max’ti. Hep de öyle olmuştu.

Fakat Adrian, Max’in Anarşinin Ası’nın yanına yaklaşmasını bile istemiyordu.

Adrian sözünün gerisini iğreti bir şekilde “Yardım aldın” diye getirdi.

“Hâlâ da ona yardım edecekler var” dedi Danna. “O kötüler henüz bizi yenmediler. Ben rövanşa hazırım.”

Adrian yanağının içini ısıırıp düşündü. Danna haklıydı. Bir darbe almışlarsa da yenilmemişlerdi.

As bir hamle yapmadan önce onların güçlerini düzene sokmalarını bekleyecekti. Katedrale geniş çaplı bir saldırı yapılmasını bekleyecekti. Çünkü Muhaliflerin işleyiş tarzı buydu. Gösterişli saldırılar ve müsrifçe güç gösterileri. Anarşistler ise gizli kapaklı ve sessizce hareket etmeye uyum sağlamışlardı. Sürpriz faktörünü kullanıyorlardı. Bu kez de Muhalifleri o şekilde alt etmişlerdi. Kâbus hep bu yöntemle onları mağlup etmişti.

Belki de Adrian, Kâbus’u onun kendi oyunuyla yenebilirdi.

Adrian yüzünü babalarına çevirdi. İkisi karşı saldırıları ve savaş manevralarını tartışmaya başlamıştı bile. Adrian araya girdi.

“Sizce ellerinde ne kadar Ajan N kalmıştır?”

Hugh başını iki yana salladı. “Kesin bir sayı vermek imkânsız olsa da bizim depoladığımız miktar ve bugün burada kullanılan Ajan N düşünüldüğünde...” Kaşlarını çatarak soruya kafa yordu. Ardından başını iki yana salladı. “Çok da fazla olmamalı.”

“Öyle umalım” dedi Adrian. “Bir karşı saldırıya girişeceksek o şeyden ellerinde fazla olamaması işimize gelir.”

“Öyle” dedi Hugh, “fakat emin olmamız da mümkün değil. Arıları Ajan N’yle silahlandırmak için fazlasına gerek yok. Yine de laboratuvarla görüşüp bir tahmin yürütüp yürütemeyeceklerine bakarım.”

“Peki bizde hiç kaldı mı?” diye sordu Adrian.

Bu sorusunun idrak edilmesi biraz zaman aldı sanki. Nihayet Simon “Elimizdeki stokun yerine bir tür taklit koymuşlar.”

“Evet, biliyorum fakat bir yerlerde bir miktar kalmış olması gerekmez mi?”

“Bende biraz var.”

Genissa Clark’ın kibirli ses tonunu işitmesiyle Adrian’ın tüyleri diken diken oldu. Fakat ondan hazzetmediğini belli etmemek için elinden geleni yapan Adrian yüzünü ona çevirdi. Genissa berbat görünüyordu. Teni neredeyse yarı saydam olmuştu ve gözlerinin altında parlak mor benekler vardı. Başını tutuyordu. Başı destek almıyormuş da omuzlarından düşüverecekmiş gibi. Onu görmek bile Adrian’ı şaşırtmıştı. Adrian onun ölmüş olmasını ummuşsa da demek ki sadece bilincini kaybetmişti.

Kâbus’un işi miydi bu?

Belindeki tabancayı kılıfından çıkaran Genissa

“Akdiken’in peşinden gittiğimizde yanıma biraz almıştım” dedi. “Hâlâ bir okum var.”

Adrian minnettar görünmeye çalışsa da üzerine kafa yorduğu riskli göreve katılmak için Genissa’nın ısrar etmesi halinde ne diyeceğini şimdiden hesaplamaya koyulmuştu.

Fakat Genissa’nın tabancayı kabzası ona bakacak şekilde uzatmasıyla şaşırdı.

Genissa neredeyse öfkeyle “Sende kalabilir” dedi. “Kahramanlar ve kötüler oyununu bırakacağım artık. Bu kez gerçekten. Muhalifler buna değmez.”

Adrian tabancayı alıp Genissa’nın salına salına uzaklaşmasını izledi. Hareketleri hâlâ hantal ve sarsaktı. Adrian tabancanın ok yuvasını açtığında orada tek kalan oku gördü. Okun içinde yeşil bir sıvı çalkalanıyordu.

“Eyvah” dedi Oscar. “Bir sivil adalet savaşçısının pervasızca işlere kalkışacağını seziyorum.”

Adrian ona öfkeyle baktı. Babalarına hâlâ kızgın olmaları gerektiğini hatırlatmak için o anı seçmemiş olmayı dilerek.

“Anarşinin Ası’nı ancak miğferi geri alarak ya da süper gücünü etkisiz hale getirerek yenebiliriz” dedi.

“Bunu yapmak için” dedi Hugh, “katedrale dönmemiz gerek. Ayrıca dediğim gibi, çorak topraklarda...”

“Geldiğimizi görürler” dedi Adrian. “Fakat ben bir başka yol biliyorum.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KATEDRAL KULESİNE bir sessizlik çöktü. Nova'nın kulaklarına neredeyse az önce çalan çanların sesi kadar yüksek gelen bir sessizlik. İsyanı bronzun ve ahşabın arasında yankılanıyordu. O tek, basit söz.

Hayır.

Etkileyici konuşmasının sonunda uzattığı kollarını henüz indirmemiş olan As ağır ağır Nova'ya doğru döndü. Bedeninin her geçen gün kötüye gittiği yılların ardından onu başında miğferiyle, gücü ve zindeliği hızla yenilenmiş halde görmek farklı bir histi.

Nova hep değişimin daha iyi olacağını düşünmüşse de şimdi As'ın yüzündeki o yabancı soğukluğa bakarken omurgasından aşağı kaygının ürpertisinin indiğini hissediyordu.

“Küçük Kâbus?”

Nova öne çıkarak gruptan ayrıldı. “İnançlarını ve görüşlerini paylaşıyorum. Fakat amaçlarımıza ulaşmamız için bizi sokacağın yol konusunda seninle aynı fikirde değilim. Yıllardır Muhalifleri yok etmekten bahsettiğimizi

biliyorum. Ancak önce düşmanlarımızın hükümdarlığı altında var olan toplumu parçalayarak doğru işleyen bir toplum kurabileceğimize olan inancını anlıyorum. Fakat yanıyorsun. Savaşmak zorunda değiliz. Yok etmek zorunda değiliz. *Gitmemiz* gerek.”

As'ın yüzünde gergin bir ifade belirse de Nova durmadı.

Nova onların anlamalarını sağlamak zorundaydı.

“Gatlon'da kalmak zorunda değiliz. Bizi burada tutacak hiçbir şey yok. Bırakın şehirleri Muhaliflere kalsın. Başka bir yere gidebiliriz. Kendi toplumumuzu, kendi kurallarımıza ve ilkelerimize göre kurabiliriz.” Nova aslında kendisini Gatlon'da tutabilecek bir şey olduğunu bildiğinden konuşurken huzursuzluk duyuyordu.

Fakat Adrian sadece bir hayaldi. Hep de bir hayal olmuştu. Günün birinde gerçeği öğrenecekti. Günün birinde her şey tepetaklak olacaktı.

En iyisi o günün bugün olmasıydı.

“Muhalifler artık Gatlon Şehri'yle sınırlanmış değil” dedi Fobi. Sesi soğuk ve öfkeliydi. Söylediklerinin zaten bariz gerçekler olması gerektiğini düşünüyormuş gibi. “Nüfuzları dünyaya yayıldı. Hemen her ülkede örgütleri var.”

“Büyük metropollerde evet” dedi Nova. “Ben bir başka şehir için bir şehri gözden çıkaralım demiyorum. Bunu yapmamız bizi burada karşı karşıya geldiğimiz aynı çatışmalara götürür. Ben sıfırdan başlayalım diyorum. Tamamen bize ait bir yer bulalım.” Kendisini hayretle izleyen yüzleri süzdü. Bazılarında merak varken diğerlerinden hafif bir şüphe okunuyordu. “Biz dâhileriz ve Anarşinin Ası'nın liderliğinde...” Yüzünü amcasına çe-

virdi. “Hayalini kurduğumuz toplumu kurabiliriz. Onu gerçek anlamda sıfırdan inşa edebiliriz. Az önce yaptığına bir bak. Dakikalar içinde bir moloz yığınının *buna* çevirdin.” Eliyle çan kulesine işaret etti. “El değmemiş herhangi bir bölgeye gidip orayı hak ettiğimiz yuvaya çevirebiliriz.”

As onu izledi. Zihninde bir şeyleri tartarak. Fakat As’ın onu susturmaması Nova’ya cesaret aşıladı.

Nova odanın ortasındaki ana çanların altında kalan ahşap zemin döşemelere yürürken daha da vurgulu bir şekilde konuşarak “Bakın” dedi. Çanlar sesini daha da kuvvetlendiriyordu. “Kişisel sorumluluklardan çok bahsediyoruz. Belki de bu şehrin dönüştüğü şeyde oynadığımız rolün sorumluluğunu almamızın zamanıdır. Muhaliflerin işleri yürütme tarzından hoşlanmasam da As bize kontrol bizdeyken de işlerin çok da yolunda gitmediğini hatırlattı. Bu şehrin bir keşmekeşe dönmesinde bizim de payımız oldu ve başarısızlıklarına rağmen ben... Muhaliflerin gerçekten işleri yoluna koymaya çalıştıklarına ikna oldum. Yöntemlerine karşı çıkabiliriz fakat dünyanın şu anki hali malum. Hoşumuza gitmiyorsa belki de yıkmak yerine örnek olmalıyız. Yeni, daha iyi bir şey inşa etmeliyiz. Muhaliflerin kontrolü dışında bir topluluk oluşturmak, alışılmışın aksine nasıl kendimizi yönetebileceğimizi göstermek... belki de dünyayı değiştirmemizin yolu bunlardan geçiyordur. Hem bunlar dünyayı değiştirmese de kimin umurunda? Belki de bizim çözmemizi gerektiren bir sorun da değildir bu. En azından savaş sona erer.”

İlk söz alan Honey oldu. Sesinde hiddet vardı. Kolları-

nı göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. “Aslında şu an konuşan o oğlan, değil mi? Biliyordum zaten. Beynini yıkadı.”

“Beynim yıkanmadı!” dedi Nova. Yanakları al al oldu.

“Kaçmak istiyorsun” diye karşılık verdi Honey. “Pes etmek istiyorsun. Şimdi, onları yenmek için gerçekten bir şansımız varken!”

“Ben belki de onları yenmek zorunda olmadığımızı söylüyorum. Sorun da bu, öyle değil mi? Hep *bize* karşı *onlar*. Kahramanlar ya da kötüler. Dâhiler ya da siviller. Güçlüler ve güçsüzler. Ben daha iyi bir hayat şansım olmasını istiyorum. Hepimiz için ve peşimizden gelmek isteyen herkes için. Artık kötüler olmayacağımız bir hayat istiyorum!” Nova’nın sesi kararlılıkla yükselse de onların kendisini anlamayacağı korkusunu da duyuyordu. “Neresi olsa gidebiliriz. Nerede olsa özgür olabiliriz. Neden elimizdekine razı olalım ki?”

Nihayet As’ın gözlerinde bir duygu pırıltısı belirdi. Yine de miğferinin gölgesinde kalan bir kıvılcımdı bu.

Fakat anlayışlı bir bakış da değildi bu. Hatta daha çok incindiğini belli eden bir bakıştı.

“Razı olmak mı?” dedi As. “Gatlon’a razı olmak mı?” Nova’ya doğru yürüdü. “Burası bizim şehrimiz. Yuvamız. Ondan asla vazgeçmeyeceğim. Onu benden çalan düşmanlar karşısında eğilmeyeceğim.”

Nova’nın omuzları çöktü. Başını iki yana salladı. “Fakat biz...”

“Yeter.”

Nova geriledi. As’ın sesinin sertliği fiziki bir darbeden farksızdı.

“Onların kahramanlarının gözünde kötüler isek, öyle olsun. Onlara bizden korkmaları için yeterli sebepler vereceğiz.” Kulenin çevresinde yürüdü. Çalıntı kruvaze ceketini bir şekilde üzerinde çok gösterişli duruyordu. “Kaçmayacağız. Saklanmayacağız. Burada kalıp savaşacağız. Bu kez kazanacağız. Bu şehir bizim olacak!”

Kulede As’a destek verenlerin uğultusu cınladı.

Nova ürperdi. Diğerleri öne çıkarken Nova kendisini neredeyse görünmezmiş gibi hissetti. Dili ağzının içinde kupkuru olmuştu.

As özgürlüğüne kavuştuğunda diğerlerinin kendisiyle hemfikir olacağına güveni tamdı. Oradan ayrılmak mantıklı geliyordu. Ötekilerin bu fikir karşısında ferahlayacaklarını, daha fazla can feda etmeden, daha fazla savaşmadan özgürlüklerini elde etme fikrine sıcak bakacaklarını ummuştu.

Yeterince ikna edici olamamış mıydı? Fikirlerinin gücünü karşısındakilere iletememiş miydi?

Önlerinde engin bir dünya beklerken nasıl oluyordu da burada kalıp savaşmayı seçebiliyorlardı?

As açık pencerelere yaklaşıp “On yıl önce Gatlon Savaşı’nda Muhalifler etrafımızı çevirdiklerinde hazırlıklı değildik” dedi. “Aynı hataları tekrar yapmayacağız.”

As ellerini parmaklarını ayırarak ufka uzattı. Katedralin ötesindeki çorak topraklar her yöne dönümlerce uzanıyordu. Arazinin etrafı basit, tel örgülü bir çitle çevrilmişti. Parçalanmış betondan bir halka, yıkık binalardan kalan moloz, ezilmiş ve ters dönmüş arabalar.

Harabeler sarsılmaya başladı.

Diğerleri öne çıkıp As’ın arkasında toplandılar.

Nova hâlâ düşüncelerini sözlere dökmeye çalışıyor, As'ı ve diğerlerini farklı bir yolu seçmeye nasıl ikna edebileceğine kafa yorarken çorak topraklardan yeniden moloz parçaları yükselmeye başladı. Kontrplak ve menteşeleri olmayan kapılar. Metal levhalar ve çelik kirişler. Bir otobüsün yanından kopan, üzerinde hâlâ duran kâğıtta sararmış bir reklam olan bir parça. Kiremitler ve taşlar, cihazlar ve keresteler, inşaat demirleri ve bakır borular, eski sokak tabelaları ve bir çocuk parkına ait bir kaydırak, merdivenler ve porselen küvetler, trafik lambaları...

Sayısız hammadde yıkıntıdan yükseliyordu. Çorak toprakların bir ucunda birleşmeye başladılar. Parça parça.

As bir duvar inşa ediyordu.

Nova diğerlerinden uzaklaşıp kulenin karşı tarafına geçti. Orada da karmakarışık nesneler iç içe geçiyordu. Adrian'ın arenada kullandığı ışıltılı, neredeyse saydam barikatın aksine bu duvar kalın ve geçit vermez olduğu kadar karanlık ve düzensizdi. Katedralin etrafını tamamen çevirdi ve boyu grubun dikildiği büyük çan kulesinin boyuna ulaştı. Sonra daha da yükseldi. Ta ki katedralin keskin eğimli çatısını da aşana dek. Karman çorman yapı içe kavis alıp tepelerinde bir örgü oluşturmaya başladı. Aşağıdaki şehri ve gökyüzünü görülemeyecek şekilde kapattı.

As'ın işi bittiğinde sivri kenarları olan, küflü bir kubbenin altındaydılar.

Yine tünellerde olmak gibi bir histi bu.

Özgürlüğün zıddı bir his.

"İşte oldu" dedi As. "Bu onları yavaşlatır."

Nova tanıdığı Muhalifleri düşünerek yutkundu. Adrian bu duvarı aşabilir miydi? *Nöbetçi* yapabilir miydi bunu?

Ya telekinezisiyle ve metallere hükmedebilme becerisiyle Max?

Ya da kırılmaz silahlarıyla Kaptan Krom?

Nova altdudağını ısırды. Muhaliflerin kaçının artık dâhiler olmadıklarını hatırladı. Güçleri onlardan çekip alınmıştı.

Tıpkı sana da yapacakları gibi diye düşündü Nova.

Fakat ağzındaki ekşi tadı bu da azaltmamıştı.

“Yine de onları sonsuza dek durduramaz.”

As gruplarındakilere baktı. Sertçe ve açlıkla. “Bu gece cesurca savaştınız fakat sonraki savaşa hazırlanmalıyız.” Gözlerini Leroy’a ve Honey’ye dikti. “Ajan N maddesini son derece etkili bir şekilde kullandınız. Elinizde kaldı mı hiç?”

Leroy başını iki yana salladı. “Muhaliflerin deposundan aldığımız kadarı neredeyse bitti. Elimizde sadece Nova’nın tasarladığı gaz cihazları ve yarım kaptan daha az sıvı var.”

“Yeterli” dedi As. “Şansımız yaver giderse o asırlık gizemi çözebiliriz... Kaptan Krom’un gerçekten görüldüğü kadar yenilmez olup olmadığını.” Hınzırca gülümseyen As koluyla odaya işaret etti. “Anarşist dostlarım, kendinize kalacak bir yerler bulun ve yeni bir emre kadar dinlenin. Ben yeğenimle biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Nova gerildi. Kötülerden birkaçı Nova’ya hasetle ve ki-birle baktılar. Bazıları ise onun adına endişeleniyor gibiydi. Leroy, Nova’yı teselli etmek için gülümseyip göz kırptı.

Bu hareketi yüzünün felçli sol kısmının tuhaf bir şekle girmesine neden oldu.

Nova da ona gülümsedi.

Sonuçta karşısındaki sadece As'tı.

Dakikalar içinde çan kulesi boşaldı. Alt katın merdiven boşluğundaki ayak sesleri her geçen saniye daha da uzaklaştı.

Geride sadece bir tek kötü kaldı. Nova o kişinin yüzünde endişeli bir ifade olan Narcissa olduğunu fark edince şaşırdı. Daha önce Reddedilenler arasında liderlik rolü üstlenmişse de katedrale geldiklerinden beri grubun arkalarında geziniyordu. Anarşinin Ası'ndan ne denli korktuğu belliydi. Nova'ya bakışından da onu As'la yalnız bırakmakta tereddüt ettiği anlaşıyordu. Yüzünde neredeyse şefkatli bir bakış vardı. Neredeyse korumacı bir bakış.

Ayna gezgininin artık kendisinden nefret etmediğini düşünmek Nova'nın moralini biraz olsun düzeltti.

As "Söylemek istediğin bir şey mi var Ayna Gezgini?" diye sordu.

Narcissa ağzını açsa da duraksadı. Nihayet söze girdiğinde sesi titriyordu. Bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle "Kâbus'la aynı fikirdeyim" dedi. "Bence Gatlon'dan gitmemiz gerek."

As, Narcissa'yı süzdü. Narcissa onun bakışı altında eğilip büküldü.

"Papazlar meclisi binasında bir ayna var" dedi As. "Burada kimseyi esir almıyorum. Ne zaman istersen gidebilirsin."

Narcissa yutkundu.

“Fakat kalırsan düşmanlarımızı yok etme çabamızda işbirliği yapmanı beklerim. İhaneti hoş görmem.”

Narcissa’nın yüzü kireç kesildi. Bir kez daha, kısa bir an için Nova’yla göz göze geldi. Sonra o da merdivenden inip gözden kayboldu.

Ahşap kapı arkasından kapandı. Çan kulesindeki hava tekinsizce durgunlaştı. Dış dünyadan hiçbir esinti As’ın bariyerini aşamıyordu. Kulede eski demir ve uzun zamandan sonra ilk kez karıştırılan toprağın kokusu vardı.

Nova, As’ın konuşmasını bekledi. Daha şimdiden onun ifadelerini okuyabildiği zamanları özlemişti. Yanaklarındaki kırışıkları, alnındaki çizgileri okumayı. Nova’ya As kendisini ona mahzenmezarlarda saklandığı zamandan da çok kapatıyormuş gibi geliyordu. Nova tanıdığı o adamı şimdiden özlediğini fark edip şaşırdı. Her ne kadar o adam perişan halde ve zayıf olsa da. En azından o zamanlar Nova ondan asla korkmuyordu. As gözlerini ona çevirdiğinde Nova elinde olmadan endişeyle ürperdi.

“Benim sana sunabildiğim hayattan fazlasını istediğin için seni suçlayamam” dedi As. “Hatta seni Muhalliflerin dünyayı aldatmak için kullandıkları yalanların cazibesine kapıldığın için de suçlayamam. Güzel bir masal anlatıyorlar. Doğruluk, cesaret ve adalete dair bir masal. Fakat sadece bir masal.” As ellerini pencere pervazının üzerine koydu. Her ne kadar pencereden bakıldığında artık karanlık, kaba ve uzun zaman öncesinde kalan bir savaşın istenmeyen kalıntıları birleştirilerek oluşturulan kendi kafeslerinden başka görececek bir şey kalmamışsa da. “Babanın Muhalliflere hiç anlayamadığım bir inancı vardı. Yol arkadaşlarımı dairenizi koru-

maları için gece gündüz görevlendirirdim. Fakat benim yardımımı istemedi. Israrla Muhaliflerin sizi koruyacaklarını savundu. Bunun aptalca olduğunu düşünsem de karışmak bana düşmezdi. David kendi seçimlerini yapmak, o karanlık zamanlarda kendi yolunu bulmak isterdi.” Başını eğdi. “Bugün en büyük pişmanlığım o zamanlarda size yardım etmemiş olmam. David’e. Annene ve kız kardeşine.”

“Senin suçun değildi” diye fısıldadı Nova.

Olanların Kakalaklar ve onların kiraladıkları suikastçının işiydi.

Muhalifler ve onların asılsız vaatleri sebep olmuştu her şeye.

Nova gözlerini yumduğunda hatırayı her zamanki kadar acı bir şekilde zihninde buldu. Kurşunlar kafatasının içinde sekiyordu. Ön kapılarına kan sırıyordu. Evie’nin haykırıışları sonsuza dek kesiliyordu.

“Fakat As” diye fısıldadı Nova. Yüreği paramparça oluyordu sanki. “Onlardan intikam almanın yolu bu mu gerçekten? Onca yıl boyunca tek istediğim bizi hüsrana uğrattıkları için Muhaliflerin dize getirilmesiydi. Fakat... bu nefret bizi de mahvediyor. Beni mahvediyor. Annem ve babam bunu mu isterlerdi?”

As’ın yüzüne pişmanlık yerleşti. “Mesele öç almak değil küçük Kâbus. Onları geri getiremeyiz fakat diğer ailelerin de aynı trajediyi yaşamalarını önleyerek hatıralarını yaşatabiliriz. Muhalifleri yalanlar yaymaktan alıkoyabiliriz. Tüm dünyaya onların aslında kim olduklarını gösterebiliriz. Kahramanlar değil, sahte idoller olduklarını. Sahtekârlar, yalancılar olduklarını.”

Nova, As'a yaklaştı. "Hepsi de kötü değil" diye ısrar etti. "Hepsi iyi de değil fakat... artık çoğunun bu dünyanın insanlarına yardım etmek istediklerine inanıyorum. Bunu nasıl yapacaklarından emin olamasalar da. Sandığımız gibi sadece güce aç zorbalar değiller. Hepsi de yalancı değil."

"Mesela Adrian Everhart mı?"

Nova donakaldı.

As'ın elini başına götürüp miğferini çıkarması Nova'yı şaşırttı. Miğferi pencere pervazına bırakıp Nova'ya doğru döndü. Öfkeli görünmüyordu. Hatta yüz hatlarında merhamet vardı. "O da sana yalan söyledi. Sanırım artık bunu biliyorsun."

Nova'nın içine bir ürperti yayıldı. Nöbetçi.

"Beni mahzenmezarlarda bulan Adrian'dı... O ve şu arkadaşları." Gözlerinin köşeleri anlayışla kırıştı. "Onlar da onun kim olduğunu biliyorlar. Fakat sana söylemediler, değil mi?"

Elini geri çeken Nova kulenin duvarında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Ruby ve Oscar gerçeği biliyorlar mıydı? Danna da mı?

Onlar bir ekipti. Nova birbirlerine güvendiklerini sanmıştı. Adrian'ın ona karşı arkadaşlıktan öte hisler beslediğini sanmıştı. Nova kendisi Adrian'dan onca sır saklamışken Adrian'ın ondan bu sırrı saklamasına kızmasının ikiyüzlülük olduğunu bilse de tüm ekibi gerçeği bilirken Adrian'ın sırrını ona söylememesi canını acıtıyordu.

"Onlara güvenemezsin Nova. Onlardan biri değilsin. Sen ne kadar aksini dilesen de."

Nova yüzünü As'a çevirmedi. İşittiklerinin onu nasıl incittiğini fark etmemesini ümit ederek.

“Sen bizden birisin. *Bu ailenin* bir parçasısın.” As elini Nova’nın omzuna koydu. “Gitmek istersen senin için bir yol açarım. Artık devrimimizin bir parçası olmak istemezsen seni burada tutmam. Davamız için zaten çok şey yaptın ve bunun için sana hep minnet ve saygı duyacağım. Fakat Nova...” Sesi alçaldı. “Bu bariyeri aşarlarsa Muhalliflerin bize neler yapmaya kalkacaklarını biliyorsun. Adrian Everhart’ın da. Umarım kalıp çarpışmayı seçersin. Umarım kendini yıllardır bize neyin güç verdiğini artık göremeyeceğin kadar onların vaatlerine kaptırmamışsındır. Ailenin yanında ol Nova. Yanımızda ol ve geleceğimiz için çarpış, onların geleceği için değil.”

As, Nova’nın omzuna bir kez nazikçe dokundu. Sonra elini çekti. Nova onun miğferini alıp çıkış kapağına yürüdüğünü işitti.

Sonra silah seslerini duydu.

Evie’nin ağlayışını.

Ve Kaptan Krom’un sakin sesini: *Düzeni ve huzuru sağlamak için kötülerin çetelerini durdurmak adına yapmamız gereken ne ise onu yaptık. Gerekirse yine yaparız.*

“As?”

Çan kulesi sussa da Nova, As’ın hâlâ orada olduğunu biliyordu. Bileziği tutup yüzünü As’a çevirdiğinde eli titriyordu. As onu izledi. Hep sabırlıydı. Hep beklerdi.

Nova teninde yıldızın titreşimlerini hissetti.

“Bir şey buldum” dedi Nova. “Babamın ölmeden önce yaptığı bir şey.”

As başını kaldırdı. İlgisi canlanmıştı.

“Sanırım... onu Karptan Krom’u yok etmek için bir silah olarak tasarlamış olabilir.”

ADRIAN'IN ÜRKÜTÜCÜ metro tünellerindeki o ürkütücü posterin karşısına son geçişinde yanında Nova vardı. Şimdiye kadar Adrian'ın metroyu mahzenmezarlara bağlayan tünelden bahsettiği tek kişi Nova'ydı ve Adrian onun yine yanında olması için neredeyse her şeyini verebilirdi.

Anarşinin Ası'nın yenilgisini garantilemek adına hayatını tehlikeye atmaktansa Nova'yı yine öpmeyi tercih ederdi. Fakat sadece yanında olması bile onu mutlu ederdi. Nova yaman bir müttefik, güçlü bir savaşçıydı ve katedrale gizlice girmeye hazırlanırlarken onun yetenekleri Adrian'a güven aşılayabilirdi.

O zaman akli sürekli Nova'da da kalmazdı.

Arenaya yapılan saldırıdan beri Adrian bileklikleri aracılığıyla onunla iletişime geçmek için defalarca çabalasa da Nova'dan haber almamıştı. Nova mutlaka haberleri işitmiş olmalıydı. O ana kadar Gatlon Şehri'ndeki herkes yaşananları öğrenmişti. Fakat Nova arenada görünmediği gibi Adrian'ın bildiği kadarıyla karargâhta da ondan haber alan olmamıştı.

Adrian, Nova'nın yanına bizzat gidip ona Kaptan Krom Muhaliflere havadan, dikkat dağıtacak bir saldırı yapmak için liderlik ederken kendisinin katedrale gizlice girme planından bahsedecekti. Nova'nın da onlara katılacağını umuyordu. Fakat... onun nerede olduğunu bilmiyordu. Wallowridge'deki ev artık yerinde değildi ve Adrian'ın Nova'nın ve amcasının nerede kaldıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Adrian bunları düşündükçe parmakları gerginlikle ve endişeyle daha da çok seğiriyordu.

Ya Nova'nın başına bir şey geldiyse?

Adrian bunu düşünmeyi bırakması gerektiğini biliyordu. Kendine krizlerle sırayla uğraşması gerektiğini ve şimdiki krizin Anarşinin Ası'nı durdurmak ve dünyayı korumak olduğunu hatırlattı.

Uzanıp köşesinden tuttuğu posterini indirdi. Ardındaki dar tünel ortaya çıktı.

Oscar ıslık çaldı. Danna sessiz kaldı.

Bu kez üçü yalnızdı. Grubun güvenilir bir demirbaşına dönüşen Nova ve Anarşinin Ası'nın Max'in peşine düşmeyeceğinden emin olunana dek Max'e göz kulak olmaya giden Ruby yokken bir dengesizlik hissediliyordu. Ruby'nin ailesine evdeki tüm aynaları kaldırılması salık verilmişse de Adrian hâlâ Kâbus'un başka yöntemlerle Max'in nerede olduğunu bulabileceğinden endişe ediyordu. Kâbus'u ya da Anarşistlerden herhangi birini hafifsetmek yapmak istemeyeceği bir hataydı.

Kaptan Krom onlarla gitmek istemişti. Ashında başta katedrale tek başına gidip As'la ve diğerleriyle kendi başına çarpışmak için ısrar etmişti. Fakat karargâhta onun

liderliğine ihtiyaç vardı. Örgütlerden gelen çok sayıda Muhalif'i organize edecek ve onları yakında gerçekleştirecek karşı saldırıya hazırlayacaktı. Ancak Adrian babalarına ekibinin daha önce Anarşinin Ası'yla çarpışıp galip çıktığını hatırlattığında, onlara Nöbetçi'nin becerilerini sergileyerek aslında kendisini gelmiş geçmiş en güçlü dâhilerden birine dönüştürdüğünü ispat ettiğinde ve planının Kaptan Krom'un sahip olmadığı bir yetenek olan gizliliğe dayandığını söylediğinde Hugh ve Simon gönülsüzce Adrian'ın ekibinin baskın girişimine onay vermişlerdi. Adrian gibi onlar da Anarşinin Ası'nı gafil avlamadan onun gücünü etkisizleştirmelerinin uzak bir olasılık olduğunun farkındaydılar. Ancak bu şekilde miğferi geri alabilir, Anarşinin Ası'nı kesin bir yenilgiye uğratabilirlerdi.

“Ben kıyının emniyetli olup olmadığını kontrol edeceğim” dedi Danna. Dönüştü ve kelebek sürüsü gölgelerin arasında kayboldu. Kelebeklerin kanatlarına Adrian'ın el fenerinin ışığı vuruyordu.

Bastonuna yaslanan Oscar, Adrian'a baktı. “Bunu sağ salim atlatacağız, değil mi?”

Adrian yutkundu. “Elbette. Bizler Muhalifleriz.”

Oscar başını salladı. İkisi de çok sayıda Muhalif'in arenadaki savaştan sağ çıkamadığını belirtme gereği duymadı.

Oscar bir nebze hüznle “Güzel” dedi. “Çünkü sonrasında Ruby'yi görmeyi gerçekten çok istiyorum.”

Adrian onu çok iyi anlıyordu. O da sonrasında Nova'yı görmeyi gerçekten çok istiyordu. Aralarında dillendirilmemiş birçok şey vardı.

Sonsuzluk gibi gelen fakat muhtemelen sadece birkaç

dakika olan bir süre boyunca sessizce beklediler. Niha-
yet Danna, daha doğrusu kelebeklerinden ikisi geri geldi.
Başlarının etrafında kısa bir süre dans edip geçitten geri
döndüler.

Bir elinde keçeli kalemi, diğer elinde el feneriyle Adri-
an kelebeklerin peşinden gitti.

Mahzenmezarlar tam da Anarşinin Ası'yla savaştıkları
rında bıraktıkları gibiydi. Taş zemine saçılmış kemikler
ve kafatasları sessizliği bozmadan yürümeyi imkânsız
kılıyordu. Mermer heykeller paramparçaydı. Lahitler ters
dönmüştü. Kilisenin kalın temelinde çatlaklar vardı.

Ellerinden geldiğince sessizce ilerleyip mahzenme-
zarın odalarından geçip dar, taş merdiven boşluğundan
yukarı çıktılar. Daha öncesinde bu merdiven çorak top-
raklara açılıyordu. Etrafı sadece harabelerle ve yıkımla
çevriliydi. Fakat şimdi, Adrian'ın en yukarıdaki sahan-
lığa indiğinde gördüğü gibi açık gökten hiç ışık sızmıyor-
du. Sadece daha çok gölge vardı. Ayak sesleri kalın, taş
duvarlarda yankılanıyordu.

Küçük, yuvarlak bir odaya adım atmalarıyla Adrian'ın
nefesi kesildi. İkinci bir merdiven yukarı uzanıyordu. Fa-
kat merdivenin her iki yanında ikisinin de bitişiklerinde
kapüşonlu figürlerin heykelleri olan iki kapı aralığı vardı.
Adrian ikinci elden raporlardan As'ın katedrali yeniden
inşa ettiğini bilse de yapının allak bullak olacağını düşün-
müştü. Eski harcın ve küflü çivilerin bir arada tuttuğu
kırık taşlar ve kalaslar hayal etmişti. En ufak darbeye çö-
kecek dayanıksız ve dengesiz bir şey göreceğini ummuştu.

Fakat içinde oldukları oda yüzlerce yıl boyunca ba-
şına hiçbir felaket gelmemiş gibi kadim ve sağlamdı.

Kalın taş duvarlar mükemmelen birleştirilmişti. Daha bir süre öncesine kadar çorak topraklara saçıldıklarını belli edecek hiçbir işaret yoktu. Sanki Gatlon Savaşı hiç gerçekleşmemişti.

Adrian, Oscar'a huzursuz bir bakış attı. Oscar'ın hiçbir şey söylememesi onun da hayrete düştüğünün kanıtıydı. Katedral aşağıdaki mezarlar kadar sessizdi. Fakat Adrian bu sessizliğin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yakında Kaptan Krom ve savaşıacak durumda olan tüm Muhafifler hatta dış örgütlerden gelenler çorak topraklardaki bariyere ellerindeki tüm güçle saldıracaklardı. Adrian saldırının düşmanın dikkatini yeterince dağıtacağını ve kendisi, Oscar ve Danna'yla Anarşinin Ası'nı bulup gücünü etkisiz hale getirirken kötülerin tümünü olmasa da çoğunu katedralden çıkarmaya yeteceğini umuyordu.

Fakat As'ı bulmak sorun olabilirdi.

Danna'nın kelebeklerinden birkaçı orta sahına, kilisenin ortasındaki o geniş alana doğru uçtu. Adrian, Danna'yı takip ederken yakınlarda kötülerin olabileceği olasılığına karşı seslere kulak kabarttı.

Tonozlu tavana kadar uzanan devasa vitraylı pencerenin altında bir aşağı bir yukarı yürüyen Adrian bir zamanlar orada sadece molozlar olduğunu hayretle anımsadı. Bir tek dâhi tüm bunları o kadar kısa bir sürede nasıl yapabilirdi?

Ortadaki koltuk sırasına doğru hareketlendi. Ahşap oturaklar ve demirden kollu şamdanların her iki yanında geniş, taş sütunlar vardı.

Adrian gözlerini koltukların arasındaki uzayıp giden, geniş boşluğun ötesine çevirdi.

Donakaldı.

Orada –orta sahinin bittiği ve Adrian’a bir kilometre uzaktaymış gibi gelen, geniş tavanlar ve uzun pencerele-
rin yanında küçük kalan– Anarşinin Ası dikiliyordu. On-
ları bekliyordu. Miğferi koroya ayrılan bölümdeki onlarca
mumun ışığı altında parıldıyordu.

As yalnız değildi. Yanında ondan fazla kötü vardı.

Ve sunağın birkaç adım önünde Nova dikiliyordu.

Adrian’ın kanı dondu. Kötüler onu ne zaman bulmuş-
lardı? Burada ne zamandır esir, rehin tutuluyordu?

Adrian’ın gözleri öfkeyle parladı. İstemsizce koltukların
arasındaki boşlukta koşmaya başladı. Sağ kolu parladı.
Sol yumruğunun etrafında bir ateş top dönmeye başladı.

Danna haykırdı. “Eskiz... *hayır!*”

Saniyeler sonra bir kral kelebeği yüzünün önünde
dans etmeye başladı. Adrian eliyle kelebeği kovaladı.

Kanatların oluşturduğu hortum Adrian’ın önünde be-
lirdi. Ardından Danna ortaya çıktı. Elleri havadaydı. “Ad-
rian dur!”

Danna’nın ayaklarının dibine bir şey çarptı. Bir kap-
sülden yeşil bir buhar yükseldi. Danna’nın yakarışından
çok bu buhar Adrian’ın yerde kayarak durmasına neden
oldu. Danna’nın dudaklarından rahat bir nefes aldığını
belli eden bir nida çıktı. Kelebekleri döne döne yükseldi.
Tonozlu tavana giden yolu yarılamışlardı ki birleşmeye
başladılar.

Adrian altın sarısı ve siyah kanatların yeniden şekil-
lenmesini dehşet içinde izledi. Sonra kelebekler Danna’ya
dönüştü ve Danna on iki metre kadar bir yükseklikten
yere düşüyordu. Çığlığı orta sahında yankılandı.

Adrian alevini söndürüp sıçradı. Danna'yı havada tutup gaz yayan buharın dağıldığı noktanın hemen ötesine indi. Havada keskin kimyasal kokuları vardı. Koku Adrian'ın boğazını yaktı.

Danna öksürerek Adrian'ın kollarından ayrıldı. Bir dizinin üzerinde çömelerek yere indi. Elini kalbinin üstüne bastırıp "Hayır" diye mırıldandı. "*Hayır.*"

Bir siyah duman kütlesi yanlarından hızla geçti. Adrian başını kaldırdığında dumandan okun Anarşinin Ası'nın yüzüne isabet ettiğini gördü. As geriledi. Dirseğine öksürdü. Bir ok daha geldi. Bir tane daha. Oscar elinden geldiğince çabuk bir şekilde okları gönderiyor, her bir ok orta sahanın karşı ucunda toplanan kötülerden birine isabet ediyordu.

Sonra Oscar bağırdı.

Adrian geriye bakınca Oscar'ın bastonunun elinden uçtuğunu gördü. Baston canlanmış gibi Oscar'ın dizlerinin arkasına bir darbe indirerek onu yere yıktı.

"Duman Perdesi, beni koru!" diye haykırdı Adrian.

Oscar bir elini kaldırıp ele geçirilmiş bastondan gelecek yeni darbeyi savuşturmak için bir elini kaldırdı. Diğer avucu Adrian'a uzandı. Beyaz bir sis koltukların arasında yayılarak koltukları sardı. Oscar tiz bir sesle ciyaklayıp ensesine bir şaplak indirdi.

Oscar eline baktı. Parmaklarına küçük ve siyah bir şey yapışmıştı.

Kraliçe Arı kıkırdadı. "Arenada yaptığın küçük numaradan sonra hak ettiğini buldun işte!"

Oscar gözlerini Adrian'ın gözlerine çevirdi. Oscar'ın yüzünde haşın bir ifade olsa da Adrian o bakışın ardın-

daki azabı görebiliyordu. Arıda Ajan N olmalıydı. Tıpkı arenadaki arılar gibi.

Sis tamamen dağıldı.

Adrian dişlerini gıcırdattı. Yumruklarını sıktı.

Danna, Adrian'ın kolunu tuttu. "Adrian durup bir düşün. Bu bir tuzak."

Adrian kolunu Danna'nın elindne kurtarıp tekrar koşmaya başladı. Sis füzesine ve Ajan N bulutuna çok yaklaştığından muhtemelen onun da gücünün etkisizleştiğini düşünmüş olmalıydılar.

Yanılmışlardı.

Nova yerinden kıpırdamamıştı. Adrian'ın kendisine doğru koşuşunu izliyordu. Yüzü kireç kesilmişti ve gözlerinde daha önce Adrian'ın hiç görmediği bir korku vardı.

"Bırakın onu!" diye haykırırken avucundan yeniden bir alev çıktı. Adrian atılıp saldırmaya, Anarşinin Ası'nı ve yandaşlarını parçalamaya hazırlandı. Eğer Nova'nın canını yakacak bir şey yaptılarsa...

Ağrı iş işten geçene kadar görmedi. Ayağı görünmez bir çizgiyi geçene ve ipler bir olup bedenini sarana dek. Tökezledi ve birkaç kez yuvarlandı. Böylece ağ onu daha da sarmaladı.

Nefessiz kalan Adrian ayağa kalkmaya çalışsa da bir bacağı ağa takılmıştı. Kendisini bir avcının avına düşen vahşi bir hayvan gibi hissediyordu ve Danna'nın sözlerini anımsamasıyla öfkesi daha da alevlendi.

Alevlendi.

Bunun gibi iplere ilk takıldığı anı anımsayan Adrian hırlayıp sol eliyle en yakınındaki ipi sıktı. Alevine hükmedip ipi olabildiğince yaktı.

Ateş bir cehenneme dönüştü. Adrian yaptığığın işe yaramadığını fark ettiğinde alevler neredeyse tüm bedenini sarmıştı. İpler yapış yapış olsa da yanmıyordu.

“Ateşe dirençli tabaka” dedi Siyanür. Adrian’ın dikkati yeniden kötülere çevrildi. “Geçmiş hatalarımızdan ders alıyoruz.”

Ensesinden terler akan Adrian sağ kolunu ağın arasından düzgün bir atış yapacak şekilde çevirdi. Teni ısıldadı. Nova’dan çok da uzakta olmayan Anarşinin Ası’na nişan alıp enerji topunu gönderdi.

Kilise koltukları etraflarını sarıp Adrian ve kötüler arasında bir duvar ördü. Yere düşünce kırılan ahşap koltukların arasında orta sahının merkezine uzanan, içinden ancak geçilebilecek dar bir boşluk kaldı.

“Mucizeler aşkına” dedi Kraliçe Arı. Öne çıkıp Nova’nın koluna girdi. Adrian gerildi. Tüm sinirlerine panik hücum etti. “Onu o kadar çok istiyorsan, buyur... senin olsun.”

Kraliçe Arı tatlı bir gülümsemeyle Nova’yı ileri itti. Nova koro bölmesini orta sahından ayıran uzun ve dar yola çıkan basamaklardan sendeleyerek indi. Sonra dengesini toplayıp durakladı.

Sesinden çaresizlik okunan Adrian “Nova” dedi. Kolları ipleri zorlamaya çalıştı. “İyi misin?”

Nova, Adrian’a bakıp yutkundu.

Koltukların arasındaki boşlukta yürümeye başlayan Nova hiçbir şey söylemedi. Kederli ve kararsız bir hali vardı. Adrian kendinden emin ve cesur Nova’yı hiç o halde görmemişti.

Fakat Nova yaklaşırken Adrian başka bir şeyi de fark etti.

Nova'nın elleri bağılı değildi. Adrian esir alınan bir Muhalif'in ellerini bağlamayacaklarına ihtimal vermezdi.

Nova'nın üzerinde Muhalif üniforması hatta her zamanki sivil giysileri de yoktu. Siyah bir ceket giymişti ve ürkütücü bir şekilde tanıdık bir alet kemeri vardı.

Adrian'ın midesi ekşidi. Geri kaçmak istese de kapana kısılmıştı. Kaburgasını sıkan iplerin arasından Nova'ya baktı.

İlk kez konuşan Anarşinin Ası "İyi iş çıkardı, değil mi?" dedi. Sesinde keyif sezilse de Adrian kafasının içinde savaşılan gerçek ve inkâr yüzünden onu güçlkle işitiyordu. "Mahzenmezarlardan gizlice girme planın zeki-ceydi. Yeğenime kaçış tüneline bildiğini söylemesen işe de yarayabilirdi. Şimdi burada olduğuna göre girişi tıkamalıyız ki bir başkası peşimizden gelmeyi akıl etmesin." İki kötüye işaret etti. "Diğerlerini bağlayın ve onları şimdilik hazine odasına kapatın. Everhart'ı da doğu şapeline götürüp emirlerimi bekleyin."

Adrian, Anarşinin Ası'nın emirlerini güçbela idrak ediyordu.

Nova neredeyse Adrian'a ulaşmıştı. Adrian'ın onun yüzünde gördüğü korku yavaş yavaş kaybolurken yerini Nova'nın kendine has kararlılığı alıyordu. Çenesi gergin, omuzları dikti.

Nova'nın az önceki kaderi sadece Adrian'ın hayal ürünü müydü? O pişmanlık? O kuşku?

"Nova" diye fısıldadı Adrian. Sözcük karmakarışık duyguları boğazında bir düğüm olan Adrian'ın ağzından neredeyse bir öksürük gibi çıkmıştı. "Kimsin sen?"

Nova'nın çömelmesiyle ikisi göz göze geldi. O an birbirlerine galada dans ettikleri günkü kadar yakındılar. Adrian'ın Nova'nın nihayet uyuyabilmesi için onun kulağına gürültü kesen kulaklıklar taktığı günkü kadar. Metro tünelleri, mahzenmezarlarına açılan gizli geçidin hemen önünde  p şt kleri günkü kadar.

Son inkâr kırıntıları da silinip gitti. Gerçek kazandı. Adrian bir anda her şeyin ayırdına vardı.

Danna ilk kez Nova'yı Adrian'ın en feci düşmanı; onun aylardır yakalamaya çalıştığı kötü olmakla su ladı ında Adrian  fkelenmi ti.  a ırmı tı. Zaman zaman tiksinti duymı tu.

Şimdi ise geriye sadece derin, yıkıcı bir kaybetme hissi kalmıştı.

Adrian'ın omuzları kendisini sarmalayan iplerin ağırlığı altında çöktü.

Nova, Adrian'ın eline uzandı. İki parmağını Adrian'ın parmak eklemlerine yasladı. Adrian onun dokunmasıyla irkildi ve bir an için Nova'nın gözlerinde g rd   n n keder olabileceğini düşündü. Fakat bunu hayal ediyor olmalıydı çünkü bir saniye sonra Nova'nın yüzü soğuk ve okunmaz bir ifadeyle sertle ti.

 Herkesin bir kâbusu var  dedi Nova.  Sanırım ben de senin k busunum. 

Adrian bilincini kaybetmeden önce son anımsadı ı bu sözler oldu.

KIRKINCI BÖLÜM

ADRIAN'IN ÇIPLAK AYAĞINI inceleyen Kraliçe Arı “Eh, zekice değil mi?” dedi. Adrian elinden geldiğince onu görmezlikten gelmeye çalıştı. Bir süredir hepsini, durmadan gelip giden Anarşistleri ve kötülerini görmezlikten gelmeye çalışıyordu. Ondan bir tepki almak için gitgide daha çirkin taktiklere başvurmalarına rağmen.

Nova odadayken Adrian gözlerini kararlı bir şekilde ona dikiyordu.

Nova'nın gözleri ise kararlı bir şekilde Adrian'dan kaçıyor.

Adrian'ın ayağının tabanında keskin tırnağını gezdiren Kraliçe Arı “Yaylar” dedi. Adrian gıdıklanmamak için kendisini tuttu. “Daha ileri zıplamak için. Zekice değil mi tatlım?”

Adrian, Kraliçe Arı'nın “*tatlım*” diye seslendiği kişinin Nova olduğundan gayet emin olsa da Nova da Adrian gibi Kraliçe Arı'ya aldırış etmemeye kararlı görüldüğünden emin olmak zordu.

Honey Harper'ın Adrian'ın tabanlarını incelemesi

Adrian'ın esir alındığından beri katlanmak zorunda kaldığı birçok onur kırıcı muameleden sonuncusuydu. Adrian, Oscar'ın ve Danna'nın başlarına ne geldiğini ya da katedralin içinde tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu. Kendisine geldiğinde küçük, yuvarlak bir şapeldeydi. Orta sahinin ihtişamına kıyasla şapel iğreti kalmıştı. Öyle sıkıcı ve renksiz bir mekândı ki Adrian şapelin adını aldığı azizin kendisini onurlandırmakla görevli mimarı kızdıracak bir şeyler yapmış olabileceğini düşündü. Pürüzsüz, siyah bir sunak ve bir dizi vitraylı pencere de olmasa içerisi boş denebilirdi. Yankı yapan taş duvarlar; sert, taştan bir zemin. Kasvetli loşluğun da atmosfere katkı sağladığı söylenemezdi. Adrian'ın saatin kaç olduğunu tahmin etmesi imkânsızdı. Çünkü ne güneş ışığı ne de ay ışığı As'ın katedralin üzerine kurduğu yapıya sızabiliyordu. İçeride daimî bir karanlık vardı. Tek ışık köşedeki gaz lambasından geliyor ve o ışığın altında titrek gölgeleri duvarlarda oynuyordu.

Adrian bağlanmış, buz gibi sunağa yaslanmıştı. Kötülerden biri Adrian'ın gömleğinin yenlerini ve yakasını kesmiş, kollarındaki ve göğsündeki dövmleri ortaya çıkarmıştı.

Nova sık sık şapele girip çıkıyordu. Üzerinde gösterişli savaş giysileri vardı. Kemerinde iki farklı tabanca, ipler, dart okları ve cephane, eldivenler, işaret fişekleri, bir av bıçağı ve Kâbus'un bayıldığı o lanet Ninja yıldızları vardı. Fakat nedense metal maskesini takmamıştı ve Adrian buna bir anlam yüklememesi gerektiğini bilse de elinde olmadan yüklüyordu.

Maske olmadan hâlâ Nova'yı Kâbus olarak göremiyordu. Tek görebildiği Nova'ydı.

Kendisini yüz farklı şekilde aldatan Nova. Yine de o Nova'ydı.

Adrian, Nova'ya Oscar ve Danna'nın nereye götürüldüklerini, durumlarının iyi olup olmadığını sormaya çalışsa da Nova sessiz kalmaya kararlı görünüyordu. Adrian, Nova'nın orada onu kaçırmaktan alıkoymak için mi yoksa sadece kötü muamele görmediğinden emin olmak için mi bulunduğunu kestiremiyordu.

Belki de en kötüsü Fobi'nin de gelip gitmesiydi. Adrian'ın kendisini sessizce bir köşeden izleyen Fobi'yi fark etmesi biraz zaman almıştı. Oda çok karanlıktı ve Fobi o kadar hareketsizdi ki Adrian zaman zaman onun hayal gücünün bir ürünü olabileceğini düşünüyordu.

Fakat Fobi gerçektir. Gayet gerçektir ve ne zaman Adrian onu fark etse omurgasından aşağı bir ürperti yürüyordu. Fobi'nin Callum'un cesedi üzerinde dikilirken söylediği zalimce sözler Adrian'ın zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Ruhu olmayan huşu duyamaz tıpkı korkusu olmayanın cesareti de olmayacağı gibi...

O yapmıştı. Artık Adrian emindi. Fobi o nefret dolu sözleri söylediği andan beri bunu biliyordu. Annesinin cesedi üzerindeki not. Yüzündeki o ölçüsüz dehşet.

Adrian'ın annesini Fobi öldürmüştü.

Adrian kötüye dişlerini gösterdi. Fobi'nin tek yanıtı ise tırpanını başının üzerinde düzgün bir dairesel hareketle çevirmek oldu.

Haberlerde Yenilmez Kadın'ın yedi katlı bir binadan düştüğü söylenmişti. Düşüşün doğrudan neden olduklarının dışında hiçbir darbe ya da yara izi yoktu. Fobi ona

her ne yaptıysa, her ne gösterdiyse onu öyle korkutmuştu ki bir an için annesi uçabileceğini unutmuştu. Kanı donmuştu. Ölümüne korkmuştu.

Akla yatkın olmayan ise nasıl olup da Nova'nın o *yaratığın* safında olabileceğiydi.

Fakat Adrian buna şaşmaması gerektiğini biliyordu. Annesi bir Muhafız'tı. Nova da Bir Anarşist. On yıldan uzun bir süre önce Yenilmez Kadın'ın öldürülmesine Nova neden aldırış edecekti ki? Uğraşılacak bir süper kahraman daha eksilmişti.

Nihayet Fobi gittiğinde, odadan geldiği kadar sessizce ayrıldığında Adrian minnet duydu.

Siyanür de az önce ortadan kaybolmuştu. Bir deney hakkında bir şeyler fısıldamıştı. Adrian ayna gezginini de oraya geldiklerinden beri görmemişti. Bir avuç başka kişi de gelip gidiyordu. Adrian bunlardan birkaçını Muhafız sınavlarında görmüştü. Turna gibi onlar da Muhafızların arasına kabul edilmeyen dâhilerdi. Adrian onlardan birkaçının şehirdeki çeşitli suçlardan dolayı arandıklarından, devriye birimleri tarafından sıkça kovalandıklarından emindi. Nöbetçi kimliğiyle bilindik suçluların peşine düşüp onları adalete teslim etmek için daha fazla çabalamadığına pişman oldu.

"Bir şeyler kaçırdım mı?" diye sordu Kraliçe Arı. El fenerinin ışığını Adrian'ın kollarına tuttu. Sonra onun bağlanmış bileklerini çevirdi. "Bir bakalım... şu ateş, şu şato duvarı zamazingosu, şu zıplama, şu kostüm, şu da... bu ne?" Tırnağını Adrian'ın sağ koluna gömdü. "Ha, tabii ya, şu lazer şeyi." Yüzündeki neşenin yerini gaddarca bir ifade aldı. "Onu gayet iyi hatırlıyorum."

Adrian, Kraliçe Arı'ya öfkeyle baktı. "Babamı öldürmeye çalışıyordun" deyip sessizlik yeminini bozdu.

Kraliçe Arı kıkırdadı. "Baban da As'ımı yaralamasaydı."

"As hepimizi öldürecek!" Adrian, Nova'ya bir bakış attı. Bir yanı onun görüş bildirmesini bekledi. Belki de onu savunmasını. Fakat Nova sessiz kaldı. Sırtı onlara dönüktü. Şapelin kemerli kapı aralığında dikiliyor, heykellerle çevrili bir koridora bakıyordu.

Kraliçe Arı parlak dudaklarının arasından dilini çıkardı. "*Hepimizi öldürmeyecekti*" dedi. "Sadece sizi ve değer verdiğiniz herkesi." Sözleri bir şakaymış gibi göz kırptı. Kulakmemesinden bir eşekarısı tırmansa da bunu fark etmemiş gibiydi. "Şimdi, Kâbus, canım, hangisiyle başlasak dersin?"

Nova neredeyse hissedilmez hareketlerle Kraliçe Arı'ya yaklaştı. "Hangisi mi?"

"Dövmeler. Başımıza açtıkları onca dertten sonra o dövmeleri bedeninde tutmasına izin veremeyiz."

Nova bir kez daha kıkırdandı. Honey'yi daha dikkatli süzdü. Fakat gözleri hiç Adrian'a çevrilmedi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Honey abartılı bir iç çekti. "O dövmeleri kesip çıkarmalıyız." Pullu elbisesinin yırtmacını aralayıp uzun çorabının içinden bir kama çıkardı.

Adrian gerildi.

"Ciddi olamazsın" dedi Nova.

Honey sırtıttı. "Ne bekliyordun?" Bıçağın ucunu Adrian'ın kalbindeki bağışıklık dövmesine hafifçe bir vurup bir çekti. Adrian yutkundu. "Ajan N'ye bağışıklığı var, bu yüzden maddeyi ona enjekte etmemizle iş bitmi-

yor. Ayrıca serbest kalıp her şeyi mahvetmesi riskini de alamayız. Dolayısıyla dövmeler gitmek zorunda.” Bir elini beline götürdü “Miden kalkacaksa bana sargı bulmakla meşgul olabilirsin.” Adrian’a dönüp gözlerini kırptırdı. “Ne de olsa vahşiler değiliz.”

Adrian, Honey’yi görmezlikten gelip dikkatini Nova’ya çevirdi. Kraliçe Arı’nın sadece gözünü mü korkutmaya çalıştığından emin olmasa da her halükârda sessiz yakarışının Nova üzerinde bir etkisi olacağını umuyordu.

Keşke Nova ona bir kez *baksaydı*.

“Bence... önce şu gitmeli” dedi Honey. Kamanın ucunu Adrian’ın sağ koluna, enerji ışını topunun çizildiği yere yasladı. “Benim küçük intikamım olacak bu. Ayrıca galeyana gelip tavanda bir delik açmanı istemeyiz. Daha kısa süre önce tadilat yaptık.”

Kamayı çevirdi. Silahın ucu Adrian’ın derisine battı.

Adrian dişlerini sıkarak başını sunağa yasladı. Kapı aralığında Nova kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Gözleri Adrian’ın derisine gömülen kamaya sabitlenmişti.

Adrian sesli bir nefes çekti.

Yarası yanıyordu. Fakat Adrian bundan daha beterini de görmüştü.

Honey durup kamayı geri çekti. “Belki de sen yapmak istersin?” deyip kamanın kabzasını Nova’ya uzattı. “Güçleri senin başını benden de çok ağrıttı ne de olsa.”

Nova dişlerini sıkarak yeniden koridora doğru döndü. Kaskatı duruşuna bakılırsa Adrian onun durumdan rahatsız olduğunu anlıyordu. Fakat Nova onu savunmak için kılını kıpırdatmıyordu.

“Sen bilirsin” ded Honey.

Kama bir kez daha Adrian'ın koluna gömüldü. Adrian yüzünü buruşturdu. Honey derisinin üst katmanlarını keserken homurtu bile çıkarmamak için kendisini zorluyordu.

Honey dövmeyi kesip çıkarmayı bitirdiğinde yüzülen deriyi kamanın ucuna takıp attı. Alaycı bir kıkırdamayla "İğrenç" dedi. Yaranın kanamasına müdahale etmeden Adrian'ın öteki yanına geçti. "Şimdi, bir bakalım, sanırım sırada alev olacak." Adrian'ın kıvrılan alev dövmesinin olduğu noktadaki derisini çimdikledi.

Adrian sıkıdığı yumruğunun etrafında bir ateş topu oluşturdu.

Ağzından bir panik nidası çıkan Honey geri çekildi. Alevlerin parmak uçlarını alazladığı elini salladı.

Sonra güldü. "Ah ne hoş bir numara" deyip başparmağının iç yüzüyle siyah bir eşekarısının sırtını okşadı. "Cezayı hak eden türden."

Eşekarısı Adrian'a doğru uçtu. Sonra Adrian birden kor gibi sıcak bir demir tenine, kulağının hemen altına basılmış gibi hissetti. Haykırdı. Kaçmak için debelendi. Fakat halatlar kımıldamadı bile.

"Honey!" diye bağırdı Nova. "Kes şunu!"

Eşekarısı uçup uzaklaşsa da zehrini zerk ettiği nokta yanmaya, zonklamaya devam etti. Adrian gözlerini sıkıca yumdu. Sıcak gözyaşları akmaya başladı.

Fakat bunun olumlu bir yanı da oldu. Honey Harper alev dövmesini kesip çıkarırken Adrian acıyı çok az hissetti.

Yakıcı zehir göğsünden aşağı ve kollarına yayılırken Adrian gözlerini açtı. Bir kez daha gözleri çaresizce Nova'yı aradı.

Nova sırtını Adrian'a dönmüştü. Honey kamanın ucuyla Adrian'ın önkolunu kazırken hiçbir şey yapmadı.

Adrian omuzlarının titriyor olabileceğini düşündü. Fakat bu hissin sebebi pekâlâ bulanık görmesi de olabilirdi.

Honey alev dövmesiyle işi bittiğinde "Bu gerçekten tiksinti verici" dedi. "Belki beklesek ve kalanı Leroy halletse daha iyi olur. Sen ne dersin küçük Kâbus?"

Nova yanıt vermedi.

Adrian dikkatini yüksek tavan kirişlerine çevirdi. Kirişler başının üzerindeki bir tek noktada birleşiyordu. Adrian'ın bedeninin üst yarısı yanıyordu. Fakat zehir yayıldıkça acının şiddeti yavaşça da olsa azaldı. Nefes al. Nefes ver.

"İlginç" diye mırıldandı Honey. "Şişlik şimdiden iniyor. Genellikle bir gün ya da daha uzun sürerdi."

Bağıışıklık dövmesi diye düşündü Adrian. Dövme onu koruyor, zehrin etkisini daha çabuk kaybetmesini sağlıyordu.

Fakat ağzını açmadı. Honey'ye bunu hatırlatmaya gerek yoktu. Bunun yerine kendi kendine "Muhalipler beni kurtarmaya gelecek, biliyorsun" diye mırıldandı.

Nova öyle hızlı döndü ki Adrian onun hareket ettiğini ancak önünde çömeldiği anda fark edebildi. Nova'nın gözleri öfkeyle parlıyordu ve yaşarmıştı. "Hayır" dedi öfkeyle. "Muhalipler *gelmeyecekler*."

Adrian gözlerini Nova'ya dikti. Bir kereliğine de olsa Nova'nın dikkatini çekmiş olduğu için minnettardı. Sözlerindeki öfkeye rağmen.

"Hayır" dedi Adrian, "gelecekler Nova." Dudakları bitkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki şu an burada bile olabilirler."

Nova'nın alnı bir an için hayretle kırıştı. Sonra hırıltılı ve alaycı bir ses çıkardı. Ayağa kalkıp "Ben mi?" dedi. "*Benim* sana yardım edeceğimi mi düşündün? Tüm bunlardan sonra mı?"

"Belli ki seni sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum" dedi Adrian, "fakat özünde onlardan biri olmadığını biliyorum. Sen öyle biri değilsin Nova."

Nova kaşlarını çattı. "Seninle tanıştığım günden beri Kâbus'un bir kötü olduğunu söylüyordun. Beni bulup yok etmek neredeyse hayatının amacı oldu. Şimdi bir anda öyle biri olmadığımı mı söylüyorsun?"

Adrian sözcüğün üstüne basarak "*Evet*" dedi. Bu şapele getirildiğinden beri birçok şeyin farkına varmış, taşlar kafasının içinde yerlerine oturmaya başlamıştı. Nova ona amcasının onu anne ve babasını öldüren katilden kurtardığını söylemişti. Ayrıca arenadaki mücadelede Adrian, Nova'nın Anarşinin Ası'na "Amca" diye seslendiğini işittiğinden emindi.

"Anarşinin Ası senin akrabası ve ona karşı sadık olmak istiyorsun. Bunu anlıyorum... kısmen. Fakat sen bu değilsin."

Nova, Adrian'a doğru eğilip tısladı. "Ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözü Nova'nın boynundaki, yakasının içinde kaybolan zincire takıldı. Kanı dondu. "Zindelik Tılsımı mı o?"

Nova sırtını dikleştirdi. Bir eli gömleğinin altında gizli olması gereken madalyona gitti.

Nova'nın yanıt vermesine gerek yoktu. Yüz ifadesi Adrian için yeterli bir yanıtı. Öfke Adrian'ı kavururken hatları daha da zorladı. "Dâhilerin ancak tılsımla Max'e

yaklaşabileceğini bilmene rağmen ne zamandır sendeydi demek!”

Nova bir an için afallamış gibi göründü. Sonra yüzünde öfkeyle, dişlerini sıkıp ceketinin fermuarını boğazına kadar çekti. “Sen Max’e rahatça yaklaşmakta sorun yaşamıyorsun zaten.”

Şaşıрма sırası Adrian’daydı.

“Max’i şehrin yarısı boyunca taşırken Nöbetçi hiç etkilendi” dedi Nova. “Tılsımı keşfettikten ne kadar süre sonra o dövmeyi yapmaya karar verdin?” Çenesiyle başı-şıklık dövmesine işaret etti. “Bunu daha ne kadar zaman sır olarak saklamayı planlıyordun?”

Adrian’ın dudakları kenetlendi. Bir açıklama yapmadı. Nova da lütfedip ona açıklama yapmamışken bunu yapmayacaktı. Sadece “Ona ihtiyacımız vardı” dedi.

Nova öfkeyle “Bizim de vardı” dedi. Adrian’ın gittikçe büyüyen öfkesini yatıştırmaya hiçbir faydası olmayan bir söz. Nova, Kraliçe Arı’ya el salladı. “Ben gidip sargı bulayım.”

Adrian, Nova’nın onu orada Honey Harper ve onun kamasiyla yalnız bırakacağını işittiğinde şaşırp ürperdi. “Nova... bekle.”

Nova, Adrian’ı duymazlıktan geldi. Fakat daha birkaç adım atmıştı ki Fobi koridorda belirip uzun boyuyla onun tepesinde dikildi.

Adrian sunağa doğru gerileyip hırladı.

“As bizimle konuşmak istiyor” dedi Fobi. Kapüşonu dalgalandı. Adrian, Fobi’nin dikkatinin *kendisine* çevrildiği hissine kapılıp huzursuz oldu. “Reddedilenlerden birini nöbet tutması için göndereceğim.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

NOVA BİR ZAMANLAR katedralin hazine odası olan, kadim kitapların, meleklerin ve azizlerin zarif heykellerinin bulunduğu odanın yanından geçti. Şimdi o odada Oscar ve Danna elleri ve dizleri naylon iplerle bağlanmış halde tutuluyorlardı.

Nova geçerken ikisi ona öfkeyle baktı.

Nova dişlerini sıkıp başka bir yol kullanarak orta sahının etrafından onlara görünmeden geçmediği için pişman oldu.

Birkaç adım önünden yürüyen Honey durumu fark etmemiş gibiydi.

Honey'ye yetişmek için hızlanan Nova "Honey?" dedi. "Sana Fobi'yle ilgili bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii fakat muhtemelen yanıtını bilmiyorumdur." Honey, Nova'ya ürkütücü bir bakış attı. "Onca yıldan sonra bile bize katıldığı ilk günkü kadar korkutuyor beni."

"Anarşistlere nasıl katılmıştı?"

Honey başını yana eğip düşündü. "Doğru hatırlıyorsa Fırtına Kışı ve Yenilmez Kadın'a karşı bir mücadele

sonrasında öylece ortaya çıkmıştı. Kıçımıza feci bir tekme yiyorduk. Ben ve Animus. O bu olaydan kısa bir süre sonra öldürüldü. Onunla karşılaştığını sanmıyorum. Neyse, ikimizin de öldüğünü sanıyordum ki Fobi ortaya çıktı. Her zamanki ürkütücülüğüyle ve birden Muhalifler dehşetle kaçmaya başladılar. Sonra Fobi, As'la görüşmek istediğini söyledi. Biz de dönüşte onu yanımıza aldık.”

Nova aradığı ipuçlarını Honey'nin öyküsünde bulamayınca kaşlarını çattı. Neden Adrian'ın kendi yaratımlarından biri As'a katılmak istemişti?

“Yenilmez Kadın'ı o öldürdü, değil mi?” diye sordu Nova.

Honey hayretle Nova'ya baktı. “Sen bunu nasıl...” Duraksadı. “Biri mi söyledi bunu sana?”

“Adrian bana Yenilmez Kadın'ın cesedinin üzerinde bulunan nottan bahsetmişti.”

“A, evet, onun *notları*. O notları bırakmaktan vazgeçtiği için memnunum. Çok gösterişçi geliyordu bana o notlar.”

Demek doğruydı. Nova bunu başından beri bilse de bir yanı Adrian'ın annesini öldüren kötüyle aynı safta olmadığını ümit ediyordu.

Honey, Nova'yı kuşkuyla süzüp “Bunun ayna gezgininin erkek arkadaşının malikânesinde bulunduğu şey her ne ise onunla bir ilgisi var mı?” diye sordu.

Nova yutkundu.

“Dur bakalım” dedi Honey, “sen yalanlarına yenilerini eklemeye başlamadan ikinizi biz rehinci dükkânındayken gevezelik ederken işittiğimi söyleyeyim. Şu Everhart denen oğlan, Fobi ve... çizgi romanlar hakkında bir şeyler konuşuyordunuz sanırım?”

“Bu... karışık bir mesele” dedi Nova. Honey’nin Fobi’nin kökenine dair gerçeği bilmesini *istemediğini* fark ettiğinde içini bir endişe kapladı. “Bence bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olabilirler fakat bilemiyorum. Belki de yanıliyorumdur.”

Honey birden yürümeyi bıraktı. Nova onun bu ani tepkisi karşısında donakaldı.

“Gerçekten mi?” dedi Honey. Sesinde sert bir ton seziliyordu. “Sence ürkütücü dostumuzun Everhart’la bir bağlantısı mı var? Söyle bana, tüm bu detektifliklerinden başka neler öğrendin?”

Nova’nın boynundaki tüyler diken diken oldu. Honey’nin özellikle bir şeyleri öğrenmek için ağız aradığını seziyordu.

Onun Fobi’nin nasıl ortaya çıktığını zaten biliyor olması mümkün müydü? Fobi’yi Adrian’ın yarattığını?

Ya da aklında başka bir şey mi vardı?

Nova yalan söylemeyi seçerek “Pek de bir şey öğrenemedim” dedi. “Sadece Fobi’nin Anarşistlere benden çok daha erken bir zamanda katılmadığını öğrendim. Bunun doğru olup olmadığını sana sormak istedim.”

Honey, Nova’ya uzun uzun, sorgulayan gözlerle baktı. Sonra pırıldayan dudakları bir gülümsemeyle gerildi. “Bu doğru. Ayrıca tıpkı senin gibi o da o zamandan beri paha biçilmez üyelerimizden biri oldu.”

Honey büyük, meşe bir kapıyı iterek açtı. Nova’yı manastırın etrafındaki pasaja götürdü. Nova duraksadı. Honey’nin ona söylemediği bir şeyler olduğundan emindi. Fakat Honey’nin topuklarının kaldırım taşlarındaki tıkırtıları hızlandı. Bu da açıkça sohbetin sona erdiğini belli ediyordu.

Honey ve Nova papazlar binasına vardıklarında müttefiklerinin neredeyse hepsi orada toplanmıştı bile. Katedralin ötesinde As'ın kurduğu bariyerin ilk saldırılara dövülmesiyle çıkan sesleri işitebiliyorlardı. Muhafifler gelmiş, duvara bir patlama ve silah sağanıyla saldırıyorlardı. Her çarpmayla ayaklarının altındaki zemin sarsılıyordu. Şimdilik bariyer dayanıyordu. Fakat Nova bu durumun sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydı. Muhafifler zayıflamış, sayıları azalmış olsa da hâlâ güçlüydüler.

Nova kendisini çan kulesindeki konuşmayı tekrar tekrar aklına getirmekten alıkoyamıyordu. Olayların farklı gelişmesini ne de çok isterdi. Şimdiye kadar dünyanın bir ucunda, yeni bir hayata başlamaya çalışıyor olabiliyorlardı. Bunun yerine kuşatma altındaydılar; Adrian'ı esir almışlardı ve Nova diğer herkesin beklentilerinin ağırlığı altında eziliyordu.

As onun yetiştirdiği küçük Kâbus'u olmasını bekliyordu.

Anarşistler, Nova'dan başladığı işi bitirmesini ve Muhafifleri kesin olarak dize getirmesini bekliyorlardı.

Adrian ise... Peki onun Nova'dan beklentisi neydi? Kendisine yardım etmesin bekliyor olamazdı. O ana kadar Nova'nın bunu yapmayacağını anlamış olmalıydı. Nova hâlâ Adrian'ın delici bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Yargılayan, tiksinti dolu o bakışları.

Fakat Adrian'ın neredeyse ümitli görüldüğü anlar da olmuştu.

Her zaman sinir bozucu derecede iyimser olmuştu Adrian.

Adrian'ın yanında olmak onu tuzun içine düşen bir sümüksüklüböcek gibi güçten düşürmüştü. Şimdi ondan uzakken Nova koruyucu kabuklarının dışından gelen savaş seslerine ve etrafındaki, daha iyi bir hayat fırsatını kendilerine verecek olan savaşı kazanmaya hazırlanan dâhilere odaklanmaya çalıştı.

Nova buradaydı. As'ın yanında. Hep niyetlendiği gibi savaşmaya da hazırды. Yakında tüm bunlar sona erecek ve Nova yeniden ferahlayabilecekti. Kendisi olabilecekti. Tüm dünyanın korktuğu Kâbus olabilecekti.

Herkes yerini alınca As "Zafere dair şansımıza dair ağdalı sözler etmeyeceğim" dedi. "Başaracağımızı biliyorum. Muhalifler yenilecek." Bir süre herkesi savunmadaki rolleri hakkında sorguladı. Siyanür gerekli kimyasalları hazırlamış mıydı? Çilingir doğu girişlerini kapatmış mıydı? As sorular sormaya devam etti. Ta ki gözleri Nova'nın gözleriyle buluşana dek. O an As'ın yüzünde o tanıdık nazik ifade yoktu. Sadece Nova'nın kalbini durduracak gibi olan bir ateş vardı.

"Konsey ortaya çıkınca görüşmelere başlayacağım. Kozumuz hazır mı?"

Nova yutkundu. As'ın koz dediği Adrian'dı. Şimdi Adrian bir varlık, bir pazarlık kozuydu. Tam da As'ın planlarına uygun bir şekilde. Adrian'ı babalarına karşı kullanabileceğinin farkında olan As aylarca Nova'yı Adrian'a yaklaşması için teşvik etmişti.

Bir şekilde Nova işlerin hiç bu noktaya geleceğini hayal etmemişti. Fakat belki de etmeliydi.

Sözcükler Nova'nın boğazına düğümlenirken onun yerine Honey yanıt verdi. "Hazır olacak."

As kısa bir süre daha gözlerini Nova'nın gözlerine diktikten sonra başını salladı. "Pozisyon alın ve işaretimi bekleyin."

Dağıldılar. Nova, Adrian'ın yanına dönmekten, yeniden onun tiksintiyle karışan ümit dolu bakışlarına maruz kalmaktan korkuyordu. Narcissa'nın manastırda elinde tanıdık çizgi romanlardan bir yığınla kendisine doğru koştuğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Ferahlaması kısa sürdü. Honey ona "Ben gidip mahkûma bir bakacağım" diye seslendi. "Sen biraz oyalan tatlım."

Honey'yi ve kamasını düşünen Nova'nın midesinden ağzına safra yükseldi. Kendisine bunun onu ilgilendirmediğini söyleyip Honey'nin peşinden gitmemek için içgüdüleriyle mücadele etti.

Adrian artık onu ilgilendirmiyordu.

Kaygısını bastıran Nova yeniden Narcissa'ya doğru döndü. "Burada kaldığına sevindim."

"Evet, eh..." Narcissa taş zemine ayağıyla vurdu. "Reddedilenlere onlara daha iyi bir gelecek kurmalarında yardımcı olacağım sözünü vermiştim. Henüz bu amaca ulaşmadık."

Nova bir nebze karamsar bir ses tonuyla "Haklısın" dedi. Aklında içlerinden birilerinin devrimlerini planlarken *bunu* öngörüp öngörmedikleri sorusu vardı.

"Artık biliyorsun, değil mi? Nöbetçi meselesini?"

Nova gerildi. Ağır ağır konuşarak "Evet" dedi. "Sen önceden biliyor muydun?"

"Geçen gün sana göstermek istediğim buydu."

Narcissa çizgi romanlardan birinin sayfalarını çevir-

meve başladı. Fakat bariyerin üzerinden gelen son derece yüksek bir patlama sesiyle irkilince zımbalanmış sayfaları elinden düşürdü. Sayfalar Nova'nın ayaklarının dibine düştü. Çizgi romanı almak için eğildiğinde nefesi kesildi. Son iki sayfa açık kalmıştı. Sayfada ana karakter vardı. Asi Z olarak bilinen genç oğlan bir süper kahramana dönüşürken görülüyordu. Kaçık bilimadamından intikam almak için dönüşmesi gereken süper kahramana.

Resimde oğlanın üzerinde zırhlı bir kostüm vardı. Nöbetçi'nin kostümüne dikkat çekici ölçüde benzeyen bir kostümdü bu.

Nova resmi inceledi. Acaba arenaya yapılan saldırıdan önce bunu görse bir şeyler değişir miydi? Acaba şimdi bir şeyleri değiştirir miydi bu?

"Çizgi romanlar gerçekten epey güzel" dedi Narcissa. "Öyküsünü bitirmemiş olması ne acı."

Nova yutkundu. Adrian'ın günün birinde çizgi romanı bitirme şansının olacağını ümit edebilir miydi? "Bunu bana gösterdiğin için sağ ol" dedi. "Fakat daha önce söylediklerinde haklıydın. Bu noktada pek bir şeyi değiştirmez bu."

Nova, Adrian'ın -iyi yürekli, dürüst Adrian'ın- soğuk bir sunağa zincirlendiği şapele dönmek için hareketlendi. Fakat daha ilk köşeden döndüğünde Honey Harper'la karşılaştı. Honey bir anda kitabı Nova'nın elinden alıverdi.

"Hey!" diye bağırarak Nova uzandığında iş isten geçmiş, Honey kitabı alıp koridorda sayfaları çevirerek yürümeye başlamıştı bile.

"Demek senin ve şu ayna kızının ilgisini o denli çeken şey buymuş?" dedi Honey. Sayfaları karıştırıp küçümsemeyle resimleri inceledi. "Tam olarak nedir bu?"

“Hiçbir... şey değil” diye kekeledi Nova. “Geri ver şunu Honey.”

Honey, Nova’ya aldırış etmeden “Belli ki genç sanatçımız çizmiş bunu” dedi. “Epey zaman önce çizmiş olmalı. O zamandan bugüne ilerleme kaydettiğinden şüphe yok, değil mi?” Kıkırdadı. “Bundan iyisini yapamayacağımı söyleyemem.”

Honey aniden durdu. Çizgi romanı her iki eliyle tutuyor, narin sayfaları avuçlarında sıkarak kırıştırıyordu. “Şu sandığım kişi mi?”

“Bunun bir önemi yok gerçekten” dedi Nova. “Onun Nöbetçi olduğunu zaten biliyorduk, bu yüzden...” Sustu. Honey’nin henüz görmediği sayfayı fark etti. O sayfada üzerinde Nöbetçi’nin zırhıyla Asi Z yoktu. Parmakları iskelet gibi, yüzünün olması gereken yerde sadece gölgeler olan, kapüşonlu cübbeli bir figür vardı.

“O... bunu on bir yaşında çizmiş” dedi Nova. “Muhtemelen Fobi’yi Anarşi Çağı döneminde yaptıklarından biliyor. Bu... kötüye... bu... şeye Fobi ilham vermiş olabilir.”

Honey çizgi romanı kapattı. Nova onun gözlerindeki sevinci fark edince omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü.

“Bu dediğine inanmıyorsun” dedi Honey. “Sohbetinize tesadüfen kulak misafiri oldum. Başka çizimler de var, değil mi? Bazı çok da yeni olmayan çizimler?” Nova’nın yanıt vermesini beklemedi. Nova ne diyeceğini bilemediğinden pek de kötü olmamıştı bu. Honey’ye yalan söylemek istemiyordu. Fakat şimdiden Honey’nin zihninin bunun ne anlama geldiğini hesaplamakla meşgul olduğunu görebiliyordu.

Birden Honey bir kahkaha atıp eliyle ağzını kapattı.

Parmaklarının arasından “Bak sen şu işe” dedi. “Şu küçük sanatçı... tüm bunlardan habersiz, değil mi?”

“Boş ver bunu. Sakın ona...”

“Hayır, yapacağım!” dedi Honey. Topukları üzerinde döndü. “Tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Honey, hayır, bekle!”

Nova onun peşinden gidip çizgi romanı elinden kaptı. Bunun Honey’yi durduracağını düşünmüştü. Fakat katedralin koridorlarında geri dönerken Nova’nın yaptığına dikkat bile etmemişti.

“Honey, lütfen! Dikkatimizi bu tür şeylere vermeme-
miz gerek. Hiçbir şeye faydası olmaz bunun!”

Honey, Nova’ya sıırttı. “Dikkatli ol Kâbus. Rehinemiz için üzüldüğünü düşünmeye başlıyorum.”

Nova yüzünü buruşturup yakarmaya son verdi. Fakat Honey’nin peşinden ayrılmadı. Her adımda korkusu daha da büyüyordu.

* * *

Adrian o güne kadar arılardan hiç korkmamıştı. Fakat o yaratıkların şişman, çizgili karınlarıyla ve her hareketlerinde seğiren enjektör iğnesi gibi iğneleriyle üzerinde gezinmesine de hiç izin vermemişti. Kötülerden biri Adrian’ın kollarındaki derin yaralara gazlı bez uygulamış olsa da kanı yer yer akıyordu. Bu da arıların epey ilgisini çekiyor gibiydi. Sargıların üzerinde küçük kümeler oluşturunuyorlardı.

Adrian dikkatini arılara vermemek için yaratıkları zehrin ve acının habercileri gibi değil, doğanın küçük

mucizeleri gibi düşünmeye çalıştı. Kraliçe Arı'nın kaç tür üzerinde hâkimiyeti olduğunu bilmese de orada tek başına otururken birçok farklı çeşit saymıştı. Bazıları tamamen siyah ve kırkayaklar gibi tüylüydü. Parlak ve metalik mavi bazı arıların ise kanat genişlikleri Danna'nın kelebekleri kadar vardı. Siyah ve sarı çizgiler. Siyah ve kırmızı çizgiler. Daha çok yusufçuğu andıran uzun ve ince bedenler; daha çok böcekleri andıran parlak kabuklu bedenler ve arada kalan her şey.

Adrian dikkatini dağıtmaya yönelik çabalarının boşa olduğunu düşünmeye başladığında koridordan gelen ayak seslerini işitti. Kraliçe Arı yüzünde dişlerini ortaya çıkaran, onun aklında kim bilir hangi işkencelerin olduğunu düşünen Adrian'ı hemen tedirgin eden bir gülümsemeyle geldi.

Adrian bunun aptalca olduğunu bilse de Kraliçe Arı'nın ardından Nova'nın geldiğini görünce elinde olmadan rahat bir nefes aldı. Nova, Kraliçe Arı Adrian'ın dövmelelerini kesip atarken onu durdurmak için kılını bile kıpırdatmamışsa da.

Kraliçe Arı ellerini yüzüne götürüp "Az önce seninle ilgili müthiş bir sırrı öğrendim!" dedi.

Nova bir şey söylemek için ağzını açsa da vazgeçti ve yüzünü buruşturarak ağzını kapattı.

"Acaba ne olduğunu tahmin edebilecek misin?" Kraliçe Arı, Adrian'ın yanına oturdu. Kolu Adrian'ın koluna değiyordu. Saç spreyinin kokusu akciğerlerini tıkayınca Adrian başını çevirdi. Fakat Kraliçe Arı bunu fark etmemiş gibiydi. "Sana bir ipucu vereceğim. *Korku, cesaret ve abuk sabuk* şeylerden dem vurmayı seven, ürkütücü, iskelete

benzeyen dostumuzla ilgili bir sır.” Gözlerini yalandan bir tiksintiyle devirdi.

Dişlerini sıkan Adrian, Nova’ya inanmaz gözlerle baktı. Ardından Kraliçe Arı’ya öfkeyle yan baktı. Dişlerinin arasından “Fobi annemi öldürdü” dedi. “Bu artık bir sır olmasa da seni keyiflendirmesine gerçekten sevindim.”

Kraliçe Arı hayal kırıklığına uğramış görünmek yerine bir hayret nidası eşliğinde elini boğazına götürdü. “Bu doğru, Yenilmez Kadın’ı öldürdü o. Bu da” –gözleri zalimce ışıldadı– “her şeyi daha da ilginç kılıyor, değil mi?”

Nova sert bir sesle “Honey” dedi. “Bu bir oyun değil.”

Kraliçe Arı “Hadi ama, neşelen biraz” dedi. Birkaç parmağını Nova’ya doğru salladı. “Aylarca Muhalif dostlarınla şehirde koşup oynadın. Benim de biraz eğlenmenin zamanı geldi.” Adrian’a göz kırptı. Fakat sonra yüzüne dalgın bir ifade oturdu. Adrian’ın koluna, tam da yarasının üzerine elini koyup kolunu onu acıyla irkilmesine yetecek kadar sıktı. Arılardan birkaçı Adrian’dan ayrılıp Honey’nin kollarına tırmanmaya başladı. “Az önce aklıma bir şey geldi. İnsanların birbirlerinin can düşmanı olabileceklerini düşünür müsün? Hani mesela bir kahramanın ve bir kötünün kaderlerinin birbirlerini yok edene dek ebedi bir savaşla mühürlenmesi gibi? Çünkü, nasıl desem?.. Anarşinin Ası’na ve sevgili babacığına rağmen ben bu fikri hep biraz fazla abartılı bulmuşumdur. Fakat şimdi kafamda bir soru işareti var. Çünkü bu çok...” Parlak, yapış yapış dudaklarına parmağıyla birkaç kez hafifçe vurdu. “*Mükemmel*. Kendi annen, bu dünyada herkesten çok sevdiğin insan senden zalimce koparılıyor... Senin... kendi... yaratımın tarafından.”

Adrian hayretle gözlerini kırpıştırarak Honey'ye baktı. Daha da gözlerini kırpıştırmaya devam edecekti. Fakat bir eşekarısının tam o anda Adrian'ın kulağına tırmanmaya çalışmaya karar vermesiyle Adrian ciyaklayıp başını hızla iki yana salladı.

"Ah, izninle" dedi Kraliçe Arı. Parmağını Adrian'ın kulakmemesine götürüp yaratığı aldı.

Adrian ürperdi. "Neden bahsediyorsun sen? Benim yaratımım mı?"

"Kendi gözlerinle gör o zaman. Kâbus?"

Nova girişten bir yere kımıldamamıştı ve o an ilk kez Adrian onun elinde bir şey olduğunu fark etti. Bir kâğıt yığını. Nova kâğıtları vermeye çekinir gibiydi. Orada öylece, omuzları gergin ve yüzünde neredeyse özür dileyen bir ifadeyle dikilmekten başka pek bir şey yapmaya gönüllü yokmuş gibi duruyordu. Fakat Adrian, Nova'nın suçluluğunun tutsak alınması, elinin kolunun bağlanması ya da işkence görmesinden kaynaklandığını sanmıyordu. Bu da Adrian'ın kuşkuyla ürpermesine neden oldu.

"Neden bahsediyor?" diye sordu Adrian.

Nova hâlâ kımıldamıyordu. Hâlâ konuşmuyordu.

"Utangaç olma. Misafirimiz sana bir soru sordu." Honey ayağa kalkıp kâğıtları Nova'nın elinden aldı. Nova ona karşı koymadı. "Şimdi, bir bakalım, neredeydi bu?"

Honey sayfaları çevirirken Adrian onun elindekilerin ne olduğunu anladı. Çizgi romanları.

Adrian dişlerini göstererek hırıldadı. "Nöbetçi de artık bir sır değil, biliyorsun."

"Sabırlı ol" dedi Kraliçe Arı. Çizgi romanın sayfalarını sonuna kadar çevirdi. Adrian'ın hazırladığı üçüncü ve

son çizgi romandı bu. Asi Z'nin ilk kez zırhlı kostümünü giyip kendisini intikam almaya kararlı bir süper kahramana çevirdiği çizgi roman. Honey sona gelince kaşlarını çatıp bu kez sayfaları aksi yöne, umursamazca ve aceleyle çevirmeye başladı. Yeniden ön kapağa varınca bir iç çekti. Çizgi romanı sadece kapağından tutarak başını yana eğdi ve sayfaları *yeniden* çevirmeye başladı. Bu yeni bakış açısının kendisine bir faydası olacaktı gibi.

Adrian bir kaşını kaldırıp Nova'ya baktı.

Nova homurdanarak odaya adım attı ve sayfaları Kraliçe Arı'nın elinden çekip aldı. Adrian'ın önünde dizlerinin üzerine çökerek çizgi romanın üçüncü sayısını kenara koydu. Sonra yığının içinde ilk sayıyı buldu. Asi Z'nin güce aç kötüler tarafından esir alınıp hapsedildiği ve tüm dostları çevresinde acı çekerken işkence gördüğü sayıydı bu.

Tüm bunlar kulağa doğru çıkan, ürkütücü bir kehanet gibi geliyordu.

Eski çizimlerinin olduğu sayfaların ard arda çevrilişini izlerken Adrian bunları düşünmemeye çalıştı. Acemice çizilmiş yüzleri ve tombul denizyıldızlarını andıran elleri görünce elinde olmadan yüzünü ekşitti. Her ne kadar o an en önemsiz derdinin bunlar olduğunu bilese de.

Nova kaçırılan çocuklardan birinin işkence gördüğü sayfada durup kitabı Adrian'ın görebileceği şekilde çevirdi.

Adrian çizime baktı ve içinde dolaşan hayrete engel olamadı. Kaçırılan çocuklardan biri ölüydü. Hâlâ tıbbi bir masaya kayışlarla bağlanmış haldeydi. Doktor ve hemşire arka planda onu izliyorlardı. Oğlanın bedeninden karanlık bir figür siyah, şekilsiz bir duman gibi çıkıyor, figürün kemikli eli oğlanın ölü gözlerine işaret ediyordu.

Adrian bu çizgi romanları görmeyeli epey zaman olmuştu. İskeleti andıran elleri, kapkara pelerini belli belirsiz anımsıyordu. Zihninde çizgi roman dizisi boyunca giderek güçlenmesini ve Asi Z'nin en korktuğu düşmanlarından biri olmasını planladığı bu hayalet yaratığının hatırası da silikti. Yaratığın neye dönüştüğünü de güçbela anımsıyordu: Korkunun ve ölümün ürünü, yüzü ve ruhu olmayan, Adrian'ın ilerideki destansı dövüş sahnelerinde eğlenceli olacağını düşündüğü korkutucu bir tırpanı olan bir kötü.

Adrian'ın Nova ve Kraliçe Arı'nın ulaştıkları sonucu tahmin etmesi sadece bir saniye aldı.

Fakat... düşündükleri şey gülünçtü.

Adrian en üst sayfaya öfkeyle bakarak "Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

Nova çizgi romanı indirdi. "Bence bu Fobi" dedi. Bunu öyle yumuşak bir tonda söylemişti ki Adrian öfkesinin mantıksız bir şekilde alevlendiğini hissetti.

Kitaba işaret edip "Bu" dedi, "hükümetin şeytani bir departmanının bilimsel deney olarak kullandığı sorunlu bir çocuğun ruhu sadece."

Kraliçe Arı ellerini çırparak "Vay" dedi. "İşte bunu okurdum."

Nova iç çekip çizgi romanı yeniden yere bıraktı. "Sadece bu çizgi romanlar da değil. Küçüklüğünden çizimlerini gördüm. Epey küçük yaşta çizdiklerin. Rüyalarının hayaleti? Onu çok çizmişsin. Zaman geçtikçe *buna* dönüşüyordu." Tekrar sayfaya işaret etti.

Nova dudaklarını beyazlaşana kadar kenetledi. Yüzünden öyle büyük bir acıma okunuyordu ki Adrian çılgılık

atmak istedi. Daha birkaç dakika önce onu görüp de rahat bir nefes mi almıştı gerçekten?

“Olayların kronolojisine uyuyor” dedi Nova. “Fobi hakkındaki sınırlı bilgimizle de uyuşuyor. Neden onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini kimsenin bilmeyişini de açıklıyor. Öylece... ortaya çıktı. Yoktan var olmuş gibi. Üstelik senin onu çizecek yaşa geldiğin zamanlarda.”

“Ben dört yaşındayken ortaya çıkması gerekiyor!” dedi Adrian. “*Belki* beşken. Çizimim iyi olabilir fakat o kadar da müthiş değilim.”

Nova başını iki yana salladı. “Fakat burada konu beceri değil, yanılıyor muyum?”

Adrian yüzünü asıp öfkesini bastırdı. Nova haklıydı. Süper gücü onun sanatçı olarak başarısına bağlı değildi. Niyetine uygun olarak işliyor, çizimlerinin neye dönüşmesini istediğine göre şekilleniyordu.”

Adrian başını iki yana sallayıp “Hayır” dedi. “Ben o... şeyi yaratmış olsam bu yaptığımı hatırlardım.”

“Öyle mi dersin?” diye araya girdi Kraliçe Arı. Ağdalı bir pembe dizi izleyip eğleniyormuş gibi gülümsemeye devam ediyordu. “Dört hatta *belki* beş yaşındayken yaptığın her çizimi hatırlıyor musun ki?”

Adrian, Kraliçe Arı’ya öfkeyle baktı. Nefesleri hızlanmaya başladı.

Elbette ki tüm çizimlerini anımsamıyordu. Bir kere sinde annesi Adrian’a pastelle çok fazla karalama yaptığını, öyle ki Gatlon Şehri’nin sırf onun yüzünden yeni bir kâğıt fabrikası açması gerekeceğini söylemişti.

“Bir de kullandığı şu kalıp var” dedi Nova. “Kurbanlarının üzerine bıraktığı hani.”

Adrian, Nova'ya sertçe baktı. "Ne olmuş ona?"

"Bana onun annenin söylediği bir şeye benzediğini söylemiştin. Cesur olmak hakkında bir söze. Bence o sözü Fobi'ye yakıştırdın ya da küçükken beynin öyle yaptı. Onu aklında o düşünceyle yarattın."

Adrian'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Göğüs kafesini kıracak gibiydi. Sertçe "Hayır" dedi. "Bu imkânsız."

"Ve... Adrian..." Nova'nın yüzü buruşup acıyla çarpıldı. "İnsanların en büyük korkularını kullanıyor ve sen bana o zamanlar en büyük korkunun... günün birinde annenin gidip bir daha asla geri gelmemesi olduğunu söylemiştin."

Adrian ürperdi. Gözlerini Nova'dan ayırıp kısa süre önce Fobi'nin olduğu karanlık köşeye dikti.

Fobi, annesinin katili.

İmkânsızdı bu. Adrian bunu... O böyle bir şeyi...

"Çok üzgünüm" diye fısıldadı Nova.

Honey Harper kıkırdayıp "Üzgün olunacak ne var?" dedi. "Sana teşekkür etmeliyiz. Fobi'nin olabilecek en sevimli oda arkadaşı olduğu söylenemese de etkili bir kötü olduğunu kanıtladı."

"Honey *lütfe*" dedi Nova. "Rica etsem gider misin?"

Kraliçe Arı, Adrian'a kibirli, muzaffer bir gülümsemeyle baktı. Yüzündeki keyifli bakış gülümsemesini neredeyse içten gösteriyordu.

Adrian'ın akciğerleri kasılmasıyla içlerinde kalan tüm hava çıktı.

"Elbette Kâbus" dedi Honey. "Size baş başa kalmanız için zaman vereceğim. Genç kahramanımız, nasıl desem... kendi annesinin katili sayılabileceği gerçeğiyle yüzleşsin."

“Honey!”

Kraliçe Arı şapelden çıkıp kahkahasını da yanında götürdü.

Nova şakağını ovuşturdu. “Adrian, senin hatan değil. Bunu anlamak zorundasın. Sadece çocuktun. Böyle bir şeyin olacağını bilmen mümkün...”

“Sus.”

Ses öyle soğuk ve sertti ki Adrian kendi ağzından çıktığına neredeyse inanmayacaktı.

Fakat işe yaramış, Nova susmuştu.

Adrian’ın akciğerleri işlemez olmuştu. İplerin sardığı göğsünü yeterince şişirmek ona imkânsız geliyordu. Her saniye ipler onu daha da sıkıyor etine gömülüyordu. Çıplak sırtından aşağı soğuk terler akıyordu. Sunak aniden dayanılmaz ölçüde soğudu.

Fobi bir kötüydü. Adrian’ın kendi annesinin de içlerinde olduğu sayısız ölümden sorumlu bir Anarşist’ti.

Nova, Adrian’a uzandı. Fakat onun başını kaçırmayıyla donakaldı.

Adrian bir ke daha “Bu imkânsız” dedi. Bu kez daha da setçe. “Yaratımlarım o kadar uzun ömürlü olmuyor. Ölüyorlar. Onlar... soluyor. Birkaç hafta ya da *olsa olsa* aylar içinde. Fakat yıllarca dayanamazlar.” Başını iki yana salladı. “Fobi’yi benim yaratmış olmam imkânsız.”

Nova bir kez daha “Adrian...” diye söze girdi. Parmakları onu teselli etmek istiyormuş gibi seğirdi. Fakat nasıl yapabilirdi ki bunu?

Onlar iki düşmandı.

Bu açıkça ortadaydı. “Bu doğruysa çizimleri nasıl açıklıyorsun? Ya bunların zamanlamasını, benzerlikleri...”

Adrian öfkeyle “Tesadüf” dedi.

Nova topuklarının üzerinde geriye sallandı. Adrian onun kendisine inanmak istediğini fakat inanmadığını görebiliyordu.

Adrian hırıldadı. Sesi yükseldi. “O canavarı ben yaratmadım Nova! Sence gerçekten bunu yapabilir miyim?”

Bir tereddüdün ardından Nova başını iki yana salladı. “Hayır” diye fısıldadı. “Fakat... artık tesadüflere inanıp inanmadığımdan emin değilim.”

Honey’in ayakkabılarından çıkan tıkırtılar bir kez daha şapelde yankılandı. Kısa bir süre sonra kapı aralığında belirdi.

Honey, Adrian’a tatlı tatlı gülümseyip “Muhtemelen bu korkunç yeni gerçekle uzlaşacak kadar zamanın olmadı” dedi. “İyi haber yakında bu acılardan kurtulacak olman.” Nova’ya gülümsedi. “As bizi çan kulesine çağırdı.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

NOVA, ADRIAN'IN KOLLARINDAKİ zikzaklı yaralara karşı nazik olsa da birlikte Adrian'ı ayağa kaldırdığı Kraliçe Arı, Adrian'ı çıplak kollarından tutup çekerken gayet umursamazdı.

“Çan kulesinde ne var?” diye sordu Adrian.

Honey kıkırdayıp “Sadece *sonun*” dedi.

Adrian ona öfkeyle baktı. “Kıyafet zorunluluğu olan bir davet mi bu? Biri gömleğimi mahvetti de.”

Honey, Adrian'ın omzunu sıvazladı. “İnan bana, en önemsiz endişen bu olacak.”

Nova kemerinden bir tabanca çıkardı. Silahı Adrian'a doğrultmasa da tehdidin iması yetmişti.

Adrian başını iki yana sallayıp Nova'ya baktı. Hâlâ Fobi'yi kendisinin yaratmış olabileceği düşüncesinin etkisinden çıkamamıştı. “Beni vuracak halin yok.”

Nova ona bir bakış attı. Öyle duygusuz ve yabancı bir bakıştı ki bu, Adrian elinde olsa sözlerini geri alabilirdi.

Fakat en azından Nova, Adrian'a bakıyordu. Üstelik Adrian'ın sözde yaratımından kaynaklanan acıma duy-

gusundan fazlası vardı o bakışta. Adrian, Nova yüzünü çevirmek zorunda kalana dek gözlerini onun gözlerine dikti.

Her şeye karşın Adrian'a Nova'nın onu vuracağını hayal etmek imkânsız geliyordu. Birçok açıdan Adrian, Nova hakkında yanılmıştı. Fakat bu konuda zihni aksini düşünmeyi reddediyordu.

Nova onu öldürmeyecekti. Adrian kendisini bu kadarına inanmak zorunda hissediyordu.

Fakat diğer Anarşistler, Adrian'ın artık kendilerine faydası dokunmayacağına hükmettiklerinde öylece dikilip kılını kıpırdatmayacak mıydı? Adrian işte bundan emin olamıyordu.

Adrian'ın bu katedralde ölmesi çok olasıydı. Belki de ölümü bizzat Anarşinin Ası'nın elinden olacaktı. Hatta belki Fobi'nin elinden.

Fobi. Annesinin katili. İğrenç bir varlıktı belki fakat Adrian'la hiçbir ilgisi yoktu. Adrian bundan emindi.

Değil mi?

Şüpheyi zihninden defedemiyordu. Honey ve Nova ikna edici sözler söylemişlerdi ve çizimler gerçekten Fobi'ye benziyordu... fakat Fobi yıllardır Muhaliflere kök söktürüyordu. Belki de Adrian bilinçaltında Fobi'den esinlenerek çizgi romandaki karakteri çizmişti. Hiçbir şeyi kanıtlamazdı bu. Ayrıca daha önce yaptığı hiçbir şey Fobi'nin yarısı kadar yaşamamıştı. Fobi neden farklı olacaktı ki?

Nova'nın haklı olabileceğini, annesinin katilini kendisinin yaratmış olabileceğini düşününce ürperdi.

Fakat doğru değildi bu. Doğru olamazdı.

Adrian dişlerini sıkıp kendisini bunun sadece kendi-

siyle oynadıkları bir zihin oyunu olduğuna ikna etmeye çalıştı. Dikkatini dağıtmak için. Moralini bozmak, ümidini kırmak için. Hepsi bundan ibaretti.

Nova ve Kraliçe Arı onu gözleri dikkatle bakan heykellerin olduğu koridordan ve ana sunağın yanından geçirip kuzey çapraz nefine soktular. Kraliçe Arı'nın elinde ışığı karanlık köşeleri tam olarak aydınlatmasa da etraflarını görmelerine yeten bir gaz lambası vardı. Nova ağır, ahşap bir kapıyı açıp başını yana eğerek Adrian'a önden gitmesini işaret etti.

Adrian geniş, kare bir kulenin duvarlarını saran mermer bir merdiven boşluğundan çıkmaya başladı. Bulunduğu yerden Muhaliflerin çıkardığı sesleri işitebiliyordu. Saldırıları kurulan engeli dövüyordu. Kurşunlu pencereler içlerinden geçip kaçmak için çok dardı. Adrian dışarıda neler olduğuna dair bir ipucu alabilmek için pencerelerden baktı. Fakat sadece kubbeyi ve kubbenin içini dolduran karanlığı görebildi. Muhalifler henüz engeli aşamamışlardı.

İki kat çıktıktan sonra daha dar bir kapıdan eğilerek geçip kulenin üst yarısına vardılar. Basamaklar mermerden ahşaba dönüştü. Ziyaretçilerin ve kilise cemaatinin girmedikleri ancak çanı çalanların ara sıra uğradığı bir yere vardılar.

Merdiven boşluğu döne döne sonsuzluğa uzanır, yukarıdaki gölgelerin arasında yok olur gibiydi. Pencereler hâlâ Gotik tarzda –taş pervazlarla çevrili kurşunlu vitray– olsa da kulenin bu kısmı sade ve işlevselliğe odaklıydı. Süslemesiz duvarlar ve destek amaçlı ahşap kirişler kırık dökük basamaklar arasında birbirlerini çapraz kesiyordu.

Adrian basamakları çıktı. Çıplak ayağının altındaki ahşap aşına aşına kadife gibi pürüzsüzleşmişti. Adrian, Honey ayağındaki deriyi yüzmeye başlamadığı için minnettardı. Çünkü o zaman bu yürüyüş işkenceye dönüşürdü. Bir başka merdivene çıkan bir köşeden dönmesini fırsat bilen Adrian fırsattan istifade dönüp Nova'ya baktı. Nova'nın tüyleri diken diken oldu. Tabancanın namlusunu Adrian'ın sırtına bastırdı.

Merdivenin iyice dik ve dar kısmının tepesinde yüksek, masif ahşaptan bir platform gördüler. Nova zemindeki kapağı açmak için Adrian'ın yanından kolunu uzatırken ona dokunmamak için elinden geleni yaptı.

Kapak gürültüyle geriye düşerken açıklıktan aşağı bir toz bulutu yağdı. Adrian yüzünü çevirip öksürdü.

Honey Harper "Kahramanlar önden" diye şakıdı.

Ellerini denge kurmak için kullanmadan sondaki dar basamaklardan çıkmakta zorlansa da Adrian yüzüstü devrilmeden bunu başardı. Ardından kendisini çan kulesinde buldu. Orada, kulenin ortasından iki devasa çan sarkıyordu. Ayrıca dış duvarların çevresindeki açıklıklara asılı daha küçük çanlar vardı. Buradaki pencerelerde cam yoktu. Bu sayede çanların müziği kuleyi çevreleyen mahallenin her yerinden rahatça işitilebiliyordu.

Daha doğrusu orada bir mahalle olduğu zamanlarda işitilebiliyordu.

Yüksek kulede savaşın sesleri daha belirgindi. Devasa kalkana inen her darbe ayaklarının dibindeki zemin döşemelerini titreştiriyordu. Patlamalar. Gıcırtilar ve parçalanma sesleri. Kubbeyi düzenli olarak döven bir nesnenin tıngırtiları. Adrian, Muhaliflerin arenada o kadar

üyelerini kaybetmeseler nasıl bir zarar verebileceklerini düşünmeden edemedi. Mevcut güçleriyle saldırıda amansızca çarpıştıklarını işitmek Adrian'ı gururlandırıyor.

Adrian küçük çanlardan birinin başlarından bir iki metre yükseğe asıldığı bir pencerenin kenarına götürüldü. Oradan cansız, solgun çorak toprakları görebiliyordu. As'ın bariyeri otuz metre kadar ötelinde yükseliyor, şehri ve göğü dışarıda bırakıyordu.

Kraliçe Arı'nın gaz lambasını söndürmesi Adrian'ı şaşırttı. Çevrelerinde şimdi zifiri karanlık olmasa da bir an için Adrian'ın Anarşistlerinin silüetlerini güçlükle seçebildiği kadar karanlıktı. Nova mikro-fişeklerinden birkaçını yakıp pencereden dışarı attı. Fişeklerden bazıları katedralin aşağıdaki eğimli çatıya düşerken ikisi kilisenin kuzey tarafı boyunca uzanan geniş kemer altına indi. Birkaçı da ötedeki kuru kıraç araziye düştü. Fişekler karanlık gölgelerin bir kısmını savuşturmuşsa da cılız ışıkları atmosferi daha da ürkütücü kılmaktan başka işe yaramıyordu.

Nova'nın dikkatinin katedralin önüne çevrili olduğunu fark eden Adrian gözlerinin onun baktığı noktaya çevirince büyük katedral girişinin iki yanında yükselen iki batı kulesinin üzerinde beliren figürleri gördü. Aralarında Fobi'nin olduğunu fark ettiğinde kanı dondu.

Anarşinin Ası ortaya çıktı. Onu kendi başına cılız bir ışıltı yayıyor görünen miğferinden ayırt etmek mümkündü. As kollarını abartılı bir tavırla kaldırırken Adrian yanında duran Nova'nın ve Kraliçe Arı'nın gerildiklerini hissetti.

Kubbeyi inşa etmek için birleştirilen molozlar sarsılmaya başladı. Aşağı tozlar yağmaya başladı

Tam karşıda, bir anda bariyerin dosdoğru katedralin batı cephesine bakan tabanında ince bir ışık huzmesi belirdi. Güneş ışığı değildi bu. Kör edici beyazlıkta ve yapay bir ışıktı. Bariyere devasa bir projektör çevrilmişti sanki. Dev kapılar açılıyormuş gibi, ışık huzmesinin iki yanında kalan duvar ayrıldı. Metal, tahta ve taş birbirlerine sürüp içe kıvrıldı. Ta ki çorak topraklar ve ötedeki dünya arasında kemerli bir tünel açılana dek. Adrian kilisenin ana girişini dosdoğru kesen ışık şeridinin beklenmedik hücumu karşısında gözlerini kıstı.

Bir an için her şey dondu. Adrian, Muhaliflerin sadece bir tuzak olabilecek bu açık davet karşısında ne yapacaklarını merak etti.

Geçit molozdan temizlenir temizlenmez kubbenin dışına yönelen hücum durdu. Ağır bir sessizlik çöktü. Adrian kollarındaki tüylerin kabardığını hissetti. Havada endişenin elektriği vardı.

Beklediler. Durgunlukta Adrian, Nova'nın nefeslerini işitebiliyordu. Nova, Adrian'ın yanı başında olsa da ona dokunmamak için özen gösteriyor gibiydi. Tuhaf bir şekilde Adrian bunu Nova'nın hâlâ kendisini önemseydiğine yordu. Adrian, yakınındayken varlığını fazlasıyla hissettiği Nova'nın ona karşı hiçbir şey hissetmese ara sıra tenlerinin temas etmesinden o kadar sakınmayacağına inanmaktan kendisini alamıyordu.

Adrian bu düşüncelere daha da dalmadan kendisini dizginledi. Çünkü bunlar kendi hislerine dair rahatsız edici sorular doğuruyordu. Yüzleşmeye hazır olmadığı sorular. Özellikle de Nova üzerinde siyah kapüşonlu bir ceketle böğrüne bir silah doğrulturken.

Adrian, Nova tutuklandığında onun kendisine karşı sergilediği hislerin bir oyundan ibaret olduğunu düşünmüşken şimdi bu fikre direnmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Belki de bir kez o şüphelerin sınavından geçtiği için yüreği aynı sınavdan tekrar geçmeyi reddediyordu. Belki de inkâr ona daha kolay geliyordu.

Adrian'ın düşünceleri Honey Harper'ın zalimce kıkırtılarıyla yarıda kesildi.

“Bingo” diye fısıldadı Honey.

Açıklıkta bir figür belirmişti. Adrian'ın hemen tanıdığı tek bir siluet. Geniş, zırhlı omuzluklarla daha da vurgulanan omuzlar. Dar likranın sardığı kaslı kollar ve bacaklar. Işığın altında ısıldayan, son derece düzgün duran saçlar.

Kaptan Krom içeri girdi. Tünelden çorak topraklara adım atarken başı dikti. Bir elinde uzun, krom bir zincir; diğer elinde Gümüş Mızrak vardı. Hâlâ Anarşi Çağ'ında iktidarı eline alan o aynı süper kahramandı.

As'ın bariyerinin eşiğinden geçmesiyle duvar yıkılarak arkasındaki yolu tıkadı. Öteki tarafta kalan Muhafiflerin arasından öfkeli bir haykırış geldi. Kaptan Krom durdu. Yalnız olduğunu anlayınca omuzlarını dikleştirip yüzünü katedrale çevirerek Anarşinin Ası'nı ve ön kulelerde toplanan kötülerini süzdü.

Çorak topraklarda bir süre yürüdükten sonra mızrağının ucunu yere sapladı. Anarşistleri tek eliyle yok etmeye hazırmış gibi bir hali vardı. Adrian onun bunu yapabileceğine neredeyse inanacaktı.

“Tekrar merhaba sevgili dostum” dedi As. Sesi geniş odada yankılandı. “Bir şey mi kaybettin? Ya da... birini mi?”

Sataşmasının Kaptan'ın üzerinde bir etkisi olup olmadığını okumak imkânsızdı. Gözlerini Anarşinin Ası'na dıktı. Soğuk ve sakin bir bakış. "Defalarca aynı kavgayı ettik Alec" dedi. Sessizlik kapalı kubbeyle birleştiğinde sesini çan kulesinin tepesine taşıyan bir yankı yaptı. "Yine mi edeceğiz?"

"Ah, umarım ederiz" dedi As. "Bu sefer farklı bir sonuç çıkması için bazı planlarım var."

"Beni alt edemeyeceğini biliyorsun."

As güldü. "Kibrinin ne zamandır değişmediğini görmek ferahlatıcı. Son kez ikimiz burada dikilirken beni ancak bir *bebek* sayesinde alt ettiğini unutmayalım."

Adrian, Max'in adının geçmesiyle ürperdi.

"Bu anlamsız" dedi Kaptan Krom. "Beni öldüremeyeceğini biliyorsun. Başarmaya çalıştığın nedir?"

"Eh, başlangıç olarak" dedi As, "uzun zamandır seni bir tanka zincirleyip bir daha dönmemek üzere okyanusun dibine batışını izleme hayalim var."

"Tüm bunlar seni istemeyen bir şehrin kontrolünü ele almak için mi?"

"Bu noktada intikam beni tatmin edecektir. Sen etrafta gezinip bizleri ve yapabileceklerimizi aşağılarken güçsüz kaldığım on yılın intikamı. Sınavlarınız dâhileri bir sirk gösterisine çevirdi. Medyayı memnun etme çabanız da tiksinti verici. Sizin için kendi şöhretiniz, vatandaşların onayını almak kendinizden olanları desteklemekten daha önemli. Belki de bunlar bir süreliğine istediğiniz gibi gitti. İdolleştirildiniz. Size hayranlık duyuldu. Fakat son zamanlarda istediğinizi alabiliyor musunuz?"

“Benim işim bu dünyayı herkes için daha güvenli bir yere dönüştürmek” dedi Kaptan. “Kendimizi hep senin gibi kötülerden korumak zorunda kalmasak bu amacımızı daha kolay gerçekleştirebilirdik!”

“O siviller bize ucube muamelesi yaptı!” diye kükre-di As. “Her şeyin değişeceğine karar vermemden önce ne durumdaydık, hatırlamıyor musun? Bizi avlıyorlardı! Bize işkence ediyorlardı! Masum bebekleri sırf onların neye dönüşecekleri korkusuyla katlettiler! Onları hizaya sokmadığımız sürece de bize yeniden düşmanlık edecekler.”

“Hizaya sokmak mı? O zaman onları kendi amaçlarımız için köleleştirelim mi?”

“Neden olmasın?” dedi As. “Ellerinde olsa onların da bize yapacaklarının bu olduğunu biliyorsun.”

Kaptan başını iki yana salladı. “Sen baştayken insanların tek bildiği korkuydu. Bozduklarınızı düzeltmek için çok çaba verdim. Bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim!”

As alaycı bir ses çıkardı. “İtiraf edeceğim, bazı hatalar yaptım fakat onlardan ders de aldım. Mevcut dünya düzenini yok etmek yeterli değil. Onu yok edip ardından dünyayı kendi vizyonuna uygun şekilde yenide inşa etmek gerek.”

“Hayır Alec. Bize yetenekler bahşedildi. O yetenekleri toplumu daha iyiye götürmek için kullanmalıyız. Sadece kendi egolarımızı okşamak için değil. Sadece kendimizi yüceltmek için değil.”

As keyifle kıkırdadı. “Senden işitildiğinde ne de basmakalıp kaçıyor bu sözler. Senin kendini yüceltmediğin bir zamanı hiç hatırlamıyorum. Ayrıca... yanıyorsun

dostum. Güçlerimizi bu dünyanın insanlarına yardım etmek için kullanmak gibi bir zorunluluğumuz yok. Onların bize yaptıklarından sonra yok. Tek yükümlülüğümüz kendimize karşı olan. Dâhiler korkuyla ya da keyfî *yasalara* göre yönetilmez olduklarında hak ettikleri yeri bilecekler. İkinci bir Anarşi Çağı'na gireceğiz fakat bu kez kötüler olmayacağız. Tanrılar olacağız!”

Kaptan başını iki yana salladı. “Hayal görüyorsun Alec. Beni yenemezsin.”

“Seni yenmek zorunda değilim eski dostum. Sen kendi kendini mağlup edeceksin. Yakında yıllar önce beni güçsüz bıraktığın gibi güçsüz kalmanın ne anlama geldiğini göreceksin. Siyanür, rica etsem?”

Siyanür trençkotunun cebine uzandı. Kaptan Krom gerildi. Gözlerini kıstı. Siyanür cebinden küçük bir nesne çıkarıp havaya kaldırdı.

Adrian öne eğildi. “Deney tüpü mü o?”

Kraliçe Arı ona susması için işaret etti.

Deney tüpü Siyanür’ün elinden ayrılıp havalandı. Aşağıdaki Kaptan Krom’a doğru süzüldü. Hugh hırıldayıp kendisini hazırladı. Yüzünün önüne bir kol mesafesi kadar yaklaşan tüpe mızrağını doğrulttu.

“Baş kimyagerim Ajan N dediğiniz maddeden son derece güçlü bir sıvı damıttı” dedi As. “Küçük bir deney yapmak istedik. Senin kendi zehrinden gerçekten etkilenip etkilenmediğini görmek için. Tek yapman gereken... bunu içmek.”

“Neden yapayım bunu?”

As ağır ağır konuşarak “Çünkü yapmazsan oğlunu öldürürüz” dedi.

Kaptan bu söz karşısında da bir tepki vermedi. Belli ki

bu sözü işitmeyi bekliyordu. Sesi yeni bir gerilim okunsa da sakın çıktı. “Bildiğim bir şey varsa o da şimdiye kadar ölmüştür.”

“Sence son derece ideal bir rehineyi öyle heba eder miyim?” As kolunu çan kulesine doğru salladı. “Bak. Gayet iyi durumda.”

Kraliçe Arı gaz lambasını yeniden yaktı. Çan kulesini lambanın zayıf, kararlı ışığıyla doldurup Adrian’ın babasının dikkatini üzerlerine çekti. Kaptan’ın yüzü hissettiği ferahlamayla aydınlandı.

“Ben iyiyim!” diye bağırdı Adrian. “Benim için endişelenme.”

Sesinin ne kadar kendinden emin çıktığına kendisi de şaşırdı.

Yanında dikilen Nova tabancayı Adrian’ın babasının görebileceği şekilde kaldırıp Adrian’ın şakağına dayadı

Adrian soğuk namlu alnına yaslanırken bile Nova’ya bakmak için çekinmeden başını çevirdi. “Beni bununla kandıramazsın.”

Nova onu duymazlıktan gelip gözlerini aşağıdaki sahneye çevirdi.

As kıkırdadı. “Görebileceğin gibi hiç de iyi değil. Bu da bir karar vermeni gerektiriyor. Kendi güçlerini korumak için onu feda mı edeceksin yoksa kendini feda edip çocukluğundan beri yetiştirdiğin ve genç yaşında zaten yeterince acı çeken oğlanı mı kurtaracaksın? Zor bir seçim. Bakalım *çoğunluğun iyiliği, diğerlerinin esenliği* senin için ne kadar önemliymiş.”

Hugh çan kulesinin yan tarafını ve katedralin çatısını inceledi. Adrian onun bir başka seçenek düşünmeye çalış-

tığını görebiliyordu. Her zamanki gibi kahraman olmanın bir yolunu arıyordu.

“Zamanımızı boşa harcama” dedi As. Deney tüpü havada bir aşağı bir yukarı süzüldü. “Bu anlaşmanın süresi sınırlı. Ayrıca... o madde seni etkilemeyebilir de. Hiçbir şeyin sana işlemediği gibi bu da işlemeyebilir. Denemezsek nereden bilebiliriz ki?”

“Yapma!” diye bağırdı Adrian. “Sakın...”

Kraliçe Arı, Adrian’ın başını tutup taş pencere çerçevesine çarptı. Adrian bir homurtu çıkarıp bir dizinin üzerine çöktü. Başı tepesindeki çan gibi çınlıyordu. Darbenin kafatasında sebep olduğu zonklama dişlerine vuruyordu.

Kraliçe Arı, Adrian’ın başını eğip pencere pervazına dayadı.

Adrian başını tekrar kaldırıp Honey’ye, Nova’ya, As’a ve babasına ne kadar cüretkâr olabileceğini göstermeye hazırlandığı sırada bir tık sesi işitti ve tabancanın kafasına dayandığını hissetti.

Ruhsuz bir kahkaha attı. “Sana inanamıyorum Nova.”

Nova “Konuşmayı kes” diye homurdandı.

Adrian başını elinden geldiğince kaldırdı. Hugh onu izliyor, güçlü dış kabuğunun altında korkusu büyüyordu.

Belki de Adrian yine yanılmıştı. Belki de Nova onu öldürecekti.

Belki de Nova bunu yaparsa bir şekilde adalet yerini bulacaktı. Adrian, Nova’ya çok güvenmişti. Hiç tereddüt etmeden onu Muhafızların arasına kabul etmişti. Sonra ona âşık olmaya başlamıştı. Nova’nın bu kadar büyük acılara yol açabilmesi kısmen Adrian’ın kendi körlüğünden kaynaklanmıştı.

Adrian kendisini sakın olmaya zorladı. Bedenindeki kasları gevşetti. Başını kaldırıp başının arkasını taban-caya iyice dayadı. Gözlerini babasının gözlerinden ayırmadan ikisinin de doğru olduğunu bildikleri şeyi konuşmadan anlatmaya çalıştı

Hugh Everhart kendisini kurban veremezdi. Adrian o gün ölecekse Muhaliflerin ayakta kalacaklarını bile-rek ölmeliydi. Anarşinin Ası'nı durduracaklarını bilerek. Kahramanlar ve kötüler arasındaki bu savaşı sona erdireceklerini... bir kez daha, bu defa kesin bir şekilde sona erdireceklerini bilerek.

Adrian bu düşüncelerini babasına iletebilmeyi diliyor-du. Ona ve yarattığı organizasyona inanıyordu. Her ne kadar onların birçok kuralıyla mücadele etmişse de. Ölmekten korkmuyordu. O bir süper kahramandı. Yenilmez Kadın'ın oğluydu... Korku Bekçisi'nin ve Kaptan Krom'un da. Kendini çoğunluğun iyiliği için feda etmek yaptıkları işin tanımında vardı.

Ve ikisi de Adrian'ın bu şehrin ihtiyacı olan süper kahraman olmadığını biliyordu. O kahraman Kaptan Krom'du.

Gözlerini dikmiş bakarken babasının gözlerinde beliren bir ifadeyi fark etti. Bir özür müydü bu?

Mızrağı yeniden yere saplayan Kaptan havada asılı duran deney tüpünü alıp başparmağıyla kapığını açtı.

Adrian "Hayır!" diye haykırdı.

Babası başını geri atıp sıvıyı içti.

Kalbi küt küt atan Adrian olanları izledi. Hepsi izledi. Kaptan Krom'un deney tüpünü ters çevirip boş olduğunu gösterdikten sonra toprağa fırlattı.

Beklediler.

Adrian ne tür fiziksel belirtiler olacağını merak ediyordu. Kaptan Krom'un kasları mı küçülecekti? Krom zincir ve mızrak Ruby'nin kantaşı gibi eriyip gidecek miydi?

Kaptan Krom yerden mızrağı çekip aldı. Saniyeler ağır ağır geçerken avucunda sıkıldı.

On.

Yirmi.

Otuz.

Adrian'ın akciğerlerinden eksilen hava geri dönerken Adrian gerçeği oradaki diğer herkesle birlikte tam olarak idrak etmesiyle kendisini kahkahalar atar halde buldu.

İşe yaramamıştı.

Ajan N, Kaptan Krom'a işlememiş, Kaptan'ın gücü yerinde kalmıştı.

“Ne hayal kırıklığı” dedi As. “Fakat bir kahramanı yok etmenin birden fazla yolu vardır.” Çan kulesine işaret etti. “Kâbus, bir zamanlar kendisine kahraman diyen şu adamın ihmali yüzünden sevdiklerinin gözünün önünde öldürülmelerini izlemeye zorlanmıştın. Bugün intikamını alacaksın! Bugün Kaptan Krom senin hissettiğin acıyı hissedecek çünkü o da kendisi için en kıymetli olan kişinin ölümüne şahitlik edecek. Adrian Everhart'ı ölüme mahkûm ediyorum! Kâbus, bu şerefi sen üstlenebilirsin.”

“HAYIR!” diye haykırdı Hugh.

Adrian kaderi karşısında korkmayı reddederek başını kaldırırken Kaptan Krom kolunu geri çekip tüm o sıradışı gücüyle mızrağı çan kulesine doğru fırlattı.

Dosdoğru Nova'ya.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NOVA SENDELEYEREK PENCEREDEN uzaklaştı. Aynı anda Adrian omzuyla Nova'yı itip onu yere devirdi. Mızrak Adrian'ın başının üzerinden geçip birkaç santim farkla onu ıskaladı. Mızrak çanları destekleyen ahşap kirişlerden birine saplandı. Çan kulesine bir toz bulutu yayıldı.

Adrenalin hücumunun etkisiyle başı dönen Nova dirseklerinin üzerinde doğrulup hayretle Adrian'a baktı.

Adrian da gözlerini Nova'ya dikti. O da en az Nova kadar şaşkın görünüyordu.

Honey Harper güldü. “Bu da neydi? Az önce onun hayatını mı kurtardın sen? Ah, canım, böyle tiksinti verecek kadar asil olmasan ben de sana gönlümü az çok kaptırabilirdim.”

Adrian gözlerini Nova'dan ayırmadı. “O bir defasında hayatımı kurtarmıştı” dedi. “Aslında birkaç kez.”

Nova yutkundu. Dışarıdan hâlâ haykıran Kaptan'ın sesinin geldiğini işitti. Sesi öfkeyle, korkuyla doluydu. Oğlunun kılına zarar vereni yok edeceğine yeminler ediyordu.

Nova soluklanıp kendisini gözlerini Adrian'dan ve onun yüzüne işlenen duygulardan kaçırmaya zorladı. O derinlikten, içtenlikten.

Bir defasında hayatımı kurtarmıştı...

Ayağa kalkıp pencereye dönerken eli titrese de Nova tabancayı düşürmemişti. Kaptan katedralin girişine koşuyordu. Kötüler batı kulelerinde hareketsizce dikiliyor, yaklaşan Kaptan'ı izliyorlardı. Nova onların gergin halinin yenilmez olduğuna inanılan süper kahramanın Adrian'ı ararken kiliseyi yıkmaya hazır olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olamasa da hâlâ sayı üstünlüğü, yükseklik avantajı onlardaydı. Ayrıca katedrale aşinaydılar ve... As.

As hâlâ yanlarındaydı.

Fakat As'ın can düşmanı ile ilgilendiği yoktu. Nova onun *kendisini* izlediğini fark edip irkildi. As'ın ağzı kırmılda da artan gürültüde Nova onu işitemez olmuştu. As kaşlarını çatıp Megafon'a yanına gelmesi için işaret etti.

Hemen sonra Megafon'un sesi kapalı alanda patladı. "Bir idam görmek istiyordunuz, değil mi? O halde göreceksiniz!"

As başıyla Nova'ya işaret etti.

Titreyen Nova tabancayı havaya kaldırdı. Adrian, Nova silahı tekrar onun şakağına doğrulturken kımıldamadı.

Nova'nın kalbi göğsünü yırtacak gibiydi.

Kaptan Krom bir savaş narası daha attı. Zinciri peşinden sürükleyerek koştu. Kilisenin taşlarını tek tek sökmeye niyet etmişti sanki. Nova'yı durdurmak için,

Adrian'ı korumak için her şeyi yapacakmış gibiydi.

Kemerli kubbeden kopan bir ahşap kereste yığını önüne inince Kaptan durdu.

Kükreyerek tek yumrukta ilk kirişi paramparça etti. Ardından bir diğerini tutup kenara itti. Avucunu üçüncü kirişin üzerine yaslayıp engelli koşu yapıyormuş gibi kirişin üzerinden atladi. Fakat aştığı her engelin yerini hemen yenisi alıyordu. Araba lastikleri. Demir kapılar. Cüruf blokları.

As onunla oyun oynuyordu. Ezeli rakibinin kiliseye, Adrian'a ulaşabilmek için tüm gücünü kullanması onu endişelendirmiyordu.

As, Nova'ya bir kez daha soran gözlerle baktı. Bu kez bakışında kuşku vardı.

Nova elindeki tabancanın açısını ayarlayıp namluyu Adrian'ın tenine dayadı. Adrian'ın yüzü karşıya bakıyordu. Gözleri aşağıdaki mücadeleye kilitlenmişti. Gözlüğü burnundan biraz aşağıya kaymıştı. Nova gözlerini kırptırır Adrian'ın kirpkilerinin ucunu izledi. Omuzlarının düzenli kalkıp inişlerini.

Tetiği çek Nova.

Tabanca Nova'nın elinde ağırlaştı. Kabza avucunun içinde kayganlaştı.

Adrian'ın dudakları aralandı. Gözleri Nova'ya çevrildi. Hâlâ göğsü çıplaktı ve yaraları gazlı bezin altında kanıyordu. Nova onun acı çektiğini biliyordu. Yine de çok hareketsizdi. Çok sakindi.

Öylece bekliyordu.

Tetiği çek.

“Babası senin yerine seçimi yaptı küçük Kâbus.”

Nova irkildi. As havalandı. Orta sahının dik çatısı üzerinde süzülüyordu.

“Ve şimdi” dedi As, “sözümüzün eri olmalıyız. Biz asla boş tehditler savurmuyoruz.”

Nova başını sallamaya çalışsa da başaramadı. Bu kez başını eğip Adrian’a bakmadı. Böylesi daha kolay olurdu. Onu görmeden. Nefeslerini bedeninde hissetmeden. Bir keresinde Nova’nın başını onun göğsüne yasladığında işittiği kalbinin düzenli atışlarını anımsamadan.

Bu kez Nova’nın dudakları hareket etti. Sözcükleri kendi kendisine söyledi. *Çek işte tetiği.*

Nova’nın tek yapması gereken buydu. Bunu yaptığında As gurur duyacak, Kaptan Krom kahrolacak ve Anarşistler kazanacaktı. Nihayet Nova’nın ailesi kazanacaktı.

Nova’nın nefesi boğuluyormuş gibi kesik kesik çıkıyordu. Yine o korkmuş, küçük kıza dönüşmüştü. Ailesini öldüren, bilinçsiz haldeki adamın bedenine gözlerini diken o küçük kıza. Donakalmıştı. Parmağını kımıldatamıyor, ailesinin ölümlerinin intikamını alacak o tek ve basit eylemi gerçekleştiriyordu.

Babası. Annesi. Evie. Tüm sevdikleri ondan gaddarca, pervasızca çalınmıştı.

Kolu titremeye başladı.

Bu onun intikamı olacaktı fakat... özlemini çektiği intikam değildi bu. Bu tamamen yeni türde bir acıydı.

Adrian’ı da kaybedemezdi.

Aşağıdan bir haykırış geldi. Sonra da bir kırılma sesi. As arkasına döndü. Kaptan ön cephenin etrafından dolaşmış, katedralin kuzey duvarından tırmanmaya baş-

lamıştı. Kırılma sesi ise yere düşüp parçalanan bir aziz heykelinden gelmişti.

As ellerini birer pençe gibi büktü. Taş payandalardan birinin üzerine eğildi. Kaptan sütunlardan pencerelere, yaratık heykellerinden tepe süslerine sıçrarken hırıldadı. Her yere indiğinde taşlarda delik açıyor, bedenini yukarı çekmek için tutamaçlar oluşturunuyordu.

As ellerini Kaptan'a doğru kaldırdı. Fakat Nova sonrasında neler olduğunu görmedi.

Bir el kemerinden bir şeyi çekip aldı. Ağzından telaşlı bir nida çıkan Nova arkasına döndü. Honey kemerinden bıçağını almıştı.

"Tüm şeytani entrikalar adına" dedi Honey. "Sen yapamayacaksan ben yaparım!"

Honey, Adrian'ı alnından tutup başını geri çekti. Uzanıp bıçağını gırtlığına dayamaya hazırlandı.

"Hayır!" Nova, Honey'nin kolunu tutup çekti. Kendisiyle beraber onu da döndürüp dişlerini sıkarak onu duvara yasladı. "Lütfen."

Acınası bir yakarıştı bu... Bir yalvarış, çaresizce bir yakarış.

Honey'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Fakat yerine hızla karanlık bir bakış geldi. Nova'yı iterek kendisinden uzaklaştırdı. Nova sendelese de dengesini topladı. Hâlâ tabancayı tutuyordu. Fakat Honey'ye, yandaşına, dostuna doğrultmadı.

"Bu meseleyi aşmıştık sanıyordum" diye homurdandı Honey. "O bir Muhalif, Nova. *Onlardan* biri."

"Biliyorum" dedi Nova. Sesi kulaklarına bile çok zayıf ulaştı. "Biliyorum."

Aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi. Çünkü Honey haklıydı. O anda bunu açıklamasının bir yolu yoktu. Fakat umurunda da değildi. Honey'den Adrian'ın canını yakmamasını isteyemezdi. Onu serbest bırakmalarını da isteyemezdi. Hem nereye gidecekti ki Adrian? Ayrıca o zaman As ne düşünürdü?

Yine de...

Yine de...

Nova bunu yapabileceğini sanmıştı. As için. Anarşistler için. Ailesi için. Yapabileceğini düşünmüştü. As'ın hayalinin gerçekleşmesi için gereken buysa. Muhafiflerin sonsuza dek ortadan kalkması için. Tüm dâhilerin zorbalıktan kurtulması için. Güç dengesinin olması gereken yere gelmesi için.

Fakat yanılmıştı.

Nova, Adrian'ı öldüremezdi.

Bunu yapamazdı.

Orada dikilip onun öldürülmesini de izleyemezdi. Ona sessiz, rüyasız bir uyku bahşeden oğlanın başına bunların gelmesine izin veremezdi. Ona bir yıldız veren, bir ümit veren.

O olmaz. Adrian olmaz.

Honey'nin yüzü çarpıldı.

Sonra Nova'nın kulağına vızıltılar geldi.

Daha başını çevirene kadar ilk eşekarısı dirseğinin üzerine konup iğnesini tenine batırdı.

Nova, Honey'nin arılarını işbaşında görmüş, acı dolu çığlıkları işitmişti. Fakat hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Sanki yanan bir çivi etine gömülüyordu.

Nova çığlık attı. Yere düşen silah bir takırtı çıkardı.

İkinci bir iğne bacağına saplandı. Üçüncüsü kürekke-miğine, dördüncü de kavalkemiğine battı. Her biri deri-ne batmıştı ve beklediğinden çok daha fazla acı vermişti. Arkası da kesilmiyordu iğnelerin. Yakıcı iğneler tekrar tekrar bedenine saplandı.

“Dur!” diye inleyen Nova bir duvarın dibine çöktü. “Honey... Dur!”

Tüm içgüdüleri kaçmasını, kendisini oradan kurtarabilecekse gerekirse kuleden aşağı atlamasını söylüyordu. Fakat çektiği acıya rağmen bir düşünce onu orada tutuyordu. Kaçarsa Honey, Adrian’ı öldürecekti.

Nova “*Lütfen*” diye haykırıp kızıl bir eşekarısını eliyle kovaladı. “Honey...” Bir iğne göğsüne sağlanınca acıyla inledi. “Bu yanlış Honey! Artık onlarla savaşmamıza gerek yok!”

“Öyle mi dersin?” diye bağırdı Honey. “Ne yani, onlardan birini erkek arkadaşın olarak mı tutmayı düşündün? Ya da Konsey üyesi babasını affetmeyi mi? Asla anlamadın Nova. Anlamak için hep çok küçüktün.”

Bir başka iğne Nova’nın kulağının ardındaki yumuşak ete daldı. Nova başını ve boynunu örtmeye çalışırken sıcak gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Arıların her yerde olduğunu hissedebiliyordu. Sadece zehirli iğneleri değil, tenine tırmanan bacaklarını, saçını döven kanatlarını, etrafını saran sağır edici vızıltıyı.

Puslu gören gözlerini Honey’nin ayak bileğine çevirdi. Nova bedenine yayılan gücünde hiç o denli büyük bir çaresizlik hissetmemişti.

Tek yapması gereken Honey’e dokunmaktı...

Kolunu uzatarak öne atıldı.

Honey ayağını kaldırıp topuğunu Nova’nın elinin sırtı-

na bastırdı. Nova haykırdı.

“İyi deneme” dedi Honey. Ayakkabısını kaldırıp Nova’nın elini tekmeleyerek uzaklaştırdı. “As sana bir emir verdi. Emri yerine getiremiyorsan bu işi ben yapacağım. Kaptan Krom elimizden her şeyi aldı. Her şeyi! Şimdi ise...” Hâlâ duvara yaslanan, elleri arkadan bağlı Adrian’a doğru döndü. “Şimdi onun her şeyini alacağım.”

İleri atıldı.

Adrian yana kaçtı. Honey pencere pervazına çarpıp gaz lambasını devirdi. Lambanın düşmesiyle alev söndü. Lamba ardında bir yağ çizgisi bırakarak ahşap zeminde yuvarlandı. Honey dönüp hançeri körlemesine salladı. Adrian geri kaçmaya, Honey’nin saldırılarından elinden geldiğince sakınmaya ve eğri büğrü zemin döşemelerinde dengesini korumaya çalışıyordu. Hançer omzunu sıyırdı.

Nova odaklanmaya çalışsa da acıdan düşünemiyordu. Bedeni bükülüp kıvrılırken hareketleri istemsizdi. Sürüden ümitsizce kaçmaya çalışıyordu.

Bulanık gören gözleri tabancaya çevrildi.

Beyni acıdan yavaşlayan Nova’ya tüm bedeni içeriden yanıyormuş gibi geliyordu.

Adrian’ın sırtı çanların altındaki bir ahşap payandaya çarptı.

Honey sırttı.

Adrian birden acıyla haykırp ileri atıldı. Omzunda siyah bir eşekarısı sürünüyordu. Dönüp arıyı omzundan atmaya çalışırken dosdoğru Honey’nin üzerine gitti.

Nova’nın boğazından bir uğultu çıktı. Tabancayı kaldırdı. Gözüne ter damlaları aktı.

Bir diğer iğne Nova’nın bileğine battı.

Nova dişlerini sıkıp bir çılgılık daha attı ve tetiği çekti.

Tabancanın tepmesinin etkisiyle taş duvara doğru uçu. Tabanca elinden uçup küçük çanlardan birinden sekti. Bir çınlama eşliğinde kule penceresinden çıktı.

Nova kolunun üzerine düştü. Tam o anda bir başka iğne dizine battı. İnledi. Acının bitmesini, durmasını diledi.

Ve aniden öyle de oldu.

Acı değil fakat en azından iğne sağanağı sona ermişti.

Nova hıçkırarak titrerken bedenini kaplayan eşekarıları uçmaya başladı.

Arılar Honey'nin yanına döndü. Bedeni çarpık bir pozisyonda eski, ahşap zeminde uzanan kraliçelerinin yanına döndüler. Honey'nin sarı saçlarının altında küçük bir kan birikintisi oluşuyordu. Nova gözlerini kırıştırarak gözyaşlarına engel oldu. Arıların Honey'nin bedeninde gezinmelerini izledi. Onu inceliyor gibiydiler.

Nova öksürmeye başladı. Giysisinin yeniyle burnundaki sümüğü sildi. Titremelerine engel olamıyordu. Bedenine yayılan büyük acının dışında pek bir şey düşünemiyordu. Bedeni içlerine asit dökülmüş açık yaralara dönmüştü sanki.

Bir arı Honey'nin yanından ayrılıp kısa bir an için merkezdeki çanlara doğru vızıldayıp gitti. Orada kararsızca bekledi. Nova inleyip ondan kaçtı. Dehşete düşmüştü. Fakat arı onu fark etmedi. Diğerleri de Honey'nin bedeninden ayrıldı. Başta sadece birkaç taneyken sonra onlarcası geldi. Kulenin açık pencerelerinden geçtiler. Katedralden ayrıldılar kraliçelerini terk ettiler.

Nova ancak artıların vızıltısı tamamen dindiğinde Honey Harper'ın öldüğünden emin oldu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NOVA YANAĞINI sert, ahşap zemine yaslayıp hıçkır-
dı. Algıları yanma, batma hissi ve zonklama haricinde
her şeye kapanmıştı. Kendisini uyutabilse ne iyi olurdu.
Bu duruma dayanmaya çalışacağına bilinçsiz halde ve kı-
rılğan olmayı yeğlerdi. Ölmeyi yeğlerdi.

Yerde tıkırtılar işitti. Sonra bir şey karnına baskı yaptı.

Titreyen Nova şişmiş gözlerini araladı ve bıçağını gör-
dü. Adrian dizlerinin üzerinde ona doğru ağır ağır sürü-
nüyordu. Yeterince yaklaştığında yere uzandı. Yüzlerinin
arasında sadece birkaç santim vardı. Adrian'ın yüzünde
öyle çok endişe vardı ki Nova daha da çok ağlamaya baş-
ladı.

“Nova” dedi Adrian. Nazikçe. Şefkatle. “Sana yardım
edebilirim fakat beni çözmen gerek. Bunu yapabilir mi-
sin?”

Nova başını eğip zemin döşemelerine doğru öksürdü.
Adrian'ın sözleri ona uzak geliyordu. Bıçak kullanabil-
mek ya da herhangi faydalı bir iş yapabilmek bir yana
dursun, yattığı yerde sırtını doğrultabileceğini bile san-
mıyordu.

Fakat bir şeyler yapmak zorundaydı. Orada hıçkıra
hıçkıra yatamazdı.

“Biliyorum” diye fısıldadı Adrian. Alnını Nova’nın alnına sürttü. “Biliyorum.”

Nova burnunu çekti. Biraz daha öksürdü. Titreyerek başını salladı.

Teninin yanmasına ve kaslarının katılaşmasına rağmen dirseklerini başını altına sokup kendisini kalkmaya zorladı. Sonra gerileyip bir kalçasının üzerine oturdu. Her hareketi o yakıcı zehri damarlarına yeniden gönderirken acıdan haykırmamak için kendisini tutuyordu.

Adrian sırtını Nova’nın ellerini görebileceği şekilde doğrulttu. Nova iplere ona yıllar gibi gelen bir süre bakakaldı. Görüşü bulanıktı. Zihni işlemeyi reddediyordu.

“Bıçak?” dedi Adrian.

Nova bıçağı alıp tek eliyle elinden geldiğince sıkıca kavradı. Diğer eliyle Adrian’ın bileğini tutup ipleri kesmeye başladı. Bu iş çok zaman alsa da Adrian sabırlıydı. Daha kolay olması adına Nova, Adrian’ın bedenini çevirdi. Her ne kadar ipler kollarına gömülse de.

Son ip de düştüğünde Nova bıçağı bırakıp bir homurtuyla yere yığıldı. Adrian dönüp onu kollarına aldı. Nova onu aynı şekilde kucaklayamadı. Tek yapabildiği başını onun boğazı ve göğsü arasına gömmek oldu. Yine ağlıyordu.

Bir kolunu Nova’ya dolayan Adrian diğer elini onun beline doladı. Kemerinde bir şey aradı.

O an tüm bunların Adrian’ın ona ihanet etme hazırlığından öte bir şey olmayabileceğini kavramasıyla Nova’nın dudaklarından hırıltılı, isterik bir kahkaha döküldü. Adrian onu kolayca öldürebilir, ipiyle bağlayabilir ya da onu tutup kuleden aşağı fırlatabilirdi.

Belki Nova bunu hak ediyordu da.

Fakat bu bekledikleri yerine Nova kulağının arkasında bir tükenmez kalemin dokunuşunu hissetti. Adrian hafifçe hareketlendi. Nova, Adrian'ın ensesine bir şeyler çizdiğini hissetti. Kısa bir süre sonra soğuk ve nemli bir şey ve iğne yarasının ferahladığını hissetti.

Nova iç çekti. Öylesi bir rahatlama ona neredeyse bir coşku yaşatmıştı.

“Zindelik Tılsımı seni koruyor” dedi Adrian. “Yoksa bedeninde bu kadar zehir varken ölmüş olurdun.”

“Bana ölüyormuşum gibi geliyor” dedi Nova. Sözcükler ağzında yuvarlanıp güçlkle tutarlı bir şeye dönüşüyordu.

“Acını daha fazla dindirmedeği için üzgünüm fakat güven bana, bu olmadan daha kötü olurdu.” Adrian ceketinin fermuarını açıp Nova'nın omuzlarının üzerine serdi. Ceketin iki yenini de dikkatle kollarından uzağa çekti. Kumaş şişliklere her değdiğinde Nova inledi.

Ceketi bir kenara bırakan Adrian, Nova'nın bedenini çevirip kendisine yaslarken onun kolları üzerinde çalışmaya başladı. Nova sessizce –uzun zaman önce ok fırlatmak için tüftüf olarak tasarladığı– kalemini her bir şiş yaranın çevresine iri gözyaşları çizmek için kullandı. Ardından başparmağıyla yaraları nazikçe ovuşturdu. Eskizleri Adrian'ın dokunuşuyla serinleten merhemlere dönüştü. Sonra her bir iğne yarasının üzerini örten düzgün sargılar çizdi.

“Zehre karşı bir merhem bu” dedi Adrian. İlk kolu bitirip diğerine yeni bir gözyaşı çizmeye başladı. “Bal ve antihistaminler. Bu da...” –bir sargı daha çizdi– “buz gibi

soğuk kompres. Şişliği azaltıp acının bir kısmını gidermek için.”

Kirpikleri düştü. Hâlâ gözyaşları yüzünden ıslak ve ağırdı kirpikleri. Bedeni ağrıyıp yansa da boynundaki ve kollarındaki acı şimdiden büyük oranda azalmıştı.

Nova'nın kollarındaki işini bitiren Adrian “Peki” dedi. Başını yana eğdi. Nova, Adrian'ın kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Fakat gözlerini uzuvlarının üzerine yayılan soğuk kompreslerden ayırmadı. “Başka nereye olsun?”

Nova yüzünü buruşturup öne eğildi. Sırtındaki kızarıklıkları Adrian'ın görmesi için gömleğinin eteğini kaldırdı. Adrian kızarıklıklar üzerinde sakince ve özenle çalışmaya başladı. Ardından sıra Nova'nın bacaklarına gelip de Nova tıslamalarla ve acıdan bedeni seğirerek pantolonunu çıkarmaya başladığında Adrian gözlerini kaçırdı. Kendisi yaraları tedavi ederken mümkün olduğunca bedenini örtmesi için Nova'ya ceketini verdi. Öte yandan Nova onun bu ince hareketinin biraz da yararına olduğunu düşündü. Adrian'ın gördüğü manzaranın ne denli berbat olduğu acısını dindirebildiği sürece Nova'yı ilgilendirmiyordu.

Nova uzaklardan gitgide şiddetlenen savaşın gürültüsünü fark etti. Sesler kilometrelerce öteden geliyormuş gibi gelse de Nova daha yakından geldiklerini biliyordu. Seslerden Muhaliflerin henüz katedralin derme çatma bariyerini aşamadıkları anlaşılıyordu. Nova kötülerin batı kulelerinde dikildiklerini, As'ın yapısının saldırıya dayanıp dayanmayacağını görmeyi beklediklerini hayal etti. Yeni kazandıkları bölgelerini gerekirse canları pahasına savunmaya hazırdılar.

Plan da başından beri buydu. Muhaliflerin, As'ın duvarını aşmaları halinde kötüler katedrali ne pahasına olursa olsun savunacaklardı. As onların sığınaklarını kaybetmelerini için ısrarcı olmuştu. Zaten muhalifler de zayıftı. Neredeyse yarısının güçleri etkisiz hale getirilmişti.

Nova, Muhaliflerin içeri asla girmemesini ümit ettiğini fark etti. Kimsenin kazanmayacağı ikinci bir savaşı midesi kaldırmayacaktı.

Adrian işini bitirdiğinde Nova'nın acısı kendisinden uzaklaşmış, bedenine yayılan sönük bir titreşime dönüştü.

Bir kez daha Adrian, Nova ayağa kalkıp pantolonunu giyerken gözlerini ondan kaçırıp nihayet yaralarıyla ilgilenmeye başladı. Nova ellerinin sırtlarını yanaklarında gezdirdi.

"Teşekkür ederim" diye mırıldandı Nova. Gözyaşları yeniden gözlerinde birikti. Minnet gözyaşları olduğu kadar suçluluk gözyaşlarıydı da bunlar. Bir yanı bu feci eziyet bitene dek bu kirli, kadim zeminde yatıp hıçkırmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Elinden ancak ayakta dikilebilmek geliyordu. "Her şeyden sonra... bunu... yapmak zorunda değildin..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Artık ne yaptığımı bilmiyorum. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Ya da..."

"Nova sus. Beni dinle." Adrian, Nova'nın bileklerini kavrayıp ellerini yüzünden çekti. "Hayatının nasıl geçtiğini ancak şimdi hayal edebiliyorum. Fakat bunların hiçbirinin önemi yok şu an. Önemli olan iyi, güçlü, cesur olman ve değer verdiğin insanlar için savaşmak istemen. Öyle değil mi?"

Nova hayretle Adrian'a baktı. Adrian'ın bu tasvirinin tutarlı olduğundan tam anlamıyla emin değildi. *Kimdi Nova? Kime dönüşmüştü?*

"Oscar ve Danna oralarda bir yerdeler. Babam ise..." Sesi titredi. Kaptan Krom, Adrian'a ulaşmaya çalışarak katedral duvarlarına tırmanmaya başlayalı aradan bir yüzyıl geçmişti sanki.

Belki de o anda As'la savaşıyordu.

Fakat Kaptan yenilmezdi. As onun canını yakamazdı.

Öyle değil mi?

"Yardım et bana" dedi Adrian. "Anarşinin Ası hepimizi öldürmek istiyor. Lütfen onu durdurmana yardım et."

"O benim amcam" diye fısıldadı Nova.

"O bir Anarşist."

"*Ben de bir Anarşist'im.*"

"Hayır. Sen bir Muhalif'sin."

Nova yüzünü ekşitti. "Adrian..."

"*Öylesin Nova. Buna inanmıyorsan da tek yapman gereken bana güvenmek.*"

Nova duraksadı. Adrian'ın sözleri ona As'ın ona çok uzun bir zaman öncesindenmiş gibi gelen sözlerini hatırlattı. *Onlara güvenemezsin Nova. Aksini düşünmek isteyebilirsin belki fakat onlardan biri değilsin sen.*

Fakat Nova, Adrian'a güveniyordu. Hep de güvenmişti. Adrian bir Muhalif'ken bile. Adrian ona Nöbetçi olduğunu söylememişse de. Nova ona güveniyordu.

Sadece Adrian'ın ona nasıl hâlâ güvenebildiğine akıl erdiremiyordu.

"Adrian, gerçekten üzgün olduğumu bilmelisin. Her şey için. Hepsi bir yalan değildi. Sana olan hislerim..."

Adrian, Nova'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Biliyorum. Tüm bunlar bittiğinde sırlarımızı birbirimizden gizlememiz hakkında ciddi ciddi konuşacağız."

Nova güldü. Her ne kadar çıkan gergin bir ses olsa da. "Nasıl bana hâlâ güvenebiliyorsun? Yaşanan onca şeyin ardından?"

"Artık yalan söylememizi gerektirecek bir şey kalmadı, değil mi? Sen Kâbus'sun. Ben de Nöbetçi. Anarşinin Ası amcan. Sen ve ben can düşmanlarıyız. Yine de..." Omuz silkti, bir nebze çaresizce. "Nedense hâlâ seni öpmek istiyorum."

Nova'nın teni karıncalandı. "İstiyor musun?"

"Her zamanki kadar çok."

Ve sonra Adrian onu öptü.

Öpücük daha önceki aç, acil, tutkulu öpüşmelerinden daha nazikti. Bu seferki daha sabırlıydı. Daha bilinçli.

Sırlardan tamamen yoksun.

Adrian geri çekilecekken Nova onu durdurdu. Kolunu boynuna doladı. Dudaklarını bir kez daha dudaklarına çekti. Adrian'a yaslanan bedeni eriyordu sanki. O kısa zamanda söyleyebilecekleri sözlerden çok daha fazlası olan bir öpücüktü bu.

Ayrıldıklarında Nova sesindeki güçlü duygular, içinde akan şaşkınlığa ve ümide engel olamadı. "Gerçeği öğrendiğinde benden nefret edeceğinden emindim."

Adrian yüzünü buruşturdu. "Başta bunu yapmaya çalıştım. Fakat dediğin gibi. Herkesin bir kâbusu var." Alnını Nova'nın alnına yasladı. "Belki de ben benim kâbusumun sen olmanı istiyorumdur."

İçi mutlulukla dolsa da Nova geriye eğilirken yüzünde

beliren alaycı gülümsemeye engel olamadı. “Bu sözü söylemeyi epeydir bekliyordun, değil mi?”

“Sadece birkaç saattir.” Adrian gülümsedi. “Fakat bu sözü kullanmak için bir fırsat bulduğuma sevindim.”

Nova’nın içinden Adrian’ı bir kez daha öpmek gelse de aşağılarından gelen ayak seslerinin gümbürtüsünü işittiler. Sesler ahşap merdiven boşluğunda cınladı. Zemindeki kapak sertçe açıldı ve Leroy belirdi. Nefes nefese kalmıştı. “Burada neler...” Donakaldı. Gözleri Adrian’dan Nova’ya, sonra Honey’ye ve kanla ıslanmış zemin döşemelerine çevrildi. Yüzünün sağ yanı öfke-den çarpılırken hızla harekete geçti. “Ondan uzak dur!” diye haykırıp göğsüne bağlı bir palaskadan bir şişecik çıkardı.

“Leroy...” dedi Nova. Ona doğru bir adım attı. “Bekle!”

Adrian, Leroy’u yatıştırmak için bir elini kaldırdı.

Nova arkasına döndüğünde Adrian’ın avucundan yayılan ışıltılı duvarı gördü. Tıpkı arenada kendisini ve babasını koruyan duvara benziyordu. Leroy’un küçük şişesi görünmez tuğlalara çarpıp onları tıslayan ve cızırdayan sarı bir sıvıya boyadı.

Nova tormicene asidin kötü kokusu karşısında yüzünü ekşitti. Leroy’un gözde karışımlarından biriydi bu. İnsan derisinde birden oluşturduğu, bir saat içinde çürüyüp ko-kuşmaya başlayan çibanlarla tanınan bir karışım.

“Leroy, lütfen dinle. Lütfen dur...”

“Seni işliyor Nova” dedi Leroy. “İyi adamların kendile-ri olduğuna inandırmak için beynini yıkıyor. Güven bana. Tek derdi kışını kurtarmak.” Nova’yı iterek kendisinden ve Adrian’dan uzaklaştırdı.

Duvar parıldadı. Altın duvar havaya karışırken Adrian tereddütle bir adım öne çıktı. “Kimseyi işlediğim yok. Nova benim için çok önemli. Sanırım senin için de öyle. Seninle bir...”

“Konuşsa mıydık?” dedi Leroy. Ardından tiz bir kahkaha attı. “Nova’yı öz kızı gibi seven Honey’yle konuştuğun gibi mi?”

Nova başını iki yana salladı. “Honey onu öldürmeye...”

Sözünün gerisini getirmedi. Göz açıp kapayınca dek Leroy ikinci bir şişe fırlattı. Bu kez Adrian’a değil. Fakat ayakları dibindeki zemine. Kırık lambadan dökülen gazın oluşturduğu birikintiye.

İki kimyasal birbirine karışır karışmaz bir dinamit gibi patladı. Kadim, ahşap zemin peçete gibi büzüldü. Haykıran Adrian açılan delikten aşağı düştü.

Nova çığlık atarak Adrian’a doğru atılsa da Leroy her iki koluyla onu kavrayıp geri çekerek durdurdu. Nova’nın bakışları altında Honey’nin cesedi boşluktan aşağı kaydı; tahtalar ve taşlar içe göçerken havaya kalkan toz bulutları akciğerlerin işgal etti.

“O düşmanımız Nova. Anlaman gerek. Dilerim bir gün anlarsın.”

Aşağıdan bir gümbürtü geldi. Bir dizi kırılma sesi. Sonra boşlukta bir figür belirdi. Adrian’dı bu. Neredeyse uçarak. Setçe bir dizinin üzerine indi. Yarığın hemen kenarına. Zemin döşemeleri ağırlığı altında gıcırdadı.

“Hayır Leroy” dedi Nova. Sesi içinde olduğu güçlü duyguların etkisiyle çatallaşıyordu. “Umarım bir gün anlarsın.”

Parmaklarını Leroy’un meşinimsi elinde gezdirdi.

“Nov...”

Nova, Leroy'un yüzünde öfke mi yoksa ihanete uğramanın verdiği şaşkınlığın mı olduğunu görmedi. Yere yıkılmasına izin verdi. Kollarını belinden çekti. Sonra Adrian'a yöneldi.

"Bekle!" diye haykırdı Adrian. Fakat iş işten geçmişti. Sözcük kırılan tahtaların ve gıcırdayan çerçevelerin sesiyle boğuldu. Adrian, Nova'yı kollarına sardı. Zeminin tıslayan kimyasalların etkisiyle çürüyen o köşesi göçmeye başlamıştı. "Tutun!"

Sonra düşüşe geçtiler. Patlama ahşap merdivenlerin en üst katını delmiş, altlarında keskin uçlar ve sallanan kirişler bırakmıştı. Odun parçaları ve taş tozları başına yağarken Nova kollarını Adrian'ın boynuna dolayıp kendisini düşüşün biteceği ana hazırladı. Bir sonraki ahşap platformda Honey'nin cesedini gördü.

Nova yukarı baktı. Orada çanların birbirine çarptığını işitebiliyordu. Leroy'un bedeninin açılan boşluğun kenarından aşağı kaydığını gördü.

Leroy bilinçsiz halde düşüyordu.

"Hayır!"

Adrian ahşap platforma çarptığında çarpmanın şiddetinin kemiklerine yayıldığını hissetti. İvmesini yeniden yukarı sıçramak için kullandı. Uçmak gibi bir histi bu. Başları düşen molozları yarıyordu. Hava akımı Nova'nın kulaklarında ıslık çalıyordu. Yanlarından hızla geçen kule pencerelerini bulanık görüyordu.

Bir kolunu Nova'ya dolayan Adrian diğer kolunu Leroy'u belinden kavramak için kullandı. Yıkılan zemin-den uzaklaşmasıyla üçü birlikte çan kulesinin kenarında yuvarlandılar. Orada zemin döşemelerinin küçük bir

kısmı zayıflamış kirişlere rağmen hâlâ sağlam duruyordu. Nova kulak tırmalayan bir çıtırtı eşliğinde böğrünün üzerine düştü. Leroy'un bedeni dışarıda kalan çanlardan birinin altındaki taş duvara çarptı.

Adrian "Zemin dayanmayacak" diye bağırdı. Ahşaptan ve çivilerden çıkan gıcırtilar onun bu sözlerini desteklercesine aşağılarında yankılandı.

Zonklayan göğüskafesini umursamayan Nova ayağa kalkıp açıl pervaza uzandı. Harç ve taşlar sayesinde kolayca parmaklarını yerleştirebileceği boşluklar buldu. Saniyeler içinde devasa bronz çanı destekleyen yatay direğin üzerine tırmandı. Direk ağırlığı altında sallanıırken çan bir alarm gibi çınladı.

Tozların ve molozun arasında gözlerini kısıyan Nova, Adrian'ın Leroy'u bir omzuna aldığını, yukarılarındaki bir kirişe saplanmış krom mızrağı da kendisini kulenin merkezindeki ahşap çerçeveye çekmek için kullandığını gördü.

Dengesini korumak için duvarlara tutunan Nova "Lütfen onun canını yakma" dedi.

Leroy kaymaya başladı. Adrian onu güçbela yakalayıp harcadığı eforun etkisiyle inledi. Leroy'u direğin üzerine çıkarmayı, kedisini de yukarı taşımayı başardı. Bitkin halde yığılıp Nova'ya baktı.

Çevrelerinde havaya toz bulutları kalıyordu. Aşağıdaki katlarda ahşap gıcırdayıp inlemeye devam ediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Adrian.

Nova gülüp alnına düşen kâkülü geriye attı. "Hayır" dedi. "Leroy benim için hep ikinci bir baba gibi oldu" dedi. Duraksayıp "O da As da..." diye ekledi.

Adrian gözlerini Nova'ya dikti. "Kabalık etmek istemem ama bence sana yeni rol modeller bulmamız gerek."

Nova kaşlarını çattı. "Babaların da mükemmel değiller."

"Mükemmel olmadıklarını biliyorum ama aynı şey mi?" Leroy'un yere yığılmış bedenine işaret etti.

Nova düşmemek için dengesini ayarladı. Ayak bileklerini çanın iki yanına doladı. "Şu an bunu söylemek için yanlış bir zaman gibi gelebilir fakat aslında iyi biridir..." Sustu. Aklına Adrian'a tutulduğundan beri onun Leroy'la ve "ailesiyle" tanışmasının nasıl bir şey olacağını bir kez bile düşünmediğine şaşıtı. Bunun üzerine düşünmeye değmezdi. Çünkü asla öyle bir tanışmanın gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Adrian neşesiz bir kıkırdamayla "Umarım birbirimizi tanıma fırsatımız olur" dedi.

Nova bir kez daha ona odaklandı. Bu fikre daha o anda boş vermediği için minnettardı. "Düşmesine engel olduğun için sağ ol."

"Henüz güvende değiliz." Adrian aşağılarındaki ağzı çentikli çukura baktı. "Dönüşmem gerekecek. Nöbetçi zırhı içinde daha güçlü olurum. Onu güvenle aşağı indirebilirim fakat ikinizi aynı anda aşağı indirebileceğimden emin değilim."

Nova "Kendim inebilirim" dedi. Eldivenleriyle belindeki cebi sağlamca yerinde durduğundan emin olmak için yokladı. "İzin ver önce soluklanayım."

En azından artık bedeninin eşekarılarının iğnelerinin açtığı yaralarla zonklamadığını fark eden Nova gömleğinin altına gizlediği Zindelik Tılsımı'nın üzerine eliyle sertçe bastırdı.

Her şey daha kötüye gidebilirdi.

“Nova?” dedi Adrian. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “As ne planlıyor? Tüm bunların amacı ne?”

“Muhallifleri, özellikle de Konsey’i yok etmek istiyor. Böylece şehrin kontrolünü ele alabileceğiz. Muhallifleri her yerde dâhilere zulmeden zorbalar olarak görüyor ve... tanrılar olacağımızı söylüyor.”

Adrian alaycı bir ses çıkardı. “Babama kibirli diyene bak.”

Birden kule bir şangırtıyla sarsıldı. Nova ciyakladı. Patlamanın etkisinin çan kulesini üzerlerine yıkacağından emindi. Katedralin çatısına bakındı. Yüreği ağzına geldi.

Kaptan Krom güney taretinin tepesindeydi. Uzun tepe süsünü tek eliyle kavramış, diğer eliyle kocaman zincirini başının üzerinde çeviriyordu. As çatının zirvesine havalandı. Gücünü yapıdan taş canavar heykellerini sökmek ve bunları düşmanın üzerine fırlatmak için kullandı. Kaptan bir yandan As’ın saldırılarını savuştururken diğer yandan ona zincirle saldırmaya çalışıyordu.

Nova ürperdi. Bunun sebebi ikisini savaşıırken görmesi değil, As’ın çatının üzerindeki kil karoları kıkırdarak parçalamasıydı.

“Başyapıtım, daha kısa süre önce yeniden inşa edildi ve bir kez daha kolayca yok ediliyor!” dedi As. Sesinde endişeden çok neşe vardı. “Şu an önemlisi siz Muhalliflerin bu molozların içine gömülmeniz. Bana on yıl önce yaptığınızdan sonra size yaraşır bir son olacak bu!”

“Nova” dedi Adrian, “onu durdurmak zorundayız. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Nova'nın ağzı kurudu.

Bu imkânsızdı. Onları durdurmak mı? Anarşinin
Ası'nı durdurmak mı?

Yine de Nova onun haklı olduğunu biliyordu.

Artık kahramanlar yoktu.

Artık kötüler yoktu.

Titrek bir nefes alan Nova gözlerini Adrian'ın gözleri-
ne çevirip başını salladı. "Biliyorum."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞAŞKIN BİR HAYKIRIŞ Adrian'ın dikkatini katedral kulelerinin ötesine çekti. Babası düşüyor, eğimli katedral çatısından aşağı yuvarlanıyordu. Bir uçan payandaya tutunup bir süre havada sallandı. Sonra bedenini öne arkaya sallayıp payandanın üzerine çıktı. Bir homurtuyla ağzı açık bir canavar heykelini yapıdan söküp As'ın başına fırlattı. As heykeli kolayca savuşturdu. Gözünü bile kırpmadan. Fakat aynı anda Kaptan zincirle saldırıp As'ın göğsüne bir darbe indirdi. As geriye uçtu. Sırtı derme çatma kubbenin iç kısmına çarptı.

“As babanın silahlarını kontrol edemiyor, değil mi?” diye sordu Nova.

Adrian başını salladı. “Asla yapamadı bunu. O silahlar normal metalden değil.”

“Evet, biliyorum. Ailen epey ürkütücü.”

Adrian, Nova'ya hayretle baktı. “*Benim* ailem mi?”

Nova hafifçe bir gülümsemesinin yüzüne yansımalarına izin verdi. Adrian duraksadı. Sonra da gülmeye başladı. Uzun, yorgun, nefes nefese bir kahkaha. “Şimdi Nöbetçi'ye dönüşeceğim” deyip elini göğüs kemiğine götürdü. “Sen aşağı inebileceğinden emin misin?”

Nova sıırttı. “Kiminle konuştuğunu bilmiyor musun?”

Nova kemerindeki cebini karıştırmaya başladı. Bu sırada kırılan tahtaların ve gıcırdayan metalin gürültüsü eşliğinde kule sarsıldı. Çan kulesinin merkezindeki iki devasa çan ahşap çerçevelerinden çekiliyordu.

Adrian göğüs kemiğı üzerindeki fermuarı çekti. Saniyeler içinde zırh bedenini sardı. Baygın halde yatan Siyanür’ün bedenini kucaklayıp tekrar omzunun üzerine attı. Bu sırada bir dizi çelik cıvata kopup içi dışına çıkan kulenin derinlerine düştü.

Kirişten aşağı atlayan Asrian güçbela Nova’nın yanındaki çana tutunabildi. Çan onun ağırlığıyla iler geri hareket etti. Tokmağı böğrüne çarpıyordu. Adrian çanları tutan üst direğe sıkıca tutunurken diğeri eliyle ölü gibi ağır Siyanür’ün bedenini düşmemesi için sabitledi. Ardından geriye baktı. Orta çanların yukarı hareketlendiğini ve bağlarının aksi yönüne, doğal olmayan bir şekilde çekildiğini gördü. Ahşap müthiş bir çatırtıyla koptu ve çanlar dosdoğru yan duvara uçtu. Çanlar çan kulesinin taş dış cephesini çınlayan bir kakofoni eşliğinde kırarak geçerken Adrian tutunduğı yere daha da sıkıca yapıştı. Taşlar ve sıva püskürerek çatının tepesine yağarken çanlar Kaptan’ın üzerine uçtu.

Adrian’ın babası payandanın üzerinde kendisini yaklaşan tehlikeye hazırladı. Eğilmesiyle ilk çan başının üzerinden geçip kubbeye çarptı. Ardından her iki eliyle uzanıp ikinci çanı kenarından kavradı. Çanın içindeki tokmak bronz dış yüzeye çarptı. Kaptan çanın ivmesini kullanarak bir daire çizdi ve çanı As’in üzerine fırlattı.

As yana kaçtı. Çan onu birkaç santim farkla ıskalayıp bariyere çarptı. Moloz parçaları çorak topraklara doğru püskürdü.

Adrian hâlâ Siyanür'ü tutup çanları izlerken kule gıcırdamaya başladı.

Onca yıkıma iyi bile dayanmıştı.

Adrian, Nova'ya baktı. Fakat Nova'nın diğer pencere çerçevesindeki silueti artık orada değildi.

"Nova?" diye haykırdı Adrian. Kulenin içinde onu arasa da Nova'dan hiçbir iz yoktu. "*Nova!*"

Adrian'ın tepesindeki çatı daha fazla dayanamadı. Uzun kule öne devrilip yıkılmış pencerelerin yanından aşağı yuvarlandı. Padavraları ve kirişleri ayırarak. Çanın dengeleri altüst eden ağırlığı zayıflayan duvarları zorlayan bir zincirleme reaksiyon başlattı. Taşlar ufalanıp boşluğa yağıyordu. Süslemeli kartonpiyerler kırılıp aşağıdaki yarığın içinde düşerek gözden kayboldu.

Üzerine tünediği pervaz devrilip düşmeye başladığında da Adrian hâlâ telaşla Nova'yı arıyordu.

Lütfen, lütfen şimdi pervasızca bir iş yapmasın diye düşündü Adrian. Hızla üzerine gelen katedral çatısını gördüğünde kendisini atabileceği emniyetli bir yer aradı. Bilinçsiz haldeki kötüyü daha sıkıca kavrayıp ondan çok kendisine "Sıkı tutun..." dedi.

Sertçe indikleri çatı kuvvetin etkisiyle göçtü. Kuleden kopan parçalar etraflarına yağıyor, Adrian'ın kostümünü dövüyordu.

Adrian bedenini Siyanür'ün bedenini bacakları aşağı gelecek ve böylelikle ayaklarındaki yaylar düşüşün şokunu emecek şekilde çevirmeye çalışsa da buna zamanı olmadı.

Katedralin içindeki taş zemine çarptılar. Sert inişin şiddeti Adrian'ın bedenine yayıldı. Düşen kulenin geri kalanı zayıflamış çatıyı delip geçerek kilisenin kuzey duvarına çarptı. Ardından parçalanan kulenin parçaları çorak topraklara doğru fırlayıp dağıldı. Geri kalan çanlar öyle sertçe indi ki zeminde kraterler açıp taşları parçaladı.

Adrian molozların arasında uzanıyor, bedeninin her karışısı sızlıyordu.

“Nova” diye homurdandı. Siyanür'ün iyi olduğundan emin olunca güçbela ayağa kalktı. Etrafını çeviren toz bulutunun arasında çevresini güçbela görebiliyordu. “Nova!”

Cılız bir yanıt geldi. “Ben... iyiyim.” Kalbi hızlanan Adrian yıkıntıların arasında Nova'nın sesinin geldiği yöne doğru koştu.

Birkaç metre kala ters dönüp yere düşen bir çan kırık taş duvarın üzerinde yuvarlanıp yere bir tangirtıyla çarptı.

“Of” diye homurdandı Nova.

Adrian donakaldı. Daha yakından bakmak için eğildi ve Nova'yı gördü. Bedeni bronz çanın içine sıkışmış, kolları ve bacakları çanın eğik kenarlarına yaslanmıştı.

“Nova” diye fısıldadı Adrian. Öne çıkıp onun tırmanıp çanın içinden kurtulmasına yardım etti. Sonra Nova'yı çekerek göğsüne yasladı. Fakat şimdi üzerinde zırhı olduğundan sarılmaları az öncekinden farklı bir histi.

“Bu fikri kostümünden aldım” dedi Nova. Adrian'ın göğüs zırhı Nova'nın sesini boğuyordu.

“Dâhice” diye yanıt verdi Adrian. “Yaralandın mı?” Hemen sonra sorusunu “Yani kötü yaralandın mı?” diye düzeltti.

Nova homurdansa da “Pek sayılmaz” dedi. “Ya Leroy?”

“Yaşıyor. Bina tamamen çökmeden onu bırakacak bir yer bulmalıyız.”

Nova geri çekilip kapüşonundaki molozun bir kısmını attı. Bu sırada Adrian miğferinin vizöründeki tozları temizledi. Birlikte enkaza göz gezdirdiler. Çöken çan kulesi katedralin bu kısmında bir delik açmış, neredeyse tüm kuzeydoğu köşesini yıkmıştı.

Adrian’ın bedeni hâlâ gergindi. Bir sonraki felaketin gelişini bekliyordu. Fakat hâlâ dökülen tozların sesi ve molozların tıkırtıları dışında hiçbir ses işitilmiyordu.

“Leroy’u çanlardan birinin içine bırakabiliriz” dedi Nova. “Bence sığar ve orada gayet güvende olur.”

Siyanür çanın içine sığacak olsa da kendisine geldiğinde muhtemelen boynu feci tutulacaktı.

Nova, Siyanür’ün fişekliğindeki şişelerden birkaçını akıp kemerindeki cebe tıkarırken onu izleyen Adrian “E...” dedi. “As’ı nasıl durduracağız?”

Nova’nın kaşları çatıldı. Adrian’ın Nova’nın onun vizörün ardındaki yüzünü göremediğini hatırlaması bir saniye aldı. Miğferinin yanındaki bir düğmeye basıp yüz kalkanını geri çekti. “Kusura bakma.”

Nova başını iki yana salladı. “Miğferi varken As’ın durdurulabileceğinden emin değilim. Tabii gücünü etkisi hale getirmenin bir yolunu bulmazsak.”

“Hiç Ajan N kaldı mı?”

Nova sorunun üzerine düşündü. “Kalemim hâlâ sende mi? Haznesinde Ajan N olan son bir tüftüf okum var.”

“Evet, bende. Seni çatıya çıkarabilirsek oku kullanabilecek kadar yaklaşabilir misin sence?”

“Belki” dedi Nova. “Fakat ne yapmaya çalıştığımızı anlarsa... oku bir dal parçası gibi kırar.”

“Bu işi yapabilecek biri varsa o da sensin.”

Nova, Adrian’a alaycı bir gülümsemeyle baktı.

“Ya Oscar ve Danna?” diye sordu. “Onlar neredeler?”

“Tüm bunlar başladığında hazine odasına kilitlenmişlerdi. Haydi.” Nova, Adrian’ı önce kısa bir merdivenden çıkarp kıvrımlı bir koridordan, ardından daha önce tutulduğu şapelden bir nebze daha az kasvetli bir şapelden geçirdi.

Nova donakaldı. Şapele bağlı odaya gözlerini dikti. Bir zamanlar şapeli saran vitraylı kapılar olsa da camlar kırılmıştı. Ötedeki oda ücra bir köşede kalıyordu. Katedralin gerisini vuran yıkıma kıyasla derli topluydu. Ayrıca boştu.

“Buradaymışlar” dedi Nova. Çizmelerinin ezdiği kırık camlar çıtırdadı.

Adrian yere atılmış yıpranmış ipleri gördü. “Kaçmanın bir yolunu bulmuş olmalılar.”

Nova ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Belki de.”

Birbirlerine soran gözlerle baktılar.

Oscar’ı ve Danna’yı mı bulacaklardı... yoksa Anarşinin Ası’nı mı durduracaklardı?

Adrian iç çekip her neredeseler arkadaşlarına hiçbir şey olmayacağına dair ümidini zihninin uzak bir köşesine gönderdi. “Çatıda olabilirler mi?”

Nova’nın yüz ifadesi sertleşti. Adrian onu sınavlarda gördüğünde yüzünde olan o aynı kararlılığı fark edince kalbi tekledi.

Nova ona bakıp başını salladı. “Haydi şu işi bitirelim.”

Şapele geri koştular. Fakat koro bölümünden geçerlerken tiz bir çığlık işitmeleriyle birden durdular. Adri-

an duvarın kenarından yüksek sunağa baktı.

Ağzından telaşlı bir ses çıkan Adrian, Nova'yı koridora çekti.

"Ne var?" dedi Nova.

"Kuşlar!"

Nova sadece bir an için duraksadı. Ardından Adrian'ı bir kol mesafesi uzağa itip gözleriyle baktı.

Sunağı çevreleyen mabet büyük kargalarla doluydu. Her yerdeydiler. Parlayan siyah gözler, keskin siyah gagalar ve pullu siyah ayaklar. Mabedi koro bölümünden ayıran tırabzanlara, tepe süslemeli büyük sütunlar boyunca ve tonozlu tavanın tepesine uzanan pencere pervazlarına tünemişlerdi. Siyah kanatları havayı döverken mürekkep karası kanatlardan oluşan bir kasırga gibi odaya girip çıkıyorlardı. Odada öfkeli gaklamalar yankılanıyordu.

Tantananın merkezinde, sunağın dibinde birbirlerine sarılan Danna ve şaşırtıcı bir şekilde *Narcissa* vardı. Danna top gibi kıvrılmıştı. Kendisini kollarıyla korumaya çalışırken başı *Narcissa*'nın kucağındaydı. *Narcissa* bir koluyla onu tutarken yüzü dehşetten kireç kesilmişti. Diğer kolunu kuşları uzaklaştırmak için rasgele sallıyordu.

İşe yaramıyordu. Kargaların pençeleri *Narcissa*'nın uzuvlarına gömülüyor. Gagaları Danna'nın bacaklarını didikliyordu.

Narcissa belli birine seslenmeden "Hadi ama" dedi. "Kuşlar *korkmadığım* tek şeydi benim!"

Adrian hâlâ gördüğü manzarayı anlamlandırmaya çalışırken bir sütunun arkasında bir figür belirdi. Antik, bir kollu şamdanı kılıç gibi tutuyordu. Oscar sürüye avazı

çıktığı kadar bağırıp onları kaçırmaya çalışırken sunağa hareketlendi. “Monark!” diye haykırdı. “Kalkman gerek!”

Oscar tökezleyerek platforma çıkarken kargalar birleşip bir hortum gibi dönmeye başlayıp üçünü ortalarına aldı. Kanatları ve bedenleri aşılmaz bir duvar örmüş gibiydi.

Sonra kuşlar alev aldı.

“Bu Fobi” dedi Nova. “Danna kuşlardan korkuyordu. Oscar’ın da ateşten korktuğundan gayet eminim.”

Annesinin katilinin, çocukluk kâbusuna ürkütücü bir şekilde benzeyen o hayaletin adını işitmesiyle Adrian’ın tüyleri diken diken oldu.

Adrian “Üzerine çizecek bir şey gerek bana” deyip Nova’nın mürekkepli kalemını çıkardı. “Bize su gerek. Bir hortum ya da fıskiyele?”

Nova yüzünü buruşturdu. “O zaman da başka bir şeye dönüşür.”

“O halde ne yapacağız?”

“Bilmiyorum. O normal bir dâhi değil. Bildiğim kadarıyla kimse onun canını gerçek anlamda yakamadı. Ne silahlarla ne de süper güçlerle.” Gözlerinde alev alev yandı.

“Fakat... Adrian... onu sen yarattıysan...”

Adrian öfkeyle “Onu ben yaratmadım!” dedi.

Nova ürkerek geri çekildi. Tatlı bir ses tonuyla “Tamam” dedi. “Fakat ben sadece onu sen yarattıysan belki yok etmenin bir yolu olabileceğini söyleyecektim.”

“Fakat onu ben...”

Ateş yaklaşırken Narcissa çığlık attı. Katıksız acı dolu bir ses. Adrian, Fobi’nin yeteneğinin ne kadarının sade illüzyondan olduğundan asla emin olamamıştı. Fakat kı-

zın sesindeki acı yeterine gerçektir. Adrian yüzünü ekşitti. “Onu ben yaratmadım. Hem ben yaratmışsam bile nasıl durdurulacağını bilemezdim.”

“Eh, bir şeyler düşünmeye başla o halde” dedi Nova. “Bildiğim bir şey varsa o da Fobi’yle savaşmanın en iyi yolunun” –omuzlarını dikleştirdi– “cesur olmaktan geçtiği.” Mabede giden merdivenlerden inip yüzünü yakıcı alevlere çevirdi. Alevler o kadar parlaktı ki Adrian’ın onlara bakabilmesi için vizörünü tekrar indirmesi gerekti. Fakat Nova hiç ürkmemişti.

“Nova?” Adrian zırhına rağmen alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Nova ise alevlere ondan çok daha yakındı. Adrian onun alevlere o şekilde dayanabildiğine şaşmıştı.

Sonra Nova alevlerin arasına adım attı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

“NOVA!” DİYE HAYKIRDI Adrian... Çığlığı birden çöken, beklenmedik sessizliği yardı. Yangın geldiği gibi bir anda kayboluverdi.

Nova hiç zarar görmemişti. Yerde birbirlerine sarılan diğerlerinden sadece bir iki metre ötedeydi. Yerde yatanların yüzleri kireç kesilmişti ve saçları ter içinde kalmıştı.

Fobi ne zamandır onlara işkence ediyordu? Ne kadar süredir Anarşist ağır ağır onların en büyük zayıflıklarını ortaya çıkarırken en büyük korkularına direnmeye çalışıyorlardı?

DAN.

Silah sesiyle hepsi irkildi. Sağır edici şiddette bir ses-ti. Adrian dönüp sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Silahın başının bir santim ötesinde ateşlendiğinden şüphesi yoktu. Fakat mabet boştu.

DAN.

Nova inleyince Adrian'ın dikkati yeniden ona çevrildi. Gözlerini sımsıkı yummuştu ve tepeden tırnağa titriyor, her iki eliyle başını tutuyordu.

DAN!

Nova'nın önünde bir gölge yükseldi. Bir an için Adrian, Fobi'nin puslu silüetinin, şişkin pelerinin, keskin tırpanının şekillendiğini görse de hemen sonra başka bir şeye dönüştü.

Bir adama. Devasa, ufak tefek Nova'nın yanında cüce kaldığı bir adama. Çenesinde kirli sakalı vardı. Kır saçlarını ensesinde bağlamıştı.

Bir tabanca tutuyordu. Tabancayı Nova'nın alnına dayadı.

Adrian'ın içinde daha önce hiç tatmadığı bir nefret büyüdü. Adamın üzerine sıçrayıp ona çarptı. İkisi yere düştü. Adam sunağın yanına sırtüstü yığılırken Adrian mevcut ivmesiyle yerde yuvarlandı. Zırhının çarptığı bir kolon sarsıldı.

Mabedin diğer yanında Nova titrek bir nefes verip dizlerinin üzerine çöktü.

Adam kıkırdamaya başladı. Bedeni siyah dumana dönüştü. Sonra yeninden şekillendirdi. Uzun, siyah bir pelerin belirdi. Tabanca uzayıp bir sopaya dönüştü ve sopanın ucunda kıvrık bir bıçak belirdi.

"Efendi Everhart" dedi Fobi. Hırıltılı sesi karşısında hissettiği nefret Adrian'ı ürpertti. "Yollarımızın bu gece sona ermeden yeniden kesişeceğini umuyordum."

Adrian ayağa kalktı. Bir eliyle ayrıntılı oymalarla süslü dolabı tuttu. Bir yüzün olması gereken karanlığa baktığında yıllarca hayalini kurduğu anın o an olduğunu fark etti. Annesinin katilini bulmuştu. Adalet yakındı.

Sıktığı dişlerinin arasından "Annemi öldürdün" dedi. Görüntü davetsizce aklına geldi. Annesinin parçalanmış

bedeni, sessiz çılgılığı. Korku yeniden içini sarsa da beklemeliydi. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Adrian, Fobi'nin arkasında Nova'nın diğerlerini kaçmaya teşvik ettiğini gördü. Narcissa bu fikre sıcak baksa da Oscar ve Danna inanmaz gözlerle Nova'ya bakıyordu. Ona güvenmiyorlardı. Neden güveneceklerdi ki?

Fakat sonra... ayna gezginine nasıl güveneceklerdi?

Fobi hırıltılı bir sesle "Öldürdüm" dedi. "Favori ölümüm o oldu. En büyük korkusunun ne olduğunu biliyor muydun?"

Adrian yumruklarını sıktı.

"Tahmin etmesi kolay. *Anneleri* tahmin etmek genellikle kolaydır." Sözcükten tiksinti ve sıkıntı akıyordu. "Seni kaybetmekten korkuyordu. Bu karanlık, zalim dünyanın çok sevdiği oğlunu mahvetmesinden. Onu mahvetmesinden ya da öldürmesinden, hangisi daha önce gerçekleşirse." Kıkırdadı. "Son gördüğünün ne olduğunu bilmek ister miydin?"

Adrian tek kelime etmedi.

"*Ben...* Kollarımda oğlunun cesediyle. Tek kelime etmem bile gerekmedi. Bir kez baktı ve çılgılık atmaya başladı. Ardından... pes etti. Sanırım uçabildiğini unuttu." Sessizce cıkcık etti. "Çılgılığı bir senfoniydi. Hâlâ kulaklarımda."

Gırtlaktan gelen bir kükremeyeyle Adrian yanındaki dar dolabı tutup Fobi'nin üzerine fırlattı.

Fobi dolap kendisine çarpmadan bir duman bulutuna dönüştü. Dolap yan yatıp kırıldı. Kapısı açıldı ve kadehler, vazolar yere saçıldı.

Fobi tekrar belirip sunağın üzerinde yükseldi. "Biliyor musun? Sen de ona çok benziyorsun."

Adrian yakındaki bir nişten bir heykeli söküp aldı ve onu da fırlattı. Fobi heykeli tırpanının sapıyla savuşturdu. Mermer heykel koro bölmesine doğru uçtu. “Sen de sevdiklerini kaybetmekten korkuyorsun. Yaygın bir korku. İnsanlar kadar dâhilerde de olan bir korku. Fakat sende bir de... sorumluluk unsuru var. En büyük korkun sevdiklerini kaybetmek ve bunu durduramayacak kadar güçsüz kalman.”

Adrian ayağa fırlayıp sunağın üzerine sıçradı. Bu kez Fobi’nin boğazına uzandı. Onu boğmayı amaçlıyormuş gibi. Fakat dokunmasıyla Fobi gözden kayboldu.

Danna’nın arkasında yeniden beliren Fobi iskelet eliyle onu alnından kavradı. Sonra onu pelerinine doğru çekti. Tırpanı çevirip ucu boğazının altında kalan yumuşak noktaya bastırdı.

“Daha yıkıcı hiçbir şey yoktur” diye fısıldadı Fobi, “sevdiğin birinin acı çektiğini görmek kadar.”

Adrian kolundaki sersemletici ışına çıkmasını emrettiğinde Kraliçe Ari’nin o dövmeyi derisinden keserek aldığı çok geç anımsadı. “Hayır!”

Danna hırıldayıp Fobi’nin kemik parmaklarından ikisini tutup gücü yettiğince geriye büktü. Parmaklar kopup Danna’nın elinde kaldı. Fobi tısladı. Eli sıkıca kavradığı Danna’nın kendisini ondan kurtaracağı kadar gevşedi. Danna ondan uzaklaşınca Fobi’nin pelerini bir Ninja yıldızı saldırısıyla parçalandı. Bir kez daha buharlaşıp havaya karıştı. Danna’nın onun elinden kopardığı parmaklar da. Yıldızlar mabedin diğer yanındaki duvara çarptı. Biri taşların arasındaki alçıya gömüldü. Diğer ikisi sekip yerde kaydı.

“Danna, Oscar, çıkın buradan!” diye bağırdı Nova. Sunağın yanından hızla geçip yerdeki Ninja yıldızlarını topladı. “Artık süper kahraman değilsiniz ve hemen buradan gitmezseniz sizi Adrian’a karşı kullanmaya devam edecek!”

Oscar yorgun gözlerle Nova’ya baktı. Sonra Adrian’a doğru döndü. “Affedersin ama yine mi başa döndük?”

“Ne?” dedi Adrian.

“Ona güvenmenden bahsediyorum!” diye bağırdı Oscar.

Adrian yanıt veremedi. Fobi yeniden şekillenip Oscar’ın arkasında tüm heybetiyle belirdi. Tırpanını havaya kaldırdı. Adrian’ın ağzından telaşlı bir nida çıktı. Şimdiden tırpanının sivri ucunun Oscar’ın boğazına ineceği an zihninde canlanıyordu.

Fakat sonra odada bir savaş narası cınladı. Danna koltukların arasındaki boşluktan koşarak geldi. Öne bir dizi taklayla Fobi’nin uzanan kolunun altına girdi. Her şey öyle hızlı olup bitti ki Adrian, Danna’nın tırpanı çaldığını ancak Danna bir sunağa çıkıp yanmayan adak mumlarını sağa sola dağıttığında fark etti.

Nova’ya bir bakış atan Danna “Artık dâhiler olmayabiliriz” dedi. “Fakat hâlâ süper kahramanlarız.”

“Ne hoş.” Fobi soluk renkli parmağını Danna’ya doğrultunca tırpan Danna’nın elinde kıvrılan bir yılanı döndü. Danna çığlık atıp yılanı elinden attı. Yaratık taş zemine çarpmasıyla parçalanıp hepsi farklı yönlerde dağılan binlerce siyah örümceğe dönüştü. Narcissa ve Oscar aynı anda çığlık attılar.

Örümcekler Fobi’nin peleriniyle bütünleşti. Fobi’nin boyu daha da uzamış gibiydi. Çevresindeki gölgeleri kendisine katıyormuş gibi.

Adrian seçenekleri üzerine düşündü. Yüksekçe sıçrayabilir, ağır nesneleri kaldırabilir, zırh eldivenli yumruğuyla beton duvarları delebilir, bir şeyler çizebilirdi. Peki ne çizebilirdi? Tüm bunlar Fobi'ye karşı etkisiz gibiydi.

"Peki *Kâbus*" dedi Oscar. Sesinde bariz bir küçümseme hissediliyordu. "Onun zayıflığını biliyor olmalısın, değil mi? Onu nasıl yenebiliriz?"

Fobi büyümeye devam etti. Karanlık etrafını sis gibi sardı. Bedeni tüm mabedi kaplayacakmış gibi yukarı doğru genişlemeye devam etti. Gölgelerden ve dumandan oluşan, hepsini sarmaya hazırlanan bir dev.

"E?" dedi Oscar.

Nova başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Yaşadığı panik açıkça seziliyordu.

Bir hayaleti nasıl öldürürsün? Bir kâbusu nasıl öldürürsün?

"Her zamanki gibi çok yardımcı oldun" diye mırıldandı Oscar.

"Size kaçmanızı söyledim!" diye bağırdı Nova.

Adrian bir adım geriledi. Fobi'nin devasa bedeni büyürken başını eğdi. Fobi odanın ışığını yutan canlı bir kara delik gibiydi. Tırpan yeniden elinde belirmişti. Tepelerinde uğursuzca sallanan bir bıçak.

Adrian'ın şakaklarına kan yürüdü.

Bir hayalet nasıl öldürülür?

"Korkuyu tanımak ister misin?" dedi Fobi. Sesi her yönden geliyordu. Bedeni etraflarını karanlıkla sardı. "Karanlık korkusu. Kapana kısılma korkusu. Ölüm korkusu. Hepsinin efendisiyim ben." Mabet geçit vermez bir

karanlığa teslim olurken Adrian ve diğerleri bir araya gelmeye zorlanıp sunağın etrafında toplandılar.

Gölgelerin içine adım atmaya cesaret eden Adrian “Senden korkmuyorum” dedi. Ağır çizmeleri taş zeminde tıngırdadı.

“Aslında korkuyorsun” dedi Fobi; pes ve sinsice kahkahayla. “Fakat gerçeği öğrenmekten daha da çok korkuyorsun.”

Adrian duraksadı.

Fobi sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. “Yoksa zaten biliyor musun?”

Adrian’ın boynuna sıcak yürüdü. Doğru değildi. Olamazdı.

Fobi hırıltılı bir sesle “Sanırım minnettar olmalıyım” dedi. “Birinin yaratıcısıyla tanışması nadir bir lütuftur.”

Adrian geri kaçınca duvara çarptı.

Bir başka oyun dedi kendi kendine. Fobi onunla oyun oynuyordu.

“Bu imkânsız” dedi Adrian. “Yıllar önce ölmeliydin. Silinip hiçliğe karışmalıydın. Diğer hepsi gibi!”

“Öyle mi?” Fobi’nin kapüşonu tonozlu tavana ulaşmış, karanlık odayı kaplamıştı. Her yanda sadece gölgeler vardı. Sanki ölümün kendisi üzerlerine kapanıyor; havadaki sıcaklığı emiyor; onları ağır ağır, ıstırapla boğuyordu...

“Sanırım ölmeliydim” dedi Fobi, “fakat sen korku dolu çocukluğunda bana sonsuz bir güç kaynağı sağladın. Dipsiz bir güç kuyusu. Kendi... korkuların.”

Adrian ürperdi. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Yaşın büyüdükçe o korkuların kaybolacağından endişe ederdim. Fakat buna hiç gerek yokmuş. Korkular

değişebiliyor fakat asla kaybolmuyor. Bir zamanlar her şeyden çok anneni kaybetmekten korkuyordun fakat o kâbus gelip geçince... yerini alacak bir yenisi belirdi. Yeni aileni kaybetme korkusu. Muhaliflerin çökeceği korkusu. Anarşinin Ası'nın kazanacağı korkusu. Sevdiğin başka insanları da kaybetme korkusu. En zor anında zayıf ve çaresiz düşme korkusu." Fobi kıkırdadı. Neredeyse keyifle. "Korkularının sonu yok Efendi Everhart, bana bahsettiğin hayatın da sonu yok."

Adrian yutkunmaya çalıştı. Fakat bir ağız dolusu kum yutmak gibiydi bu. Öksürmeye başladı.

Zihninin bir yerinde hâlâ inkâr etmeyi sürdürse de *-imkânsız-* bunun tek nedeninin Fobi'nin haklı olması olduğunu biliyordu. Bu gerçek onu dehşete düşürüyordu.

Çünkü bu canavarı kendisi yarattıysa annesinin katilini kendisinin yarattığı anlamına geliyordu bu. Fakat annesinin katilini ararken kendisini motive eden öfkenin yerini şimdi derin, bitkin bir sıkıntı aldı. Bu şeyi o yaratmıştı. Bir açıdan Fobi'nin işlediği tüm korkunç suçlardan o sorumluydu. Hayal gücü ruhsuz bir yaratığı ortaya çıkarıp onu dünyaya salmıştı. Adrian onu bir kötü, bir katil yapmıştı. Nefret ettiği her şey yapmıştı.

Adrian dişlerini kırabileceğini hissedene kadar sıktı.

Fobi onun en berbat kâbusunun hayat bulmuş haliydi. Bu da tamamen Adrian'ın suçuydu.

Ve şimdi Fobi onu, arkadaşlarını, Nova'yı öldürecekti. Korumak için her şeyini vereceği insanları.

Bunda hastalıklı bir tamamlanma hissi vardı. Hatta Adrian çizimlerinden birinin onca acıya neden olduğunu öğrenince belki de ölmeyi hak ettiğin düşünmeye

başlamıştı. Bunun yol açtığı suçluluk duygusu içine işliyordu.

Belki de Fobi'nin elinden gelecek bir ölüm Adrian'a uygun kaçırdı. Hatta emin olmasa da öldüğünde belki de tüm yaratımlarının da onunla yok olabileceğini düşünüyordu. Adrian'ın ve Fobi'nin ölümlerinin birbirlerine bağlı olması kendine has bir adalet olacaktı. O durumda tek eksik Adrian'ın annesinin katilinin sonsuza dek yok olduğu anı görmesinin memnuniyetinden mahrum kalması olurdu. Sadece Adrian'ın intikam özlemi eksik kalacaktı.

Nova, Adrian'ın Fobi'yi yok etmesi için bir yol olması gerektiğini düşünüyordu. Belki de yolu işte buydu. Belki de tek yol ölümüydü.

Yüksek sesli bir kahkaha duvarı sarstı. Fobi şakırcasına "Ah, ölmeye hazır bir insanın o tatlı cesareti" dedi. "Fakat kendini kurban verme fantezilerine şimdilik çok da kapılma. *Seni öldürmeyeceğim.*" Devasa tırpan Adrian'ın üzerinde ağır ağır sallanıyordu. "*Onları öldüreceğim. Sen beni durdurmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğinin farkında beni izlerken onları öldüreceğim.*"

"Hayır!" Adrian öne fırladı. Fakat bir dizinin üstüne çöktü. Karanlık yoğunlaşıp elle tutulabilir bir şeye dönüşmüş, Adrian'ı hapsetmişti. Gölgelemin arasından dostlarının çaresiz yüzlerini güçbela seçebiliyordu. "Hayır... yapamazsın..."

Fobi, Adrian'ın korkularını çok iyi biliyordu. Yapacaklarının Adrian'a nasıl bir azap çektireceğini biliyordu. Güçsüz olmak, sevdiklerini kaybetmek ve buna engel olamamak. Tıpkı annesini kaybettiğindeki gibi. Adrian'ın göğüs kafesi sıkışıp onu boğmaya başladı. Adrian buna

izin veremezdi. Fobi'nin kazanmasına göz yumamazdı. Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Bunun için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Sonra bir anda yanıtı buldu.

Ya da en azından bulduğunu umuyordu.

Çünkü planı işe yaramazsa hayatının en büyük hatası olacaktı bu.

Gölgelerin baskısı karşısında öksüren Adrian zırh levhasına uzanıp koruyucu giysisini bedenine geri çekti. Zırh uzuvlarının içine çekilirken Adrian'a sadece Muhalif üniformasından geriye kalanları bıraktı. Hâlâ bedeninin üst yarısı çıplaktı ve teninde yer yer kurumuş kan ve çan kulesinde alelacele çizdiği sargılar vardı.

Nova yarığın içinden "Adrian!" diye bağırdı. Adrian büyüyen karanlığın içinde onu güçlkle seçebiliyordu. "Ne yapıyorsun?"

Adrian ona "Bir fikrim var" diye bağırdı. Nova'nın içinde gizli tüftüf haznesi olan kalemini çıkardı. Kalemi açıp haznedeki tek oku çıkardı. Okun içinde o tanıdık, yoğun, yeşil sıvı vardı. Ağzı kurudu.

"Hayır, işe yaramaz!" diye haykırdı Nova. "Boşuna harcama onu!"

Adrian ona aldırış etmeden sunaktan büyük, deriyle bağlanmış br kitap aldı ve yerde açtı. Kalemi sayfalara bastırıp çizmeye başladı.

Fobi'nin sesi katedralde patladı. "Etkilendim doğrusu." Adrian'ın gözleri gölgelerin ötesinde, Fobi'nin kapüşonu altında ve epey yüksekte kalan, şimdi tavan kirişlerine sürten kapüşonuna çevrildi. "Böyle önemsiz yaratıklar adına sergilediğin cesaret takdire şayan fakat cesaret

hakkında ne derler bilirsin. “Korkusu olmayanın...

“...cesareti de olmazmış, vesaire vesaire” dedi Adrian. Aklına Winston Pratt’in bir keresinde Fobi’nin en sevdiği sözü nasıl alaya aldığı gelmiş, aynı sözü tekrarlamıştı. “Fakat korku hakkında ne denir, bilir misin?”

Kapüşon Fobi’nin karanlıkta kalan yüzünün çevresinde dalgalandı.

Adrian elini kitaba bastırıp kırılğan sayfalar arasından çizimini çekip aldı. Önkolu uzunluğunda ince, ucunda düz, X şeklinde bir metal olan bir çubuk. Karanlıkta kor gibi parlıyordu.

Eli titremeye başladı.

Nova boğuk bir sesle “Adrian” dedi. “O bir *ateş damgası* mı?”

Adrian, Nova’yı duymazlıktan gelip yüzünü gölgelere çevirdi. “Kaybedecek hiçbir şeyi olmayanın korkusu da olmaz” dedi.

Damgayı kendisine çevirirken içi endişeyle doldu.

“Adrian!” diye haykırdı Nova. Panikten sesi titriyordu. “*Adrian!*”

Adrian kendisini hazırladı. Fikrini değiştirme fırsatını kendisine vermemek için hemen sıcak demiri göğsündeki koruma dövmesine bastırdı. Ağzından bir acı haykırışı koptu. Neredeyse aynı anda yanmış et kokusu mabedi kapladı.

Adrian damgayı geri çektiğinde kıpkırmızı bir X dövmeyi mahvetmişti.

Ateş damgasını titreyerek bıraktı. Aniden acı başını döndürdü. Beyaz benekler gözlerinin önünden geçti. Fakat adrenalin onu ayakta tutuyordu.

Ajan N'yle dolu oku avucunun içine alan Adrian Fobi'nin, çocukluğunda rüyalarına musallat olan hayaletin, annesini kendisinden çalan kâbusun kapüşonunun derinlerine göz gezdirdi.

Kendi eseri olan canavar.

Fobi tısladı. Sesi bir an için neredeyse endişeli çık-
sa da pes bir kıkırtı bir kez daha mabedi sarstı. "Aptal
olma. Sendeki güçsüz kalma korkusu rastladığım tüm
dâhilerden daha büyük. Sen asla..."

Adrian dişlerini sıkıp iğneyi bacağına sapladı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ADRIAN BİR DİZİNİN üzerine çöktü. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını farkındaydı. Yaptığı işe yaramazsa her şeyi anlık bir hevese kurban etmiş olacaktı. Bir olasılığa. Üstelik bunun güçlü bir olasılık olduğundan bile emin değildi.

Bunların üzerine göğsü yanıyordu. Acıdan ve kan kaybından bayılabileceğini düşündü. Diğer yandan Fobi'nin pelerini onu ve arkadaşlarını sarmaya devam ediyor, onları tamamen yutuyordu.

Ajan N etkilerini göstermeye başladığında Adrian bu etkilerin farkına varamayacak kadar zayıf düşmüştü. Yaşadığı his henüz Zindelik Tılsımı'nı keşfetmemişken ve dövmeyi yapmamışken karantinada Max'in yanında olmak gibiydi. İçinde bir kıvılcım sönüyordu sanki. Bedeninde soğuk geziniyordu. Gücü yavaş yavaş çekiliyor, ellerinde yoğunlaşıyordu. Neredeyse on yedi yıl boyunca muhteşem şeyler çizen parmaklarda.

Fobi'yi çizen parmaklarda.

Parmakları karıncalanıp soğudu. Ta ki hissizleşene dek.

Boğuk bir öksürük işitti. “Hayır” diye fısıldadı Fobi. “Bu olamaz... sen bunu yap...”

Fobi inledi. Silikleşmeye başladı. Pelerini rüzgârdaki sis, tapınağın zemininde uçuşan bir kül bulutu gibi gözden kayboldu. Pelerin, kemik parmaklar, yüzünü göstermeyen kapüşon ve son olarak tırpan... Tırpanı da kıvrımlı mum dumanı gibi havaya karışarak yok oldu.

Adrian nefesini tuttu. Ona kadar saydı.

Fobi geri gelmedi.

Adrian yere çöktü. Parmakları yeniden ısınmaya başlasa da ömrü boyunca alışık olduğu o güç hissi geri gelmemişti. Yüz çiçek, bin silah, bir milyon dinazor da çizse hiçbirinin canlanmayacağından hiç şüphesi yoktu.

Ve daha önce yaptığı her şey... hepsi yok olacak mıydı? Belediye başkanının malikânesini yeniden inşa etmek için verdiği emek... bodrumundaki orman...

Adrian bunları düşünürken yere düşen bir şeyin tıkırtısı geldi. Ağzından bir hayret nidası çıkan Nova eğilip yerden bileziğini aldı. Kopça tekrar kırılmıştı.

Yıldız ise hâlâ yerindeydi. Pırıl pırıl, ikisinin zaferine kayıtsız, parlıyordu. Onu da Adrian çizmişti fakat...

O an bir şeyi fark etti.

Hayır. Yıldızı o çizmemişti. Freskte heykelin sırtı dönük olduğundan elleri görünmüyordu. Yıldız onun değil, Nova’nın hayaliydi.

Nova bileziği cebine koyup Adrian’ın yanına çömeldi. Adrian’ın göğsündeki yanığı inceleyip “Bunu yaptığına inanamıyorum” dedi. “Lanet olsun Adrian. Ateş damgası ha?”

“Aklıma gelen en hızlı yöntem bu oldu” dedi Adrian. “O

kadar da fena değil. Sanırım sinir uçlarını yaktı. Gerçekten, pek de hissetmiyorum.”

Nova topuklarının üzerine oturup huşuya benzer bir ifadeyle gözlerini Adrian’a dikti. Adrian’a ilk kez öyle hayranlıktan ve saygıdan öte bir ifadeyle bakmıyordu.

Adrian, Nova ona o şekilde bakmaya devam etsin diye her şeyi yapabilirdi.

Hâlâ huzursuzdu ve bedeni bir yay gibi gergindi. Her an Fobi’nin yeniden ortaya çıkacağını ulurcasına o karanlık kahkahasını atacağını bekliyordu.

Fakat sadece kendisinin ve Nova’nın düzensiz nefesleri işitiliyordu. Kısa süre sonra Oscar’ın sesi karanlıkta onlara ulaştı. “Bu şahit olduğum hem en cesurca hem de en aptalca şeydi.”

Adrian gülümsemeye çalışsa da bunun cılız olacağını farkındaydı. “Fobi’yi ben yarattım. Riski ben almalıydım.”

Oscar ağzını açacak olsa da Adrian bir elini havaya kaldırdı. “Sonra açıklarım.”

Homurdanan Oscar “Sonrasında açıklaman gerekenlerin listesi gitgide kabarıyor” dedi. Sunağı tutup bedenini yukarı çekti. Ayakta zor duruyordu. Diğerleri de ayağa kalktı. Adrian, Oscar’ın ne zamandır bastonsuz olduğunu merak etti.

Uzaktan gelen bir gümbürtü katedralin duvarlarını sarstı. Adrian orta sahına baktı. Fobi’yle mücadelesinde babasının hâlâ dışarıda bir yerde olduğu, gelmiş geçmiş en kötü şöhretli kötüyle savaştığını bir an için unutmuştu. Anarşinin Ası’nın güçlü olduğunu bilse de birinin Kaptan’la boy ölçüşebileceği ona hâlâ inanılmaz geliyordu.

Sonra babasının gözde silahı olan Gümüş Mızrak'tan onu çan kulesini fırlatarak vazgeçtiğini anımsadı. Mızrak kulenin enkazı içinde gömülü olmalıydı.

Mızrağı bulmak mümkün olabilir miydi? Mızrak babasını yeniden avantajlı konuma geçirir miydi? Şüphesiz kimse Kaptan Krom'u yenemezdi. Anarşinin Ası bile.

"Adrian" dedi Nova. "Son Ajan N'yi de kullandık. Onu durdurmamızın tek yolu miğferi ele geçirmemiz fakat..."

"Bende Ajan var" dedi Narcissa.

Nova donakaldı. Sonra ona doğru döndü.

"Var demek?" dedi Adrian. Aynı anda Nova "Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordu.

Narcissa kollarını kavuşturdu. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Kaçmamıza yardım etti" dedi Danna. "Eh, demek istediğim, ancak bu noktaya kadar gelebildik. Fakat kapıları kırıp iplerimiz kesti. Üstelik burada kalmak zorunda bile değil. Bir aynadan geçip istediği an gidebilir. Bana sorarsan konu güven ise senden daha fazla güven verdiğini söyleyebilirim."

"İçimizde güvenilmeyecek kimse yok" diye bastırdı Adrian. "Hepimiz aynı saftayız." Narcissa'nın omzunu sıktı. "Dostlarıma yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bunu *senin* için yapmadım" dedi Narcissa. "Ben sadece..." Gözler Adrian'dan Nova'ya, sonra da Oscar'dan Danna'ya çevrildi. Boğazını temizledi. "Büyükbabam benim için çok şey ifade ederdi. Fakat onu hâlâ bir kötü olarak düşünmedim. Bazı kötü işler yaptığını biliyorum. Fakat sadece hayatta kalmak, bana bakmak ve kütüphaneyi ayakta tutmak için uğraşıyordu. Benim böyle bir

yolda ilerlememi isteyeceğini sanmıyorum ve... ben de bunun bir parçası olmak istediğimden emin değilim.” Yüzünde suçluluk vardı. “Zaten yeterince oldum, daha fazla olmak istemiyorum.”

“Hepimiz bugün gurur duymayacağımız şeyler yaptık” dedi Nova.

Danna “Kendi adına konuş” diye mırıldandı.

“Danna haklı” dedi Oscar. “Bugün epey müthiştim.”

“Elinde Ajan N olduğunu mu söylemiştin?” dedi Adrian.

Narcissa belindeki bir cebe uzanıp içinden yeşil sıvıyla dolu bir ok çıkardı. Adrian, Buz Yanığı’nın ona verdiği, daha en başından beri Adrian’ın Anarşinin Ası’nın gücünü etkisiz hale getirmek için getirdiği oku tanıdı. “Seni şapele taşıdığımız sırada aşırdım bunu. Siyanür’e verirler diye düşünmüştüm fakat...” Nova’ya kaşlarını çattı. “Anarşinin Ası’nın konuşmasında hepimizin tanrılar olacağını söylemesinin ardından bu planın raydan çıkabileceğinden endişe ettim. Bunun da bir ara işe yarayabileceğini düşündüm ve... güvenip de bir başkasına verebileceğimden emin olamadım.” Kısa bir tereddüdün ardından oku Kâbus’a uzattı. “Lütfen şu yaptığımdan dolayı pişman etme beni.”

Oku kemerine sokan Nova “Elimden geleni yapacağım” dedi. “Şimdi ona nasıl gizlice yaklaşacağımı düşünelim.”

Oscar elini kaldırdı. “Kafamızda soru işareti kalmasın diye soruyorum, resmen bizim takımımızdasın, değil mi?”

“Elbette ki öyle” dedi Adrian. Sesi niyet ettiğinden daha savunmacı çıkmıştı.

Ellerini beline bastıran Danna “Hayır” dedi. “Elbette ki öyle demekle olmuyor. O bize ihanet etti. Güçlerimizi etkisizleştirmelerine göz yumdu! Öyle kolayca sıyrılıp...”

“Kraliçe Arı’yı öldürdü” dedi Adrian, “ve hayatımı kurtardı. Şu an her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum fakat ben ona güveniyorum.”

Danna’nın bakışındaki öfke daha da şiddetlendi.

Nova bir adım öne çıktı. “Çok da bir şey ifade etmeyeceğin bilsem de... Üzgünüm.”

Danna ofladı. Fakat Oscar’ın yüzünde belki o özür *bir şey ifade ediyormuş* gibi bir ifade vardı.

“Bakın, bu konuları sonra çözeriz” dedi Adrian. “Üçünüz” –Oscar’a, Danna’ya ve Narcissa’ya işaret etti– “benimle geleceksiniz. Babam mızrağını bina çökmeden önce çan kulesine fırlatmıştı. En güçlü, As’ın kontrol edemeyeceği silahı o. Onu bulup kendisine geri götürüp götüremeyeceğimize bir bakalım.”

Oscar “Mızrak, çan kulesi, anlaşıldı” deyip selam verdi. Başını Nova’ya doğru eğdi. “O ne yapacak peki?”

Adrian, Nova’ya doğru döndü.

Nova sakinleşmek için bir nefes aldı. “As’a gücünü etkisiz hale getirecek kadar yaklaşabilecek tek kişi ben olabilirim. Denemem gerek.”

* * *

Adrian çan kulesi yıkıldıktan sonra Nova’nın başına bir şey gelmemesi için sarf ettiği çabaya öyle odaklanmıştı ki yıkımın boyutlarını tam anlamıyla kavramamıştı. Kule çapraz sahinin çatısını kırıp geçmiş, ikiye bölün-

müş bir çatının altında devasa bir moloz yığını bırakmıştı. Tozlar yere inmeye başlamışsa da Adrian tehlikeli mekânda ilerlerken fazlaca toz yutmamak için elini hâlâ ağzına götürüyordu. Şimdi büyük ölçüde molozla kaplı olan mahzenmezarlara uzanan kapı aralığını görebiliyordu. Düşükleri yerde sessizce bekleyen çanlardan bazılarının uçları yıkıntıların arasından seçiliyordu.

Oscar iğreti bir baston niyetine kullanmak için bir yer şamdanını eline almıştı... Belki de gerektiğinde silah olarak kullanmak için. “Vay” dedi, “bir ceset mi buldum yoksa?”

Adrian yüzünü buruşturdu. Kraliçe Arı’yı tekrar göresi yoktu. Fakat Oscar içinden bir ayağın sarktığı, düşmüş çanlardan birinin önünde çömelmişti.

“Bu Siyanür!” dedi Narcissa.

Adrian başını salladı. “Beni öldürmeye çalıştı. Bu yüzden Nova onu uyuttu. Katedral yıkılırsa o çanın içinde güvende olacağını düşündük.”

Enkâzı elleriyle kazarak krom mızrağı aramaya başladılar. Çok geçmeden Adrian diğer kişiliğinin kostümünün kendisine sağladığı gücü ne kadar özleyeceğinin farkına varmaya başladı. Her bir taş bloğu, her kadim kereste ona bir öncekinden daha ağır geliyordu. Şimdi den bitkin düşmüştü ve çok geçmeden kasları ona durması için yakarır oldu. Oscar yanında olduğu için memnundu. En azından Oscar zahmet edip spor salonlarında ağırlık kaldırmıştı. Halter çizmekte gerçekten ustalaşan Adrian’ın aksine.

Bir moloz yığının üzerinde dikilen Danna “Orada!” diye haykırdı.

Adrian apar topar Danna'nın yanına gittiğinde kullenin orta çanlarını destekleyen ahşap iskeleden geriye kalanları gördü. Mızrak kerestelerden birine saplanmış halde bekliyordu.

Nihayetinde ancak dördünün birlikte çalışmasının ve bir süre utanç verici bir şekilde zorlanıp homurdanmalarının ardından mızrağı saplandığı yerden çıkarabildiler. Nihayet mızrak çıkınca haykırarak sırtüstü bir taş ve sıva yığının arasına düştüler. Kırık bir canavar heykeli Adrian'ın kalçasına battı. Tıslayan Adrian heykeli tutup yığının içine geri fırlattı.

"Birinci safha tamamlandı" dedi Adrian. "Şimdi sırada mızrağı Kaptan'a ulaştırmak var."

Adrian doğrulmak için hareketlendiğinde bir çift çıplak ayak birkaç adım ötede belirdi. Adrian donakaldı. Gözleri altın sarısı, uzun bir cübbenin üzerinde gezindi. Ta ki kendisinden muhtemelen birkaç yaş küçük bir oğlanın yüzünü görene kadar. Yaşına rağmen oğlanın üniformasından bir Haberci olduğu anlaşıyordu. Haberciler, Anarşi Çağı'nın en güçlü çetelerinden biriydi.

Oğlan yalnız değildi. Kötüler Adrian'ın ve arkadaşlarının etrafını sardı. İçlerinde en az bir Haberci daha vardı. Ayrıca Adrian'ın arenadan tanıdığı çok sayıda Cragmoor mahkûmu ve Muhalif sınavlarında reddedildiklerini hayal meyal anımsadığı birkaç dâhi. Fakat daha önce hiç görmediği erkekler ve kadınlar da vardı. En az birkaç düzine. Bazıları silah taşıyordu. Tabancalar, bıçaklar, uzun bir sopa. Fakat Adrian onların çoğunun silaha ihtiyacı olmayacağını biliyordu.

Adrian onların Fobi'nin yapacağı gibi gölgelerin ara-

sından çıktıklarına inanmak istiyordu. Çünkü tam da kötülere yakışacak ürkütücü bir şeydi bu. Fakat hayır. O ve arkadaşları sadece mızrağı yerinden sökmekle fazlaca meşgul oldukları için onların yaklaştıklarını işitmemişlerdi.

Adrian yutkundu. Süper güçlerinin yokluğunun fazlasıyla farkındaydı.

Parmaklarını ayırdı. Bunun barış için yakardığının işareti olarak görünmesini ümit ederek. Fakat mızrağı bırakası da yoktu. Mızrağı teslim etmek yerine ayağa kalkmak için bir dayanak olarak kullandı.

Oscar'ın sesi gerilimi böldü. "E, şey, belki de daha fazla yaklaşımadan önce ayakkabı giymek isteyebilirsiniz" dedi. "Buralarda epey kırık parçalar var da."

İki haberci Oscar'ı süzse de tek kelime etmedi.

Bir omzundan bir tüfek sarkan yaşlıca bir kadın "Narcissa?" dedi. "Onlara yardım mı ediyorsun sen?"

Adrian yana baktı. Ayna gezgini yıkıntıların arasından ayrılıp eski müttefikleriyle yüz yüze gelmişti. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Ağzını açsa da tereddüt edip sustu.

"Evet, ediyor" diye yanıt verdi Adrian. Sesindeki kararlılık kendisini bile şaşırtacak kadar yeterliydi. "Ve her birinizden de bize yardım etmenizi isteyeceğim." Birkaç kaşın kalktığını, kendisine yöneltilen birkaç öfkeli ve şüpheli bakışı fark etti. Fakat henüz kimse onlara saldırmamıştı ve Adrian elinde olmadan bunu iyiye işaret olarak görüyordu. "Uzun zamandır birbirimize düşmanız. Bazılarımız..." –yaşları küçük iki oğlana baktı– "...belki de düşman olarak doğdular. Birbirimizden nefret etmek

üzerè yetiştirildik. Hayatım boyunca bana Muhaliflerin iyiler olduğu ve bize karşı çıkanların yok edilmesi gereken düşmanlar oldukları söylendi. Ya da en azından hapsedilip toplumdan uzaklaştırılması gereken kişiler oldukları. Fakat ya yanılmışsak? Sizinle savaşmak istemiyorum. Tıpkı Narcissa'yla savaşmak istemediğim gibi... ve Kâbus'la da savaşmak istemiyorum.” Mızrağı sıkkan parmaklarının eklem yerleri ağardı. Kasları gerildi. Mızrağı kendisini savunmak için kullanmaya hazırlanıyordu. Bir yandan evrene buna ihtiyacı kalmaması için yakararak. “Bunu durdurabiliriz. Bugün başka kimse ölmek zorunda değil.”

Bir adam burnundan güldü. “Güzel konuşma Muhalif. Fakat sayı üstünlüğü bizdeyken güzel konuşmalar yapmaya ne gerek var?”

Narcissa'nın yanına geçen Danna “Size bu haberi vermek canımı sıkıyor” dedi. “Fakat sayıca az olan biz değiliz. Muhalifler henüz o bariyeri aşmamış olabilirler fakat” –katedralin ötesindeki dış dünyaya işaret etti– “fakat aştıklarında buraya binlerce süper kahraman hücum edecek ve önlerine çıkan her şeyi yok etmeye hazır olacaklar.”

“Binlerce mi?” dedi Turna. “Arenada biz de vardık. O arıların birliklerinize neler yaptığını gördük.”

“Takviye kuvvetlerimiz geldi” dedi Danna. “Dünyanın her yerindeki tüm örgütlerden geldiler. Öylece bekleyip Gatlon Şehri'nin düşmesini beklemeyecekler. Şehrin Anarşinin Ası'nın eline geçmesine izin vermeyecekler.”

Kötüler bakışsa da Adrian o bakışlardan hiçbir şey çıkaramadı.

“Muhallifler haklı” dedi Narcissa. Nihayet konuşacak gücü kendisinde bulmuştu. “Sizi bir araya getirdiğimde daha iyi hayatlara kavuşmamızın bir yolunu bulacağımız sözünü vermiştim. Hâlâ istiyorum bunu. Buna inanıyorum. Fakat bizi o amaca ulaştıracak olan Anarşinin Ası değil.” Başını kaldırdı. Müttefiklerinin kendisine sırt çevirmesi halinde başına geleceklere hazırdı. “Belki de her şeyi değiştirmemizin yolu yeniden savaşa hazırlanmaktansa nihayet kahramanlar ve kötüler arasındaki anlaşmazlığı çözmektir.”

Yaşlı kadın “Biliyoruz Narcissa” dedi. “İster inan ister inanma, o kuleden kimseyle kavga aramak için inmedik. Everhart’la bile.” Adrian’a sırtıttı. “Bu delice sefere çıkmamızın nedeni bir şeylerin değişme zamanının artık gelmesiydi. Bir devrimi hak ediyoruz ve bu uğurda savaşmak istiyoruz. Fakat Anarşinin Ası... onun akli fikri intikam. Tek derdi Kaptan Krom’u yok etmek. O bunu daha iyi bir dünya için yapmıyor. Biz de onun peşine bunun için düşmedik.”

Uzun, ahşap tırnakları olan bir kadın “Ve şimdi bize binlerce Muhallif tarafından kuşatıldığımızı mı söylüyorsunuz?” diye sordu. “Eh, buraya geldiklerinde başımıza ne gelecek sence? Barış ve affetmek üzerine istediğin kadar konuş. Bizi görür görmez katledecekler.”

“Katletmediklerini de...” diye söze girdi neon sarısı cildi olan bir adam, “dosdoğru Cragmoor’a geri postalayacaklar.” Başını iki yana salladı. “Oraya dönemem. Ölmeyi yeğlerim.”

“E, güzel sözler söyleyen yakışıklı, genç Everhart” dedi yaşlı kadın. Tabancasını omzuna hafifçe birkaç kez vur-

du. “Bizim için başka seçeneklerin var mı? Çünkü biz de bugün burada ölmeyi en az senin kadar istemiyoruz.”

Adrian’ın ağzı kurudu. Haklıydılar. Ateşkes için istediği kadar yakarabilirdi. Fakat Muhalifler geldiklerinde durup bu dâhileri ve onların taleplerin dinlemeyeceklerdi. Devrim, özgürlük ya da kabul görmek onların umurunda değildi. Bu bir savaştı. Düşmanları daha fazla zarar veremediye yok edilmeliydi.

Adrian Muhalifleri durdurabilecek miydi? Onları ölümün ve hapis cezasının dışında çözümler bulabilmelerine yetecek kadar bir süre nefretlerini bir kenara bırakmaya ikna edebilecek miydi?

Bugün olacak iş değildi bu. Arenadaki savaşın ardından mümkün değildi. Ölümler, etkisizleştirilen güçler, Anarşinin Ası ve Kaptan Krom arasındaki hâlâ devam eden kavga varken mümkün değildi. Nefret çok derindi ve değişim zaman alacaktı.

Fakat her şeyin değişmesi gerekiyordu. Bu değişimi de Adrian başlatmayacaksa kim başlatacaktı?

“Mahzenmezarlardan kaçabilirsiniz” dedi Adrian. “Metrodaki tünellerden geçin. Muhalifler gelmeden çoktan kaçmış olursunuz. Yollarımız tekrar kesişirse de... belki artık düşmanlar olmayız.”

“Mahzenmezarlardan geçerek dışarı çıkamayız” dedi Narcissa. “As tüneli o mermer tabutları kullanarak kapattı. Oradan geçmek için bize...”

Bitkin, hırıltılı bir ses “Dinamit mi gerek?” dedi.

Adrian döndü. Siyanür bronz çanın içinde bacak bacak üstüne atmış, oturuyor; parmaklarını dizlerine vuruyordu. Çan kulesinde Siyanür, Adrian’ı öldürmeye niyet et-

mişti. Şimdi onu gözleriyle süzerek tartıyordu.

“Şey... evet” diye kekeledi Narcissa. “Dinamit işe yarayabilirdi.”

“O halde anlaştık” dedi Adrian. “Hepiniz buradan çıkacaksınız ve bu iş bittiğinde hoşgörü sergilenmesi için... dâhi hakları için... ya da aramızdaki savaşı sonsuza dek durdurmak için ne gerekiyorsa onu yapmak için çabalayan Muhaliflerin en başında yer alacağım.”

Siyanür eksik dişlerinin birkaçını ortaya çıkaran bir sırıtışla Adrian’a baktı. Çanın içinden çıkıp aksak adımlarla Adrian’ın yanına gitti. Ardından elini onun omzuna koydu. “Sadece şunu unutma. Kâbus bugün orada öldürülürse seni bulur ve uzuvlarına geriye sadece inci gibi dişlerin kalana kadar etini yiyip bitirecek bir asit dökerim.”

Adrian dudaklarını kenetledi. Korkudan değil, gülümsememek için. Birini savurduğu tehdit yüzünden sempatik bulmaya başlamak ne tuhaftı. “Aklımda olacak.”

Siyanür kötüler grubunu merdivenlere ve mahzenmezarlara götürdü.

Narcissa duraksadı. Eski ve yeni müttefikler arasında kalmıştı. Adrian ve diğerlerine özür diler gibi baktı. Danna’ya ise epey pişmanca. Adrian’a son birkaç saatte yaşanan travmanın onları yıllarca konuşmaktan daha çok birbirine yaklaştırmış olabileceğini düşündüren bir bakıştı bu.

“Onlarla girmek zorundayım” dedi Narcissa. “Pek liderlik vasfım olduğu söylenemez fakat... onları bir araya getirirken birçok söz vermiştim ve o sözleri tutmak istiyorum. Benden bizim için olumlu bir değişim yaratmam bekleniyor.”

“Bunu yapacaksın da...” dedi Danna. “Ayrıca tek başına da değil.” Elini uzattı. “Arkadaş mıyız?”

Narcissa rahat bir nefes alıp Danna’nın uzanan elini tuttu. “Arkadaşız.”

O gitikten sonra Adrian “İkiniz onlarla gidebilirsiniz” dedi. “Orası daha güvenli olabilir.”

“Ya? İyi deneme” dedi Oscar. “Ruby o bariyerin öteki yanında bir yerlerde. Bariyer yıkıldığında bekliyor olacağım.”

Danna kararlılıkla sırtıttı. “Bizler kahramanlarız, sonuna dek.”

NOVA BASAMAKLARI KOŞA KOŞA aşarak kuzey-batı kulesine gitti. Çatıların hizasına vardığında dar pencerelerden birinden baktı. As ve Kaptan bir dizi Gotik tarzda uçan payandanın altında uzanan düz bir çatının üzerindeydiler. Kaptan başını eğmiş, As'ın ikisinin arasına soktuğu tüm engelleri kırarak aşıyordu. Yumrukları taşları parçalıyor, kalın sütunları manastırın bir ucundan diğerine gönderiyordu. Gücüne karşın Kaptan Kron'un yüzü kızarmıştı ve alnı terden parlıyordu. As'ın amansız saldırıları karşısında o bile tükenmek üzereydi.

Nova merdiven sahanlığa göz gezdirdi. Taş bir nişin içinde dua eden bir kadın heykeli vardı. Nova heykeli kaidesinden söküp pencereye fırlattı. Heykel vitrayı kırdı. Aşağıdaki çatıya renkli parçalar yayıldı. Nova camın kenarlarda kalan parçalarını da tekmeleyerek pencereden ayırdı. Ardından pencereden geçip kendisini çatıya bıraktı.

Kaptan kendisini payandalardan birinin üzerine çekip As'a yaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

“As!” diye haykırdı Nova.

Kaptan Krom’un afallamasıyla az kalsın tünediği yerden düşecek olması tükendiğinin işaretiydi. Düşmemek için bir canavar heykeline tutundu.

Nova ona aldırış etmedi. Dikkatini amcasına çevirmişti. Hâlâ ne diyeceğini ne yapacağını bilmiyordu. Fakat As’ın gücünü etkisiz hale getirecekse ona yaklaşması gerekecekti.

Hatta belki As’a onu uyutabilecek kadar yaklaşabilirdi ki bu da her şeyi daha kolay hale getirirdi.

As, Nova’ya baktı. Gözlerinde ince bir şüphe perdesi vardı. “Bakın kim gelmiş, benim canım küçük Kâbus’um. Bize katılman ne büyük incelik.” Nova’nın arkasındaki kuleye göz gezdirdi. “Genç Everhart hâlâ peşinde dolaşmıyor mu?”

Nova başını kaldırdı. Geçen aylar boyunca yalana ve ihanete dair edindiği tüm tecrübelerini kullanacaktı. “Öldü” dedi. Sesi sert ve sakindi. “İstediğin gibi onu öldürdüm. Daha önce tereddüt ettiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

Nova, As’ın söyledikleri üzerine düşündüğünü görebiliyordu. Belki de ona güvenip güvenemeyeceğini düşünüyordu.

Kaptan Krom “Yalan söylüyorsun!” diye haykırdı.

Nova ona baktı. İçinden yalan söylediğini itiraf etmek gelse de As’ın karşısındayken bu riski alamazdı.

Bu yüzden sesini yükseltti. Daha soğuk ve sert bir tonla konuştu. “Öldüğünde o zamana dek çizdiği her şey de onunla öldü.” Elini cebine götürüp bileziğini çıkardı. Bileziğin kopçası kopmuşsa da yıldız her zamanki kadar

parlaktı. “Bir keresinde bileziğimi tamir etmişti.” Omuz silkti. “Sanırım bu kez bunu bir kuyumcuya götürmem gerekecek.”

Kaptan çatıya indi. Öfkeyle krom zinciri tuttu. Nova göz açıp kapayana kadar zincirin ucu ona doğru öyle bir güçle savruldu ki başını koparabilirdi.

Taş bir kule ucu Nova’nın arkasındaki kuleden kopup zincirin önüne geçerek binlerce parçaya ayrıldı.

Nova tökezleyerek geriledi. Cam parçalarının çizmele-
rinin altında cıtırdadığını hissetti.

As, Nova ve Kaptan’ın arasına inip “Benim kanımdan ve canımdan olan birine saldırmaya cüret ettin demek?” diye gürledi. Bu fırsat karşısında Nova’nın kalbi teklese de As hâlâ ondan en az on adım ötede, dokunamayacağı kadar uzağındaydı.

Kalan son Ajan N’nin bulunduğu cep Nova’nın belinde ağırlaştı. Nova açık olduğundan emin olmak için fermuarı eliyle yoklayıp As’ın sırtı kendisine dönükken ağır ağır ona yaklaşmaya başladı.

“Bu kadar oyun yeter Kaptan” dedi As. Dönüp Nova’ya baktı. Nova donakaldı. Kendisini suçüstü yakalanmış gibi hissetti. Fakat As gülümsüyordu. “Zeki yeğenimin miğferimi nasıl geri alabildiğini biliyor musun? Bana senin küçük kutundan bahsetti. Sanırım sen kutuna da kendin gibi hiçbir şeyin işlemeyeceğini sanıyordun... Fakat öyle değilmiş, ha? Görüyorsun ya, elimizde yeni bir silah var, kardeşimin yaptığı son ve en güçlü silah.”

Nova yüzünü buruşturdu. As’a yıldızdan ve yıldızın yapabileceklerinden bahsetmemiş olmayı ne de çok isterdi.

As sözcükleri özenle telaffuz ederek “Belki de...” dedi, “...seni bile yok edecek kadar güçlüdür” As açık avucunu uzattı. “Yıldızı bana ver Nova.”

Nova içgüdüsel bir tepkiyle bileziği avucunun içinde kapattı.

As kaşlarını çatı. “Nova yıldızı bana ver.”

Yıldız Nova’nın teninde neredeyse bir kalbin atışlarını andıran bir ritimle titreşiyordu. Ya da belki Nova’nın uzuvlarında hissettiği küt küt atan kalp atışının titreşimleriydi.

Nova’nın ağzından “Bırak ben yapayım” sözleri çıkı-verdi. “Babam yıldızı bana bırakmıştı. Kaptan Krom’un da ailemin başına gelenlerden dolayı cezalandırılması gerek.”

As hâlâ kuşkulu görünüyordu. Yavaş yavaş öfkelenmeye de başlıyordu.

“Yeğenin mi?” dedi Kaptan Krom. Sesinde güçlü bir şaşkınlık okunuyordu. Daha kısa süre önce Nova’yı ikiye ayırmaya hazırlarken şimdi başı yana eğilmiş, kaşları arasında bir çizgi oluşmuştu. Nova’ya büyük bir dikkatle, onu ilk kez görmüş gibi bakıyordu.

As gerildi. Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi.

“Fakat demek... sen David Artino’nun kızıydın.”

Bu ismi Kaptan Krom’dan işitmek bir şoktu. Ailesini güya koruyacak olan adamdan. Güya süper kahraman olacak o adamdan.

Fakat Kaptan gelip Nova’nın ailesini korumamıştı.

Nova savunmacı bir tonla “Evet” dedi. “Öyleyim.”

“Ve onunla ne kadar gurur duysam azdır” dedi As. Nova’ya tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Nova, As'ın gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermek istese de daha çok yüzünü buruşturduğunu fark etti. As'ın kendisine öyle bakmasının ve hak ettiği takdiri görmenin özlemini hep duymuştu. As onu aralarına almış, her şeyini kaybettiğinde ona bir yuva ve aile vermişti. Şimdi ise Nova ona ihanet edecekti.

Fakat başka bir yol yoktu. As birçok insana zarar veriyordu. Artık dâhiler için daha iyi bir dünya da hayal etmiyordu. Gözü intikamından başka bir şey görmüyordu.

Aniden Kaptan'ın çocuksu yüz hatlarında öfke belirdi. Dişlerini sıkarak As'a "Biliyor mu peki?" dedi.

"Neyi biliyor mu?" dedi As. Sessizce. Sertçe.

Kaptan "Senin ailesini öldürdüğünü biliyor mu?" diye haykırdı.

Nova bir adım geriye sendeledi. "Ne?" As'a doğru döndü. Fakat As düşmanını izlemekle meşguldü.

"Çaresizce, acınası bir yalan" dedi As. "Bizi birbirimize düşürmek için söylemeyeceği yoktur. Kendisini kurtarmak için ne gerekiyorsa söyler."

Nova gözlerini yeniden Kaptan'a çevirdi. "Öldürülmelerine tanıklık ettim. Ailem bir yabancı tarafından, babamın kendileri için silah üretmeyi reddettiği Kakalakların kiraladıkları bir suikastçı tarafından öldürüldü. Beni As kurtardı."

Kaptan başını iki yana sallayıp "Hayır" dedi. "Suikastçıyı o gönderdi. Anarşistlerle bir bağlantısı kurulamayacak olan aşağılık, kiralık bir katildi."

Nova'nın boğazı daraldı. As'a baktı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun" dedi As. Fakat hâlâ Nova'ya bakmıyordu. "Sevdiğim kardeşimin ve ai-

lesinin öldürölmelerine misilleme olarak Kakalakları öldürdüğümü biliyorsun.”

Kaptan'ın yüzünde neredeyse nazik bir ifade belirdi ki Nova onun öfkesini bu ifadeye tercih ederdi. Şoktan beterdi bu. Kaptan ona acıyarak bakıyordu. Nova'nın çok güvendiği fakat kendisine ihtiyaç olduğunda yardıma gelmeyen Kaptan Krom... Nova'ya *acıyordu*.

“Baban miğferi yaptığı için pişman olmuştu” dedi Kaptan Krom. “As'ın yaptıklarından dolayı kendisini sorumlu hissediyordu. Bize gelip kardeşini durdurmamız için yalvardı. Bize miğferden bahsetti... O ana dek Anarşinin Ası'nın gücünün doğuştan geldiğini sanıyorduk. Fakat David onun güçlerinin çoğunun miğferinin kendisinin bir sonucu olduğunu açıkladığında Anarşinin Ası'nı mağlup etmek için bir plan kurabildik. Fakat David biliyordu ki...”

Duraksadı. Yakışıklı yüzü kederle çarpıldı.

“David ihanetinden dolayı As'ın intikam peşine düşeceğini biliyordu. Verdiği bilginin karşılığı olarak ona... ailesini koruma sözü verdik.” Sesi titredi. “Fakat başarısız olduk. Üzgünüm Nova. Çok, çok üzgünüm.”

“Hayır!” diye haykırdı Nova. Bu öfke patlamasına kendisi bile şaşmıştı. Gözlerine yaşlar doldu. Yumruğuyla gözyaşlarını sildi. “Özür dileycek durumda değilsin! Bizi neden kurtarmadın?” Sesi yükseldi. On yılın öfkesi içinde kabarıyordu. “Neden gelmedin? *Neredeydin?*”

Adamın acımasız bakışı.

Dan.

Merhamet dileyen annesi.

Dan.

Evie'nin sonsuza dek kesilen haykırıışları.

Dan.

İlk gözyaşları dökülürken Nova “Neden?” diye mırıldandı.

“Oradaydık” diye fısıldadı Kaptan.

Nova tiz bir sesle haykırdı. “Yalancı!”

Hugh Everhart’ın sesi hâlâ sakindi. “Apartman dairenizde gece gündüz nöbetçi bulundurduk. Haftalarca.”

“Hayır. Kimse gelmedi. Kimse...”

“Cinayetlerin gerçekleştiği gece Yenilmez Kadın oradaydı.”

Nova’nın nefesi kesildi. “Ne?”

“O gece o da öldürüldü” dedi Kaptan. “Asla emin olamazsam da onun ölümünün de As’ın elinden olduğundan hep kuşkulandım. Sanırım cinayetler gerçekleşirken Georgia’nın dikkatini dağıtmak için bir başka kötüyü gönderdi.”

Birden Nova başının döndüğünü hissetti.

O gece orada bir Muhalif mi vardı? Ailesini, *onu* korumak için gelen...

Herhangi bir Muhalif de değil. Yenilmez Kadın. Adrian’ın annesi.

Onu Fobi öldürmüştü... aynı gece...

Akciğerleri zonkluyor, daha Nova havayı içlerine çekemedi salıyordu.

Hugh bir kez daha “Üzgünüm Nova” dedi. “Seni hüsrana uğrattım. Tüm aileni hüsrana uğrattım. Bunun pişmanlığını duymadığım bir tek günüm geçmedi.”

Nova başını çevirip gözlerini As’a dikti. “Doğru mu bu?”

As, Nova’yı izledi. Kımıldamadan, soğukkanlı bir tavırla. Sonrasında konuştuğunda sesinde hiç vicdan azabı yoktu.

“Baban bana ihanet etti” dedi As. Nova’nın çocukluğundan gayet aşına olduğu o alçak, teskin edici ses tonuyla. “En büyük düşmanıma en büyük sırrımı sattı. Öyle bir ihanet cezasız kalamazdı.”

Nova’nın dudaklarından bir feryat döküldü. “Onu sen öldürttün!” diye bağırdı. “Annemi de ve” –bir hıçkırık boğazında büyüdü– “ve... *Evie*’yi. Nasıl yapabildin?”

“Biliyorum” dedi As. Sesi hâlâ tiksinti verecek kadar sakindi. “Bu berbat. Biliyorum. Fakat dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Başkalarının da sana ihanet etme olasılığına karşı güçlü mesajlar göndermek önemli.”

Nova avuçlarını gözlerine bastırdı. “Ya Kakalaklar? Bana onları öldürdüğünü söylemiştin, tüm çeteyi, misilleme için...”

“Öldürdüm, tek tek” dedi As. Omuz silkti, umursamazca. “Senin gerçeği tahmin etme riskini alamazdım. Yapabileceklerini gördükten sonra bunu yapamazdım.”

“Ne yapabilirdim ki!” Nova’nın kalbi tekledi. “Babam sana bir dâhi olduğumu hiçbir zaman söylemedi, değil mi? Çünkü... bunu bilseydin beni bir kötüye dönüştürmeye çalışacaktın.” Tam da babasının onun olmasını istemediği şeye dönüştüğünü fark etmesiyle dudağı titredi. “Benim de o gece ölmem gerekiyordu. Beni kurtarmanın tek nedeni...”

“Potansiyeli görmemdi” dedi As. “Çünkü sen benim küçük Kâbus’umdun. Beni dinle Nova. Aileni ne kadar çok sevdiğini ve onları trajik bir şekilde kaybetmenin seni ne hale getirdiğinin fakındayım. Fakat baban tüm yeteneklerine karşın zayıftı. Bizim dünyamıza ait değildi. Ailen bi-

zim gibi değildi. Şimdi ise... bir bak etrafına. Birlikte neler başardığımıza bir bak. Konsey paramparça oldu. Muhalifler darmadağın oldular. Fakat biz hâlâ ayaktaız. Anarşinin Ası ve onun Kâbus'u." Kollarını Nova'ya doğru kaldırdı. "Biz güçlüyüz ve bugün zafer kazandık. *Sayende.*"

Nova'nın kanı duyduğu tiksintiyle ve dehşetle dondu.

Fakat çalkantılı düşüncelerinin karmaşası arasında apaçık gördüğü bir şey vardı

O da ömrü boyunca bu ana ulaşmak için çabaladığıydı. İntikam.

"Hayır" dedi. Sesi titriyordu. "*Ben güçlüyüm. Sen ise bir katil ve yalancısın. Bir kez mağlup edildin. Yine edilebilirsin.*"

As'ın sıcak tavrı göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Sıcak ifadesi özeni bir hesapçılıkla maskelendi.

"Senin hakkında bu denli yanılmam beni üzüyor. Yine de beni bu ana ulaştırdığın için sana hep minnet duyacağım. Ve... bana *bunu* getirdiğin için."

As parmaklarını Nova'ya doğru uzattı.

Bilezik Nova'nın elinden uçtu. Nova haykırsa da As'ın avucuna doğru süzülen bileziği yakalamakta geç kaldı.

Bir savaş narası atan Nova, As'ın üzerine yürüdü. Artık strateji düşündüğü de yoktu. Tek düşündüğü As'ın bileziğe sahip olamayacağı, babasından kalan son armağanı As'ın kötüye kullanmasına göz yummayacağıydı...

As elini havada salladı. Yıldız parladı. Kısa bir süre için havayı göz kamaştıran elektrik dalgalarıyla aydınlattı.

Görünmez bir güç Nova'ya çarpıp onu geriye savurdu. Bedeni ağırlıksızmış gibi yaklaşık altı metre yuvarlan-

dıktan sonra orta sahnın taş duvarına çarptı. Akciğerlerindeki hava dışarı kaçtı.

As güldü. “Nihayet! Onca yıldır sadece cansız nesneleri kontrol edebilmemin ardından. Kardeşim gerçek bir dâhiydi.”

Nova nefes almak için mücadele etse de başaramıyordu.
Nova!

Çığlık Nova’nın zihninde bulanıklaştı. Giderek büyüyen panik ve can yakan acısı sesi gölgeledi.

“Adrian! Hayattasın!” diye haykırdı Kaptan Krom.

Nova gözlerini araladı. Bunu yapmak bile onu zorladığından yüzünü buruşturdu.

Bir figür hızla ona yaklaşıyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu. Koyu tenli, kalın gözlüklü, bir elinde metal bir mızrak olan bir figür. Kahretsin, Nova’nın o güne dek gördüğü en eksiksiz kahraman figürüydü bu ve Nova onun oradaki varlığından dolayı katıksız bir dehşet içindeydi.

As onu yok edecekti.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

“BABA YAKALA!” DİYE haykırdı Adrian.

Kaptan Krom mızrağı tek eliyle yakaladı.

As keyifle “Kendine fazla da güvenme” dedi. “Oyunun kuralları değişti.” Bir elinde yıldız, diğer elini Adrian’ın ayaklarından fazla uzakta olmayan krom zincire doğru uzattı. Zincir hayat bulup bir yılan gibi As’a doğru süründü. Bir ucu onu bekleyen koluna dolandı. As kolunu geri çekip Kaptan’ın üzerine atıldı.

Kaptan mızrağıyla saldırıyı bloke etti –bir kez, iki kez– ve metale çarpan metalin sesi çorak topraklarda çınladı. Fakat Kaptan Krom mücadelede geri kalıyor, her darbe onu çatının kenarına daha da yaklaştırıyordu. Dengesini toplamak için bir kez yere baktı. Bu sırada zincir şaha kalkıp boğazına dolandı.

Adrian haykırarak Kaptan’a doğru koştu. Parmaklarını zincirin ve babasının teninin arasına gömdü. Metal daha da sıkıca dolandı. Babası bir dizinin üzerine çöktü. Boğuluyordu.

Yukarıdan kulak tırmalayıcı, tüyleri diken diken eden

tiz bir ıglık geldi. Adrian rperdi. Kulaklarını rtme isteğiyle mücadele ederken zinciri çekiştirmeye devam etti. As dikkatini tepedeki bariyere çevirince zincir gevşemeye başladı.

ınlayan bir gıcırtı eşliğinde bariyere bağlı, küflü bir yarı römorklu kamyon gevşeyip düşmeye başladı. Kamyon yankılanan bir gürültüyle çorak topraklara, katedralin yan duvarının birkaç metre ötesine düşerek devasa bir toz bulutu kaldırdı.

Kaptan krom zinciri başının üzerinde kopartıp attı. Soluk soluğa eliyle boğazına masaj yaptı.

Adrian kamyonun geride bıraktığı devasa deliğe gözlerini kısarak baktı. Orada beliren gece gğn inceledi. Gökte yıldızlar olması gerekirdi. Fakat yapay bir ışık kubbeye vuruyor, yıldızların görülmesine engel oluyordu.

“Araya girmeye cüret eden de kim?” diye gürledi As.

Sihirle ortaya çıkmışçasına az önce treylerin olduğu yerde bir baş belirdi. Adrian parlak ışıkların önünde silueti beliren figürün ayrıntılarını seçemiyordu. Fakat o kabarık saçları nerede görse tanırdı.

Sevinçten havalara mı usun yoksa dehşete mi kapılısın bilemiyordu.

“zgnm!” diye bağırdı Max. “Herkes iyi mi? Kimseye çarpmadı, değil mi?”

Yanıt olarak As'ın öfkeli ıglığı geldi. Havalandı. Zinciri kapıp kolunu geriye savurdu ve açıklığa bir kamçı gibi salladı. Gözleri fal taşı gibi açılan Max gözden kayboldu.

Zincir bariyere çarpıp alüminyum bir tekeri yerinden kopardı. As donakaldı. Katedralin üzerinde süzülürken zincir yanında sallanıyordu.

Uzun, dar bir kule ucu batı kulesinden ayrılıp As'ın üzerine düştü. As dişlerini sıkarak zinciri kule ucuna doğru yolladı. Zincir eriyik altından yapılmış gibi parladı. Hedefine ulaştığında bomba sesini andıran bir gürültü çıktı. Taşlar etraflarına yağdı. Bazıları Adrian'ın başı kadar büyük şarapnel parçaları çatıya ve çorak topraklara yağdı.

Adrian acı bir haykırış işitti. Toza karşı kıstığı gözleri katedralin çatılarını taradı.

Max yeniden belirdi. As'ın peşinden gelmişti, ona yaklaşmaya çalışıyordu ve şimdi sağanağa yakalanmıştı. Kendisini patlamanın etkisinden korumak için kollarını kaldırdı.

As çocuğu görünce haykırdı. “Yeniden karşılaşacağımızı umuyordum! Seninle yarım kalan bir işimiz var.”

Max hatasını fark edince afalladı. Yeniden görünmez oldu. Fakat zincir havada yol almaya başlamıştı bile.

Zincir bir pencereyi kırarak geçti. As kırık vitrayın üzerindeki duvara çarpan zinciri geri çekti. Taşlar etrafa saçıldı. Max'in dikildiği yerde bir krater kaldı.

Adrian toz bulutunu araştırdı. Bedeni korku ve adrenalinele titriyordu.

“Ben iyiyim!” dedi Max. Nereden geldiği belli olmayan sesi nefes nefese çıkıyordu. “Sakın benim için endişe...”

As zinciri tekrar savurdu. Max'in sesinin geldiği yöne nişanlayarak. Zincir uçan payandalardan birini kırıp geçti. Bir kez daha taşlar etrafa saçılırken ağır bir canavar heykeli katedralin kenarından aşağı devrildi.

“Bu mümkün olamaz” dedi Hugh. Konuşmasıyla Adrian'ın dikkati ona çevrildi. Dehşet içinde, beti benzi

atmış Hugh'un boynunda zincirin gömüldüğü yerde kırmızı izler vardı. As'ı izliyordu. "Daha önce silahlarımı hiç kullanamazdı. O zamana kadar telekinezisi silahlarıma işlemiyordu."

"Sebep yıldız" dedi Adrian. "Bir şekilde As'ı değiştirdi."

Babasını bu şekilde, Adrian'ın asla hayal edemeyeceği kadar zayıf görmek zordu.

"Beni durdurabileceğini mi sandın?" diye haykırdı As. "Bir çocuk ha?"

"Bir kez yapmıştım, değil mi?" Max tekrar ortaya çıktı. Kulenin kenarında çömeliyordu. Dekorasyon amaçlı yapılmış kule tepelerinden birine dengesini sağlamak için tutunuyordu. "Ayrıca beni durdurmak için öldürmen gerekecek. Tek yapmam gereken sana yaklaşmak." Ayağa kalktı. Dişlerini sıkıyordu. Ayakları çatıdan yükseldi. Bir süre orada süzüldü. Sonra As'ın hizasına alçaldı. Az öncekine göre birkaç metre daha yakındı.

Gördükleri Adrian'ı dehşete düşürmüştü. Max'in üzerinde Muhalif üniforması vardı. Giysinin kolları ve bacakları ona uzun gelmiş gibiydi. Adrian üniformanın Ruby'ye ait olabileceğini düşündü. Yine de yüce gökler adına, küçük kardeşi gerçekten bir süper kahraman gibi görünüyordu.

Bir homurtu işitmesiyle Adrian, Nova'ya baktı. Nova çatının karşı kenarındaki duvara çökmüştü. Adrian'ın ona ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Nova'nın duvardan destek alarak gücbela ayağa kalktığını, bilincinin açık olduğunu görünce Adrian'ın yüreğine su serpilmişti.

Adrian, Max'e dikkatli olmasını, Nova'ya çok yaklaş-

mamasını söylemek istese de kendisini tuttu. Nova'nın ceketinin altında hâlâ Zindelik Tılsımı vardı. Tılsım onu korurdu.

Ayrıca Max'in zaten As'la karşı karşıya gelmişken dert edecek yeterince sorunu vardı.

As bir adım gerileyip aralarındaki mesafeyi korurken bir parmağını orta sahına doğru kıvrıdı. Kemerli bir vitray pencere kırıldı. Max eğilerek başını üzerine yağın cam parçalarından korunmaya çalıştı. Sivri uçlar derisini yararken, bir cam parçası bacağına saplandı. Acıyla haykırdı.

Hugh öfkeli bir çığlıkla koştu, tazelenmiş bir güçle As'ın üzerine atıldı. Mızrağı bir cirit gibi tuttu. Mızrağı As'ın karnına saplamaya hazırdı.

As ona doğru döndü. Tepesinde zincir sallanıyordu.

Kaptan Krom sıçradı. Aynı anda As da zincirle onun üzerine atıldı. As'ın yumruğundan bir başka ışık çıkıp silahı aydınlattı.

Zincir tam göğsüne indiğinde Kaptan havada asılıydı. Altın rengi aurası dalga dalga dışa yayıldı. Yok edilemez zincirin Kaptan'ın bedeniyle buluştuğu noktada havayı yakan bir ışık ve ses patlaması.

Ardından Adrian'ın babası düşmeye başladı. Kolları ve bacakları gevşeyen Kaptan geri savruldu ve baş aşağı katedralin kenarına yığıldı.

Adrian çığlığın babasına mı yoksa Max'e mi ait olduğundan emin olamadı. Çatının kenarına ne ara koştuğunu anımsamıyordu bile. Alçak, taş tırabzanın üzerinden sarktı. Kaptan Krom'u her zamanki gibi atılgan bir halde duvara geri tırmanırken hayal etti.

Fakat gördüğü manzara bu olmadı.

Kaptan Krom sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Gümüş Mızrak gevşemiş, elinden bir iki metre uzaktaydı. Bedeninden bir toz bulutu yükseliyordu.

Adrian kıpırdamadan bekledi. Babasının uyanmasını. Homurdanarak düşüşün etkisinden sıyrılmasını ve kav-
gaya geri dönmesini.

Fakat Kaptan Krom kıpırdamadı.

“İnanılmaz” diye mırıldandı As. “Bu hissi hatırlıyorum.”

Adrian düşe kalka çatının kenarından geri geldi.

As bir kez daha havaya yükseliyordu. Gözleri coşkuyla kısılmıştı. “Bu miğferi ilk kez taktığımda yeni bir adam oldum. Beni ben yapan, olmayı ümit ettiğim her şey artık bana yakındı. Şimdi ise o sınırların bile ötesine geçiyorum. Parmak uçlarımdaki dünya kil gibi yoğrulmayı bekliyor...”

Adrian’ın dikkati acı dolu bir tıslamaya çevrildi. Max’i cam parçasını bacağından çıkarırken izledi. Ardından Max bacaklarının üzerinde yaralı halde dikildi. Gri kostümündeki onlarca kesikten kan akıyordu. Öksürmeye devam etti. Alnından boncuk boncuk terler dökülüyordu. Yine de yüzünü buruşturarak odaklandı. As’ın arkasındaki duvar sarsılmaya başladı. Başta küçük bir titreşimdi bu. Ta ki bir anda devasa bir taş levha harçtan kopup As’ın üzerine uçana dek.

As zaferine öyle odaklanmıştı ki taşın gelişini fark etmedi. Taş bloğunun sırtına çarptığı As düştü. Duvarın geri kalanı yıkılıp etrafına dökülürken dizlerinin üzerine çöktü.

Bir süre yerinden kıpırdamadı ve Adrian bu kadarının yeterli gelmesini diledi. Sonuçta As bir insandı, değil mi?

Fakat hemen sonra As hırıltılı bir çığlık attı ve taşlar hızla Max'e geri uçtu.

“Max!” diye haykırdı Adrian. Taşlar Mac'in zayıf bedene çarparken Adrian'ın elinden hiçbir şey gelmedi. Max yere yıkıldı. Etrafında bir fırtına koparken top gibi kıvrıldı. Adrian çatının diğer yanına koştu. Elinden çok az şey geleceğini bilmenin acısı içindeydi. Yeniden Nöbetçi'nin güçlerine sahip olmak için neler vermezdi...

“Yenilmeyeceğim!” diye bağırdı As. “Sen beni yenemeyeceksin! Bir daha olmayacak!”

Adrian yerde kayarak Max'in yanında durdu. Molozu temizlemeye başladı. Taşların bir kısmının kendiliğinden yuvarlanması onu biraz ferahlattı. Mac taşları güçleriyle kaldırıyordu.

“Ben... iyiyim” diye mırıldandı Mac. Fakat iyi olmadığı belliydi.

Adrian “Gücünü ona saldırmakla boşa harcama” deyip bir kolunu omuzlarına doladığı Max'in yattığı yerde belini doğrultmasına yardımcı oldu. “Ona yaklaşmaya odaklan. Sen Haydut'sun, unuttun mu?”

“Teslim olmaya hazır değil misiniz?” dedi As. Güçlkle doğrulan Adrian ve Max'i kıkırdayarak izledi. “Neler yapabileceğime dair hiçbir fikriniz yok! Gücüm konusunda hiçbir...” Sözünü yarıda kesti ve gözlerinde hınzırca bir pırıltı belirdi. “Belki de bir gösteri yapmam gerek.”

Adrian ve Mac birer adım ilerlediler. Zorlanan Max'in bedeni Adrian'a çarptı. Adrian, Max'in ağırlığını sağ ayağına vermediğini fark etti. Bacağı kırılmış mıydı yoksa?

Başını tekrar kaldıran Adrian dikkatini çatının uzak ucunda dikilen Anarşinin Ası'na odakladı. Aradaki mesafe Adrian'a kilometreler gibi geliyordu.

“Yanımdayım” dedi Adrian. “Başarabiliriz.”

Şoke edici bir ışık parlaması Adrian'ın dikkatini yeniden yukarıdaki bariyere çekti. Tökezledi. Bariyer değişim geçiriyordu. Max'in yarattığı açıklıktan başlayarak gitgide yarıldı. Kanalizasyon boruları, alet çantaları, trafik ışıkları. Birbirine geçmiş yapı parçaları ve makine aksamaları, terk edilmiş araçlar ve yıkılmış binalar. Hepsi bariyerden kopup şehre doğru gidiyordu. Parça parça koparak. Bir dizi kamyonun üzerindeki devasa projektörlerin göz kamaştıran ışığı karşısında Adrian gözlerini kıstı.

Delik gitgide büyüdü. Şehrin silueti ve doğu ufkunda gece göğü hafif, çelik mavisi bir pus içinde belirdi.

Medyaya ait helikopterler tepelerinde daireler çiziyordu. As'ın küçük fanusu içinde süren savaşın bir anda gerçek dünyayla buluşması afallatıcı olmuştu.

Ta ki As hırlayıp kolunu sivrisinek kovar gibi sallayana dek. Aniden kontrolden çıkan iki helikopter düşmeye başladı.

Adrian dişlerini sıktı. Pilotların paraşütleri olup olmadığından endişe etmenin zamanı değildi. Max'e daha da sıkıca sarılıp yeniden hareketlendi. O anda yeni bir ses işitti. Her yönden gelen bir savaş narası.

Adrian'ın kalbi hızlandı. Muhlifler bariyerin dışında bekliyor, canla başla içeri girmeye çalışıyorlardı. Duvarın yarılmasıyla hiç vakit kaybetmeden çorak topraklarda hücumla geçtiler. Büyüleyici bir manzaraydı bu. Birbirinin aynı gri üniformaların art arda gelen dalgaları.

Dünyanın her köşesinden süper kahramanlar. Arenada güçleri etkisiz hale gelen Muhaliflerin çoğu da aralarındaydı. Süper güçleri olmayan kahramanlar olmaya hazırıldılar. Adrian, Tamaya Rae'yi gördü. Kanatları yoktu ve Adrian'ın artefaktlar departmanından aşına olduğu elektrikli, üç çatallı zıpkın elindeydi.

Sadece Tamaya değil, kalabalıkta birçokları farklı silahlar ve artefaktlar taşıyordu. Bunların hepsi de güçlüydü.

Kasa odasında ne var ne yoksa almış olmalıydılar.

Öfkeli kalabalık hızla ilerliyordu. Her zamankinden daha da büyük bir birlik duygusu içindeydiler. Adrian'ın gözleri elinde olmadan en değer verdiği insanları aradı. Bir mıknatıs tarafından çekiliyormuşçasına kolayca onları buldu da. Simon. Ruby ve çorak topraklarda onlara katılmaya hazırlanan Oscar ve Danna.

Adrian kötülerin As'ı ve katedrali terk etmelerine sevindi. Muhaliflerin gelişyle bu savaşın bir katliama dönüşeceğini biliyordu.

Şimdi geride kalan tek düşman As'tı.

As yaklaşan Muhaliflere bakıp "Ne hoş, değil mi?" dedi. Bunları söylerken sesinde endişe olmadığı gibi aksine neşe olması Adrian'ı ürpertti. "Ne yazık ki... korkarım çok geç kaldılar."

As krom zinciri elinden bırakıp yıldızı her iki avucuna aldı. Yıldız parladı ve kısa bir an için Adrian havada enerji çizgileri gördü. Göz alabildiğine geniş bir alana yayılan çizgiler etraflarında yanıp söndü. As ellerini şehre doğru uzattı.

ELLİNCİ BÖLÜM

GÜÇLÜKLE AYAKTA DURABİLSE DE Nova kendisini duvardan uzaklaşmaya zorladı. Bir dizi ağırlığını kaldıramayınca sert taşın üzerine yığıldı. Sökülen bir kule ucundan kopan bir parçanın diz kapağının altına batmasıyla irkildi. Her iki elini zemine yaslayıp bedenini iterek yeniden doğruldu. Bir süre dengesizce sağa sola sallandıktan sonra yola devam etti. Başı dönse de ayaklarını arka arkaya hareket ettirmeyi başardı. Kasları isyan etse de adım adım ilerliyordu.

Uzakta fark ettiği bir hareketlilik karşısında duraksadı. Kazandığı düşük ivme az kalsın yeniden yere yıkılmasına neden olacaktı. Güçbela dengesini topladı.

Manzara karşısında ağzı açık kaldı.

Katedralin, çorak toprakların ve hızla ilerleyen Muhalliflerin ötesinde Nova'nın ömrünce görmediği kadar çok Muhallif vardı. Şehrin silueti yükselmeye başladı. Yüzlerce bina sarsılıyor, dalgalanıyor, havaya kalkıyordu. Nova çok katlı bir otelin temelinden sökülüp havaya kalkmasını izledi. Heybetli adalet sarayının Roma tarzı sütunlarıyla

önündeki ihtişamlı basamaklarından ayrıldığını gördü. *Gatlon Gazette* binasının tepesindeki, arkadan ışıklandırılan *G* harfinin devrildiğini, yapının sallanarak havaya kalktığını gördü. Binalar ard arda As'ın gücüne boyun eğiyor, beton parçaları aşağıdaki sokaklara yağıyordu. Su boruları koparken etrafa püsküren su boşalan temellerin kraterlerine doluyordu. Kablolar ve inşaat demirleri havaya kalkan yapıların tabanlarından sarkıyordu.

Elektrik şebekesi arızalanmış, şehrin geniş bölgeleri bir bir karanlığa gömülüyordu. Birinin mahalle mahalle gezip ışıkları söndürüşünü izlemek gibiydi bu.

Aniden çöken karanlığın içinden çığlıklar geldi. Dairelerinin pencerelerine çıkıp yerden ne kadar uzaklaştıklarını gören insanların çığlıkları. Aşağıda kalan ve tepelerinde asılı olan, her an düşecekmiş gibi duran binaların uğursuz ağırlığını sezen insanların çığlıkları.

Çorak topraklarda Muhaliflerin duraksamasına bu çığlıklar neden oldu. Neler olup bittiğini görmek için dönüp baktılar. Şehirlerine. Korumaya yemin ettikleri insanlara.

Nova'nın hafızasında tuhaf bir dejavu hissi canlandı. Nova, Max'i karantinada telekinezisi üzerinde çalışırken yakaladığı geceyi düşündü. Max'in minyatür cam şehrinin minyatür binalarını havaya kaldırdığını, ardından binaların ağırlıksızmışçasına etrafında uçurduğunu görmüştü. Tıpkı As'ın o an yaptığı gibi.

Nova, Max'in onca cam nesneyi bir kerede havaya kaldırmasına şaşmıştı. Az sayıda telekinetiğin ustalaşabileceği bir işti bu.

As'ın yaptığı ise...

Nova amcasına, Anarşinin Ası'na gözlerini dikti. Bir an için öfkesi ve nefreti korkusunun gölgesinde kaldı. As'ın gerçekte kim olduğunun, neler yapabileceğinin verdiği korkunun gölgesinde.

Babası ve onun silahları sayesinde.

Onun sayesinde.

Nova sendeleyerek birkaç adım daha ilerledi. As'a Max'ten çok daha yakındı. Max'in amcası üzerinde etkisi olması için ona ne kadar yakın olması gerektiğini bilmiyordu.

Parmakları dokunma, As'ı uyutma arzusuyla seğirdi.

Fakat bunu yaparsa şehre ne olacaktı? As olmadan şehir yere düşecekti. Tüm o binalar, tüm o hayatlar. Bunu durdurmak da imkânsızdı.

Olaakların kaçınılmazlığını fark ederek "Büyük güçler" diye fısıldadı. As şehri yok edecekti. Hayatta kalan birkaç kişinin de molozların ve harabelerin arasında orada kalmak için hiçbir nedeni olmayacaktı. Gatlon unutulmuş bir efsaneye dönüşecekti. Çocuklara gücün tehlikeleri hakkında –güce gereğinden fazla sahip olmamak ya da yeterince sahip olmamak hakkında– uyarmak için uykudan önce anlatılan bir öyküye.

Nova'nın aklına Callum'un sözleri geldi. Callum o an yanında dikiliyormuş gibi. *Öldürdü, yok etti ve dünyayı yerle bir etti.*

Nova dağınık duygularını odaklamaya çalıştı ve elinden geldiğince sakin bir tonla konuştu.

Bir adım daha ilerleyip "As" diye söze girdi. "Ne yaptığını bir düşün. Bu şehri seviyorsun. Bu şehre hükmetmek istiyorsun. Şehri yok edersen tüm bunların ne anlamı kalır ki?"

As pes bir sesle kıkırdadı. Nova onun yüzünü göremese de yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordu. Dudakları zalim, çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmış olmalıydı. “Ah benim zeki, küçük yeğenim. Bu katedrale neler yapabildiğimi gördün ve o zaman daha bu armağanı almamıştım. Henüz neler yapabileceğimi anlamamıştım.” Cıkcık etti. “Bu şehri yok edebilirim. Tuğlalarını tek tek ayırabilirim. İşim bitince de... Gatlon’u kendi mükemmellik anlayışıma göre yeniden kurarım.” Başını yana eğdi. Olmayan güneş ışığının tadını çıkarır gibi. “Dünya dersini almış olacak. Kimse Anarşinin Ası’nın karşısında durmaya cüret edemeyecek.”

As’ın avucundaki yıldız yanıp söndü ve son bir kule göğe yükseldi. Şehrin en yüksek binasıydı, parlak cam dış cephesi tüm dünya için umudun bir sembolü olan Muhlifler Karargâhı.

Nova binanın yükselerek çevresindeki tüm binaları gölgede bırakışını izledi.

“Dayan Max.”

Adrian’ın sesi Nova’yı ürküttü. Max’le ikisi mesafenin yarısını gitmişlerse de hâlâ en az elli adım uzaktaydılar. İkisi de her an devrilecekmiş gibi görünüyordu.

Daha ne kadar uzağa gitmek zorundaydılar? As’ın yeteneklerinin ağır ağır kendisinden çekildiğini anlaması ne kadar zaman alacaktı?

Zaman yetmeyecek, bu işi zamanında yapamayacaklardı.

Aşağıdaki çorak topraklarda Muhlifler bölünmüştü. Bazıları yeniden hücumla geçmişse de Nova onların As’ı asla zamanında durduramayacaklarını biliyordu. Diğer-

leri hızla şehre dönüyor, As'ın elinden gelecek felaketin ortasında kalan insanlara yardım etmek için çırpınıyorlardı. Fakat böylesi bir güce karşı ellerinden ne gelirdi ki?

Nova kemerindeki cebe uzanıp içindeki oku avucuna aldı.

Oku tutan yumruğunu sıkı Nova ileri atıldı.

İğnenin As'ın omzuna ulaşmasına birkaç santim kala As dönüp Nova'yı kolundan kavradı ve onu sıkıca tutarak etkisiz hale getirdi. Bu sırada diğer elini uzatmış, yıldızı şehre yöneltmişti. Nova'nın yumruğunu gözünün hizasına çekerek şırıngayı inceledi. Açık sarı sıvı şırınganın içinde çalkalanıyordu. Kaşlarını çatı.

"Etkisizleştirme maddesi değil bu" dedi As.

"Hayır, Leroy'a ait bu" dedi Nova. "*Bu gerçekten Ajan N.*"

Nova diğer eliyle şırıngayı tutan elini iterek oku As'ın böğrüne batırdı.

As, Nova'nın kolunu bırakıp geri çekildi. Aynı anda Nova yukarı uzanıp miğferi As'ın başından çıkardı. As şaşkınlık içinde haykırsa da Nova miğferi göğsüne yaslayıp koşmaya başlamıştı bile.

As'ın miğferi kendisine geri çağırmasıyla Nova'nın ayakları havaya kalktı. Miğfer As'a geri uçarken onunla birlikte havada uçan Nova miğfere sıkıca tutunup bedenini ona doladı. Nova havada bir takla attı. Omzu As'a çarpıp onu bir sütunun kenarına devirdi.

Nova yere düştü. Fakat bedeni aldığı aralıksız darbelerden sersemlemişti. Nova miğfere sarılmaya devam etti. Kendisini bir kez daha çatının diğer yanına fırlatılmaya hazırladı.

Fakat başka bir saldırı gelmedi.

Başını kaldırmaya cesaret ettiğinde Nova, As'ın açık parmaklarını izlediğini gördü. Yüzü buruşuktu. Saçları ağarmıştı ve dağınıktı.

Ajan N işe yaramıştı.

Nova'nın zamanı yoktu. Hızla yağa kalkıp bir elini amcasına uzatıp bileziği ondan aldı.

As, Nova'nın yaptığını doğru dürüst fark etmemişti bile.

Uzakta ilk binalar düşmeye, gökten aşağı kaymaya başladı.

Çatının diğer yanına tüm gücüyle miğferi savuran Nova "Adrian!" diye haykırdı.

Adrian miğferi tek eliyle yakaladı. "Ne..."

"Max'e ver! Çabuk!"

Adrian'ın yüzü hayretle gerilse de vakit geçirmeden miğferi Max'in başına taktı. Oğlanın ağzından bir hayret nidası çıktı. Her iki eliyle miğferi çıkarmak için uzandı.

Nova tiz bir sesle "Şehir!" diye haykırdı.

Max donakaldı. Şehre baktı. As'ın kontrolünden çıkan yüzlerce yapıya. Hepsi de yerçekimine yenik düşmüş, yere düşmeye başlamıştı. Bir süpermarket sarsıcı bir güçle yere çarptı. Bir banka gökdeleni Mission Caddesi'ne büyük bir hızla indi. Kırk kat cam ve çelik kendi içine çöktü.

Max manzara karşısında irkilse de bir yandan kollarını o yöne uzattı.

Dökülmeye başlayan binaların düşüşü yavaşladı. Kademeli bir şekilde yavaşlayıp durdular.

Max homurdandı. Tüm bedeni ürperdi.

"Adrian, bu da var!" Nova yıldızı fırlattı.

Adrian yıldızı yakalasa da hemen ardından ciyaklayıp yere düşürdü. Elini yıldız yakmış gibi salladı.

Adrian, Nova'ya baktı. Nova da hayretle ona.

Dişlerini sıkkan Adrian yeniden yıldızı almaya gitti. Fakat Max'in elini uzatmasıyla yıldız onun avucuna uçtu. Bir ışık parlaması oldu. Nova o enerji parlamalarını bir kez daha gördü. Yaklaşan bir fırtına gibi çorak topraklarda geziniyorlardı.

Yıldız Max'e güç vermiş gibi oğlanın uzuvlarının titreşmesi kesildi.

Dört bir yanda binalar ağır ağır, temkinli bir şekilde temellerine geri oturmaya başladı.

Nova ilk kez rahatlayıp bir nefes verdi. Sonra parmak uçları karıncalanmaya başladı. Ağzından bir hayret nidası çıktı ve açık avucuna baktı.

Uzuvlarına bir kırılgnalık hissi yayılıyor, zihnine puslu ve uykulu bir zayıflık sızıyordu. Güçsüzlük gibi bir his-ti bu. Tam da bir keresinde karantina odasındaki Max'e çok yaklaştığında yaşadığı histi bu.

Nova bir elini gömleğinin altındaki Zindelik Tılsımı'na bastırdı. Tılsımın onu koruyor olması gerekse de...

Miğfer.

Miğfer Max'in güçlerinin etkisini büyütüyordu.

Sayı-sız binayı eski yerlerine geri koymaya odaklanan Max yol açtığı etkinin farkında bile değildi. Nova bir adım geriledi. Sonra bir adım daha. Aklında Max tüm gücünü emmeden ondan yeterince uzaklaşabilecek gücü kendisinde bulup bulamayacağı sorusu vardı.

Nova çok da uzaklaşmadı.

Ayaklarının aniden yerden kesilmesiyle ciyakladı. As

bir elini Nova'nın kolunun üzerine koyarken diğerini bacağının altına geçirerek onu başının üzerine kaldırdı. Nova çığlık attı. As'ın kollarında çırpındı. Kollarını bir ten, herhangi bir ten bulabilmek için salladı.

Adrian, Nova'nın ismini haykırsa da o panik içerisinde Nova onu doğru dürüst işitmedi bile. As hızla çatının kenarına koştu. Nova, As'ın niyetinin onu çatıdan aşağı atmak olduğunu fark etti.

Bildiği her tekniği kullanan Nova bacaklarını ve kollarını savurdu; bedenini bükerek daha küçük bir hedefe dönüşmeye çalıştı ya da bir o yana bir bu yana sallandı. Fakat düşünceleri telaşlı, allak bullaktı ve As onu kuvvetlice tutuyordu. Kenara vardığında Nova'yı otuz metreden aşağıya atmaya hazırlanan As'ın çığlığı bir hayvanın inlemesini andırıyordu.

Göz kamaştıran projektörlerin arasında ışıldayan bir şey dosdoğru üzerlerine geliyordu.

Nova nesnenin As'ın bedenine çarpmasının yarattığı etkiyi hissetti. As'ın boğuk haykırışını işitti.

As'ın ellerinin gevşemesiyle Nova belini geri atarak kendisini ondan kurtardı ve dört ayak üstüne, As'ın yanına düştü.

Ağzı açık kaldı.

As, Anarşi katedralinin kenarında dikiliyordu. İnsanlar arasında bir tanrı. Bir devrimci. Bir vizyoner. Bir kötü.

Kalbine saplanmış krom bir mızrakla dikiliyordu.

Nova apar topar geriledi. Bir başkasına çarptı. Bir çift kol onu arkadan kavradı. Tiz bir çığlık atıp kollardan uzağa kaçtı. Zihni gücünün kuyusuna uzanmıştı bile.

Adrian onu bir kez daha tuttu. Yüzünde telaş ve endişe vardı.

Bedeni adrenalın yüklenen Nova sağa sola yalpaladı. As zamanda donmuş gibi görünüyordu. Başı geriye eğilmişti. Gözleri ağaran göğe çevriliydi. Çorak toprakları çeviren devasa projektörler As'ın göğsüne saplanmış metali aydınlatıyordu.

Anarşinin Ası öne devrilip düştü.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

HIRILTILI BİR SES İŞİTİLDİ. “Yukarıda herkes iyi mi?”

Nova katedralin kenarındaki çıkıntıdan aşağı baktı. Gözlerini As’ın çarpılmış bedeninden kaçırarak. Kısa bir an için de olsa Hugh Everhart’ı ayakta görünce ferahladı.

Yüzünde bitkin bir gülümseme olan Hugh koluyla alnını sildi. “Bir zamanlar seni koruyacağıma söz vermiştim. Sözümde durmakta bu kadar geciktiğim için özür dilerim.”

Nova güldü. Katedralin tabanındaki çarpık beden *kendisine* ait olmadığı için hissettiği minnetin etkisiyle gülüşüne bir nebze isteri karışmıştı.

“Bana!” diye haykırdı Adrian. Birkaç metre ötedeki tırabzanın dibine indi. “Yaşıyorsun!”

Hugh kıkırdadı. “Evet. Fakat sanırım artık yenilmez değilim.” Gözlerini çatının diğer yanına çevirirken yüzüne akseden acıyı gizlemeye çalıştı. “Max ne durumda?”

Nova, Max’i süzdü. Çocuğun titreyen uzuvlarına ve başına çokça büyük gelen miğfere baktı. Küçük, on yaşın-

daki, zeki ve cesur Max muhtemelen dünyadaki tartışmasız en güçlü iki dâhinin süper güçlerini çalmıştı.

Nova'nın kesinkes emin olduğu üzere Kâbus'un gücünü de. Bu teoriyi sınamaya hiç gerek yoktu. Nova'nın gücü, teninin altında hep titreşen o gizli güç artık yerinde yoktu

Artık Nova kimseyi uyutamayacaktı.

Fakat Nova'yı her şeyden çok şaşırtan bir anda Max'in daha önce hiç görmediği bir gözle görmesi oldu. Onu izlemek bir illüzyonu izlemek gibiydi.

Max etraflarındaki canavar heykelleri kadar hareketsizce dikiliyordu. Miğfer yüzünü gizliyordu. Kollarını dünyaya bir adak sunuyormuş gibi uzatmıştı. Yıldız açık avuçlarının birkaç santim üzerinde süzülüyordu.

Max o heykel gibi görünüyordu. Bir keresinde Nova'nın rüyasında gördüğü, yıldızı elinde tutan heykel gibi.

Yıldız parlaklaştı ve bir an için Nova babasının kontrol edebildiği renkleri bakır rengi ve altın sarısı arası o ipliklerin, insanlığa süper güçler kazandıran süpernovanın kalıntıları olan o enerji çizgilerinin bir kez daha parladığını gördü. Çizgiler hâlâ orada olsa da daha önce gördüklerinden –rahatsız edici bir şekilde– daha seyrek ve hepsi de bir tek yöne akıyordu.

Max'e doğru akıyorlardı.

Nova'nın gözlerini kırptırmasıyla görüntü kayboldu. Kendisini ağzı açık halde, bunun ne anlama geldiğinin endişesi içinde oğlana bakar halde buldu.

“Adrian” diye fısıldadı Nova. Adrian'ın dikkati kardeşine çevrilmişti ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Nova ona yaklaşıp elini eline aldı. Fakat Adrian acıyla tısla-

yıp elini ondan kaçırdı. Nova irkildi. Adrian mahcup bir bakışla elini ters çevirip ona yıldızın avucunu yaktığı noktalarda beliren su dolu şişlikleri gösterdi. “O kadar da kötü değil.”

Nova onun koluna girdi. “Paniğe kapılma” dedi. “Fakat bence Max geri kalan tüm süper güçleri emiyor olabilir... Belki de dünya çapında.”

Adrian kaşlarını çattı. “Ne?”

“Miğfer gücünü büyütüyor” dedi Nova. “Şimdiden benim ve babanın güçlerini aldı.”

Adrian’ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sanırım hepsini kendine çekiyor.”

Uzaklarda son bina da yerine oturdu. Kırık beton ve kopan inşaat demirleri birbirlerine kaynayıp yeniden birleşti. Kopan iskelelerin iskeletleri ve yangın merdivenleri binaların cephelerindeki yerlerine döndü. Havalanan asfalt sokaklar düz bir şekilde, yer hizasındaki yerlerine oturdu. Devrilen duvarlar dikleşti. Tuğlalar ve sıva bulmaca parçaları gibi kaynaştı. Atık dolu su kanalizasyona aktı. Tüm dünya birleşiyordu. Anarşinin Ası’nın açtığı yaralar nihayet uyanabildikleri uzun bir kâbustan başla bir şey değilmiş gibi.

Elektrik henüz geri gelmemişti. Bir zamanlar bir milyon altın sarısı pencere ışıyla parlayan şehir şimdi bir milyon yıldızın ve çivit mavisi bir göğün ışığına bürünmüştü. Ufuk yaklaşan şafakla aydınlanıyordu. Manzara kesinlikle nefes kesiciydi.

“Başardı” diye fısıldadı Nova.

Adrian yanıt vermedi.

Nova, Adrian’ın yüzüne baktığında onun kendisiyle aynı muhteşem görüntüye şahitlik etmediğini fark etti.

Adrian'ın dikkati küçük kardeşine çevrilmişti. Dudakları büyüyen bir dehşetle ayrıldı. "Ona ne oluyor?"

Nova, Adrian'ın baktığı yöne baktı.

Max'in ellerinin derisi altında parlayan, hareketli çizgiler belirdi. Muhalif üniformasının manşetleri altında gözden kaybolan eriyik halinde altın damarları gibiydi bunlar. Boğazında, miğferinin örtmediği noktalarda da bunlar görülebiliyordu. Hem güzel hem de dehşet verici, yanardöner bir ışıkla parlıyorlardı. Işığın şiddeti yıldızın yanıp sönüşleriyle eşzamanlıydı.

Yıldız da değişim geçirmeye başlamıştı. Daha da büyüymüş, neredeyse bir ceviz kadar olmuştu. Canlı, turuncu-kırmızı bir kütleye dönüşmüştü. Eriyik lavdan bir küreyi andırıyordu.

Adrian tereddütle "Max?" diye seslendi. Kolunu Nova'nın kolundan kurtarıp kardeşine yaklaştı. Nova, Adrian'ın peşinden gitti. Yaklaştığında miğferdeki açıklığın arasından Max'in gözlerini gördü.

Adrian donakalırken aynı anda Nova'nın ağzından korku dolu bir ses çıktı.

Max'in iri, kahverengi gözlerinin irisleri kaybolmuş, yerini sıvı metal almıştı. Gözlerinin köşelerinden birkaç damla gözyaşı gibi aktı.

Bedenine bir ürperti yayıldı.

"MAX!" diye haykırdı Adrian. Max'le arasında kalan mesafeyi kapatıp onu dirseğinden tuttu. Max'i sarssa da oğlan bir tepki vermedi. Adrian panikle Nova'ya baktı. "Çok fazla güç emen birine ne olur?"

Nova başını iki yana salladı. Nereden bilebilirdi ki? Daha önce böyle bir şey yaşanmış mıydı? Max'e daha da

yakınken havada bir elektrik akımı hissediyordu. Kollarındaki tüyleri havaya kaldıran bir elektriklenme.

Adrian miğferi tutup Max'in omuzlarından çekerek çatının diğer ucuna fırlattı.

"Max..." Oğlanı omzundan tutup yakardı. "Max, konuş benimle. Bana sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Uzunca bir süre Nova'ya kalbi durmuş gibi geldi. Max'ten hâlâ hiçbir tepki gelmiyordu.

Max'in parmaklarının birkaç santim üzerinde süzülen yıldız büyümeye devam ediyordu. Neredeyse bir el bombası kadar olmuştu.

"Ben..."

Nova ve Adrian irkildiler. Max'e daha da yaklaştılar. Max'in sesi derinlerde bir yerden geliyormuş gibi kısık çıkıyordu.

"Buradayım Max, konuş benimle" dedi Adrian.

"Bunu... istemiyorum..."

Max'in çenesinin altından altın sarısı bir gözyaşı damladı. Nova içgüdüsel bir tepkiyle uzanınca damla avucuna düştü. Sıcak olsa da yakıcı değildi. Damla aklına babasının oyuncaklar, zırhlar, mücevherler ve... silahlar üretmede kullandığı, altın enerji ipliklerini görünmez bir kaynaktan çekişini izlediği zamanları getirdi.

Nova babasını küçük masalarında otururken, parmakları arasında bakırımsı iplikler ışıldarken hayal etti. O gece özel bir şey üzerinde çalışıyordu. Nova'ya bu kadarını söylemişti. Nova gizemi çözdüğünü sansa da hayır... babası yıldızı Kaptan Krom'u yok etmek için yapmamıştı. Durdurmak istediği As'tı.

Ne yapıyorsun babacığım?

Bu dünyaya verdiğim bazı büyük zararları telafi edeceğimi umduğum bir şey.

Onun dünyaya verdiği büyük zararları.

Babası miğferi yaptığı için büyük bir suçluluk duyuyordu. Kardeşine verdiği müthiş güce karşı bir denge sağlamak istemişti. Bu yüzden dünyaya yeni bir armağan vermiş; onu ışık, enerji ve yıldız tozundan üretmişti.

Damla avucunda gezinirken Nova tanıdık bir gücün parmak uçlarını karıncalandırdığını hissetti. Avucunu kapatıp yutkundu.

Adrian kırılmış bir çatı kuleciğinden geri kalanları eline alıp “Elinden düşüreceğim şunu” dedi.

“Bekle” dedi Nova. Gözlerini Max’ten karanlık şehre, oradan da okyanusa ve ötedeki geniş dünyaya çevirdi.

Nova bir zamanlar rüyasında etrafı harabelerle çevrili bir heykel görmüştü. Fakat o rüyanın konusu asla yıkım olmamıştı. Her şey kaybedilmiş gibi görünürken bile ümidin ayakta kalması hakkındaydı. Dünyanın kurtarılabilceği ümidine dair bir rüyaydı.

As’ın ve miğferinin yol açtığı büyük hasarların onarılmasına ve babasının son dileğinin nihayet gerçekleştirilmesine dair bir rüyaydı.

Nova bir kez daha Max’e baktı. Onun sıvı altınla sırlanan gözlerini ve rengi daha da koyulaşıp kıızıla çalan bir kırmızıya dönen yıldızı süzdü.

Max bu dünyadaki gücün tamamını emecekti. Nova babasının niyetinin bu olduğundan emin olmasa da en iyisinin bu olacağını biliyordu. Yakında artık dâhiler olmayacaktı. Kahramanlar, kötüler olmayacaktı. Nova’nın özlem duyduğu dünya buydu. Nova insanlığın kardeşlik

ve eşitliğe olabildiğince yaklaşmasının tek yolunun bu olacağına ikna olmuştu.

Fakat hiçbir insan onca gücü içinde tutup hayatta kalamazdı. Max bunu yapacak olursa sonunda ölecekti.

Nova ürperdi.

Anarşistler kurban vermenin gerekliliğine inanıyorlardı.

Muhallifler ise çoğunluğun esenliğine.

Nova artık neye inandığından emin değildi. Fakat Max'e inanıyordu. Adrian'a da. Kendisine de.

Bunun gerçekleşmesine izin veremezdi.

Yıldızın yüzeyi gürültüyle çatırdayınca Nova irkildi. Kan kırmızı yüzeyin üzerinde siyah çatlaklar oluştu.

“Sorun değil Max” dedi Nova. Bir kolunu Max’in omuzlarına attı. Onun kendisine ne denli ufak tefek ve kırılgan geldiğine şaşıtı. Diğer elini Max’in kolu boyunca uzattı. Ta ki yıldızın sıcaklığını avucunun altında hissedene dek. “Bunu taşımak orunda değilsin. Vazgeçebilirsin.”

Nova gözlerini hâlâ kule ucunu tutan Adrian’a çevirip başını bir kez sallayarak ona kendisine yaklaşmasını işaret etti. Kuşkulu da olsa taşı bırakıp Max’in diğer yanına geçti ve Nova’nın hareketlerini taklit ederek avucunu Nova’nın avucunun üzerine koydu.

Yıldızın içinde bir yerde bir başka yarık oluştu ve bir enerji dalgası dışa yayıldı. Nova parmak eklemlerinde ve kaburgalarının arasındaki boşluklarda bu enerjiyi hissetti. Gücün somut haliydi bu. Sonsuz güç. Sınırsız bilgelik. Berrak bir algılama gücünün zihnine akmasıyla Nova durup üzerine düşünebilse evrenin tüm sırlarını anlayabileceği hissine kapıldı. Fakat bir yandan hiçbir

sebeple duraksamak istemiyordu. Koşmak, uçmak ve süzilmek istiyordu.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken uzuvlarında dolaşan güç hissi daha da büyüdü. Nova hissettiklerinin Max'in hissettiklerinin sadece küçük bir parçası olduğunu kavradı. Sınırsız potansiyel. Dipsiz bir güç kuyusu.

Ellerinin arasındaki boşlukta yıldız karardı. Şimdi neredeyse siyah olmuştu. Fakat üzerinde saç inceliğinde, beyaz ışık yayan çatlaklar vardı.

Bu güç, bu his... Nova'ya ait değildi ve Max bunu içinde daha fazla tutamayacaktı.

“Şimdi Max” dedi Nova. “Bırak gitsin. Birlikte yapacağız.”

Max inledi. Altın damarlar teninin altında yanıp sönyordu.

Yıldız içine çökmeye başladı ve sonra...

Bir ışık parlaması. Bir enerji parlaması... Sadece altın rengi değil, deniz mavisi, kırmızımsı mavi, mora çalan kırmızı ve metalik turuncu her yöne yayıldı. Şok dalgası çorak toprakları süpürüp şehri aştı; ırmakları ve körfezi doldurup suyu Nova'nın gözlerinin görebildiği en uzak noktaya kadar bakırımsı altın rengine boyadı.

Aynı anda hem yıkım hem de yaratımdı bu.

Süpernovaydı.

Sonra... bitti. Tufanın ardından yıldız Nova'nın kırık bileziğinin içine döndü. Şimdi cilalanmış bir volkanik taş gibi görünüyordu.

Nova nefes verdi. Sanki on yıldır tuttuğu bir nefesi vermişti. Ölü yıldızın üzerini eliyle kapatıp ışığının son kalıntılarının da şehrin rıhtımlarının ötesindeki okya-

nusun içinde sönüp gidişini izledi. Birkaç düzensiz renk parlaması, suyun yüzeyi altında beliren ışıltılar görüldü. Sonra her şey durgunlaştı.

Kısa bir an için katedralin çatısında huzur vardı. Tüm dünya sessizleşti. Sonrasında olacakları görmeyi bekle-diler.

Max homurdanıp öne yığıldı. Adrian kardeşini başını taş tırabzana çarpmadan son anda tutabildi.

Aynı anda “Max!” diye haykırıp Max’in iki yanına çö-meldiler. Adrian, Max’i çekip göğsüne yasladı. Terden ısı-lanmış saçlarını geriye attı.

“Nefes alıyor mu?” diye sordu Nova. Nabzını kontrol etti. Altın damarlar gitmişti ve derisi şimdi parşömen ka-dar soluktu.

Fakat evet, nefes alıyordu. Evet, kalbi hâlâ atıyordu.

“Max!” diye bağırdı Adrian. “Hadi ama çocuk, beni bı-rakma.”

Max’in gözleri açılıp bitkince kırpıştı. Nova hissetti-ği ferahlamayı Adrian’ın da hissettiğini sezebiliyordu. Sadece Max’in gözlerini açık görmekten değil, normale döndüğünü görmekten de kaynaklanıyordu bu ferahla-ma. Her ne kadar Max’in gözleri hâlâ bir nebze kızarık ve odaklanamıyor halde olsa da.

Max cırtlak bir sesle “Kahramanlar gibi miydik?” dedi.

Adrian güldü. Oğlanı göğsüne yasladı. Gözyaşları ara-sında “Sanırım az önce *kahramanlığı* yeniden tanımla-dın” dedi

“Max! Adrian!”

Nova duvara yaslandı. Ayaktayken kaslarının zorlan-madan bedenini taşıması için haftalar geçmesi gerektiği-

ni hissetti. Dönüp baktığında Hugh Everhart'ın ve Simon Westwood'un çatıda onlara doğru koştuklarını gördü. Simon yarı yolda durdu. Yüzünde kararsız bir ifade vardı.

“Bu da neydi?” dedi Hugh. Dizlerinin üzerine çöküp her iki oğlunu geniş kolları arasına aldı. “Hissettiğimizde merdivenden çıkıyorduk ve şimdi...” Geri çekildi. Şaşır-mıştı. “Ne yaptın sen?”

Nova'nın durumu anlaması kısa bir süre aldı. İçindeki o açıklanamaz güç dalgası onu öyle etkilemişti ki kısa bir anlığına da olsa hâlâ içinde olan değişimi fark edememişti. Yutkundu. Kaslarını esnetip parmaklarını düzleştirdi. Parmakları onu teşvik edencesine karıncalandı.

Ağzından bir kahkaha çıktı. Gücü. Geri gelmişti.

Nova, Adrian'ın da bunu fark ettiğini görebiliyordu. Yeniden dâhiler olmuşlardı. Nova'nın içini sevinç kapladı. Aklına ilk gelen düşünce Adrian'ın artık bileziği tamir edebileceği oldu.

Fakat bunu ondan başka bir zaman isteyebilirdi. Adrian'a gülümseyen Nova bileziği cebine koydu.

Yıldız onlara yeteneklerini geri vermişti.

Öte yandan... Adrian küçük kardeşine sarılmaya devam etse de hiçbir şey olmuyordu. Nova, Max'in yanındayken gücünün zayıfladığını hissetmiyordu.

Yoksa Max artık Haydut değil miydi?

Simon onlara yaklaşmaya devam etti. İhtiyatla. Her adımında Max'in gücünün üzerinde bir etkisi olmadığına olan güveni daha da büyüyordu. Sonra o da gülmeye başladı. Aileleri bir araya geldiğinde hepsi de kahkahalar attılar; kırık taş yapıların ve kırık camların arasında kucaklaştılar.

Önemli bir anı bölüyormuş hissine kapılan Nova doğruldu ve sendeleyerek çatıda yürümeye başladı. Eğilip As'ın miğferini aldı. Bir zamanlar arasından amcasının ona sevgiyle ve gururla baktığı boşluktan içeri baktı.

Fakat Nova artık As'ın gururunun yeğeninin kim olduğundan kaynaklanmadığını görebiliyordu. O gururun tek kaynağı Nova'nın yapabildikleriydi. As için neler yapabileceğiydi. As'ın kendisini gerçekten sevdiğinden şüphe ediyordu.

“İlk kez aldığımda yok edilemezdi.”

Nova döndü. Kaptan Krom ailesinden ayrılmıştı ve temkinli bir tavırla bir iki metre ötede dikiliyordu. Nova'nın ondan hâlâ nefret ediyor olabileceğini mi dert ediyordu? Artık Kaptan Krom, kim olduğuna dair gerçeği bildiğinden Nova kendisinin Kaptan'ı ona hayran binlerce yurttaşın önünde nasıl öldürmeye çalıştığının Hugh'un aklından çıkmasının imkânsız olacağını düşünüyordu.

“Şimdi ise onu yok etme şansımız olacağından şüpheliyim” diye ekledi Kaptan.

Nova miğferi bir o yana bir bu yana çevirdi. Ölü yıldızın ağırlığını cebinde hissedebiliyordu. Yıldızın miğferi yok etmek için kullanıp kullanılamayacağını düşündü. Fakat artık çok geçti. Yıldızda ne tür bir güç varsa artık kaybolmuş, dünyaya dağılmıştı.

“Miğferi mahzenmezarlara koyabiliriz” dedi Nova. “Orada gömüp kimsenin bulmamasını ümit ederiz.”

“Krom bir tabutun içinde mi?” diye sordu Hugh. Gözlerinde bunun bir şaka olduğunu belli eden bir pırıltı olsa da Nova bu fikirden hoşlanmıştı.

“As'la birlikte” dedi Nova.

Hugh'un yüzündeki neşeli ifade silindi.

"Halka açık mezarların açılması olası" dedi Nova. "Aileme yaptığından dolayı onu affedemem..." Sesi boğuldu. Titrek bir nefes alıp kendisini konuşmaya devam etmeye zorladı. "Fakat o bana inanacak, uğruna savaşacağım bir şey verdi. Dünya için hayalleri o kadar da kötü değildi."

Hugh başını anlayışla salladı. "Krom bir tabut. Anarşinin Ası ve miğferi için." Sırtını dönüp uzaklaşmaya hazırlandı.

"Kaptan?" dedi Nova.

Kaptan Krom duraksadı.

"Bir kötü... bir şekilde oğlunuza âşık olsa ne düşünürdünüz?"

Kaptan Krom gözlerini Nova'ya dikti. Ciddiyetini korumak için mücadele etse de ağzının kenarı seğirdi. "İşin aslı, artık kötüler diye bir şeyin olduğunu sanmıyorum." Omuz silkti. "Belki asla olmadı da."

Kaptan uzaklaşıp ailesinin yanına döndü. Adrian bir kolunu Max'e dolamış gözlerinde soran bir bakışla onları izliyordu.

Nova gülümsedi. Hugh'un haklı olduğunu ümit etti. Belki de artık kötüler yoktu.

Fakat Adrian'ı ve Max'i izlerken kahramanların var olduğundan emin oldu.

Nova onlardan biri olup olamayacağını merak ediyordu.

SONSÖZ

NİHAYETİNDE HEPİMİZ *kahramanlardık*.

En azından kendileri için böyle söylemek insanların hoşuna gidiyordu

Fakat naçizane fikrim bunun koca bir saçmalık olduğuydu.

Muhalif Geçit Törenlerinin gerçekten bir anlam ifade ettiği günleri özlüyordu. İnsanların geçit töreni arabalarını izleyip temsil ettikleri şey karşısında huşu duydukları zamanları. Gerekten sıradışı yetenekler ve becerileri temsil ediyorlardı. Niceliği ölçülemeyecek kadar büyük güçleri. *Süper kahraman* sözcüklerinin bir pazarlama aracı olmadığı zamanlarda.

Artık “Süpernova” adını verdikleri şeyin öncesindeydi bunlar.

Bir an dünya gelmiş geçmiş en büyük süper kötünün dönüşü karşısında bir kargaşa haline girmişti. Kitlesele panik, kitlesele dehşet ve dünyanın sonu hakkında haberleri medya ballandıra ballandıra yayınlamıştı.

Ve sonra... yıkım yaratımla çarpıştı. Afet yeniden doğuşla buluştu.

Aniden herkesin ve annelerinin süper güçleri olmuştu.

Onun bildiği anlamdaki kahramanlığın sonuydu bu ki onun zaten kahramanlıktan hiçbir zaman çok da etkilenmediği düşünüldüğünde epey üzücüydü bu.

Bu yıl Muhalif Geçit Töreni'nde farklı bir his hâkimdi. Konsey'i ve taraftarlarını öven bir kutlama yerine *tüm dâhileri*, onların sıradışı olan ya da olmayan tüm yeteneklerini kutlayan bir etkinlikti bu. Herkesin gülücükler saçtığı ve insanların "Artık herkes bir süper kahraman olabilir!" ya da buna benzer, bugünlerde herkesin inanmaya gönüllü olduğu başka abuk sabuk sözler söylediği bir kutlama.

Gösterinin hâlâ etkileyici olduğundan şüphe yoktu. Geçit töreni arabaları alevlerle ve buzla, şimşeklerle ve havai fişeklerle, havada asılı duran sudan kulelerle ve yerçekimine meydan okuyan sahne dekorlarıyla doluydu. Hepsinin ortasında da çarkların işlemlerini sağlayan dâhiler vardı.

Fakat kötülerini temsil eden geçit töreni arabaları artık saygısızlık ve kabalık addedildiğinden törende yer alamayacaktı. Onların artık tam olarak neye saygı gösterdiklerinden emin değildi. Anarşistlere mi? Kötülerin çetelerine mi? Anarşinin Ası'na mı?

Hadi oradan!

Artık kötülerini temsil eden geçit töreni arabalarının yerini kaybedilen savaşçıların anıtları vardı. Kara Işık. Kraliçe Arı. Hatta Kuklacı denen pislik bile anılıyordu. Onun daha bir yıl önce aynı geçit törenine saldırı düzenlediği düşünüldüğünde bu tam bir ironiydi.

Hatta bir tören arabasında Callum Treadwell'e adanmış bir heykel vardı.

Heykeli görünce yüreği cız etti. Fakat bundan kimseye bahsetmeyecekti. Mucizeler aşkına, Callum gülünç bir teknoloji delisi olabilirdi belki fakat o haydutların arasına düşmekten daha iyisini hak ediyordu.

Birbirlerini itip kakan kalabalığın arasından, kollarını kavuşturarak ve geçen her tören arabasına kaşlarını çatarak izlemeye devam etti. Neyi kutluyorlardı ki şimdi? Çaresiz sivillerden cesur süper kahramanlara dönüşmelerini mi? Gülünçtü bu. O halde neydi kutlanan? Anarşinin Ası'nın ikinci kez mağlup edilişi mi? Büyük eşitletlenme mi?

Vasatlığa dönüş mü?

Kimse henüz fark etmemiş gibi görünse de onların da aynı şeyi yakında fark edeceklerinden emindi. Gerçekler farkına varılmayacak gibi değildi.

Herkesin özel olduğu yerde... kimse özel değildi.

Bir geçit töreni arabası köşeden dönmesiyle şevkli ve tiz çığlıklarla karşılandı.

Konsey, tabii ya, o zamana kadar oldukları göstermelik yöneticilerin eksiksiz bir temsili. Kara Işık olmadan tören arabasının ışıltısı biraz eksilse de... Artık elektronik flaşlar, havai fişekler ve maytaplar yoktu. Bunun dışında pek de değişen bir şey yoktu.

Süper güçleri olsa da insanlar hâlâ Konsey'i taklit etmeye çalışıyordu. Gözleri kalabalığı taradı. En az bir düzine Kaptan Krom kostümü, ayrıca markalı ışıklı değnekler ve plastik maskeler gördü. Yakındaki bir dükkânın önünden sarkan geniş flamayı da.

CESUR. YÜREKLİ. ADİL. KAHRAMAN OLMAK İÇİN GEREKEN ÖZELLİKLERE SAHİP MİSİN?

EVET, SAHİPSİN!

Fakat bir yalandı bu. Öncelikle tüm güçler eşit yaratılmamıştı ve hiyerarşinin yakında bir düzene gireceğinden emindi. Tüm bu “eşitlik” masalları sona erdiğinde. Hem herkeste kahraman kumaşı da yoktu. Nefesleriyle suyu kaynatabilmelerine, yavru köpekleri sihirli mızıkalarıyla hipnotize edebilmeleri ya da benzer şeyleri yapabilmelerine rağmen. Her ne kadar aksine inanmak isteseler de hepsi güçlü değildi.

Güçlü. Tiksinti verici. Ne zaman bu sözcüğü işitse kusacak gibi oluyordu.

Kalabalık yeniden tezahürata başladı. Üzerinde Gatlon Şehri’nin minyatür bir maketi olan bir geçit töreni arabası göründü. Maket tamamen camdan yapılmıştı. Tıpkı karargâhtan hatırladığı minyatür gibi. Hoş, ikindi güneşinde pırıl pırıl parlayan bir maketti bu. Şehrin ortasındaki oğlanı fark etmesi bir dakikasını aldı. Oğlan burada onu son gördüğünden çok daha büyük görünüyordu.

Max Everhart.

Sık sık Muhalifleri karantina duvarlarının gerisinden izlediğini gördüğü, düşüncelerine musallat olan münzevi. Artık o bir efsaneydi. Birine *kahraman* denecekse o kişi Max’ti. Anarşinin Ası’nın yok etmeye çalıştığı Gatlon Şehri’ni tek başına yeniden inşa etmişti.

İşin komik yanı Max Everhart’ın yüksek ihtimalle gezegende süper güçleri olmayan tek kişi olmasıydı. Artık güçleri yoktu.

Tüm güçlere sahip olabilecekken onlardan vazgeçmeyi seçmişti.

Onları dağıtmayı seçmişti.

Bundan dolayı Max'e hayranlık duyduğu söylenebilirdi. Bazen onun hiç pişmanlık duyup duymadığını merak ediyordu. Bazen Max Everhart'la şans eseri karşılaşıp ona kısa bir an için de olsa o kadar çok güce sahip olmanın nasıl bir his olduğunu sormayı hayal ediyordu.

Aslında bugünlerde Max Everhart'ı çok düşünür olmuştu. Geçen yıl, bir ara aslında oğlanın gerçekten yakışıklı sayılabileceğini fark etmiş ve aklına onun her zaman mı yakışıklı olduğu yoksa sadece kendisinin mi bunu fark etmediği sorusu gelmişti. Eh, bunun sebebi de o zamana kadar kimsenin Max Everhart'ı gerçekten fark etmemesi olsa gerekti.

Fakat artık insanlar Max'i fark ediyorlardı ve kendisinin de onu fark ettiği gerçeğinden kaçamıyordu.

Kimseye *bundan* da asla bahsetmeyecekti.

Sonra tamamen siyaha boyanmış bir geçit töreni arabası geldi. Arabanın ortasında devasa, beş uçlu bir yıldız vardı. Yıldızın bir kolunda Monark, onun yanında kızıl saçları uzun ve ince bir örgüyle beline kadar inen bir kız vardı. İkisi de kalabalığa bol bol el sallıyordu. Yıldızın karşı ucunda Duman Perdesi ve Kızıl Suikastçı vardı. Baygın bakışlı sırtışıyla Duman Perdesi göğe çevirdiği parmağından kıvrılıp kalp şekli alan bir dizi beyaz bulut çıkardı. Bir saniye sonra yeniden dumanlar püskürdü. Bu ikinci duman dizisi kalbe saplanan bir ok şeklini aldı. Kızıl Suikastçı, Duman Perdesi'ne az önce dünyadaki açlığı sona erdirmiş gibi kocaman açtığı gözleriyle baktı.

Yıldızın en üst noktasında bir başka mutlu çift dikiliyordu.

Kaşlarını çattı. Kalabalık mutlulukla tezahürat ederken dudağı istemsizce, tiksintiyle büküldü.

İnsanlar onların kanıt olduğunu söylüyorlardı. Adrian Everhart ve Nova Artino'nun ortak paydanın kanıtı olduğunu söylüyorlardı. Kahramanlar ve kötüler arasındaki uçurumun sanıldığı kadar derin olmadığını kanıtı.

Aşkın her şeye üstün çıkacağıının kanıtı.

Bu tür konular hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat ikisinin birbirlerine tiksinti verecek kadar sıırılsıklam âşık oldukları belliydi.

Gözleri Nova'nın bronz, telkâri bileziğine çevrildi. Hâlâ güzeldi bilezik ve ne zaman bileziği görse içinde hâlâ bir arzu uyanıyordu. Fakat taşın bilezikte olduğu zamanlarla kıyaslanamayacak kadar azalmıştı bu arzu. Taşı geçmişte neden o denli cazip bulduğundan tam olarak emin olamıyordu. Sadece eşyaların değerini sezen altıncı hissini ona söylediği buydu; o taş daha önce dokunduğu tüm incik boncuktan hatta var olan tüm takılardan daha kıymetliydi.

Artık taş yoktu ve yerine oniks, siyah safir ya da onun gibi bir şey konmuştu. Bu mesafeden bilezikteki yeni taşın ne olduğunu çıkaramıyordu.

O gün katedralde neler olduğuna dair birçok söylenti vardı. Bir yıldıza, bir patlamaya ve bizzat David Artino tarafından üretilen bir silaha dair söylentiler. Anarşinin Ası'na, Fobi'ye, Kaptan Krom'a ve Max Everhart'a dair söylentiler.

Kâbus'a dair söylentiler.

Geçit töreni arabasında Nova, Adrian'a bir şeyler söylemek için eğildi ve aralarında bir konuşma geçti. Gözlerin-

deki ifade yumuşarken gülümsemeleri daha da genişledi.

Sonra öpüştüler. Bu manzara karşısında öğürmemek için gözlerini kaçırmaması gerekti.

Göreceğini görmüştü. Muhalif Geçit Töreni'nin bir kıymeti olabileceğine dair tüm ümitleri sönmüştü. Kalabalığı yararak; heyecandan ve ucuz biradan sarhoş olan insanlardan, töreni daha iyi görebilmek için ebeveynlerinin omuzlarına çıkan çocuklardan sakınarak ilerledi.

Hangi söylentilerin gerçek olduğundan emin olmasa da önemsemeye değer bulduğu söylentiler sadece Anarşinin Ası'nın miğferine dair olanlardı. Hâlâ miğferin yok edilmediğini söylüyorlardı. Yok edilemez olduğunu ve içindeki gücün asla tükenmeyeceğini de. Hatta kulağına miğferin o katedral harabelerinin altına gizlendiği de gelmişti. Mahzenmezarların derinlerine gömüldüğü de.

Bunu düşünmek bile nabzını hızlandırıyordu.

Öylesi bir hazineyi gömüldüğü yerden çıkaran kişi olma fantezisi son zamanlarda zihnini epey meşgul ediyordu.

Tabii söylentiler gerçekse.

Gözüne bir kıvılcım çarptı. Duraksadı. Bir kadının gri spor ceketine iğnelenmiş hoş broşu gördü. Artık simgeleşmiş Muhalif *M*'siydi bu. Harf kırmızı taşlarla süslenmişti. Muhtemelen gerçek mücevherler değildi bunlar. Fakat onu şöyle bir duraksatmaya yetecek kadar da güzel görünüyordu taşlar.

Mücevherlere odaklanarak ilerledi. Kadının klapasının kumaşına iliştirilmiş sivri, küçük iğneyi zihninde canlandırdı. Tokanın sökölüşünü hayal etti. İğnenin serbest kalışını. Broşun kumaştan kayıp ayrılışını.

Kadına çarpmasıyla broş düşüp açık avucuna indi. Parmaklarını broşa gereğinden hızlı dolayınca iğnenin parmağına battığını hissetti. İrkildi. Fakat kadının kendisine şüpheyile bakması üzerine yüzündeki acı ifadesinin yerine ışıltılı bir gülümseme kondurdu ve coşkuyla özür dilemesinin ardından yeniden bedenler denizinin içine daldı.

Sonra birisinin bakışlarının üzerine çevrildiğini hissetti. Gözlerini çevirmeye cesaret ettiğinde kalabalığın arasındaki adamı gördü. İri bedeni yıpranmış bir trençkota sarılmıştı. Adam onu tanıyormuş gibi baksa da adamı daha önce hiç görmediğinden emindi. Fakat kimsenin öyle bir yüzü unutmaması mümkün değildi. Cildinde lekeler olan bir yüz, diğerinden daha aşağıda kalan ve ağzının sol kenarını aşağı çeken bir yanak, olmayan kaşlar ve alnını çapraz çizgilerle kesen kabarık yara izleri. Adamı gördüğünde ne tür olumsuz bir süper gücün *o tür* bir etkisi olduğunu merak etti.

Adama gülümsedi. Bilgiççe, çarpık bir sırıtışla.

Adamın hırsızlığa tanıklık etmesi, her an kendini ele vermesi olasılığının verdiği utanç ve endişeyle –ki adamın bunu yapması herkesin kısmen sivil adalet savaşçısı olmasından dolayı daha da riskliydi– dönüp hızla ters yöne yürümeye başladı.

Bir blok öteye geçene kadar bekledi. Sonra avucunu açıp broşu inceledi. Kesinlikle ucuz bir taklit mücevher olsa da en azından bir rehinci dükkânında birkaç dolar ederdi.

İğneyi gömleğine, kalbinin hemen üzerine tutturup zihnini kullanarak ince ucu kumaştan geçirip tokayı yerine oturttu.

Parmağını kan damlasını emmek için ağzına götürdü. Diğer elini günün kalan ganimetlerini çıkarmak için cebine attı. Bir cüzdan, iki kol saati, altın bir nikâh yüzüğü. Yüzük bir nebze suçluluk duymasına neden olsa da Muhaliflerin kaderi belirsiz olduğundan hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini düşündü.

En iyi olduğu alan da hayatta kalmaktı zaten.

Ganimetini gizledi. Fakat cebinden çıkardığı son parça elinde kaldı. Hep yanında taşıdığı iyi şans tılsımı. Kaybolmasın diye gizlediği küçük, gümüş kurşun. Onu öldürmemesi mucize olan kurşun. Daha bebekken ailesinin dairesine giren bir hırsız onu vurmuştu. O gece anne-babası öldürülmüştü. O gece ablası kaybolmuş ya kaçmış ya da kaçırılmıştı ve bir daha ondan asla haber alınmamıştı.

O gece uykuda olan güçleri uyanmıştı.

Elbette bunları kendisi anımsamıyor, sadece yetiştirme yurdundaki personelin kendisine anlattığı kadarını biliyordu. Ona ev sahibinin onu kendi kanıyla ıslanmış, avazı çıktığı kadar bağırırken, tombul elinde sıkıca tuttuğu bir kurşunla bulduğunu söylemişlerdi. Ona Kaptan Krom'un bizzat suç mahallini incelemeye geldiğini ve anne babasının öldüğünü ilan ettiğini söylemişlerdi.

Ve Muhalifler neden herkesin beceriksiz olduklarını düşündüğüne şaşırabiliyorlardı.

Yıllarca kız kardeşinin gelip kendisine sahip çıkacağını hayal etmişti. Ya da... işin aslı herhangi birinin gelip kendisine sahip çıkacağını. Kimse yetim, istenmeyen bir başka dâhiyi umursamıyordu.

Sadece kendisine güvenebilirdi.

Bu da sorun değildi. Başkasına ihtiyacı yoktu. O bir savaşçıydı. Kurşun da bunun için yeterli bir kanıttı.

Yumruğunu sıkıp kurşunu cebine geri koydu ve malları onlar üzerindeyken yakalanmadan satmak için rehinci dükkânının yolunu tuttu.

Artık bir Muhalif olmadığını biliyordu. Birçok kişi artık Muhaliflere ihtiyaçları kalmadığını çünkü artık kötülerden korkmalarına gerek kalmadığını söylüyordu. Artık güç için rekabet eden dâhiler ya da arada kalan normal insanlar yoktu. Şehirlerini, toplumlarını, hayatlarını kendi başlarına kontrol edebilirlerdi.

Fakat buradan sonra olacaklar artık an meselesiydi. Hırs geri gelecekti. Güç mücadeleleri de. Çatışmalar da. Bu dönem geçecek ve aynı sorunlar yine yüzeye çıkacaktı. Şimdi fark sadece iki tarafın da daha büyük orduları, daha güçlü silahları olması olacaktı.

Bu gerçekleştiğinde herkesin de masumları korumaya, güçsüzleri savunmaya, adalet için savaşmaya istekli olmadığını görecektlerdi. Bazı dâhilerin daha güçlü olmalarının bir nedeni olduğunu fark edeceklerdi. Daha cesur olmalarının bir nedeni olduğunu. Bazı insanların kahramanlar olmalarının hep kaderleri olduğunu.

Tıpkı bazı insanların kötüler olmalarının hep kaderleri olduğu gibi.

